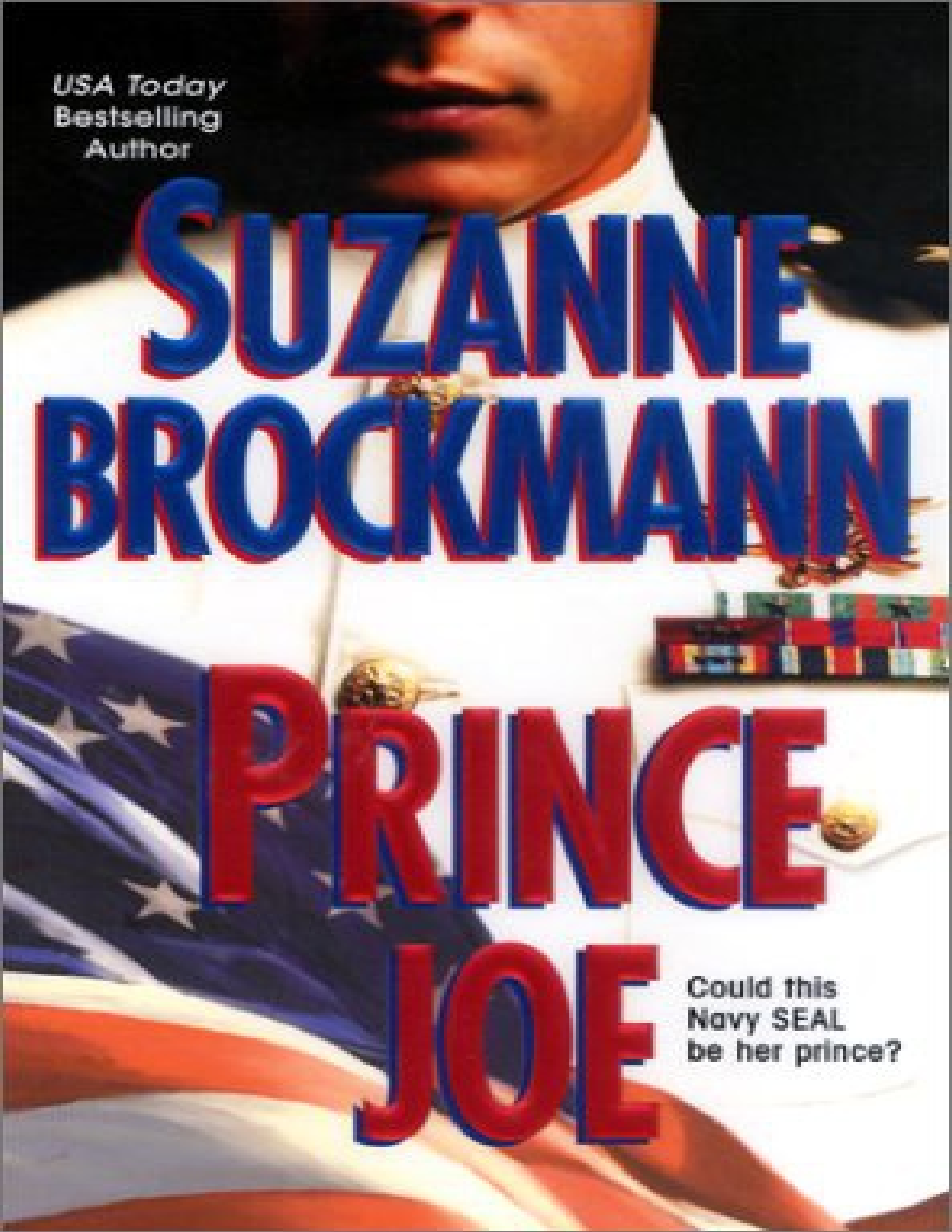

USA Today
Bestselling
Author

SUZANNE BROCKMANN

PRINCE JOE

Could this
Navy SEAL
be her prince?

Hoàng Tử Joe

Suzanne Brockmann

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Table of Contents

<u>MỞ ĐẦU</u>	
<u>CHƯƠNG 1</u>	
<u>CHƯƠNG 2</u>	
<u>CHƯƠNG 3</u>	
<u>CHƯƠNG 4</u>	
<u>CHƯƠNG 5</u>	
<u>CHƯƠNG 6</u>	
<u>CHƯƠNG 7</u>	
<u>CHƯƠNG 8</u>	
<u>CHƯƠNG 9</u>	
<u>CHƯƠNG 10</u>	
<u>CHƯƠNG 11</u>	
<u>CHƯƠNG 12</u>	
<u>CHƯƠNG 13</u>	
<u>CHƯƠNG 14</u>	
<u>CHƯƠNG 15</u>	
<u>CHƯƠNG 16</u>	
<u>CHƯƠNG 17</u>	
<u>CHƯƠNG 18</u>	
<u>CHƯƠNG 19</u>	
<u>CHƯƠNG 20</u>	
<u>CHƯƠNG 21</u>	

MỞ ĐẦU

Baghdad, Tháng một, 1991

Ngọn lửa thân thiện.

Sở dĩ được gọi là thân thiện bởi vì nó đến từ máy bay ném bom của Mỹ và bộ phóng tên lửa, nhưng chắc chắn như quỷ là không hề có cảm giác thân thiện nào với Trung úy hải quân SEAL Joe Catalanotto, bởi chúng đang rơi xuống như màn mưa chết người. Dù thân thiện hay không thì một quả bom Mỹ vẫn cứ là một quả bom, và nó sẽ phá hủy một cách bừa bãi bất cứ thứ gì trên đường đi.

Bất cứ thứ gì, hoặc bất cứ ai, giữa máy bay ném bom tàng hình (*U.S. Air Force bombers*) và mục tiêu quân sự đang gặp nguy hiểm nghiêm trọng.

Và bảy người đàn ông của đội SEAL 10 Alpha Squad đang nằm chính giữa những làn bom của máy bay và mục tiêu quân sự đang lâm nguy.

(U.S. Air Force bombers)

Họ đang nằm sâu trong lòng địch và chết tiệt là ngay gần nhà máy sản xuất đạn dược.

Joe Catalanotto, chỉ huy của Alpha Squad, ngược lên từ đồng thuốc nổ, anh cùng Blue và Cowboy đang áp sát vào bức tường của đại sứ quán Ustanzian. Cả thành phố đang sáng rực xung quanh họ, những màn mưa bom bão đạn sáng rực cả bầu trời đêm. Nó gần như bất thường và không thật.

Ngoại trừ đó là sự thật. Chết tiệt, nó rất thật. Đó là sự nguy hiểm đối với thủ đô D. Ngay cả khi Alpha Squad không bị trúng những làn đạn thân thiện, Joe và những người lính của mình cũng vẫn có nguy cơ đâm trúng một trung đội của địch. Và đó sẽ là địa ngục nếu họ bị bắt, các đội biệt kích như SEALs thường được chăm sóc như gián điệp và bị hành quyết - sau khi bị tra tấn để lấy thông tin.

Nhưng đây là công việc của họ. Đây là những điều mà Navy SEALs được huấn luyện. Và tất cả những người đàn ông của Joe trong Alpha Squad đã thực hiện những nhiệm vụ của họ với sự chính xác cao độ và sự tự tin tuyệt đối. Đây không phải lần đầu họ sẽ phải thực thi một nhiệm vụ cứu nạn trong khu vực chiến sự nóng bỏng. Và chắc như quỷ là nó không phải nhiệm vụ cuối cùng.

Joe bắt đầu huýt sáo khi anh xử lý chỗ thuốc nổ dẻo và Cowboy - hay còn được biết đến như Ensign Harlan Jones từ Fort Worth, Texas - đang nhìn lên với sự hoài nghi.

"Cat làm việc tốt hơn khi anh ấy huýt sáo", Blue giải thích cho Cowboy trên tai nghe micro của mình "Nó khiến tớ phát điên trong suốt khóa đào tạo - cho đến lúc tớ bắt đầu quen với nó. Cậu cũng nên làm vậy."

"Tài thật" Cowboy lẩm bẩm, đưa cho Joe một cái cầu chì. Bàn tay anh run run.

Joe liếc nhìn người đàn ông trẻ tuổi. Cowboy là lính mới trong đội. Anh sợ hãi nhưng đang chiến đấu với nỗi sợ, cầm anh siết lại và răng nghiến chặt. Tay có thể run nhưng cũng như những cậu bé đang làm công việc của mình - anh gán bó với nó.

Cowboy trừng mắt với Joe, thách anh dám bình luận.

Vì vậy, tất nhiên, Joe đã. "Những cuộc tấn công bằng không quân khiến cậu sợ, huh. Jones?" anh hỏi. Anh đã phải hét lên để có thể nghe được. Tiếng còi báo động đang rền vang và cháy nổ trên khắp thủ đô Baghdad. Và tất nhiên cả những tiếng gầm đĩnh tai nhức óc của những quả bom Mỹ, thứ mà đã làm bốc hơi toàn bộ dãy phố xung quanh. Yeah, họ đang ở giữa một trận

chiến chết tiệt.

Cowboy mở miệng định nói, nhưng Joe ngăn lại "Tôi biết cậu cảm thấy thế nào" Joe hét khi anh hoàn tất việc đặt khối thuốc nổ trong một lỗ khoan to tướng trong tường của đại sứ quán. "Hãy cho tôi một bước nhảy từ trực thăng vào nước lạnh, hãy cho tôi nhảy dù từ độ cao 30.000 feet (hơn 9km), hãy cho tôi bơi 14 dặm (hơn 22km), địa ngục, hãy nắm tay tôi với một sự cuồng tín tôn giáo. Nhưng điều này... Tôi phải nói với cậu, cậu bé, dính vào Baghdad với cả trăm pounder trên người và rơi xuống từ trên trời khiến tôi có chút sợ hãi"

Cowboy khịt mũi "Sợ á?" anh nói "Anh? Thôi nào, Mr Cat, nếu có bất cứ điều gì trên đời này khiến anh sợ thì hẳn nó đã chưa được phát minh"

"Làm việc với vũ khí hạt nhân" Joe nói "Đó chắc chắn là địa ngục khủng khiếp"

"Tôi cũng thế" Blue phụ họa.

Cậu bé không mấy ấn tượng "Các anh đều biết rằng một SEAL sẽ không thể bị bối rối bởi vũ khí hạt nhân, và tôi sẽ chỉ cho các anh thấy ai đó quá ngu ngốc mà có một chiếc phù hiệu trident pin" (*Phù hiệu của Navy SEAL*)

"Xong rồi" Joe nói, cho phép bản thân nở một nụ cười hài lòng. Họ sẽ thối bay cái lỗ này, rời đi, chop lấy vài dân thường và sẽ đi được một nửa đường đến địa điểm rút quân trước khi 10 phút trôi qua. Và đó vẫn không phải là thời điểm quá sớm. Những gì anh nói với Thiếu úy Jones là sự thật. Chúa Jesus, Đức mẹ Mary's và Thánh Joseph, nhưng anh ghét những cuộc không kích.

Blue McCoy đứng lên và đưa tay ra hiệu một thông điệp cho cả đội, trong trường hợp họ chưa nghe thấy thông báo của Joe trong sự ồn ào.

Mặt đất rung chuyển như một quả bom nặng 50 pound hạ cánh xuống khu phố, và Blue bắt gặp ánh mắt Joe và cười toe toét khi Cowboy trông thấy một vệt màu xanh.

Joe cười lớn và thấp sáng cầu chì.

"30 giây" anh nói với Blue, người đang ra hiệu bằng ngón tay cho phần còn lại của SEALs. Cả đội trườn nhanh sang phía bên kia con phố tìm chỗ nấp.

Khi một quả bom sắp phát nổ, Joe nghĩ, luôn luôn có một khoảnh khắc, đôi lúc chỉ rất nhỏ, khi tất cả mọi thứ dường như chậm lại và chờ đợi. Anh nhìn những khuôn mặt quen thuộc của những người lính trong đội của mình, và anh có thể thấy adrenaline đang chảy bên trong qua ánh mắt họ, trong cái siết chặt của miệng và cơ hàm của họ. Họ là những người đàn ông tốt, và như mọi khi, anh sẽ làm hết sức mình để thấy họ còn sống ra khỏi thành phố này. Quên phần còn sống đi, anh sẽ đưa họ ra khỏi địa ngục này mà không thương tích gì.

Joe không cần nhìn đồng hồ. Anh biết nó đang đến, bất chấp thực tế là thời gian dường như chậm lại và kéo dài.

BÙM

Đó là một vụ nổ lớn, nhưng Joe chỉ nghe thấy loáng thoáng vượt lên trên âm thanh của những thứ khác, những vụ nổ mạnh hơn đang xảy ra trên khắp cả thành phố. Trước khi khói bụi tan, Blue đã tiến lên, sang phía bên kia con phố bị chiến tranh tàn phá, cảnh giác với những tay súng bắn tỉa và cúi thấp người. Anh kiểm tra miệng núi lửa nhỏ mà họ đã thối vào mặt bên của đại sứ quán Ustanzian.

Tiếng Harvard đang trên sóng radio, và đang cho máy bay biết rằng họ sẽ vào trong. Joe sẵn sàng cược một số tiền lớn rằng máy bay chiến đấu đang quá bận để có thể trả lời Alpha Squad với bất kỳ sự quan tâm thật sự nào. Nhưng Harvard đang làm công việc của mình, cũng như phần còn lại của SEALs. Họ là một đội. Bảy người đàn ông - bảy trong số lực lượng vũ trang xuất sắc nhất được đào tạo để làm việc và chiến đấu với nhau, cho đến chết nếu cần thiết.

Joe theo sau Blue và Bobby vào tầng hầm của tòa đại sứ. Cowboy bước vào sau, để lại Harvard và phần còn lại của đội bảo vệ cái mông của họ.

Bên trong còn tối hơn cả địa ngục. Joe trượt kính hồng ngoại của mình xuống. Anh suýt nữa đã va vào lưng Bobby và gần như chết tiệt làm vỡ mũi của mình trên báng súng của người đàn ông cao lớn.

"Đời đã" Bob ra hiệu.

Anh cũng đã sử dụng kính hồng ngoại. Cả Blue và Cowboy cũng vậy.

Họ chỉ có một mình dưới đó, ngoại trừ nhện, rắn và bất cứ thứ gì đang trườn dọc theo nền đất cứng.

"Thiết kế chết tiệt. Lẽ ra phải có một chiếc cầu thang ở đây" Joe nghe Blue lầm bầm, và anh bước và phía trước để nhìn. Chết tiệt, họ có một vấn đề ở đây.

Joe kéo bản đồ đại sứ quán từ trong túi trước áo gi lê của mình, dù từ lâu anh đã ghi nhớ thiết kế sàn của tầng hầm. Bản đồ trong tay là của một tòa nhà hoàn toàn khác so với nơi họ đang đứng. Đây như thể đại sứ quán Ustanzian trong một thành phố khác, trong một quốc gia phía bên kia thế giới. Chết tiệt! Ai đó đã nhúng tay vào đây.

Blue đang quan sát anh, và Joe biết chỉ huy của anh đã nghĩ những điều anh đang nghĩ. Kẻ lãnh trách nhiệm đảm bảo kế hoạch thiết kế sàn của đại sứ quán này sẽ có một ngày cực kỳ tồi tệ trong một tuần nữa. Có thể ít hơn. Bởi vì chỉ huy và XO của đội SEAL 10 Alpha Squad sẽ trả hân một cuộc viếng thăm nho nhỏ.

Nhưng ngay bây giờ, họ đang có một vấn đề trong tay.

Có 3 hành lang dẫn vào bóng tối. Không có một cầu thang nào trong tầm nhìn.

"Wesley và Frisco" Blue ra lệnh trong giọng nam trầm của mình "Nhắc nhở các cậu vào đây, các chàng trai. Chúng ta cần chia đội. Wes và Bobby. Frisco, ở lại với Cowboy. Tôi và cậu, Cat"

Bạn cùng bơi. Blue hiểu được tâm trí của Joe và thực hiện mọi việc một cách tốt nhất. Ngoại trừ Frisco, người trông trẻ của chàng lính mới, Cowboy, anh hợp tác với mọi người anh hiểu nhất - bạn cùng bơi. Thực tế, Blue và Joe đã làm tất cả cùng nhau trong tuần lễ địa ngục. Những chàng trai trải qua tuần lễ địa ngục cùng nhau - một tuần liền bị tra tấn khi SEAL kiểm tra sức bền đến giới hạn. Không một câu hỏi nào về điều này.

Họ di chuyển, kính hồng ngoại vẫn trên đầu, trông như thể một đội quân người ngoài hành tinh. Bobby và Wesley bên trái, Frisco và Cowboy phía hành lang phải. Với Joe cùng Blue sát phía sau, tiến thẳng về phía trước.

Họ bước đi trong yên lặng, và Joe có thể nghe được cả hơi thở yên tĩnh của mỗi người trên tai nghe của mình. Anh di chuyển chậm, cẩn thận, kiểm tra từng chút xem có bẫy hay bất cứ dấu hiệu nào trong khi di chuyển về phía trước.

"Phòng cung ứng" Joe nghe Cowboy thở vào tai nghe micro của mình.

"Ditto" Bobby thì thầm "Chúng ta có đồ hộp và một hầm rượu vang. Không có chuyển động, không có sự sống"

Joe bắt được sự chuyển động cùng lúc với Bobby.

Cùng lúc, họ bật chốt an toàn của khẩu MP5s xuống và cúi người.

Họ tìm thấy một cầu thang đi lên.

Ngay đó, dưới cầu thang, sợ hãi đến mất trí và đang rung như một chiếc lá trong cơn bão là chiếc vương miện của hoàng tử Ustanzia, Tedric Cortere, đang dùng 3 phụ tá của mình như bao cát tránh đạn.

"Đừng bắn", Cortere đang nói 4 hoặc 5 ngôn ngữ khác nhau và tay đang giơ trên đầu.

Joe đứng thẳng lại, nhưng anh giữ khẩu súng trong tầm ngắm cho đến khi cả 4 đôi tay trống trơn giơ lên. Sau đó anh kéo cặp kính hồng ngoại lên đầu, nhắm mắt để điều chỉnh với ánh sáng đỏ mờ của một chiếc đèn bỏ túi Blue lấy ra từ túi của mình.

"Chào buổi tối, hoàng thân" anh nói "Tôi là hải quân SEAL, trung úy Joe Catalanotto, và tôi ở đây để giúp ngài ra ngoài"

"Thông báo" Harvard nói vào radio, sau khi nghe lời chào hoàng gia của Joe thông qua tai nghe "Chúng tôi đã thấy. Nhắc lại, chúng tôi đã có hành lý và đang hướng về nhà".

Đó là khi Joe nghe Blue cười.

"Cat", XO dài giọng "Cậu đã nhìn thấy anh chàng này chưa? Ý tớ là, Joe, cậu đã thực sự nhìn chưa?"

Một quả bom rơi cách một phần tư dặm về phía đông, và hoàng tử Tedric đã cố gắng để lùi vào sâu hơn trong khi các phụ tá của mình đang sợ hãi.

Nếu hoàng tử đứng, anh ta có thể cao gần bằng Joe, có lẽ là thấp hơn chút.

Anh ta đang mặc một chiếc áo trắng bằng satin bị rách, gợi nhớ với cầu vai bằng vàng, và có cả một hàng huy chương trên ngực - cho sự dũng cảm dưới mưa bom bão đại của đối phương, không nghi ngờ gì. Quần màu đen, và cúi bấn với bồ hóng và bụi bấn.

Nhưng đó không phải mùi hay quần áo của hoàng tử khiến miệng Joe há hốc. Đó chính là mặt anh ta.

Nhìn vào Thái tử Ustanzia giống như nhìn vào gương. Chỉ là mái tóc đen và dài hơn Joe, nhưng ngoài ra, sự giống nhau thật kỳ lạ. Đôi mắt tối, mũi to, khuôn mặt dài, hàm vuông, xương gò má cao.

Anh chàng nhìn giống hệt như Joe.

CHƯƠNG 1

Vài năm sau, Washington, D.C

Tất cả máy ảnh của các trang tin tức đều giờ lên khi Tedric Cortere, thái tử Ustanzia, bước vào sân bay.

Một hàng dài đại sứ, trợ lý đại sứ và các chính trị gia di chuyển về phía trước để chào đón anh, nhưng hoàng tử chỉ dừng lại trong một khoảnh khắc, Anh đi theo hướng dẫn của Veronica St John, tư vấn truyền thông và cố vấn truyền thông, cho phép mình thở phào nhẹ nhõm. Nhưng chỉ một chút, bởi cô biết Tedric Cortere rất rõ, và anh là một người cầu toàn. Không có gì đảm bảo rằng hoàng tử Tedric, anh trai của bạn cùng phòng và là bạn tốt nhất của Veronica, sẽ hài lòng với những gì anh thấy đêm nay trên tin tức buổi tối.

Tuy nhiên, anh sẽ hài lòng. Đó là ngày đầu tiên trong chuyến viếng thăm nước Mỹ, và anh trông rất ổn, quyến rũ đến tan chảy với phong cách hoàng gia, cùng đủ dòng máu xanh kiêu hãnh luôn nhớ nhìn trực tiếp vào máy ảnh của phóng viên. Anh phải giữ chuyển động mắt của mình ổn định và hạ thấp cằm. Và, thiên đường sẽ đánh giá cao điều này, với một người đàn ông lo lắng về việc dễ bị tấn công, anh đang hết sức bình tĩnh.

Anh đang đem lại cho mục tin tức chính xác những gì họ muốn - một hình ảnh cận cảnh duyên dáng, lời cuốn, một câu chuyện cổ tích về vị hoàng tử đẹp trai của châu Âu.

Cử nhân. Cô đã quên thêm phần "cử nhân" vào danh sách. Và nếu Veronica biết về người Mỹ, và cô biết, đó là sự nghiệp của cô để biết về những người Mỹ, hàng triệu phụ nữ Mỹ sẽ xem tin tức buổi tối đêm nay và ước mơ về một nàng công chúa.

Không có gì tồi tệ như câu chuyện cổ tích trong công chúng để thúc đẩy quan hệ giữa 2 chính phủ.

Nhưng Tedric không phải là người duy nhất chơi với máy ảnh của mục tin tức buổi sáng này.

Như Veronica biết, Thượng nghị sĩ Hoa Kỳ Sam Mc Kinley - chiếu hàm răng trắng lấp lánh của mình trong một nụ cười giả dối chính hãng và rõ ràng là nhằm vào các phóng viên, nó khiến cô muốn cười lớn.

Nhưng cô không cười. Nếu cô đã học được một điều trong thời thơ ấu và niên thiếu của mình khi là con gái của một doanh nhân quốc tế đã chuyển đến một quốc gia khác và thường xuyên di chuyển hàng năm, hoặc lâu hơn, cô đã học được rằng các nhà ngoại giao và quan chức các cấp, đặc biệt trả tiền bản quyền có mình rất, rất nghiêm túc.

Vì vậy, thay vì cười, cô cắn bên trong má khi cô dừng lại vài bước tôn trọng đằng sau hoàng tử, phía trên đầu của các viên trợ lý hình ảnh và các cố vấn là một phần của đoàn tùy tùng của hoàng gia.

"Hoàng thân, thay mặt Chính phủ Hoa Kỳ," McKinley dài giọng trong giọng Texas đặc sệt của mình, lắc tay của hoàng tử, và nhỏ giọt với thiện chí, "Tôi muốn chào đón ngài đến thủ đô của đất nước chúng tôi."

"Rất vinh dự được dành thời gian và đem tới văn hóa cùng với lá cờ Ustanzian" Hoàng tử Tedric nói trang trọng, với tông giọng pha giữa Anh và Pháp "- được dệt trong trái tim tôi."

Đó là lời chào mừng tiêu chuẩn của anh, không có gì đặc biệt, nhưng nó gây hiệu ứng khá tốt

với đám đông.

McKinley bắt đầu một bài phát biểu dài, và Veronica để cho tâm trí mình lang thang một chút.

Cô có thể thấy hình ảnh của mình phản chiếu trên cửa kính của sân bay, trông cô thật tuyệt trong một vết màu kem, mái tóc đỏ rực được túm gọn gàng thành một búi kiểu Pháp. Cô cao, dáng hình mảnh mai và thanh thoát, hình dáng của cô bị lay động khi một chiếc máy bay phản lực đang hạ cánh ầm ầm xuống đường băng.

Có lẽ cô tưởng tượng. Thực tế thì, cô đang để tâm trí lơ đãng, hiệu ứng gây ra bởi sự căng thẳng thần kinh khi biết rằng cô sẽ là một trong những nguyên nhân nếu Tedric không làm theo hướng dẫn và kết thúc với một hình ảnh xấu trước ống kính. Mồ hôi chảy ròng ròng xuống hai bên bả vai, một tác dụng phụ của sự căng thẳng. Không, cô không cảm thấy mát mẻ hay thanh thản, bất kể trông cô ra sao.

Cô được thuê bởi vì bạn cô, công chúa Wila biết rằng Veronica đã phải vất vả kiếm những công việc chết đói để có thể tiếp tục học. Chắc rồi, cô đã vươn lên, công việc ít vất vả hơn trước, nhưng đây là tiền đề cho số cổ phần rất cao cô sẽ có. Nếu Veronica thành công với Tedric Cortere, cô nghĩ, và cô sẽ có nhiều công việc kinh doanh hơn cô có thể xử lý. Nếu cô hành công với Cortere.

Nhưng Veronica cũng được thuê vì lý do khác. Cô được thuê bởi Wila, phụ trách kinh tế của Ustanzia, đã phê duyệt chuyến đi này. Mặc kệ thực tế về bài giáo huấn của anh trai Wila, hoàng tử Ustanzia, rằng làm thế nào để ra mắt một cách bình tĩnh và thoải mái dưới những con mắt theo dõi của camera các bản tin TV là việc đầu tiên của Veronica với tư cách như một tư vấn truyền thông và quản lý thương hiệu, Wila là bạn lâu năm của cô và mặc nhiên để cô có được vị trí này.

"Mình trông cậy vào cậu, Veronique" Wila đã nói vậy với Veronica vào đêm cuối. Cô đã thêm vào với sự thẳng thắn cổ hủ của mình "Mối quan hệ với Mỹ rất quan trọng. Đừng để Tedric làm hỏng nó"

Cho đến giờ thì Tedric vẫn đang làm rất tốt. Anh trông rất ổn. Anh nhìn có vẻ tốt. Nhưng còn quá sớm để Veronica tự cảm thấy thực sự hài lòng. Đó là công việc của cô để đảm bảo rằng hoàng tử tiếp tục nhìn và nói một cách đúng đắn.

Tedric không đặc biệt thích bạn thân của em gái anh, và cảm giác đó là hai chiều. Anh là một người thiếu kiên nhẫn, nóng tính, và thay vì tự tìm ra phong cách riêng thì lại quen với việc dựa dẫm.

Veronica chỉ hy vọng anh sẽ đọc tin tức trong ngày và nhận thấy ngày hôm nay đã thành công. Nếu không, cô sẽ được nghe về nó, chắc chắn.

Veronica biết rất rõ rằng trong chuyến viếng thăm của hoàng tử tại Hoa Kỳ cô sẽ phải kiểm soát xu hướng trong tư tưởng của mình. Bởi vì mặc dù Tedric Cortene là ông hoàng từ ngoại hình đến phong thái, anh cũng rất kiêu ngạo và hư hỏng. Và hay đòi hỏi. Và thường vô lý. Và đôi khi, không phải là người dễ chịu.

Oh, anh biết những nghi thức xã hội. Anh luôn biết cách thể hiện sự phô trương và trong các nghi lễ, các bữa tiệc và một vài cách cư xử thông thường khác.

Anh biết tất cả về quần áo và thời trang. Anh có thể nói đó là lựa Nhật Bản đến từ Mỹ chỉ với một cái chạm tay. Anh là một người sành rượu vang và là một người sành ăn. Anh có thể phi ngựa qua rào, chơi mã cầu (*Trong môn này, người chơi ngồi trên lưng ngựa và có nhiệm vụ ghi bàn để giành chiến thắng trước đội đối phương. Người chơi ghi bàn bằng cách dùng một cái vợt có cán dài điều khiển một quả bóng bằng nhựa trắng hoặc bằng gỗ vào cầu môn đối phương.*) và trượt nước. Anh đã thuê vô số trợ lý và cố vấn để phục vụ mình, để đáp ứng tất cả những ham

muốn tầm thường nhất và kể cả những thông tin quan trọng, anh cần điều đó để có thể đại diện cho đất nước mình.

Như Veronica nhận thấy, Tedric đang bắt tay các quan chức Mỹ. Anh mỉm cười quyến rũ và thực tế là cô có thể nghe thấy âm thanh của những chiếc máy ảnh của mục tin tức đang zoom lấy cận cảnh.

Hoàng tử liếc nhìn trực tiếp vào ống kính và để nụ cười của anh nở rộng. Hư hỏng hay không, với sự gọn gàng, cơ thể khỏe mạnh, khuôn mặt đẹp trai, anh trông thật tuyệt vời.

Tuyệt vời sao? Không, Veronica nghĩ. Nói anh ta tuyệt vời thật không chính xác. Một cách trung thực, hoàng tử là người tuyệt đẹp. Anh trông như một tác phẩm nghệ thuật. Anh ta cao, gầy, tóc tối màu dài chấm vai. Khuôn mặt dài và rắn rỏi với xương gò má kỳ lạ mà nói bóng gió thì đó là di sản Địa Trung Hải của mẹ mình. Đôi mắt anh có màu nâu sâu thẳm, bao quanh bởi hàng mi dài. Cằm vuông, sống mũi mạnh mẽ và nam tính.

Nhưng Veronica đã biết Tedric kể từ khi 15 tuổi và anh ta 19. Đương nhiên cô đã từng phải lòng anh ta từ rất nhỏ, nhưng nó đã không kéo dài khi cô nhận ra rằng hoàng tử không có vẻ vui tính, hoạt bát, có đầu óc kinh doanh như em gái mình. Tedric là, trên thực tế, dứt khoát là buồn tẻ, ngốc nghếch và quá chú trọng đến ngoại hình. Anh ta dành hàng giờ trước gương, khiến Wila và Veronica cười khúc khích khi chải tóc, uốn cong những cơ bắp và kiểm tra điều hoàn hảo nhất của mình, hàm răng.

Tuy nhiên, hình tượng của Hoàng tử Tedric đối với Veronica cũng chưa đến mức sụp đổ và bốc cháy cho đến khi cô có cuộc trò chuyện với anh ta và thấy rằng bên dưới bề mặt của một ông hoàng quyến rũ với kỹ năng xã hội, đằng sau khuôn mặt đẹp trai và cơ thể gọn gàng, sâu bên trong màu nâu đẹp đẽ của đôi mắt, thì chẳng có gì cả.

Không có gì cô cảm thấy quan tâm, bất kể thứ gì.

Mặc dù phải thừa nhận rằng hôm nay, cô đã có một cái nhìn lãng mạn về một người đàn ông hoàn hảo, ai đó cao, hấp dẫn và đẹp trai. Ai đó có đôi vai rộng, xương gò má kỳ lạ và đôi mắt nâu tan chảy.

Một người trông oai nghiêm như thái tử Tedric, nhưng có một bộ não có thể làm việc và một trái tim yêu thương nhiều hơn là hình ảnh phản chiếu trong gương.

Cô không tìm kiếm một hoàng tử. Thực tế, cô đã không thật sự để ý, trong thời gian dài. Cô không có thời gian cho sự lãng mạn, ít nhất, không cho đến khi công việc kinh doanh bắt đầu sinh lời.

Khi các đội quân nhạc bắt đầu chơi một bài ca hùng tráng của quốc ca Ustanzian, Veronica liếc một lần nữa vào hình ảnh mờ ảo của mình qua cửa sổ. Một tia sáng phía ban công bên trên thu hút ánh mắt cô.

Điều đó thật kỳ lạ. Cô được cho biết rằng nhân viên sân bay sẽ hạn chế sự ra vào ở tầng 2 như một biện pháp an ninh.

Cô quay đầu lại nhìn về phía ban công và đột nhiên hoài nghi rằng cô đã nhìn thấy sự phản chiếu ánh sáng là của nòng dài của một khẩu súng trường, một khẩu súng trường nhắm trực tiếp vào Tedric.

"Nằm xuống!" Veronica hét lên, nhưng giọng nói của cô bị át đi bởi tiếng kèn. Hoàng tử không nghe thấy tiếng cô. Không một ai nghe thấy tiếng cô.

Cô chạy về phía hoàng tử Tedric và tất cả các quan chức Mỹ, cũng đang nhận thấy cô chạy về phía, không xa, sự nguy hiểm. Một ý nghĩ lóe lên điên cuồng lúc này của cô - rằng người đàn ông này không đáng phải chết. Cô không thể đứng nhìn và để anh trai người bạn thân của mình bị giết.

Không trong khi cô có sức mạnh để ngăn lại.

Như một viên đạn bắn, Veronica đẩy mạnh vào giữa eo Tedric và vật anh ngã xuống. Đó có

thể là một pha chặn bóng bầu dục có thể khiến anh trai Jules của cô tự hào.

Vai cô thâm tím, lớp vải ni-lon bị xé toạc và làm trầy xước đầu gối cô khi cô ngã xuống. Nhưng cô vừa cứu chiếc vương miện hoàng tử của Ustanzia.

Khi Veronica bước vào phòng họp của khách sạn, rõ ràng nó đã diễn ra khá lâu trước đó.

Thượng nghị sĩ McKinley đang ngồi phía đầu bàn hội nghị lớn hình bầu dục với áo khoác được cởi và cà vạt nói lỏng, cùng với tay áo sơ mi được xắn lên. Henri Freder, đại sứ Mỹ tại Ustanzia, đang ngồi bên cạnh ông ta. Một nhà ngoại giao và một vài người khác mà Veronica không nhận ra ngồi bên cạnh.

Những người đàn ông trong bộ vest đen đứng ở cửa ra vào và gần cửa sổ với sự thận trọng và cảnh giác. Họ là những mật vụ FlnCOM, Veronica nhận ra, những vệ sĩ cấp cao từ Ủy ban tình báo liên bang, được gửi đến để bảo vệ hoàng tử. Nhưng tại sao họ cũng được tham gia? Có phải tính mạng hoàng tử Tedric vẫn đang gặp nguy hiểm?

Tedric ngồi phía đầu kia bàn, bao quanh bởi hàng chục trợ lý và cố vấn. Anh có một ly đồ uống mát lạnh trước mặt, với những giọt nước uể oải ngưng tụ trên mặt kính.

Khi Veronica bước vào phòng, Tedric đứng lên, và toàn bộ cả bàn đứng lên theo.

"Ai đó sắp xếp chỗ ngồi cho cô St John" hoàng tử ra lệnh mạnh mẽ trong chất giọng kỳ lạ của mình "Ngay lập tức".

Một trong những phụ tá cấp thấp hơn nhanh chóng bước ra khỏi ghế và nhường chỗ cho Veronica.

"Cảm ơn", cô nói, mỉm cười với người đàn ông trẻ tuổi.

"Ngồi đi" hoàng tử hạ lệnh, nhìn thẳng khi anh trở về chỗ của mình "Tôi có một ý tưởng, nhưng nó không thể thực hiện nếu không có sự hợp tác của cô"

Veronica nhìn chằm chằm vào hoàng tử. Sau khi cô cứu anh ta sáng nay, anh ta đã được đưa đến nơi an toàn. Cô đã không nhìn hoặc nghe thấy tin tức gì kể từ đó. Lúc xảy ra sự việc, anh ta không buồn cảm ơn cô đã cứu mạng mình - và dường như bây giờ anh ta cũng không định làm vậy. Cô làm việc cho anh ta, vì vậy cô là người hầu. Anh ta mặc định rằng cô phải cứu anh ta. Trong tâm trí anh ta thì không cần thiết phải cảm thấy biết ơn.

Nhưng cô không phải người hầu. Thực tế, cô có vị trí danh dự năm ngoái khi em gái anh ta kết hôn với anh trai của Veronica, Jules. Veronica và hoàng tử trên thực tế là người nhà, nhưng Tedric vẫn khẳng định cô sẽ gọi anh ta là "Thưa đức ngài" hoặc "Điện hạ".

Cô ngồi xuống, kéo ghế lại gần bàn, và những người đàn ông còn lại cũng ngồi xuống.

"Tôi có một người giống hệt" hoàng tử công bố "Một người Mỹ. Đó là ý tưởng của tôi sẽ để anh ta thay thế vị trí của mình trong suốt quá trình còn lại của chuyến viếng thăm, để bảo đảm an toàn cho tôi"

Veronica ngồi thẳng lại "Xin lỗi, Thưa đức ngài" cô nói "Thứ lỗi cho sự bối rối của tôi. Có phải an toàn của ngài vẫn chưa được đảm bảo?" Cô nhìn xuống bàn về phía thượng nghị sĩ McKinley "Không phải về tay súng bắn tỉa sao?"

McKinley tắc lưỡi trước khi trả lời "Tôi e là không" cuối cùng ông ta cũng trả lời "Và Ủy ban Tình báo Liên bang có lý do để tin rằng những kẻ khủng bố sẽ nỗ lực tiếp tục đe dọa tính mạng của hoàng tử trong vài tuần tới"

"Khủng bố sao?" Veronica lặp lại, nhìn từ McKinley đến đại sứ và cuối cùng là hoàng tử Tedric.

"FlnCOME đã có lý lịch của tay súng bắn tỉa" McKinley trả lời "Hắn là một tay súng kỳ cựu trong một tổ chức khủng bố ở Nam Mỹ"

Veronica lắc đầu "Tại sao những kẻ khủng bố Nam Mỹ lại muốn tiêu diệt hoàng tử của Ustanzian?"

Đại sứ tháo cặp kính xuống và mệt mỏi dụi mắt "Rất có thể là để trả thù cho sự liên minh mới của Ustanzia với Mỹ" ông nói.

"FlnCOM cho chúng ta biết rằng những tay súng bắn tỉa đặc biệt không dễ dàng bỏ cuộc" McKinley cho biết "Với các biện pháp an ninh được thắt chặt, FlnCOM hy vọng chúng sẽ không cố gắng một lần nữa. Những gì chúng tôi đang cố làm là tìm kiếm một giải pháp cho vấn đề này"

Veronica cười. Nó trượt ra và cô không thể ngăn mình lại. Giải pháp rất rõ ràng "Hủy bỏ chuyến thăm viếng"

"Không thể được" McKinley dãi giọng

Veronica nhìn xuống phía bên kia bàn về phía hoàng tử Tedric. Anh ta, một lần nữa, im lặng. Nhưng trông anh ta không mấy vui vẻ.

"Có quá nhiều sự kiện công khai trong dịp này" Thượng nghị sĩ McKinley giải thích "Cô và tôi đều biết rằng Ustanzia cần tài trợ của Hoa Kỳ để có thể tiến hành khai thác và vận hành các giếng dầu". Ông ta mệt mỏi dựa lưng vào ghế, cầm lên và gõ nhẹ vào đầu tẩy của chiếc bút chì trên bàn gỗ gụ "Tuy nhiên, giá dầu cạnh tranh không đủ để đảm bảo họ có đủ nguồn vốn cần thiết" ông ta tiếp tục, thả chiếc bút chì xuống và luồn tay qua mái tóc mỏng màu xám của mình "Và thành thật mà nói, các cuộc thăm dò hiện nay không cho thấy mối quan tâm của công chúng đối với một đất nước nhỏ bé như Ustanzia - xin thứ lỗi, Hoàng tử. Hầu như không ai biết Ustanzian là gì, và những người biết thì có thái độ 'tôi không muốn cho bất kỳ đồng đôla thuế nào' đó là điều chắc chắn. Không trong khi họ có thể ngồi nhà và chi tiêu số tiền đó"

Veronica gật đầu. Cô cũng nhận thức được tất cả những gì ông ta nói. Đó là điều mà công chúa Wila đã lo lắng.

"Bên cạnh đó" thượng nghị sĩ nói thêm "Chúng ta có thể sử dụng cơ hội này để tóm gọn bọn khủng bố. Và nếu bọn chúng đúng như những gì chúng tôi nghĩ thì chúng thật sự rất rất tồi tệ"

"Nhưng nếu các ngài biết thực tế rằng sẽ có một nỗ lực hồng ám sát...?" Veronica nhìn xuống bàn phía Tedric "Thưa Điện hạ, làm thế nào ngài có thể đặt bản thân vào tình thế nguy hiểm như vậy?"

Tedric vắt trán chân "Tôi không có ý định đặt mình trong bất kỳ nguy cơ nào" anh ta nói "Thực tế thì, tôi vẫn sẽ ở đây, tại Washington, trong một ngôi nhà an toàn, cho đến khi tất cả sự nguy hiểm đã qua. Các chuyến công du, tuy nhiên, vẫn sẽ tiếp tục như kế hoạch, với một gã trông giống hệt tôi"

Đột nhiên những từ ngữ trước đó của thái tử trở nên rõ ràng. Anh ta nói anh ta có một người giống hệt, **một người giống hệt**. Anh ta nói người này là người Mỹ.

"Người đàn ông này" McKinley hỏi "Tên anh ta là gì, thưa ngài?"

Hoàng tử nhún vai từ tốn, một cử chỉ hùng hồn "Làm sao tôi nhớ được? Joe, Joe gì đó. Anh ta là lính. Lính Mỹ"

"Joe gì đó" McKinley lặp lại, trao đổi cái nhìn bực bội với các nhà ngoại giao phía bên trái mình

"Một người lính tên Joe. Nên chắc chỉ khoảng mười lăm ngàn người trong các lực lượng vũ trang Mỹ tên Joe"

Đại sứ bên phải McKnley ngồi thẳng về phía trước "Thưa Điện hạ" ông ta nói kiên nhẫn "Ngài đã gặp người này khi nào?"

"Anh ta là một trong những người lính đã hỗ trợ trong cuộc trốn chạy ở đại sứ quán Baghdad" Tedric trả lời

"Một SEAL hải quân" đại sứ thì thầm với McKinley "Chúng ta không thể tìm được anh ta. Nếu tôi nhớ chính xác, chỉ có một nhóm bảy người đàn ông tham gia nhiệm vụ giải cứu đó"

"SEAL?" Veronica hỏi, ngồi thẳng dậy và chồm về phía trước "Một SEAL là gì?"

"Một phần của lực lượng đặc biệt" thượng nghị sĩ McKinley nói "Họ là lực lượng đặc biệt, hoạt động ưu tú nhất thế giới. Họ có thể hoạt động ở bất kỳ đâu, trên biển, trên không và trên đất liền, do đó có tên SEALs. Nếu người đàn ông trông rất giống hoàng tử là một SEAL, đứng cạnh hoàng tử sẽ là vinh dự của anh ta."

"Anh ta, tuy nhiên, không thuộc cùng đẳng cấp" hoàng tử nói kiểu cách, quét mắt xuống mặt bàn và nhìn thẳng Veronica "Đó là nơi cô sẽ tới. Cô sẽ dạy cho anh chàng Joe này điệu bộ, ánh mắt, và hành động giống như một hoàng tử. Chúng ta có thể trì hoãn các chuyến thăm thú trong - " anh ta cau mày nhìn xuống bàn phía McKinley " - một tuần, cô có gì muốn nói không?"

"Hai hoặc ba ngày là nhiều rồi, thưa ngài" Thượng nghị sĩ nhần mặt "Chúng tôi có thể thông báo rằng ngài không khỏe vì bị cúm, sẽ cố gắng công khai đơn khám và báo cáo sức khỏe của ngài. Nhưng thực tế là, sau một vài ngày, ngài sẽ không còn là tin tức nóng hổi và câu chuyện sẽ bị chìm nghỉm. Ngài biết những gì mọi người nói đấy: Xa mặt, cách lòng. Chúng ta không thể để điều đó xảy ra"

Hai hoặc ba ngày. Hai hoặc ba ngày để biến một thổ dân Mỹ - một hải quân lục chiến SEAL, bất cứ điều đó thực sự nghĩa là gì - trở thành thành viên hoàng tộc. Họ đùa chắc?

Thượng nghị sĩ McKinley nhắc điện thoại lên và bắt đầu liên hệ với Joe bí ẩn.

Hoàng tử Tedric nhìn Veronica chờ đợi "Cô có thể làm được không?" anh ta hỏi "Cô có thể biến gã Joe này thành một hoàng tử?"

"Trong hai hoặc ba ngày?"

Tedric gật đầu.

"Tôi sẽ phải làm việc cả đêm" Veronica nói thành lời suy nghĩ của mình. Nếu cô đồng ý với kế hoạch điên rồ này, cô sẽ phải ở cạnh gã lính thủy này, gã SEAL này, trên tường bước. Cô liệu có thể dạy dỗ anh ta liên tục, và sẵn sàng để nắm bắt và sửa chữa mọi sai lầm của anh ta. "Và thậm chí là sau đó, tôi không thể đảm bảo-"

Tedric nhún vai, quay lại với đại sứ Freder "Cô ấy không làm được" anh ta nói thẳng "Chúng ta sẽ phải hủy thôi. Sắp xếp một chuyến bay trở về -"

"Tôi không nói rằng mình không làm được" Veronica ngắt lời, nhanh chóng bổ sung "Thưa Điện hạ"

Hoàng tử quay lại phía cô, nhướn mày.

Veronica có thể nghe thấy giọng nói vọng lại của Wila "Mình trông cậy vào cậu, Veronica. Mối liên kết này với Mỹ rất quan trọng" Nếu chuyến công du này bị hủy bỏ, tất cả ước mong của Wila vào tương lai sẽ bay hơi. Và hy vọng duy nhất của Wila sẽ tiêu tan. Veronica không thể để bản thân quên rằng bạn đang chờ cô ở Saint Mary's -

"Vây?" Tedric sốt ruột

"Được rồi" Veronica nói "Tôi sẽ thử"

Thượng nghị sĩ McKinley treo máy với một tiếng cộc chiến thắng "Tôi nghĩ chúng ta đã tìm thấy người đàn ông của mình" ông tuyên bố với một nụ cười toe toét "Tên anh ta là Trung úy hải quân Joseph P-" ông nhìn xuống tờ giấy mình đã ghi chú "Catalanotto. Họ sẽ gửi cho chúng ta ảnh ID của anh ta ngay bây giờ"

Veronica cảm thấy nóng và lạnh cùng lúc. Lạy Chúa, cô đã làm gì vậy? Cô đã đồng ý gì chứ? Nếu cô không thể thoát khỏi vụ này? Nếu chuyện này không thể thực hiện được?

Tiếng báo của máy fax bắt đầu kêu bíp. Cả hoàng tử và thượng nghị sĩ McKinley đều bật dậy và sải chân đến chiếc máy được đặt dưới một cửa sổ thanh lịch.

Veronica ngồi yên tại chỗ. Nếu việc này không xong, cô sẽ khiến bạn thân của mình thất vọng.

"Chúa tôi" McKinley thở ra khi nhìn thấy bức ảnh "Không thể như vậy được"

Ông ta xé tờ giấy từ máy fax và đưa cho hoàng tử.

Lặng lẽ, Tedric nhìn chăm chăm bức ảnh. Vẫn lặng lẽ, anh bước về phía bên kia căn phòng và đưa nó cho Veronica.

Ngoại trừ người đàn ông trong bức ảnh đang rất thoải mái trong bộ quân phục, với nút trên cùng chiếc áo được tháo và tay áo xắn đến khuỷu, ngoại trừ một thực tế là người đàn ông trong ảnh nhìn nguy hiểm, mái tóc bờm xờm cắt ngắn dưới tai, và đang đeo một khẩu súng tiểu liên quàng qua vai, ngoại trừ thực tế là máy ảnh đã bắt gặp anh ta ngay giữa nụ cười, với sự hài hước và trí thông minh sáng lấp lánh trong đôi mắt đen, người đàn ông trong ảnh hoàn toàn có thể đội vương miện của Us-tanzia. Hoặc ít nhất, anh ta có thể là anh em trai của hoàng tử.

Trông còn hơn cả anh em trai của hoàng tử.

Anh ta có cùng sống mũi, cùng xương gò má, cùng đường viền quai hàm dưới và cằm. Nhưng răng cửa của anh ta hơi mẻ. Tất nhiên, đó không phải vấn đề. Họ có thể lắp một chiếc răng trong vòng vài giờ, phải không?

Anh ta cao hơn Hoàng tử Tedric, đây là Trung úy hải quân Mỹ. Cao hơn và to hơn. Mạnh mẽ hơn.

Dữ dội hơn. Rất nhiều, hơn rất rất nhiều, trong mọi cách có thể tưởng tượng. Lạy Chúa, nếu hình ảnh này cho Veronica bất kỳ dấu hiệu nào, cô sẽ phải bắt đầu từ những điều cơ bản với người đàn ông này. Cô sẽ phải dạy anh ta từ cách ngồi, cách đứng, cách đi.

Veronica nhìn lên và thấy hoàng tử Tedric đang quan sát mình.

"Điều gì đó nói với tôi rằng" anh ta nói với tông giọng thanh lịch của mình "công việc này là dành cho cô"

Bên kia phòng, McKinley nhắc điện thoại lên và gọi "Phải" ông ta nói với người nhận "Đây là Sam McKinley. Thượng nghị sĩ Sam McKinley. Tôi cần một SEAL hải quân có tên Trung úy Joseph - " ông tham khảo lại ghi chép của mình "-Catalanotto. Chết tiệt. Tôi cần là trung úy ở đây tại Washington, và tôi cần anh ấy ở đây từ hôm qua."

CHƯƠNG 2

Joe nằm trên boong chiếc tàu thuê, gối tay sau đầu, nhìn ngắm những đám mây. Những mảng bông trắng trong một khối pha lê xanh của bầu trời California, chúng đang chuyển động liên tục, luôn thay đổi và không bao giờ giống hệt nhau.

Anh thích thế.

Chúng nhắc nhở anh về cuộc đời của mình, hỗn độn và đầy những bất ngờ. Anh không bao giờ biết được khi một đám mây màu kem có thể bất ngờ biến thành một con rồng hung dữ.

Nhưng Joe thích nó theo cách đó. Anh thích không bao giờ biết được điều gì chờ mình đằng sau cánh cửa - một người phụ nữ hay một con hổ. Và chắc chắn, kể từ khi trở thành một SEAL, anh đã thấy cả hai.

Nhưng hôm nay không có phụ nữ cũng không có hổ. Hôm nay anh được nghỉ phép - một kỳ nghỉ ngắn, nó được gọi như vậy trong hải quân. Thú vui là anh sẽ dành một ngày của kỳ nghỉ trong tháng này tránh xa đất liền, trên một chiếc thuyền đánh cá.

Không phải gần đây anh chưa dành đủ thời gian trên biển. Thực tế là, trong vài tháng qua, anh đã ở trên một chiếc tàu hải quân chính xác trong chín mươi sáu giờ. Và để tập huấn. Một số giờ ở đó anh là một giảng viên. Nhưng một số thời gian còn lại anh là sinh viên. Tất cả những điều đó là một phần của Hải quân SEAL. Bất kể bạn có kinh nghiệm hoặc cấp bậc ra sao, bạn luôn luôn phải học hỏi, tiếp tục tập luyện, luôn đi đầu trong công nghệ và các phương thức mới.

Joe là chuyên gia trong chín lĩnh vực khác nhau, nhưng những lĩnh vực đó cũng luôn thay đổi. Giống như những đám mây trôi nổi trên đầu. Chính là điều khiến anh thích thú.

Trên boong tàu, mặc những bộ đồ cuối tuần thoải mái, một chiếc quần rách đi cùng chiếc áo phông, Harvard và Blue đang tranh cãi xem ai là người đã nhận được sự thất vọng lớn nhất trong email hàng tuần.

Bản thân Joe đã không nhận được bất cứ thứ gì ngoài hóa đơn, vậy đấy. Nếu muốn nói về sự thất vọng.

Joe nhắm mắt, để cho cuộc tranh cãi trôi lơ lửng trên đầu. Anh đã biết Blue được 8 năm, Harvard 6 năm. Giọng nói của họ - Blue nói giọng khàn, giọng nói kéo dài của người miền Nam Mason Dixon Line, và Harvard nói giọng mũi, thứ giọng của tầng lớp thượng lưu Boston - điều đã quen thuộc với anh như hơi thở.

Nó vẫn đôi khi khiến anh bật cười rằng trong bảy người đàn ông của đội SEAL, người mà Blue thân nhất, sau Joe, là Daryl Becker, biệt danh Harvard.

Carter "Blue" McCoy và Daryl "Harvard" Becker. Họ "lỗ măng" chằm chọc và nằm trong liên đoàn những tay Yankee "xấu tính". Cả hai SEALs, cả hai người họ còn hơn cả tốt nhất trong toàn đội. Và cả hai đều biết rằng không để chuyện cá nhân xen vào những quyết định của Hải quân SEAL.

Ra đến vịnh, nước xanh màu lá lấp lánh và nhảy múa trong ánh nắng mặt trời tươi sáng. Joe hít sâu, lấp đầy phổi với không khí mặn mặn đậm mùi của biển.

"Ôi Chúa ơi" Blue nói, lật sang trang thứ hai của bức thư.
Joe quay về phía bạn mình "Gì vậy?"

"Gerry sắp kết hôn" Blue cho biết, vò rối mái tóc vàng của anh dưới ánh nắng mặt trời khiến chúng trông như thể bạch kim "với JennyLee Beaumont."

Jenny Lee là bạn gái Blue hồi trung học. Cô là người phụ nữ duy nhất Blue nhắc tới - người duy nhất đặc biệt đủ để được đề cập tới.

Joe trao đổi với Harvard một cái nhìn thấu hiểu.
"Jenny Lee Beaumont, phải không?" Joe hỏi.

"Phải rồi" Blue gật đầu, khuôn mặt cẩn thận không để lộ cảm xúc. "Gerry sẽ cưới cô ấy. Tháng bảy tới. Cậu ta muốn tôi làm phù rể"
Joe khẽ chửi thề.

"Cậu thẳng" Harvard thừa nhận "Thư của cậu tuyệt vọng hơn của mình"

Joe lúc lắc đầu, biết ơn rằng bản thân không hề vương bận vào phụ nữ. Chắc chắn, anh từng có bạn gái nhiều năm trước, nhưng chưa bao giờ gặp ai để có thể tiến xa hơn.

Không phải anh không thích phụ nữ, dĩ nhiên anh có. Chắc chắn có. Và anh thường hẹn hò với những người phụ nữ thông minh, hài hước, và nhanh chóng tránh xa ràng buộc như anh. Thi thoảng anh sẽ thấy mình có bạn gái mới trước khi kể thúc một tuần, và đôi khi vào các buổi tối anh ở trong một thị trấn và tự do.

Nhưng không bao giờ, không bao giờ anh hôn chúc ngủ ngon một phụ nữ hoặc chào buổi sáng - như cách cư xử thông thường, và không bao giờ ngồi ngẩn ngơ nghĩ lại, mơ mộng về cô ta theo cách mà Bob và Wesley ngồi "nhỏ dãi" về những cô gái ở đại học hoặc những cô gái họ gặp ở San Diego. Hoặc như cái cách mà Harvard thờ dài khi nghĩ về nhà sinh vật biển Hawaii họ đã gặp trên đảo Guam. Tên cô ta là gì nhỉ? Rachel. Harvard vẫn còn cái nhìn ngơ ngẩn trong cặp mắt nâu của anh bất cứ khi nào tên cô ta được nhắc đến.

Sự thật là, Joe đã rất may mắn, anh không bao giờ rơi vào tình yêu. Và anh hy vọng vận may của mình vẫn cứ sẽ tiếp diễn. Sẽ thật tốt nếu anh trải qua hết quãng đời của mình mà không có những kinh nghiệm đặc biệt đến vậy, rất cảm ơn.

Joe đẩy nắp chiếc thùng đá ra bằng ngón chân trần, thò tay vào nước đá rút ra một chai bia mát lạnh.

Anh đứng thẳng, căng tai nghe, đôi mắt quét khắp đường chân trời phía đông.

Và anh nghe thấy nó một lần nữa.

Âm thanh của một chiếc trực thăng phía xa. Anh che mắt, nhìn về phía bờ biển California, nơi mà âm thanh phát ra.

Lặng lẽ, Harvard và Blue đứng dậy, di chuyển đến đứng cạnh anh. Vẫn lặng lẽ, Harvard đưa Joe ổng nhòm đã từng được gấp gọn trong một tủ thiết bị.

Anh quét nhanh ổng nhòm một lượt và tập trung sự chú ý vào một điểm.

Chiếc trực thăng vẫn chỉ là một chấm nhỏ màu đen, nhưng nó đang lớn dần hơn qua mỗi giây. Không thể phủ nhận được là nó đang tiến thẳng về phía họ.

"Hai người có đang mang theo máy nhắn tin không?" Joe hỏi, phá vỡ sự im lặng. Anh đã bỏ lại cái của mình sau khi nó – và cả anh - đã được tẩm với một thùng đầy mỡ và nước biển.

Harvard gật đầu "Có, thưa sếp" Anh nhìn xuống cái máy nhắn tin đang gắn ở thắt lưng "Nhưng cái của tôi vẫn tốt"

"Cái của tôi cũng không hề tắt, Cat" Blue nói.

Trong ống nhòm, cái chấm đen đang dần rõ nét. Nó là một chiếc máy bay quân sự, một chiếc Black Hawk UH-60A. Tốc độ bay của nó đang khoảng 170 dặm/h. Nó đang nhanh chóng hướng về phía họ "Một trong hai cậu có bất kỳ rắc rối nào mà tôi nên biết không?" Joe hỏi.

"Không, thưa sếp" Harvard đáp

"Không hề" Blue liếc nhìn Joe "Thế còn cậu thì sao, Trung úy?"

Black Hawk UH-60A

Joe lắc đầu, vẫn đang theo dõi chiếc trực thăng qua ống nhòm.

"Lạ thật" Harvard nói "Có vẻ như họ đang rất vội, họ không thể làm phiền chúng ta và bắt chúng ta quay lại cảng đúng không?"

"Một sự vội vàng chết tiệt" Joe nói. Chúa tể, chiếc Black Hawk đang thực sự di chuyển. Anh kéo ống nhòm ra khi chiếc trực thăng tiếp tục lớn dần.

"Giờ đâu phải thể chiến thứ ba" Blue bình luận, rắc rối của anh với Jenny Lee tạm thời bị quên lãng. Anh cất cao giọng để có thể nghe được khi chiếc trực thăng tiếp tục tiến gần hơn.

"Nếu đúng là thể chiến thứ ba, họ sẽ không lãng phí một chiếc Hawk cho ba gã SEALs tệ hại"

Trực thăng lượn vòng và sau đó đổ thẳng ngay trên họ. Âm thanh chói tai của cánh quạt và lực cản của gió khiến cho chiếc thuyền nhỏ nghiêng ngả. Cả ba người đàn ông phải nắm lấy lan can để đứng vững.

Một chiếc thang dây được ném qua cánh cửa mở của cabin máy bay, cũng bị ảnh hưởng của gió cánh quạt, đập thẳng vào ngực Joe.

"Trung úy Joseph P. Catalanotto" một giọng nói bị bóp nghẹt thông báo trên loa "Kỳ nghỉ ngắn của ngài đã kết thúc"

Veronica St. John đi đi lại lại trong phòng khách sạn của mình, sau đó dựa lưng mệt mỏi vào cánh cửa đóng kín.

Mới chỉ 9 giờ sáng - quá sớm theo tiêu chuẩn ngoại giao. Thực tế là, nếu mọi thứ đã được sắp xếp theo lịch trình hôm nay, cô vẫn sẽ đang có buổi tiếp kiến hoàng tử Tedric tại đại sứ quán Ustanzian. Nhưng mọi thứ đã rất khác so với lịch trình, khởi đầu với âm mưu ám sát tại sân bay.

Cô đã nhận được một cuộc gọi từ tổng thống của Hoa Kỳ, chính thức cảm ơn cô, thay mặt nhân dân Mỹ, cứu mạng hoàng tử Tedric. Quá tệ. Nếu cô biết trước về cuộc gọi từ một người trong Nhà Trắng, cô có thể có sự chuẩn bị sẵn sàng để mong chờ sự giúp đỡ của ông trong việc

tìm hiểu hồ sơ nhân sự của anh chàng trung úy hải quân bí ẩn trông cực kỳ giống Hoàng tử Ustanzia

Không một ai, nhắc lại là **không một ai** cô đã nói chuyện có thể giúp cô tìm thấy những tệp tin cô muốn. Bộ Quốc phòng đã gửi cô cho Hải quân. Đại diện Hải quân nói với cô rằng tất cả hồ sơ của SEAL là trong bộ phận đặc biệt. Thư ký của Lực lượng đặc nhiệm cũng bí ẩn và vô ích y như trợ lý riêng của James Bond. Người phụ nữ đó thậm chí còn không xác nhận là Joseph Catalanotto có tồn tại, và dù có thì thông tin cá nhân của người đàn ông đó cũng vẫn sẽ giữ nguyên như cũ trong Lực lượng đặc nhiệm Mỹ tại văn phòng.

Thất vọng, Veronica quay lại với thượng nghị sĩ McKinley, hy vọng rằng ông có thể sử dụng sự ảnh hưởng của mình để có được thông tin của Catalanotto. Nhưng ngay cả thượng nghị sĩ cũng quả quyết rằng, vì lý do an ninh, hồ sơ cá nhân của Hải quân SEAL sẽ không bao giờ, nhắc lại là không bao giờ, được gửi qua fax. Đã là cả một thành công lớn khi nhận được một bức ảnh của Trung úy. Nếu McKinley muốn xem hồ sơ cá nhân của Joseph P. Catalanotto, ông sẽ cần một văn bản chính thức. Sau khi gửi yêu cầu, sẽ mất ít nhất là ba ngày để các tệp tin được kiểm duyệt trước khi đến tay ông và cô St. John.

Ba ngày.

Veronica không mong tìm hiểu kỹ về những bí mật quân sự đen tối nhất của Trung úy Catalanotto. Tất cả những gì cô muốn biết là người đàn ông đó đến từ đâu - anh ta đã lớn lên ở đâu. Cô muốn biết lý lịch gia đình anh ta, trình độ học vấn, chỉ số IQ và kết quả kiểm tra tính cách và tâm lý được kiểm duyệt trong quân đội.

Cô muốn biết, một cách chắc chắn, sẽ khó khăn thế nào với người lính Hải quân SEAL này để có thể hoàn thành công việc.

Cho đến giờ, cô chỉ biết được tên anh ta, rằng anh ta trông mạnh mẽ hơn, hoang dã hơn phiên bản của hoàng tử Tedric Cortere, bờ vai rộng mang khẩu súng máy M60 như thể nó chỉ là một ổ bánh mì lớn, và anh ta có một nụ cười thật đẹp.

Cô không có một manh mối nào để biết được liệu cô có thể lừa được công chúng Mỹ tin rằng anh ta là một hoàng tử châu Âu. Cho đến khi cô được gặp người đàn ông này, cô thậm chí không thể đoán được anh ta đã bị kéo ra khỏi những nhiệm vụ gì. Tốt nhất là không nên cố gắng nghĩ về nó.

Nhưng nếu cô không nghĩ về cái công việc đang lù lù ngay sau mình, cô sẽ kết thúc những suy nghĩ về cô bé ở bệnh viện Saint Mary's, cô gái nhỏ có tên Cindy, người mà đã gửi cho hoàng tử một bức thư gần 4 tháng trước - một bức thư mà Veronica đã nhặt được trong thùng rác của Tedric. Trong thư Cindy - chỉ vừa mới 10 tuổi - đã nói với Hoàng tử Tedric rằng cô đã nghe anh ta lập kế hoạch cho chuyến công du đến Mỹ. Cô đã hỏi anh, nếu anh ta đến Washington, D.C, liệu anh ta có thể làm ơn đến thăm cô bé nếu cô không thể đến thăm anh ta.

Veronica đã sắp xếp lịch cho hoàng tử, gửi đến vua Derrick và đã được phê duyệt chuyến viếng thăm đến Saint Mary's trong chuyến công du chính thức.

Nhưng giờ thì sao?

Toàn bộ chuyến thăm viếng sẽ phải được sắp xếp và lên kế hoạch lại, và Saint Mary's cùng Cindy bé nhỏ có khả năng sẽ thất bại, bị hủy, giữa những sự sắp xếp.

Veronica mím môi cười. Sẽ không nếu như cô có tiếng nói trong chuyện đó. Với một tiếng thở dài, cô đá đôi giày của mình.

Lạy Chúa, chân cô đau nhói.

Giải quyết những vấn đề trong hoàn tộc có thể thực sự bào mòn cả nhân tính, cô nghĩ, cho phép bản thân nở một nụ cười rầu rĩ. Sau vụ mưu sát, adrenaline đã chạy rần rật trong cô suốt 6 tiếng đồng hồ. Sau khi nó tan dần, cô đã thúc đẩy bản thân bằng cafe nóng, đen và đặc.

Ngay bây giờ những gì cô cần là tắm vòi sen và một giấc ngủ ngắn 2 tiếng.

Cô kéo áo ngủ và áo choàng trong vali mà cô vẫn chưa có thời gian lấy ra và ném chúng lên giường khi cô loạng choạng bước vào phòng tắm. Đóng cửa lại và bật vòi sen khi cô lột bỏ bộ vest cùng chiếc áo cánh màu kem phù hợp cô mặc bên dưới.

Cô kéo đôi tất dài ra và ném thẳng vào sọt rác. Thật là một ngày đẹp đẽ cho những đôi tất ốg. Đôi đầu tiên cô đã mặc tại sân bay và nó đã hoàn toàn bị phá hủy.

Veronica nhanh chóng tắm rửa, biết rằng mỗi phút cô dành trong phòng tắm là mất đi một phút cô có thể ngủ. Và với Trung úy Joseph P. Catalanotto có thể đến bất cứ lúc nào sau nửa đêm, cô sẽ cần từng giây để ngủ.

Tuy nhiên, nó không thể ngăn cô hát khi đang cố gắng gột sạch sự nhức nhối và mệt mỏi từ lưng xuống vai. Hát trong phòng tắm là một thói quen từ thời thơ ấu. Sau này, cũng như bây giờ, những khoảnh khắc cô dành trong phòng tắm là một trong những khoảng thời gian ngắn ngủi cô thực sự thư giãn và thoải mái. Cô đã thử nghiệm độ vang trong phòng tắm đặc biệt này với một đoạn cao trào trong bản hit mới nhất của Mary's Chapin Carpenter.

Cô tắt nước, vẫn hát và với khăn tắm lau người.

Áo choàng của cô được treo phía sau cánh cửa nhà tắm và cô với lấy nó. Ngừng lại và chú ý.

Cô đã để chiếc áo choàng trong phòng ngủ, trên giường. Cô không hề treo nó lên cửa.

"Không...cô đứng đấy. Cô không ở đây một mình" một giọng nam trầm phát ra từ phía bên kia cánh cửa nhà tắm

CHƯƠNG 3

Tim của Veronica như ngừng đập, cô lao đến cửa và khóa lại.

"Tôi tin rằng cô không biết tôi ở trong phòng." giọng nói tiếp tục khi Veronica nhanh chóng mặc chiếc áo choàng tắm màu trắng của mình "Tôi cũng đoán là cô sẽ không đánh giá cao việc ra khỏi phòng tắm chỉ với một chiếc khăn tắm trên người và thậm chí là ít hơn thế. Kể cả không có khăn giả. Vì vậy, tôi đã treo chiếc áo choàng của cô sau cánh cửa."

Veronica thắt chặt lại đai áo và nắm chặt vạt áo hơn nữa. Cô hít sâu một hơi, sau đó áp sát cửa. Cô cố gắng hít thở nhưng giọng nói của cô hơi run "Anh là ai?" cô hỏi.

"Cô là ai?" giọng nói đáp trả. Một âm giọng trầm khàn, mang âm hưởng tầng lớp thượng lưu New York. "Tôi được đưa đến đây và bảo đợi. Vậy là tôi đang đợi. Tôi bị ép đến đây từ bờ biển như một gói hàng chuyển phát nhanh liên bang qua đêm, và không một ai có bất kỳ lời giải thích là tại sao hay thậm chí là tôi đang chờ ai. Tôi thậm chí còn không biết điểm đến là Columbia cho đến khi máy bay hạ cánh ở Andrews, và thứ lỗi cho việc tôi đang cực kỳ khó chịu khi phải nói với cô là tôi mệt, tôi đói, và chiếc quần soóc của tôi đã không thể khô trong suốt 10 tiếng đồng hồ qua, một tình huống làm cho tôi rất rất cáu kỉnh. Tôi sẽ xuống địa ngục để bán cả linh hồn của mình chỉ cần được vào tắm từ nơi cô vừa bước ra. Bên cạnh đó, rất vui được gặp cô"

"Trung úy Catalanotto à?" Veronica hỏi

"Trúng rồi" giọng nói trả lời "Bé yêu, cô chỉ cần trả lời câu hỏi của chính mình thôi" Nhưng cô có không?

"Tên thật của anh là gì?" Cô hỏi thận trọng

"Joe Joseph"

"Tên đệm?"

"Paulo" anh nói.

Veronica mở cửa phòng tắm.

Điều đầu tiên cô nhận thấy về người đàn ông này là kích thước của anh ta. Anh ta to - cao hơn hoàng tử Tedric khoảng 2 inch và nặng hơn trong cơ thể hoàn toàn cân đối, rắn chắc và hơn hoàng tử khoảng 50 pounds. Mái tóc sẫm màu được cắt ngắn hơn Tedric, và anh ta có bộ râu khoảng 2 ngày chưa được chăm sóc.

Anh ta không chính xác giống hoàng tử như cô đã nghĩ khi nhìn thấy bức ảnh. Veronica nhận ra, nghiên cứu kỹ khuôn mặt người đàn ông. Xem xét kỹ hơn, mũi họ hơi khác nhau, mũi anh ta từng bị vỡ, có thể hơn một lần. Và, có lẽ, xương gò má của Trung úy Hải quân này thậm chí còn kỳ lạ hơn, cứng cỏi hơn Tedric. Cằm anh ta vuông hơn, mạnh mẽ hơn của hoàng tử. Và đôi mắt anh ta... Cũng như anh ta đang nhìn cô tò mò, mí mắt hơi nhu lại trên đôi mắt màu nâu tan chảy nổi bật của mình, như thể anh ta đang cố gắng che giấu bí mật sâu thẳm nhất của mình với cô.

Những sự khác biệt - ngay cả về kích thước của hai người đàn ông, đều rất tinh tế. Họ sẽ không thể bị phát hiện bởi những ai không biết rõ hoàng tử. Những khác biệt chắc chắn sẽ không thể bị chú ý bởi phần còn lại của đại sứ và các nhà ngoại giao Tedric được yêu cầu để gặp mặt.

"Theo thẻ trên va ly của cô, chắc cô là Veronica St. John, phải không?" anh nói, phát âm tên cô theo giọng Mỹ, như thể đó là hai từ Saint và John.

"Sinjin" cô lơ đãng nói "Anh sẽ không nói Saint John, anh nói 'Sinjin'"

Anh ta đang nhìn cô, kiểm tra cô trong cùng một cách mà cô nhìn anh ta. Sự mãnh liệt của ánh mắt anh ta khiến cô cảm thấy mình đang trần truồng. Dĩ nhiên, cô là vậy, bên dưới chiếc áo choàng tắm.

Nhưng anh ta không thể ghi được điểm nào với bộ quần áo anh đang mặc. Từ những gì thấy được thì chiếc áo phông của anh ta như thể không cần cởi mà chỉ cần giặt nhẹ là cũng có thể rách tung, chiếc quần quân phục đã chiến rách lỗ chỗ và chân anh đang mang một đôi giày cấu bẩn và không mang tất. Anh nhìn như thể chưa được tắm rửa đã vài ngày, và. Chúa giúp cô, anh cũng có mùi y như vậy.

"Chúa tôi" Veronica nói lớn, tập trung vào tất cả những chi tiết nhỏ cô đã bỏ lỡ trong lần đầu tiên. Anh ta không đeo thắt lưng. Thay vào đó, một sợi dây dày và dài được luồn qua đĩa quần và được buộc lại phía trước. Anh ta có một hình xăm, hình xăm với mỏ neo của hải quân bên bắp tay trái. Ngón tay đen bẩn dầu mỡ, móng tay cắt ngắn và không hề được tỉa tốt, khác xa đôi tay được chăm sóc kỹ lưỡng của hoàng tử Tedric. Lạy Chúa, nếu cô phải bắt đầu dạy người đàn ông này những điều cơ bản về vệ sinh cá nhân, thì không đời nào anh ta có thể đóng giả một hoàng tử chỉ trong thời hạn có ba ngày.

"Gì nào?" Anh ta hỏi với vẻ cau có. Vẻ phòng vệ nhuốm trong giọng nói và ánh mắt anh tối lại "Tôi không như những gì cô mong đợi à?"

Cô không thể phủ nhận được. Cô đã trông chờ rằng vị Trung úy này sẽ mặc một bộ đồng phục, được hồ cứng bột và mang vẻ trang trọng của quân đội - và có mùi giống con người hơn và có chút gì đó giống với một quân nhân thực thụ. Chẳng có gì như vậy cả, không, cô lắc đầu.

Joe lặng lẽ nhìn cô gái. Cô cũng nhìn lại anh, đôi mắt to, màu biển so với làn da trắng như sứ. Thật khó cho anh để biết được màu tóc cô khi nó đang ướt. Chúng ẩm ướt, bám dính và tối màu, xõa xuống hai bên vai.

Anh đoán có lẽ là màu đỏ. Có thể là đỏ, hoặc thậm chí màu dâu vàng, có thể xoăn. Tuy nhiên, nếu Chúa là có thật và Người thật sự công bằng, cô ấy sẽ có một mái tóc xoăn rối, có lẽ là màu bùn. Thật không công bằng khi cô gái này giàu có, một công việc tốt, cách cư xử tinh tế, đôi mắt xanh tuyệt đẹp và mái tóc xoăn đỏ.

Dù không trang điểm, cô có một gương mặt trẻ trung đáng chú ý. Trông cô có vẻ nhẹ nhàng, gần như là mong manh. Cô không đặc biệt xinh đẹp, ít nhất là không phải theo tiêu chuẩn thông thường. Nhưng xương gò má cô cao, làm nổi bật đôi mắt xanh to. Và đôi môi cô thật là kiệt tác, sống mũi nhỏ và thanh lịch.

Không, cô ấy không đẹp. Nhưng cô hấp dẫn anh một cách khó lý giải.

Chiếc áo choàng đang mặc quá lớn đối với cô. Nó thu hút sự chú ý vào khung người nhỏ nhắn của cô, làm nổi bật cổ tay thon thả và mắt cá chân. Cô trông như một đứa trẻ đang chơi trò mặc trang phục của mẹ mình.

Thật buồn cười, bỏ qua phong cách ăn mặc chảnh chu và những bộ vest được đóng gói gọn

trong vali, Joe đã mong đợi cô Veronica St. John—hay "Sinjin," như cô phát âm với giọng Anh, rất thương lưu với tầng lớp của mình, tất nhiên, và cũng... không còn trẻ. Anh trông đợi một người ít nhất là 40 tuổi, thậm chí có thể lớn hơn. Nhưng cô gái này chưa thể đến 25. Quý thật, đứng đây như thế này, vừa bước ra khỏi phòng tắm, vẫn còn ướt nước, cô trông như thể mới 16.

"Cô không như những gì tôi trông đợi" Joe nói, ngồi xuống mép giường "Vì vậy, tôi đoán là chúng ta ngang nhau" Anh biết rằng mình đang khiến cô lo lắng, ngồi đây như thế. Anh biết cô lo lắng rằng anh sẽ làm bẩn ga trải giường, lo lắng rằng anh sẽ để lại mùi như mùi cá chết từ thùng để mùi mà Blue đã đánh đổ sáng hôm trước. Quý thật, anh đang lo lắng cho bản thân mình.

Và chết tiệt, nhưng nó làm anh tức giận. Cô gái này bằng cách nào đó là người chịu trách nhiệm trong việc kéo anh ra khỏi bờ biển của mình. Cô ấy bằng cách nào đó chịu trách nhiệm về việc anh phải di chuyển khắp cả nước mà không có một vôi sen hay chỉ có thể thay quần áo. Khỉ thật, đó là lỗi của cô ta khi anh ở đây, trong một khách sạn 5 sao với trang phục bẩn thỉu, cảm thấy như bị mắc bẫy.

Anh ghét cảm giác này. Không giống như sự chán ghét anh trông thấy bị che giấu mà anh thấy được trong mắt cô gái này. Anh không thích bị nhắc nhở rằng mình không phù hợp với thế giới sang trọng của cô - một thế giới của tiền bạc, quyền lực và đẳng cấp. Không phải anh chết tiệt muốn hòa nhập, sẽ không hơn vài tháng trong một nơi như thế này. Anh thích thế giới của mình ở Hải quân SEAL, nơi mà một người đàn ông không bị đánh giá bởi kích thước ví tiền của anh ta, hoặc nền giáo dục mà anh ta có, hoặc bộ quần áo mà anh ta mặc. Trong thế giới của anh, một người đàn ông được đánh giá bằng những hành động của mình, bằng sự kiên trì, lòng trung thành và sức chịu đựng. Trong thế giới của anh, một người đàn ông, người mà trở thành một SEALs sẽ được đối xử bằng danh dự và sự tôn trọng - bất kể trông anh ta ra sao. Hoặc có mùi thể nào.

Anh ngả người trên chiếc giường lớn, ôm ái, 5 sao, chống người trên khuỷu tay "Có lẽ cô có thể cho tôi chút gợi ý rằng tôi đang làm gì ở đây không, em yêu" anh nói, trông thấy cô nhăn mặt bởi cách nói thân mật đó "Tôi đang tò mò chết được"

Đôi mắt cô mở to, và cô thật sự đã đánh mất cái nhìn khinh khỉnh của mình trong vài phút "Có phải anh đang nói với tôi rằng không một ai đã nói bất kỳ điều gì với anh sao?"

Joe ngồi dậy "Đó chính xác là những gì tôi đang nói với cô"

Cô lắc đầu. Mái tóc của cô đang bắt đầu khô, và chắc chắn là nó xoăn.

"Không thể như vậy được"

"Không thể là không thể, em yêu" anh nói. Nhận được cái nhíu mày gấp đôi. Một cho ngữ pháp tệ hại và một cho 'em yêu'. "Tôi ở đây, trong D.C mà không có đồng đội, và không biết tại sao"

Veronica đột ngột quay đi và bước vào phòng khách của khách sạn. Joe theo sau lười biếng, dựa vào khung cửa và quan sát khi cô lục lọi trong chiếc cặp da của mình.

"Anh được trông đợi để đáp ứng theo - " cô kéo ra một văn bản màu vàng từ tập ghi chú của mình và lật sang trang "- Đô đốc Forrest?" cô ngược nhìn anh gần như kì vọng. Trung úy Hải quân chỉ nhún vai, vẫn đang nhìn cô. Lạy Chúa, nhưng anh thật đẹp trai. Mặc cho lớp bụi bẩn và đen tối, cái biểu hiện cau có, anh, trông thật giống hoàng tử Tedric, gần như đẹp không tưởng. Và người đàn ông này tỏa ra một luồng sức mạnh mà thậm chí Tedric còn lâu mới có được. Anh cực kỳ hấp dẫn bên dưới tất cả lớp bụi bẩn, nếu cô nghĩ rằng mình có thể thuần hóa những kẻ thô lỗ.

Điều mà, dĩ nhiên, Veronica không thể. Nguy hiểm, xấu xa chưa bao giờ khiến tim Veronica đập nhanh. Và nếu tim cô bây giờ có đang đập nhanh hơn thì lý do là, chắc chắn là vì anh ta đã khiến cô sợ hãi từ trước đó.

Không, cô không phải loại người bị thu hút bởi bắp tay cứng như thép, bởi vai rộng, một nụ cười tan chảy cả dung nham, và đôi mắt màu nâu đáng kinh ngạc. Không. Chắc chắn là không.

Và nếu cô có nhìn anh ta lần nữa, đó là để xác minh thực tế là Trung úy Joseph P. Catalanotto sẽ không thể bị nhầm là đã ghé thăm hoàng gia Châu Âu.

Dù sao thì cũng không phải hôm nay.

Và cũng không phải ngày mai. Nhưng, vì lợi ích của Wila, và sự nghiêm túc của cô, và cho Cindy nhỏ bé ở Saint Mary's, Veronica còn hai ngày kể từ bây giờ, Joe sẽ là một hoàng tử.

Nhưng điều đầu tiên và trước nhất. Và điều đầu tiên chắc chắn là cô cần phải mặc lại quần áo, đặc biệt là kể từ khi Trung úy Catalanotto không hề che giấu sự đánh giá rất rất đàn ông trong ánh mắt anh.

"Tại sao anh không tìm chút gì đó để uống đi" Veronica gợi ý và Joe hấp háy mắt nhìn về phía quầy bar được bố trí cầu kỳ phía bên kia căn phòng "Cho tôi một phút mặc đồ" cô nói thêm "Sau đó, tôi sẽ cố gắng giải thích lý do tại sao anh ở đây"

Anh gật đầu.

Cô bước ngang qua anh, biết anh vẫn đang nhìn theo cho đến khi cô bước qua và đóng cửa phòng ngủ.

Cách nhấn trọng âm của người đàn ông đó thật khủng khiếp. Nó hét lên rằng New York - blue-collar New York City ("*white collar*" là danh từ dùng chỉ giới công chức, nhân viên văn phòng (thường mặc áo trắng lịch sự) để phân biệt với "*blue collar*" là danh từ chỉ giới công nhân, lao động chân tay (thường mặc áo bảo hộ lao động màu xanh dương).

Nhưng không sao. Với chút khéo léo, với những kế hoạch đúng đắn, Joe sẽ không phải nói bất kỳ từ nào.

Vóc dáng của anh, dù vậy, là một chuyện hoàn toàn khác. Tedric có dáng đứng thẳng, Trung úy Catalanotto, mặt khác, không ngừng so vai.

Và anh ta đi lại với một vẻ vênh váo thoải mái không hề vương giả. Làm thế nào trên đời này để mà cô có thể dạy cho anh ta đứng và ngồi thẳng lên, để có một dáng đi thẳng đĩnh đạc, dáng đi hoàn hảo của hoàng tử Tedric?

Veronica kéo đồ lót mới và một đôi tất ống - đôi thứ ba trong ngày từ vali của mình. Bộ vest màu xanh đen của cô phù hợp với hoàn cảnh, vì vậy cô mặc nó, sau đó trượt đôi chân mệt mỏi vào đôi guốc cao. Với chút trang điểm, chải nhanh mái tóc gần khô của mình.

Cả gắng tay cho anh ta nữa, cô nghĩ, tâm trí cô đang bay xa cả dăm. Ngay cả khi tay anh bám bẩn dầu mỡ và không được rửa sạch, nó có thể được che giấu bằng một đôi găng tay. Tedric cũng thường đeo một đôi găng tay trắng. Không ai nghĩ điều đó kỳ lạ cả.

Tóc Joe cũng là một vấn đề hoàn toàn khác. Tóc anh ngắn, trong khi tóc Tedric dài và xõa qua vai.

Họ có thể kiếm một bộ tóc giả cho Joe. Hoặc nối tóc (hair extensions). Phải, nối tóc sẽ tốt hơn và dễ dàng hơn. Tóc Joe vẫn sẽ đủ dài để họ có thể ... tiếp tục việc này. Nó sẽ hiệu quả.

Hít một hơi sâu và vuốt phẳng lại chiếc áo vest phù hợp, Veronica mở cửa và quay lại phòng khách.

Và dừng lại.

Phòng khách của cô đang đông một cách bất thường.

Thượng nghị sĩ McKinley, ba đại sứ Ustanzian khác, một người đàn ông lớn tuổi mặc một bộ quân phục gần đầy huy chương, nửa tá nhân viên an ninh FlnCOM, Hoàng tử Tedric, và toàn đội tùy tùng của anh ta, tất cả đang đứng sững và nhìn chăm chăm vào Joe Catalanotto, người đang kê chân phía trước ghế sofa. Sự căng thẳng trong phòng gần như có thể cắt được bằng dao.

Người đàn ông trong bộ quân phục là người duy nhất lên tiếng "Rất vui được thấy trang phục của cậu thật phù hợp cho dịp này, Joe", ông ta nói với một tiếng cười khùng khục.

Joe khoanh tay "Tôi hơi xao lãng nên đã quên mang theo tủ quần áo của mình" anh nói cộc lốc. Rồi mỉm cười. Một nụ cười chân thành và ấm áp thật sự đã chạm tới đôi mắt anh "Rất vui được gặp ngài, Đô đốc"

Joe nhìn quanh phòng, ánh mắt anh hạ cánh trên mặt hoàng tử Tedric. Tedric đang nhìn anh như thể anh là con chuột đường phố đi lạc lên phòng khách sạn.

Nụ cười của Joe nhạt dần, và được thay thế bằng vẻ mặt cau có khác "Được rồi" anh nói "Tôi sẽ bị nghiền rủa. Nếu như đây không phải người anh em sinh đôi đến từ địa ngục"

Veronica cười. Cô không thể kiềm chế được. Nó chỉ bắt chợt bật ra. Cô cắn má trong và giữ tay trên miệng. Nhưng hình như không ai để ý đến, không ai ngoài Joe, người bất ngờ liếc nhanh về phía cô.

"Anh không biết anh đang nói chuyện với ai à, chàng trai? Đây là thái tử Ustanzia" Thượng nghị sĩ nói nghiêm khắc với Joe.

"Chết tiệt là tôi biết tôi đang nói chuyện với ai, Pop" Joe nghiêng rằng "Tôi là loại người không bao giờ quên một khuôn mặt - đặc biệt là khi tôi nhìn thấy nó mỗi buổi sáng trong gương. Đội SEAL của tôi đã kéo - rất xin lỗi - cái mông của tên khốn này ra khỏi Baghdad" Anh quay lại phía Tedric "Tránh xa những khu vực chiến tranh những ngày này không đấy, Tedric, tên khốn tệ hại?"

Tất cả mọi người trong phòng, ngoại trừ Joe và đô đốc vẫn đang cười toe toét - đều hít sâu vì sốc, Veronica thấy ngạc nhiên rằng tại cô không đột ngột bị giảm áp vì thiếu không khí.

Mặt thái tử chuyển sang một màu tím hoàng gia "Sao mày dám?" anh ta hỗn hển.

Joe dường như đã cao hơn ít nhất là 3 feet và 2 feet bề ngang. Anh bước 2 bước về phía Tedric, và tất cả mọi người trong phòng, ngoại trừ Đô đốc, đều lùi lại

"Tại sao ngài dám đặt bản thân mình vào tình huống mà những người đàn ông của tôi đã phải hy sinh mạng sống để có thể kéo ngài ra?"

Joe gầm gừ "Một trong số họ đã phải dành nhiều tháng trị liệu vì ngài, đồ sâu bọ. Tôi sẽ nói với ngài ngay bây giờ, ngài có sự may mắn chết tiệt - may mắn chết tiệt - rằng cậu ấy không

chết"

Cái nhìn trong mắt Joe đủ để làm cho ngay cả những người đàn ông can đảm nhất phải sợ hãi. Đã thật may mắn khi người bạn của Joe không hy sinh. Veronica nghĩ và khẽ rùng mình, nếu không họ có thể đã chứng kiến một vụ giết người. Và không giống như vụ ám sát hồi sáng, cô không nghi ngờ gì Joe sẽ thành công.

"Mon Dieu," Tedric nói, che giấu bàn tay đang run rẩy bằng cách nhanh chóng cầm lên 1 tệp văn bản tiếng Pháp và ngạo mạn quay về phía người phụ tá "Đây ... đây là sinh vật xấc láo hơn những gì tôi nhớ. Rõ ràng là chúng ta không thể mạo hiểm đưa anh ta vào công cuộc giả mạo tôi được. Anh ta sẽ gây rắc rối cho hình ảnh của tôi, toàn bộ đất nước tôi. Gửi anh ta quay trở lại bất cứ chỗ nào mà anh ta đã bỏ ra từ đó, không có lựa chọn nào khác. Hủy bỏ chuyển viếng thăm"

Ở phía bên kia căn phòng, một trong số trợ lý của thượng nghị sĩ nhanh chóng dịch những điều Tedric nói bằng tiếng Pháp sang tiếng anh, sau đó thì thào vào tai McKinley.

Với một tiếng Hừm, hoàng tử hiện ngang bước về phía cửa, mang theo hy vọng của thượng nghị sĩ McKinley về một giá dầu thấp và mơ ước của Wila trong việc cải thiện nền kinh tế của đất nước.

Nhưng McKinley đã di chuyển nhanh hơn, và chặn hoàng tử lại trước khi anh ta ra đến cửa.

"Thưa ngài" McKinley nói dịu "Nếu ngài nghiêm túc về việc xin cấp vốn cho các giếng dầu -"

"Hắn ta là một con quái vật" Tedric tuyên bố bằng tiếng Pháp. Trợ lý của McKinley lặng lẽ dịch lại cho thượng nghị sĩ "Ngay cả cô St.John cũng không thể biến một con quái vật thành một hoàng tử"

Bên kia căn phòng, Joe nhìn theo Veronica đang vội vã tiến đến chỗ hoàng tử và Thượng nghị sĩ McKinley và nói thấp giọng.

Biến một quái vật thành một hoàng tử, phải không? anh nghĩ.

"Cậu luôn không biết làm cách nào để khuấy động một bữa tiệc, con trai"

Joe quay lại nhìn đô đốc Michael "Mac" Forrest và mỉm cười với ông.

Anh chiếu cho người đàn ông một cái cúi chào khô khan.

Khuôn mặt của đô đốc nhăn lại thành một nụ cười "Cut the bulldinky, Catalanotto," ông nói "Từ khi nào cậu lại bắt đầu một lời chào kiểu đó? Với tất cả tội ác đó, con trai, bắt tay tôi nào."

Mái tóc muối tiêu của đô đốc đã chuyển sang màu trắng sáng, nhưng ngoài điều đó ra, người đàn ông trông khỏe mạnh và sung sức. Joe bắt rằng Mac Forrest, cũng là một cựu SEAL, vẫn đang dành một giờ mỗi ngày ở PT - tập thể dục - dù thực tế lẽ ra ông cần một cái ba toong. Kể từ lần đầu Joe gặp ông, chân trái của Đô đốc đã ngắn hơn chân phải, hậu quả của chiến tranh Việt Nam.

Bàn tay Mac mạnh mẽ và vững chãi. Với tay bên kia, ông vỗ vai Joe.

"Gần một năm rồi mà cậu chẳng thay đổi chút nào" Đô đốc Forrest nhận xét sau khi nhìn lại Joe lần nữa. Người đàn ông nhăn mũi "Bao gồm cả quần áo của cậu. Chúa tôi, cậu chui ra từ cái lỗ nào vậy?"

"Tôi đang nghỉ phép" Joe nói với một cái nhún vai "Tôi đang giúp Blue kéo một con cá ngưi lớn và vô tình xô đổ thùng mồi. Mấy cậu bé trên chiếc Black Hawk không cho tôi cơ hội nào để dừng lại tại căn hộ của tôi để tắm và thay quần áo"

"Phải" đôi mắt đô đốc lấp lánh "Chúng tôi đã rất vội vàng để đưa cậu đến đây, trong trường hợp cậu không được thông báo"

"Tôi có thấy" Joe nói, khoanh tay lại "Tôi ở đây để làm một vài thứ có lợi cho anh ta" Joe hất cằm về phía hoàng tử Tedric, người vẫn đang chìm trong cuộc thảo luận với Thượng nghị sĩ MCKinley và Veronica.

"Điều gì đó nói với tôi rằng cậu không hài lòng về ý tưởng làm bất cứ điều gì cho lợi ích của Tedric" Mac nhận xét.

"Khốn kiếp" Joe nói thêm "Thưa ngài, tên khốn đó gần như đã giết chết Frisco. Chúng tôi đã đổ bộ vào Baghdad với cả một binh đoàn quân Iraq theo đuôi. Frisco đã nhận một đòn trực tiếp, cậu ấy gần như đã chảy máu đến chết. Thậm chí còn có thể tệ hơn, mắt cậu ấy, đầu gối cậu ấy đã gần đến chết tiệt bị vỡ. Giờ cậu ấy đang phải ngồi xe lăn và đang phải vật lộn một cách khó khăn với nó". Mac Forrest chết lặng, chỉ đứng đó nghe Joe kể lại câu chuyện.

"Chúng tôi đã đến được điểm hẹn ở Baghdad khi vị hoàng tử quyền rũ kia quyết không lên trực thăng. Cuối cùng chúng tôi đã phải ném anh ta vào trong. Nó chỉ là sự chậm trễ ba mươi hai giây nhưng cũng đủ để chúng tôi vào tầm bắn của quân Iraq và đó là lúc Frisco bị bắn trúng. Hóa ra ông hoàng - như - đấy - ấy từ chối bay bởi vì nó không đủ sang trọng. Hắn gần như đã khiến tất cả chúng tôi hy sinh bởi vì nội thất của chiếc trực thăng đến đón không được sơn màu cờ Ustanzian"

Joe nhìn chằm chằm vào đô đốc "Vì vậy, nghĩ đi trước khi trách tôi, Mac" anh nói thêm "Nhưng tôi cảnh cáo - không có gì ông có thể nói sẽ khiến tôi tôn trọng con bọ chết đó"

"Tôi không chắc, con trai" Mac nói thành lời suy nghĩ, di tay dưới cằm. Joe cau mày "Chuyện gì?"

"Cậu gần đây có xem tin tức không?" Mac hỏi

Joe nhìn ông một lúc "Ông đùa à?"

"Nói đi"

"Mac, tôi đã ở trong một chiếc trực thăng, một máy bay chuyên chở, một chiếc xe jeep đêm nay. Không cái nào có bất kỳ thứ gì giải trí gì cho những bản tin hết" Joe nói "Chết tiệt, tôi đã không được nhìn thấy ngay cả một tờ báo trong 18 tiếng qua"

"Sáng nay đã có một vụ ám sát Tedric"

Aha. Bây giờ thì tất cả mọi thứ thật có nghĩa. Joe gật đầu "Phải rồi, thưa ngài" anh nói "Và tôi nghĩ thấy có mùi mồi nhử. Làm thế nào để đớp được nào"

Mac cười khùng khục "Cậu luôn có một cái miệng lý tưởng, Catalanotto"

"Vậy, thỏa thuận này là gì?" Joe hỏi "Tôi sẽ được gài vào đâu? Ustanzia? Hay, oh rất vui, chúng ta sẽ trở lại Baghdad?"

Gài. Nó là một thuật ngữ của lực lượng đặc biệt để đột nhập hoặc lén lút hoặc bằng vũ lực - vào một địa bàn hoạt động.

Đô đốc Mullen ngồi trên thành ghế sofa "Câu sẽ được đưa vào đó, con trai" ông nói "Tại D.C là nơi chúng tôi muốn, ngay bây giờ. Đó là, nếu tôi có thể thuyết phục cậu tình nguyện làm vụ này". Chỉ một thời gian ngắn, ông đã vạch ra kế hoạch để Joe có thể thay thế thái tử trong phần còn lại của chuyến công du Mỹ, ít nhất là cho đến khi những kẻ khủng bố ám sát bị bắt.

"Để tôi nói thẳng" Joe nói, ngồi xuống chiếc ghế dài "Tôi sẽ mặc đồ của Cortere mà tương đương với việc vẽ một mục tiêu khổng lồ trên lưng mình, phải không? Và tôi làm điều này để nước Mỹ có thêm nhiều dầu hơn? Ông phải cố gắng hơn nữa, Mac ạ. Và tôi còn chưa bắt đầu nói đến việc bảo vệ hoàng tử Ted, bởi vì tôi đêch thềm quan tâm xem thằng khốn đó có còn sống đủ lâu để có bữa cafe hoàng gia và chiếc bánh rán của hần vào sáng mai hay không"

Mac nhìn khắp phòng, và Joe nhìn theo ánh mắt người đàn ông. Veronica gật đầu với hoàng tử Tedric, khuôn mặt nghiêm trọng. Màu đỏ. Tóc cô đã khô và chắc chắn nó màu đỏ. Tất nhiên. Nó phải là màu đỏ.

"Tôi không cho rằng làm việc với Veronica St. John là một sự khuyến khích?" Mac hỏi "Tôi đã có cơ hội gặp cô ấy vài tuần trước. Cô ấy là một cô gái đã được đào tạo bài bản. Rất ý thức và hài hước, mặc dù cậu sẽ không nhất thiết phải để mắt đến cô ta. Cũng xinh nữa chứ"

Joe lắc đầu "Không phải kiểu của tôi" anh nói thẳng thừng
"Bà Forrest không phải mẫu người của tôi trong lần đầu tôi gặp bà ấy" Mac nói

Joe đứng lặng "Xin lỗi, Mac. Nếu tôi có thể làm gì. Tôi sẽ làm hết sức"

"Làm ơn đi" Mac lặng lẽ nói, đặt một tay lên cánh tay Joe "Tôi mong chờ một sự tự nguyện, Trung úy. Lần này là cho tôi". Đô đốc nhìn xuống sàn nhà, và khi ông nhìn lại Joe, đôi mắt xanh của ông sắt đá "Có nhớ chiếc xe bus bị gài bom của các thủy thủ Mỹ ở London 3 năm trước không?"

Lặng lẽ, Joe gật đầu. Oh phải. Anh nhớ lại. Cậu con trai 19 tuổi của Mac Forrest là một trong những người thiệt mạng trong vụ nổ chết chóc đó, bị bắt bởi một tổ chức khủng bố có tên 'Đám mây Chết'.

"Nguồn tin của tôi ở cục tình báo đã gợi ý rằng kẻ đã ám sát hoàng tử Tedric cùng là kẻ khủng bố đã đặt bom" đô đốc nói. Giọng ông hơi run "Đó là Diosdado và cái tổ chức 'Đám mây Chết' của hần. Tôi muốn chúng, Trung úy. Với sự giúp đỡ của cậu, tôi có thể có được chúng. Nếu không có sự giúp đỡ của cậu..." Ông lắc đầu tuyệt vọng.

Joe gật đầu "Thưa ngài, ngài có sự tự nguyện của tôi"

CHƯƠNG 4

Đã gần hai ba mươi (hai tiếng rưỡi) trong buổi sáng nay trước khi Veronica rời khỏi cuộc họp lập kế hoạch.

Tất cả những người có thể lực đều ở đó - Thượng nghị sĩ McKinley, với nụ cười triệu đô đang nhạt dần, Henri Freder, Đại sứ Ustanzian, Đô đốc Forrest, người đàn ông trong quân đội đậm người mà Veronica đã gặp cách đây vài tuần gần đại sứ quán ở Paris, khuôn mặt nghiêm nghị của Kevin Laughton, Đại diện an ninh của cơ quan Tình báo Liên bang, và bốn trợ lý thân cận của hoàng tử Tedric.

Mọi việc đã được quyết định rằng hoàng tử Tedric nên được chuyển từ khách sạn đến một căn hộ an toàn, nơi mà anh ta được bảo vệ bởi các mật vụ FlnCOM và đặc vụ Ustanzian.

Người lính Mỹ, Joe Catalanotto, sẽ đơn giản chỉ cần chuyển vào dãy phòng trên tầng 10 của Tedric, nhờ đó sẽ không khơi dậy sự tò mò từ một trong số các nhân viên khách sạn và khách hàng, hay thậm chí là những người hầu cấp thấp của hoàng tử, những người sẽ không được thông báo về sự thay đổi.

Sau khi thuyết phục hoàng tử để Veronica St. John một cơ hội làm việc với người lính, McKinley đã được chấp thuận. Hoàng tử Tedric rời đi, cứu cánh cho tất cả bọn họ.

Veronica và các nhân viên chủ chốt của hoàng tử sắp xếp lại lịch. Ý tưởng là để tốt chức một lịch trình mà sẽ yêu cầu Joe có thể tiếp xúc ít nhất với các nhà ngoại giao, những người có thể nhận ra anh không phải hoàng tử thật. Và các đặc vụ FlnCOM phát huy tốt nhất giá trị, cố gắng thiết lập thời gian và địa điểm cho Joe xuất hiện trước công chúng sẽ cung cấp cho tay sát thủ một mục tiêu rõ ràng mà không cần đặt Joe vào mức nguy hiểm không cần thiết.

"Catalanotto đâu rồi?" Đô đốc Forrest hỏi "Cậu ấy nên ở đây. Cậu ta là một phần của kế hoạch này"

"Với tất cả sự kính trọng, đô đốc" Kevin Laughton, giám đốc FlnCOM, cuối cùng cũng lên tiếng "tốt hơn là nên để việc lập kế hoạch cho các chuyên gia" Laughton là một người đàn ông cao lớn, phục trang hoàn hảo, với những sợi tóc màu nâu sáng được đặt đúng chỗ một cách hoàn hảo. Đôi mắt mang màu xanh êm dịu và ông ta giữ cảm xúc của mình cẩn thận đằng sau khuôn mặt cứng rắn.

"Trong trường hợp đó, Mr. Laughton" Forrest gay gắt "Catalanotto nên chắc chắn có mặt ở đây. Và nếu ông chú ý hơn, thưa ông, ông có thể thậm chí học được một hai điều từ cậu ấy"

"Từ một tay Trung úy Hải quân?"

"Joe Cat là một lính hải quân SEAL, thưa ông" Forrest đáp. Nhấn mạnh một lần nữa. SEAL.

Nhưng có vẻ như Laughton không bị ấn tượng. Ông ta nhìn mặt mỗi "Tôi nên biết rằng chuyện này hơi quá suôn sẻ" ông ta nói. Ông quay sang Forrest "Tôi chắc rằng ông quen với những chuyện này. Đô đốc. Quá nhiều người sẽ làm hỏng nồi nước dùng?" (*ý là Lắm thầy nhiều ma*)

Đô đốc Mullen găm cái nhìn vào người đàn ông trẻ hơn một cách dứt khoát là không đồng tình "Người đàn ông này giống như mồ hôi của anh" ông nói "Anh có thể thành thật nói với tôi rằng nếu vai trò của anh bị đảo ngược, anh sẽ không muốn là một phần của việc lập kế hoạch không?"

"Có" Laughton nói "Tôi có thể"

"Khốn kiếp" Forrest đứng lên. Ông búng ngón tay và một trong những phụ tá của ông xuất hiện "Gọi Joe Cat đến đây" ông ra lệnh. Người đàn ông bắn ra một lời đáp rõ nét "Vâng, thưa chỉ huy". Anh ta quay đi và biến mất. Laughton như bốc khói "Ông không có quyền hạn cao hơn tôi. Tôi là FlnCOM-"

"Tin tôi đi, chàng trai" Forrest ngắt lời, ngồi lại và dùng đỉnh dựa lưng vào ghế "Xem mấy cái thứ trên trang phục của tôi xem? Nó không phải mấy cái khuy đẹp dễ đâu. Nó có nghĩa là khi tôi nói 'dừng lại', anh sẽ dừng. Và nếu anh cần nói rõ hơn, tôi sẽ vui mừng hơn để gọi Bill tới và để cậu ta giải thích cho anh"

Veronica cắn má trong để khỏi mỉm cười. Bill, đô đốc đang đề cập đến tổng thống. Của Hoa Kỳ. Về mặt Kevin Laughton trông không mấy vui vẻ. *(Truyện viết trong thời Bill Clinton :D)*

Viên trợ lý trẻ của đô đốc trở lại và kiên nhẫn đứng chờ sự chú ý ngay sau ghế của Forrest. Forrest nghiêng đầu nhìn lên anh ta, cho phép nói với một cái gật đầu.

"Trung úy Catalanotto không thể tham dự cuộc họp này, thưa chỉ huy" người phụ tá nói "Anh ấy đang chải răng và... làm gì đó với tóc của anh ấy, thưa chỉ huy. Tôi nghĩ"

"Cảm ơn cậu, chàng trai" Forrest nói. Ông đứng lên, đẩy ghế ra xa chiếc bàn họp "Trong trường hợp đó, Tôi đề nghị chúng ta hoãn lại và tiếp tục vào buổi sáng, khi Trung úy Catalanotto có thể tham dự"

"Nhưng - "

Đô đốc Mullen ghim Laughton với một cái nhìn "Đừng làm cho tôi phải gọi cú điện thoại đó, thưa ông" ông nói "Tôi có thể đang nói với ngôn ngữ thông thường, nhưng đề nghị của tôi dừng cuộc họp là mệnh lệnh". Ông đứng thẳng lên và cầm lấy cây ba toong. "Tôi sẽ cho anh một gợi ý nhỏ, Laughton, một gợi ý là hầu hết mọi người thường tìm hiểu trước tiên trong ngày đào tạo cơ bản. Khi một người lính được yêu cầu, câu trả lời đúng sẽ là "Vâng, thưa chỉ huy. Ngay lập tức, thưa chỉ huy"

Ông liếc quanh bàn, Veronica tặng ông một cái nháy mắt nhanh trước khi ông tiến về phía cửa.

Cô thu dọn giấy tờ và chiếc cặp của mình sau đó, bắt kịp ông trong hành lang.

"Xin thứ lỗi, Đô đốc" cô nói "Tôi không có thời gian để tìm hiểu - Tôi không có thời gian để nghĩ - và tôi hy vọng rằng ông có thể gợi ý cho tôi một SEAL chính xác là gì?"

Da mặt Forrest nhăn lại thành một nụ cười "Joe là một SEAL" ông nói. Veronica lắc đầu "Thưa ngài, đó không phải là điều tôi muốn nói"

Nụ cười của ông giờ đã đúng là một nụ cười thật sự "Tôi biết" ông nói "Cô muốn tôi nói cho cô rằng một Navy SEAL là người thông minh nhất, một chiến binh nguy hiểm nhất trong toàn quân đội Mỹ. Được rồi. Cô có nó. Một SEAL là tốt nhất của tốt nhất, và anh ta được đào tạo chuyên môn trong chương trình đào tạo đặc biệt" Nụ cười tắt dần, tạo cho khuôn mặt ông vẻ

ngghiêm khắc, một vẻ nguy hiểm "Để tôi cho cô một ví dụ. Trung úy Catalanotto cùng 6 người đàn ông đã đi 100 dặm ngược dòng trong đêm đầu tiên của trận Bão táp sa mạc để giải cứu Tedric Cortere - người đã cực kỳ ngu ngốc khi ở lại Baghdad khi anh ta đã được cảnh báo về sự tấn công của quân đội Mỹ. Joe Cat và Alpha Squad - họ là một phần của đội SEAL 10 của anh ta đã đi vào mà không bị phát hiện, trong khi những quả bom Mỹ được ném xuống và kéo Cortere và ba phụ tá ra mà không có ai tử vong"

Đô đốc Forrest lại mỉm cười khi nhìn biểu hiện hoài nghi của Veronica "Làm thế nào trên đời ...?" cô hỏi

"Với một sự quả cảm cực kỳ" ông nói "Và cả quá trình đào tạo và kỹ năng của quý. Joe Cat là một chuyên gia về chất nổ, cô biết đấy, cả trên cạn và dưới nước. Và cậu ta biết tất cả những gì cần biết về những ổ khóa và hệ thống an ninh. Cậu ta là một thợ cơ khí hàng đầu. Cậu ấy hiểu động cơ trong một cách gần như đã ăn sâu vào máu. Cậu ta cũng là một tay thiện xạ, một chuyên gia với gần như bất kỳ vậy liệu nổ chết tiệt nào trong tầm tay. Và đó chỉ là đỉnh của tảng băng trôi, thưa cô. Nếu cô muốn tôi tiếp tục, vậy chúng ta tốt hơn nên tìm một chỗ để ngồi thoải mái hơn, bởi vì nó sẽ mất một khoảng thời gian"

Veronica cố gắng hết sức để có thể kết nối tất cả mọi thứ cô vừa nghe với sự cáu bẳn, nhếch nhác, người đàn ông gần như không được giáo dục đã xuất hiện trong phòng khách sạn "Tôi thấy" cuối cùng cô nói.

"Không, không" Forrest phản đối, nụ cười làm mềm lời nói của ông "Nhưng cô sẽ. Tốt nhất là nên đi tìm Joe. Và khi cậu ta nói chuyện với cô, thực sự ấy. Cô sẽ sớm biết được đầy đủ thế nào là một SEAL"

Joe ngồi trên ghế của thợ làm tóc, nhìn mình trong gương của khách sạn. Anh nhìn... thật khác.

Một nha sĩ đã tới và chỉnh lại chiếc răng bị mẻ ba năm trước trong một nhiệm vụ và chưa bao giờ có thể hàn lại.

Joe không chú ý đến nó nữa đã một thời gian. Anh đã có những thời khắc khó khăn sau vụ tai nạn, nhưng chưa bao giờ anh có thời gian hay tâm trí để có thể chú ý một cách chết tiệt hơn.

Giờ thì răng trắng không phải là điều duy nhất khác biệt ở anh. Mái tóc đen ngắn của Joe đã dài thêm khoảng 6 inch và không còn ngắn nhờ phần tóc được nối thêm - sự thay đổi đã gần như hoàn tất.

Thật là lạ, nhìn thấy chính mình với mái tóc dài như thế này.

Tóc Joe đã dài hơn trước đó, khi anh được thông báo về hoạt động bí mật. Nhưng anh thích mái tóc ngắn. Đó không phải là yêu cầu quân đội, chỉ là một mái tóc dài vừa đủ sẽ dễ để đối phó hơn.

Với mái tóc dài thế này. Nó sẽ có cách để bay vào miệng, rơi trên mặt, bám vài mắt vào những thời điểm không thích hợp.

Và nó khiến anh trông như thằng ngu hèn nhát, Tedric Cortere. Đó chính là tại đây, bây giờ.

Chúa giúp họ, Joe tuyên bố, nếu họ trông chờ anh mặc những bộ quần áo satin với diềm xếp nếp và những cầu vai dát kim loại, và những chiếc nhẫn sắc sỡ trên tay. Không, Chúa giúp anh. Đây là một công việc, và nếu có quyền hạn để yêu cầu anh ăn mặc như một thằng ngu, anh sẽ phải mặc như một thằng ngu. Dù thích hay không.

Joe nhìn chăm chăm vào chiếc gương sang trọng trong phòng khách sạn. Nơi này khiến anh rung mình. Anh sợ rằng mình có thể phá vỡ thứ gì đó hoặc làm đổ thứ gì hoặc chạm vào thứ anh không muốn chạm tới. Và sự căng thẳng khiến anh khó chịu. Lý do gì khiến anh nên lo lắng? Tại sao anh lại cảm thấy bị đe dọa? Chỉ là một căn phòng khách sạn tệ hại, vì lợi ích của Pete. Sự khác biệt duy nhất trong căn phòng này và những phòng trọ rẻ tiền anh thường ở khi đi du lịch là TV không bị khóa vào. Ở đây có điện thoại trong phòng tắm. Và khăn tắm dày, mềm mại. Và những tấm thảm sang trọng và sạch sẽ. Và giấy dán tường không ố màu và tất cả rèm cửa đều có thể đóng mở, và các đồ nội thất không hỏng hóc hay không phù hợp. À phải, và giá cả cho một đêm ở đây, cũng cực kỳ khác.

Khí thật, nơi này quá khác so với những nơi anh thường ở, Joe nhắc nhở mình.

Nhưng sự thật là, anh muốn giờ anh đang ở tại một nhà nghỉ rẻ tiền. Ít nhất là anh có thể nằm trên giường và đặt chân lên đó mà không sợ làm hỏng ga trải giường. Ít nhất anh cũng không cảm thấy chúa đang ngược đãi anh ra khỏi thế giới của mình.

Nhưng anh sẽ kết ở đây cho đến khi vụ ám sát được thực hiện hoặc chuyển viếng thăm tại Mỹ của hoàng tử kết thúc trong 5 tuần.

5 tuần.

Năm tuần ở nơi không thuộc về mình. Của nỗi sợ hãi khi chạm vào bất cứ thứ gì.

"Đừng chạm vào" Anh vẫn nghe thấy tiếng mẹ nói, khi còn là một đứa trẻ, anh đã một mình cùng mẹ trong chuyến hành trình đến Scarsdale, nơi mà bà dọn dẹp trong căn hộ gấp 10 lần căn hộ của họ nhỏ bé của họ ở thành phố Jersey. "Đừng chạm vào, hoặc con sẽ nghe từ cha mình khi ông ấy về nhà"

Ngoại trừ việc Joe không có cha. Tất cả toàn là bố dượng và "chú", nhưng không có cha. Tuy nhiên, lại là bất cứ ai tạm thời trong vai trò cha già thân yêu ở nhà có thể nhảy lên đá cái móng xác láo của Joe ngày mai.

Chúa tôi, chuyện gì xảy ra với anh vậy? Anh đã không còn nghĩ về những kỷ niệm "hạnh phúc" trong nhiều năm rồi.

Cửa phòng khách sạn mở gần như không nghe thấy và Joe trở nên căng thẳng. Anh nhìn lên, quay đầu và làm cho mái tóc lò xo giật nhẹ.

Nhưng Joe còn hơn cả được đào tạo để cho ai đó vào phòng mà không cho họ thành mục tiêu. Không trong khi anh đang trông chờ nhiều hơn và nhiều hơn đó là một người đàn ông, người có thể là một mục tiêu ám sát cho buổi sáng nay.

Đó chỉ là cố vấn truyền thông, Veronica St. John.

Cô không phải mối đe dọa.

Joe quay đầu lại, nhìn vào gương, chờ cho sự căng thẳng giảm xuống, để các cơ vai thư giãn.

Nhưng không thể. Thay vì thư giãn, anh cảm thấy như tất cả giác quan của mình đang báo động. Như thể anh đột ngột bị đánh thức. Như thể anh đang chuẩn bị cho một cuộc chiến. Những màu sắc hoa văn trên tường dường như sắc nét hơn, rõ ràng hơn. Những âm thanh của người thợ làm tóc phía sau có vẻ to hơn. Và cảm giác về mùi của anh được nâng cao đến độ anh có thể ngửi thấy mùi nước hoa tinh tế của Veronica St. John từ mọi góc ngách trong phòng.

"Chúa tôi" cô hỗn hển trong chất giọng Anh của mình "Anh nhìn... thật tuyệt"
"Ờ, cảm ơn, em yêu. Em cũng không xấu đâu."

Cô bước tới nơi mà anh có thể trông thấy cô qua gương, và anh nhìn lên, thoáng gặp cái nhìn của cô.

Mắt xanh. Ồ, bé yêu, một đôi mắt xanh. Xanh thắm. Màu xanh thắm tóe lửa.

Joe nhìn cô lần nữa và một dòng nhận thức chạy qua anh và sự thu hút ngăn ngủi chạy xoẹt từ anh sang cô, tốt thôi. Cô trông ngạc nhiên. Ngạc nhiên, không nghi ngờ gì, đó là người đàn ông có thể đứng nguyên đó và có thể bắt được ánh mắt cô.

Ngoại trừ trông anh không giống bản thân mình. Trông anh giống hoàng tử Tedric.

Thật vậy.

"Tôi thấy là anh đã tắm" cô nói, không nhìn thêm vào mắt anh "Quần áo của anh đã được mang xuống để giặt chưa?"

"Chắc rồi" anh nói "Họ đã biến mất khi tôi ra khỏi phòng tắm. Tôi thấy một chiếc áo choàng của khách sạn... Tôi sẽ đánh giá cao nếu cô có thể yêu cầu Đô đốc Forrest gửi cho tôi một bộ quần phục vào sáng mai. Và có thể vài đôi tất và quần soóc...?"

Veronica cảm thấy má mình nóng bừng. Lay Chúa, chuyện gì vừa xảy ra với cô vậy? Từ khi nào việc đề cập đến đồ lót của đàn ông làm cho cô đỏ mặt như một cô nữ sinh? Hoặc không hẳn việc đề cập đến những thứ không nên đề cập tới khiến cô đỏ mặt. Có thể đó là do suy nghĩ rằng người đàn ông này thật to lớn, rất lôi cuốn, rất đẹp trai, và rất rất nguy hiểm đang ngồi đây hoàn toàn không có gì bên dưới chiếc áo choàng trắng đó.

Từ tia sáng lóe lên trong đôi mắt nâu đen tối của mình, rõ ràng là anh đã có thể đọc được suy nghĩ của cô.

Cô sử dụng mỗi ounce trong sự dạy dỗ bài bản của mình để giữ cho giọng nói nghe có vẻ tự nhiên và cách biệt "Không cần đâu, Thừa Điện hạ" cô nói. "Chúng ta sẽ bắt đầu từ bây giờ với những thứ thích hợp cho anh. Một thợ may sẽ đến sớm thôi. Ông ấy sẽ cung cấp cho anh tất cả số quần áo anh cần cho một vài tuần tới."

"Wow" Joe nói "Wow, wow! Đợi một giây, được chứ?"

"Một thợ may" Veronica lặp lại "Chúng ta sẽ gặp ông ấy sớm thôi. Tôi nhận ra là hơi muộn rồi nhưng nếu chúng ta không bắt đầu với - "

"Không không" Joe nói "Trước đó. Có phải cô vừa gọi tôi là 'thừa Điện hạ' không?"

"Xong rồi" người thợ cắt tóc nói. Trong một tông giọng đều đều, ông ta nhanh chóng lên một danh sách những điều Joe có thể và không thể làm với các phần tóc nổi của mình "Boi - được. Tắm bồn và tắm vòi sen - được. Chải đầu - không. Anh phải cẩn thận chỉ được chải trên và dưới chỗ tóc nổi." Ông ta quay sang Veronica "Cô đã có card của tôi nếu cần thêm gì."

"Tìm ông Laughton trên đường ra" Veronica nói với Joe vẫn đang đứng và giúp người đàn ông gấp lại chiếc ghế cầm tay của mình "Ông ấy sẽ trả tiền cho ông"

Cô quan sát, chờ cho đến khi người thợ làm tóc đóng chặt cửa phía sau. Sau đó, cô quay về

phía Joe.

"Thưa Điện hạ" cô nói lại "Và thưa hoàng thân. Anh sẽ phải làm quen với nó. Đây là việc mà anh phải làm"

"Cả với cô á?" Joe đứng bất động, khoanh tay trước ngực. Như thể anh sợ không dám chạm vào bất cứ thứ gì. Nhưng thật vô lý. Từ những thông tin ít ỏi Veronica lược lặt được từ Đô đốc Forrest, Joe Catalanotto, hoặc Joe Cat như Đô đốc gọi anh, không sợ bất cứ điều gì.

Cô băng qua phòng và ngồi xuống một chiếc ghế cạnh cửa sổ. "Phải, ngay cả tôi" Veronica ra hiệu cho anh ngồi xuống đối diện cô "Nếu chúng ta có ý định để việc này dễ dàng - "

"Cô đúng" Joe nói, ngồi xuống "Cô hoàn toàn đúng. Chúng ta cần phải có đủ khoảng cách hoặc mấy tay săn mồi sẽ nghĩ thấy có gì đó không ổn" Anh mỉm cười gương gạo "Chỉ là, sau nhiều năm 'Này, anh kia!' hoặc 'Êu, paesan' thì 'Thưa Điện hạ' có chút bối rối."

Lông mày Veronica nhướn lên khoảng 1 inch. Điều đó khiến cô ngạc nhiên. Cô cứ nghĩ anh ta không biết đến bất kỳ từ gì có trên 4 âm tiết.

Chết tiệt thật, có chuyện gì với cô ta vậy? Cô ta không xinh đẹp, nhưng... cùng lúc ấy, cô có. Mái tóc cô tuyệt đẹp - mái tóc mềm mại mà anh thích chạy những ngón tay của mình qua đó. Joe thấy đôi mắt anh gặp mắt cô, sự tinh tế của cánh mũi, và đôi môi xinh xắn. Và đôi mắt....

Cái nhìn của anh trượt thấp hơn, tới bộ đồ màu xanh đen che phủ vai cô, xuống đến vòng eo mảnh mai của cô. Cô mặc một chiếc váy phù hợp màu xanh hải quân kết thúc cách vài inch trên đầu gối, nhưng vẫn đứng đắn. Cái cách cô vắt chéo chân lịch sự cũng có vẻ hoàn toàn khác. Thậm chí cả đôi tất bảo thủ cô mang cũng không che giấu được thực tế là chân cô dài và duyên dáng, gợi cảm như quý, đôi chân mà người đàn ông luôn mơ ước. Kể cả người đàn ông này.

Joe biết rằng cô biết anh đang đánh giá mình. Nhưng cô quay đi, giả vờ tìm kiếm thứ gì đó trong chiếc cặp của mình, cố tình bỏ qua sự hấp dẫn lẫn nhau mà anh biết là nó có.

Và điện thoại reo, một tiếng ồn chói tai đột ngột phá vỡ sự yên tĩnh.

"Xin vui lòng thứ lỗi" Veronica nói, duyên dáng đứng lên và quay qua phòng để trả lời.

"Hello?" cô nói, nhìn về phía Joe. Khi cô nhìn, anh nghiêng đầu ra sau và nhắm mắt.

Ơn Chúa, Anh ta sẽ không thể lột trần cô thêm nữa bằng cách khép mắt lại. Và với đôi mắt nhắm nghiền, cô không phải lo sợ sự ám áp đang lan khắp cơ thể sẽ bị anh bóc trần. Chúa giúp cô nếu người đàn ông này biết rằng anh ta có thể khiến trái tim cô đập mạnh với chỉ một cái nhìn duy nhất. Cô đã có đủ lo lắng mà không cần phải chống lại sự ham muốn dâng trào của một gã lính thủy.

"Người thợ may đến rồi" một trong số phụ tá của Tedric nói với cô "Liệu bao lâu nữa cô sẵn sàng?"

"Chúng tôi sẽ lên ngay" Veronica trả lời "Làm ơn sắp xếp sẵn chút cafe. Và thứ gì đó để ăn. Bánh rán vòng. Socola". Trung úy Joe Catalanotto nghĩ chỗ bánh rán phủ socola. Tất cả chỗ đó đủ lượng đường để có thể giữ họ tỉnh táo thêm một chút.

Cô gác điện thoại và quay về phía Joe. Đầu anh vẫn đang dựa vào ghế, và đôi mắt vẫn nhắm. Anh đã ngồi xuống ghế như thể cơ thể mình không xương.

Anh ta đã hoàn toàn, tuyệt đối đang ngủ khá ngon.

Veronica ngồi xuống đối diện anh và ngả người về phía trước, nghiên cứu kĩ hơn gương mặt anh. Anh đã cạo râu và bằng cách nào đó rửa sạch tất cả chỗ dầu mỡ và bụi bẩn trong nhà tắm. Ngay cả bàn tay cũng đã hết bẩn. Tóc anh sạch sẽ và bây giờ, khá dài. Xét một cách tổng quan, anh khá giống hoàng tử Tedric, nhưng Veronica biết rõ hơn thế.

Tedric không bao giờ - sẽ không bao giờ - giống được vẻ đẹp này.

Joe Catalanotto có một vẻ đẹp vượt trội. Vẻ đẹp sắc nét, rõ ràng, theo cách trung thực nhất là Tedric không có. Có điều gì đó ấn tượng hơn ở Joe. Anh trông sống động, nguy hiểm, như thể anh đã tận dụng từng khoảnh khắc sống của mình. Veronica chưa bao giờ gặp bất cứ một ai như anh.

Thử tưởng tượng xem nếu có một đội bảy người đàn ông như vậy nấp sau cả binh đoàn kẻ thù, cô nghĩ, với những bom rơi, cũng không thể kém hơn được. Tưởng tượng xem lòng can đảm và sự tự tin nguy hiểm không chỉ của một người, mà cả sáu người khác. Và sau đó tưởng tượng xem sự nguy hiểm đó thật kích thích ra sao.

Veronica nghĩ về những người đàn ông cô từng biết, những người đàn ông cô đã từng làm việc cùng. Họ có xu hướng để trở nên rất... cẩn trọng. Không phải cơ thể họ thường xuyên gặp nguy hiểm - tất cả bọn họ. Nhưng những rủi ro họ gặp về tài chính, tâm lý, chứ không bao giờ là về thể chất. Không có bất kì ai trong số họ sẽ đặt bản thân vào tình huống thực sự nguy hiểm nào. Một nét cắt của tờ giấy là những gì tồi tệ nhất mà họ mong đợi, và thường họ sẽ đòi hỏi rất nhiều sự giúp đỡ.

Hầu hết đàn ông nhìn sẽ dịu dàng hơn, ít gay gắt hơn khi ngủ, nhưng không phải Joe. Cơ thể anh có thể thả lỏng, nhưng hàm anh lại đang nghiến chặt, môi anh phát ra những tiếng gầm như tiếng gầm gừ. Bên dưới hàng mi, đôi mắt anh hơi giật trong giấc ngủ (REM sleep: giấc ngủ mà não vẫn hoạt động tích cực).

Anh ngủ tròn vẹn, như thể chỉ có 5 phút nghỉ ngơi tốt nhất trong vài ngày tới. Thật kỳ lạ. Rất lạ. Và con người kì lạ đó vẫn luôn khiến Veronica thở dài.

Không phải là tiếng thở dài đặc biệt, chỉ một chút thôi, thật sự. Không quá lớn.

Tuy nhiên, Joe mở mắt và ngồi thẳng dậy. Anh ngay lập tức cảnh giác mà không có chút mệt mỏi nào trên gương mặt cứng rắn.

Anh nhấp một ngụm từ lon nước ngọt vẫn được đặt cuối chiếc bàn kính và nhìn thẳng vào Veronica, như thể anh chưa từng ngủ say trước đó. "Đến lúc gặp thợ may?" anh hỏi

Cô như bị thôi miên "Làm sao anh làm được như vậy?" cô hỏi, nghiêng người về phía trước, tìm kiếm trong mắt anh bất kỳ dấu hiệu nào của sự thiếu tỉnh táo "Thức dậy một cách nhanh chóng, ý tôi là vậy"

Joe chớp mắt và sau đó mỉm cười, sự ngạc nhiên tăng cao. Nụ cười của anh là thật, nó lên được đến mắt và làm nụ cười trở nên sống động hơn. Lạy Chúa, anh thậm chí còn hấp dẫn hơn khi anh mỉm cười như vậy, Veronica thấy mình mỉm cười đáp lại, bị thôi miên bởi sự ấm áp trong mắt anh.

"Đào tạo" Anh ngả người trên ghế và nhìn cô "SEAL tham gia các lớp tập huấn mô hình giấc ngủ. Chúng tôi học cách ngủ những giấc ngắn bất cứ khi nào có thể"

"Thật sao?" Joe có thể nhìn thấy sự thích thú nhảy múa trong mắt cô, tiếng cười chỉ ở mức uốn cong khuôn miệng. Cô tự nhiên đã luôn mỉm cười, anh nhận ra. Nhưng cô tự học cách để

khiến nụ cười của mình trở nên dè dặt, nụ cười của doanh nhân giống như cô hầu hết thời gian "Có lớp học cách ngủ và cách tỉnh dậy sao?" cô hỏi, tự cho phép một nụ cười trượt ra.

Cô đang cười anh hay cười cùng anh? Anh thật sự không biết, và anh nhận thấy nụ cười của mình đang mờ dần. Chết tiệt, điều gì đặc biệt ở cô gái này mà khiến anh sợ hãi chứ? Với bất kỳ người phụ nữ nào khác, anh sẽ chia sẻ sự vui thích, và anh sẽ rất vui mừng vì khiến cô ta cười. Nhưng điều này...

Có sức hấp dẫn trong đôi mắt cô, tất cả. Thu hút anh như động vật thật sự. Anh thấy nó mỗi khi cô liếc về phía anh. Nhưng đó có thể là sự cảnh giác. Thậm chí là lo sợ. Cô không muốn bị anh chú ý.

Cô có lẽ không nghĩ rằng anh đủ tốt cho cô.

Chết tiệt, anh là một lính hải quân SEAL. Không ai tốt hơn anh. Nếu cô muốn chối bỏ ngọn lửa đã sẵn sàng bùng lên giữa họ. Thì đó là mất mát của cô.

Anh sẽ tìm thấy rất nhiều phụ nữ có thể khiến anh xao lãng trong hoạt động hết sức đơn giản này, và với tiếng sột xoạt của lụa, cô đứng thẳng trên đôi chân dài của mình. Joe bắt lực hướng cái nhìn của mình ra xa.

Mất mát của cô ta. Đó là sự mất mát của cô ta. Ngoại trừ mỗi tế bào trong cơ thể anh đều đang gào lên rằng đó là sự mất mát của chính anh.

Thôi được. Vậy thì anh sẽ quyến rũ cô. Anh sẽ xoay quanh cô với rượu vang - không, thứ gì đó đắt như sâm panh - và anh sẽ đợi cho đến khi anh thấy được sự khao khát trong mắt cô cháy lên không thể kiểm soát. Sẽ rất dễ dàng. Và sau đó... Oh, bé yêu. Sẽ không mất nhiều sự tưởng tượng khi tay anh luồn trong mái tóc đỏ mềm mại của cô, sau đó sẽ trượt bên dưới lớp lụa tinh tế của chiếc áo cánh, tìm kiếm sự mềm mại, đầy ngọt ngào của bộ ngực. Anh có thể hình dung ra bức tranh của đôi chân gợi cảm đó quấn quanh chân mình, khi cô ép chặt vào anh, những ngón tay khóa lấy thắt lưng anh khi miệng anh cướp lấy khuôn miệng xinh xắn của cô với lưỡi mình và... Chắc chắn, sẽ rất dễ dàng.

Nhưng rồi thì, có lẽ sẽ không.

Anh không có bất kỳ ý tưởng nào trên đời này để tin rằng một người phụ nữ như cô lại muốn bất cứ thứ gì để làm với anh. Từ cách ăn mặc và hành động, Joe sẵn sàng đặt cược cả một số tiền lớn rằng cô sẽ không muốn bất cứ thứ gì lâu dài với một người như anh

Veronica St. John—"Sinjin," cô phát âm nó với một chất giọng phong phú hơn nhiều chất giọng của những người theo đạo thiên chúa thuần huyết từ thời Henri VIII. Và Joe, anh thậm chí còn không biết ai là ông bố quý sứ của mình. Và sẽ không chỉ làm cho cuộc trò chuyện trong bữa ăn tối gặp đầy rủi ro. **"Catalanotto... Một cái tên Ý, phải không? Chính xác là cha anh từ đâu tới, Trung úy?"**

"Phải, ờm, Tôi không biết, Ronnie" Anh tự hỏi liệu đã từng ai gọi cô là Ronnie, có lẽ là không. **"Mẹ tôi nói rằng ông từng là thủy thủ ở bến cảng trong khoảng 1, 2 ngày. Catalanotto là tên bà. Và bà đến từ đâu cũng chỉ là sự suy đoán của mọi người. Vậy là luôn có sự thắc mắc về việc mẹ tôi liệu đã đủ say hay chưa?"**

Phải, đó quả là sự kết thúc tốt đẹp.

Nhưng anh đang không nói về hôn nhân.

Anh không gì khác hơn là đang nói để dập tắt cơn khát cồn cào anh đang cảm thấy bất cứ khi

nào anh nhìn vào mặt Veronica St John. ANh đang nói về một đêm, có thể hai hoặc ba hoặc bốn, tùy thuộc vào việc này sẽ kéo dài bao lâu. Anh đang nói về những mẫu chuyện ngắn, những vấn đề đang thu hút - không gì hơn là kéo dài cuộc nói chuyện.

Thật vậy, anh không có nhiều kinh nghiệm với những cô gái nghiêm túc, nhưng quý thật, tiền và quyền lực của cô ta ở ngay sờ sờ ngay đó. Bỏ qua những thứ bề nổi, và Veronica St. John vẫn là một người phụ nữ. Và Joe hiểu phụ nữ. Anh biết họ thích gì, làm sao để bắt được ánh mắt họ, làm sao để khiến họ mỉm cười.

Thường thì phụ nữ sẽ đến với anh. Đã rất lâu rồi kể từ khi anh tích cực theo đuổi ai đó. Điều này thật buồn cười.

"Chúng tôi được đào tạo để vẫn quan sát bằng chuyển động mắt ngay cả khi ngủ" Joe nói, nhìn thẳng vào đôi mắt xanh thẳm của Veronica "Nó có lợi trong chiến đấu, hay hoạt động bí mật mà vẫn có một sự nghỉ ngơi ngắn đủ an toàn. Điều đó đã giữ lại tính mạng cho một SEAL nhiều hơn một lần"

"SEALs còn học làm gì khác nữa?" Veronica hỏi. Oh, bé yêu, điều mà em không biết...

"Thử nói xem, em yêu" Joe nói "Chúng ta có thể làm nó"

"Tên của tôi" cô tuyên bố trong chất trọng anh mượt mà của mình, ngồi thẳng lại trên ghế và nhìn chăm chăm vào anh "là Veronica St. John. Không phải 'em yêu'. Không phải 'bé yêu'. Veronica St. John. Làm ơn thôi sử dụng những cụm từ thân mật. Tôi không quan tâm đâu."

Cô cố gắng để tìm chất giọng lạnh lùng của mình, nhưng Joe thấy sức nóng ở đó khi nhìn vào mắt cô. Cô đã cố gắng để che giấu nó, nhưng nó vẫn ở đó. Anh biết, với một sự chắc chắn kỳ lạ đột ngột, khi họ làm tình, nó sẽ trở thành một trải nghiệm cực kỳ đáng nhớ. Không phải nếu họ làm tình, Khi... Nó sẽ phải đến.

"Đó là một thói quen khó bỏ" anh nói

Veronica đứng dậy, xách cặp trong tay "Tôi chắc chắn rằng anh có một số thói quen sẽ phải bỏ" cô đáp. "Vì vậy, tôi đề nghị chúng ta không nên để người thiết kế chờ thêm phút nào nữa. Chúng ta có rất nhiều việc phải làm trước khi có thể đi ngủ"

Nhưng Joe không di chuyển "Vậy tôi được cho là sẽ đến với cô?" anh hỏi "Ronnie?" (*ở đây Joe dùng 'call' vừa mang nghĩa gọi đến, vừa mang nghĩa viếng thăm, đòi hỏi...*)

Veronica nhìn lên và bắt gặp sự tinh nghịch trong đôi mắt đen. Anh biết rõ rằng gọi cô là 'Ronnie' là không phù hợp. ANh mỉm cười và cô bị ấn tượng bởi hàm răng trắng. Anh có thể từng bị mẻ một chiếc răng trong một tai nạn, nhưng những cái khác thì rất đều và được chăm sóc tốt.

"Tôi nghĩ cô St. John là tốt nhất, cảm ơn anh" cô nói "Đó là cách hoàng tử gọi tôi"

"Tôi có thấy" Joe thì thầm, rõ ràng là đang thích thú.

"Ta đi chứ?" cô nhắc.

"À, phải, xin mời" Joe nói với một vẻ hơi quá nhiệt tình, sau đó cố gắng để trông có vẻ thất vọng "Oh... ý cô là chúng ta sẽ đi sao? Tôi đã nghĩ rằng ý cô là..." Nhưng anh chỉ đang giả vờ rằng mình hiểu lầm. ANh không thể nén nổi một nụ cười. Veronica bực tức lắc đầu "Hai ngày, Trung úy" cô nói "Chúng ta có hai ngày để tạo ra phép màu, và anh đang lãng phí thời gian với sự hài

hước của mấy tay non choẹt"

Joe đứng dậy, kéo căng tay trên đầu. Chân anh để trần bên dưới áo choàng. Cũng như phần còn lại của anh, nhưng Veronica đã quyết tâm không nghĩ đến điều đó "Tôi cứ tưởng cô sẽ gọi tôi là 'Điện hạ'"

"Hai ngày, thưa Điện hạ" Veronica lặp lại

"Hai ngày là thừa rồi, Ronnie" anh nói "Và tôi quyết định nếu tôi là hoàng tử thì tôi sẽ gọi cô bằng bất cứ tên gì tôi muốn, và tôi muốn gọi cô là Ronnie"

"Không, chắc chắn là không"

"Cái quỷ gì mà không được? Tôi là hoàng tử" Joe nói "Đó là lựa chọn của cô - Ronnie hoặc Honey. Tôi không quan tâm"

"Chúa tôi, anh gần như không thể sửa chữa được như Tedric" Veronica lặp bặp.

"Chúa tôi" (My Lord) Joe trầm ngâm "Phải, cô có thể gọi tôi như thế. Mặc dù tôi thích 'Your All-Powerful Mightiness.' Đây, trong khi tôi đang làm theo sắc lệnh của hoàng gia, tại sao cô không tiến lên và có một ngày nghỉ ngơi nhỉ"

Anh đang cười cô. Anh đang trêu chọc cô, và thưởng thức sự không thoải mái của cô.

"Cô biết đấy, đây sẽ là một kỳ nghỉ của tôi, Ron" anh thêm "Hai ngày để chuẩn bị sôi nổi"

Veronica mỉm cười hoài nghi. Làm thế nào mà anh ta dám...? "Hai ngày" cô nói "Anh sẽ phải hoàn toàn học lại cách đi đứng và nói năng và cả cách đứng và ngồi ăn. Không đề cập đến việc phải ghi nhớ những cái tên và những khuôn mặt của các trợ lý và các đại sứ và cả các quan chức chính phủ mà Hoàng tử đã quên. Và không được quên tất cả các quý tộc và giao thức mà anh sẽ phải học, tất cả các phong tục tập quán của Ustanzia..."

Joe giơ tay lên và nhún vai "Khó thể sao? Cho tôi xem một video của Tedric và nửa giờ, và cô sẽ nghĩ hai chúng tôi là một" anh nói "Tôi đã làm những nhiệm vụ còn khó hơn và ít thời gian chuẩn bị hơn. Hai ngày - bốn mươi tám tiếng - là xa xỉ rồi, em yêu"

Làm sao mà anh ta có thể nghĩ vậy? Veronica thì căng thẳng bởi thời hạn quá ngắn khiến cô không thể thở.

"Chưa đầy bốn mươi tám giờ" cô nhấn mạnh "Trong thời gian đó anh còn phải ngủ nữa"

"Ngủ à?" Joe mỉm cười "Tôi ngủ rồi"

CHƯƠNG 5

Và không bao giờ, được tự mở cửa" Veronica nói "Luôn luôn chờ một ai đó - một người hầu - Để làm điều đó cho anh" Joe ngồi phía bên kia chiếc bàn hội nghị của Tedric và nhìn cô qua thành chiếc cốc. "Không bao giờ?" anh hỏi, nhấp một ngụm cafe, vẫn nhìn cô, đôi mắt đen tuyền, khó dò "Ted già cả không bao giờ mở cửa cho bất kỳ ai sao?"

"Nếu là vua hay nữ hoàng, anh có thể mở cửa" Veronica nói, liếc nhìn xuống bản ghi chép của mình. Và đưa mắt ra xa "nhưng tôi nghi ngờ anh sẽ được gặp bất kỳ ai như vậy trong chuyến công du này"

"Ted làm gì khi anh ta ở một mình?" Joe bắt đầu đặt cốc nước xuống chiếc bàn gỗ sồi lớn và được đánh bóng, nhưng dừng lại vì anh sợ làm hỏng mặt gỗ. Anh kéo một trong các tập tài liệu của Veronica gần hơn và đặt cốc nước trên bìa cứng "Chỉ cần đứng đó cho đến khi một người hầu đến mở cửa? Đó sẽ là một hạn chế thực sự nếu anh ta đang trong một cuộc chạy đua nước rút" Anh tựa cằm vào lòng bàn tay, khuỷu tay đặt trên bàn, khi anh tiếp tục nhìn chằm chằm vào cô.

"Thưa hoàng thân, một hoàng tử Ustanzian không bao giờ dựa khuỷu tay lên bàn" Veronica nói với một vẻ buộc phải kiên nhẫn.

Joe mỉm cười, vẫn không di chuyển. Anh chỉ nhìn cô qua đôi mắt khép hờ đầy nhục cảm. Họ đã làm việc cùng nhau cả đêm, và không một lần anh để cô quên rằng cô là một người phụ nữ và anh là một người đàn ông "Tôi không phải hoàng tử Ustanzian" anh nói "Tuy nhiên"

Veronica đặt ngay ngắn tay trên trang đầu tiên của tập ghi chú "Và không được nói 'head'." Cô nói "Không John, không toilet, không nhà tắm. Đó là khu vệ sinh. W.C. Chúng ta đã nói về phần này rồi, nhớ không, thưa Điện hạ?"

"Nếu tôi gọi nó là Căn phòng nhỏ của Hoàng tử thì thế nào?" Joe hỏi

Veronica cười mặc dù ý thức ngày càng tăng về ngày tận thế. Hoặc có thể là nó. Liệu cô có thể làm gì với chất giọng mang âm hưởng New Jersey của Joe không? Và cô sẽ thật sự phải làm gì với người đàn ông này, với mỗi giây, có bất cứ điều gì họ đang làm được gọi là nghiêm túc không?

Và để tiếp nối những thất bại của mình, cô gần như sẵn sàng ngã lăn ra vì kiệt sức trong khi anh nhìn như thể đang trong tư thế sẵn sàng chạy.

"Tên mẹ tôi là Maria. Bà là một nữ bá tước Ý trước khi gặp cha tôi. Cha tôi là vua Derrick IV, cha ông là Derrick III" Joe đọc "Tôi sinh ra ở thủ đô vào ngày 7 tháng 1 năm 1961 - Cô biết đấy, điều này sẽ dễ dàng hơn nhiều cho cả hai chúng ta nếu cô chỉ đưa cho tôi những gì cô có về anh chàng này và một đoạn băng video để tôi có thể tận mắt nhìn thấy cách anh ta đi đứng và..."

"Xin lỗi, Trung úy" Một nhân viên FlNCOM đứng tránh sang bên nhường đường cho West.

Joe nhìn lên thấy ngay một sĩ quan hải quân. Anh ngồi thẳng và ngay lập tức chú ý. Giờ thì, tại sao không thể là Veronica có thể khiến anh ta nghiêm túc đến vậy chứ?"

"Theo mệnh lệnh của Đô đốc Forrest, ngài Laughton yêu cầu phải tham khảo ý kiến của ông, thưa ông, trong lịch trình kế hoạch của các chuyến công du, và các chiến lược để bảo vệ ông" West tiếp tục "Đó là, nếu ông muốn có bất kỳ ý kiến nào"

Joe đứng lên "Chết tiệt những gì tôi làm" anh nói "Hệ thống an ninh của mấy người thật bốc mùi. May mắn là mấy kẻ khủng bố là mấy tay gà mờ, hoặc tôi đã chết rồi"

West cứng người "An ninh, chúng tôi đã cung cấp ở mức độ cao nhất"

"Những gì tôi muốn nói là hệ thống an ninh ở cấp cao nhất của các anh không đủ tốt, anh bạn" Joe phản đối. Anh quay lại nhìn Veronica "Cô đã nói là cô cần một giấc ngủ ngắn, Ronnie, và chúng ta sẽ gặp lại..." Anh liếc nhìn đồng hồ " mười một một trăm (11:00) thế nào? Chỉ hơn hai tiếng nữa thôi"

Nhưng Veronica chỉ đứng đó, lắc đầu. Cô thèm ngủ một cách tuyệt vọng, nhưng cô phải được tham gia cuộc họp này, chuyển thăm hỏi Saint Mary's sẽ bị hủy bỏ trong kế hoạch trực tiếp của FlnCOM "Tôi cũng muốn có một số ý kiến trong cuộc họp này, Mr West" cô lạnh lùng nói "Tôi chắc chắn ông Laughton hay Đô đốc Forrest sẽ không phiền nếu tôi ngồi lại"

Joe nhún vai "Tùy cô"

"Hoàng tử không nhún vai, thưa Điện hạ" Veronica nhắc anh khi họ theo West ra hành lang tiến về phía phòng hội nghị.

Joe đảo mắt.

"Và hoàng tử không đảo mắt của mình" cô nói

"Chết tiệt" anh lẩm bẩm

"Họ cũng không chửi thề, thưa Điện hạ" Veronica nhắc anh "Không, ngay cả những từ Mỹ đó cũng chỉ được sử dụng ở những nơi tồi tệ thôi."

"Vậy chứ cô không phải người Mỹ à" Joe nói, quay lại để có nhìn thẳng vào cô "Mac Forrest có lẽ đã nhầm. Ông ấy nói với tôi, bất kể chất giọng cô thường sử dụng, là thứ mà cô học được"

Joe đã nói chuyện với đô đốc Forrest về cô. Veronica cảm thấy một tia ấm áp của niềm vui đang lan tỏa mà cô ngay lập tức cố gắng để làm dịu nó. Vậy thì, Joe và đô đốc Forrest đã nói gì về cô. Cô đã nói chuyện về Joe với đô đốc, chỉ đơn giản là một số thông tin cô cần biết, về người mà cô sẽ làm việc rất gần trong vài tuần tới.

"Ồ, Tôi là người Mỹ" Veronica nói "Tôi thậm chí còn có vốn từ khá phong phú trong vài dịp" Joe cười. Anh có nụ cười thật đẹp, rạng rỡ và tròn vẹn. Nó làm cô muốn mỉm cười "Tôi sẽ không tin cho đến khi tự mình nghe thấy"

"Tốt thôi, anh sẽ không nghe được đâu. Thưa điện hạ. Điều đó không lịch sự và không thích hợp"

Đôi giày của cô lún trong tấm thảm dày, và cô vấp nhẹ. Joe bắt lấy cô và vòng tay quanh người cô, dừng lại để chắc chắn rằng cô đã đứng vững. Veronica trông như thể vừa bị đánh. Cô trông như thể sẵn sàng ngã - điều mà cô suýt làm. Joe có thể cảm nhận được sự ấm áp của cánh tay cô, thậm chí là qua cả lớp áo khoác và áo sơ mi của cô. Anh không muốn buông cô ra, và anh cũng không làm vậy. Họ đứng đó, trong hành lang khách sạn, với West đang chờ đợi một cách

sốt ruột.

Joe đang đùa với lửa. Anh biết mình đang đùa với lửa. Nhưng, quý thật. Anh là một chuyên gia phá hủy. Anh được đào tạo để xử lý tất cả những thứ có thể nổ tung trên bầu trời cao bất cứ lúc nào.

Veronica nhìn xuống tay anh vẫn giữ lấy tay cô, sau đó hướng đôi mắt xanh to lên nhìn anh "Tôi ổn rồi, Điện hạ" Cô nói với chất giọng Julie Andrew (*Nữ huân tước Julie Elizabeth Andrews, là một diễn viên điện ảnh, ca sĩ, đạo diễn kịch nghệ, diễn viên múa người Anh. - Ở đây mang nghĩa Veronica sử dụng chất giọng Anh được đào tạo*)

"Cô đã mệt hơn quý rồi" anh phản đối thẳng thừng "Đi ngủ chút đi"

"Tin hay không, tôi có một số thông tin quan trọng cần phải thêm vào lịch trình cuộc họp này" cô nói sôi nổi, đôi mắt xanh chuyển động tóe lửa "Tôi thật sự đánh giá cao việc anh buông tôi ra và chúng ta có thể đi tiếp, thưa điện hạ"

"Chờ đã" Joe nói "Đừng nói với tôi. Một hoàng tử không bao giờ đưa tay ra để giúp đỡ, phải không? Một hoàng tử sẽ để một quý cô ngã dập mặt, nhỉ?"

"Một hoàng tử không lợi dụng cơ hội khi thấy một quý cô vấp ngã" Veronica nghiêng răng "Anh đã giúp tôi - cảm ơn. Bây giờ để tôi đi. Làm ơn. Thưa ngài"

Joe cười. Lần này là một âm thanh trầm khàn, một thứ âm thanh nguy hiểm. Tay anh nắm chặt tay cô và anh kéo cô lại gần hơn để mũi họ gần như chạm nhau, và Veronica có thể cảm thấy thân nhiệt của anh qua chiếc áo phong mỏng và chiếc quần may đo tối màu đã được sửa lại để vừa với anh sáng nay.

"Bé yêu, nếu em nghĩ đây là lợi dụng, thì em sẽ không bao giờ bị lợi dụng đâu" Anh hạ giọng và cúi đầu nên anh đang nói trực tiếp vào tai cô "Nếu em muốn, tôi sẽ chứng minh sự khác biệt. Vinh dự của tôi."

Cô có thể cảm thấy sức nóng trong hơi thở của anh râm ran trên cổ cô khi anh chờ cô phản ứng lại. Anh đang mong cô bỏ chạy, la hét, tránh xa anh ra. Anh mong cô cảm thấy bị xúc phạm, bực tức, rầu rĩ, phẫn nộ.

Nhưng tất cả những gì cô có thể nghĩ tới là anh có mùi thật tuyệt.

Anh sẽ nói gì, anh sẽ làm gì nếu cô quay đầu một chút, chỉ khoảng 1 inch sang phải và áp má vào chiếc cằm thô ráp của anh. Anh sẽ làm gì nếu cô ngẩng đầu lên và thì thầm vào tai anh "Oh, vâng" ? Anh đang chờ đợi, và điều đó là không thể, chắc chắn. Nhưng sự thật là, đây không phải là tình dục, đó là về quyền lực. Veronica đã chơi bóng chày với các cậu bé to xác đủ lâu để biết được.

Không phải là anh không hứng thú - anh còn hơn cả thế trong cách anh nhìn cô suốt đêm dài. Nhưng Veronica sẵn sàng cược rằng ngay cả bây giờ Joe cũng đang lừa phỉnh. Và trong lúc cô không gọi anh là đồ lừa đảo, cô sẽ cho anh ta biết rằng chỉ vì anh lớn hơn và khỏe hơn cô, không có nghĩa rằng anh ta sẽ tự nhiên mà giành được thắng lợi.

Vì vậy, cô ngẩng đầu lên và giữ giọng mình một cách trong trẻo, gần như lạnh lùng "Một người có thể nghĩ rằng một Navy SEAL có thể nhận thức được sự nguy hiểm khi đứng quá lâu trong một hành lang công cộng, xét đến việc ai đó ở kia đang muốn Tedric - người mà, ngay bây giờ, trông khá là giống anh, nhỉ"

Joe cười lớn.

Không chính xác là phản ứng cô mong đợi sau cuộc tấn công bằng ngôn ngữ. Là người đàn ông khác có thể cảm thấy khó chịu và từ chối hợp tác. Người đàn ông khác sẽ bấu môi và trừng mắt. Joe chỉ cười lớn.

"Tôi không biết, Ron" anh nói, để cô đi. Đôi mắt đen của anh ánh lên sự thích thú, nhưng cũng còn điều gì đó khác nữa. Là sự tôn trọng sao? "Cô hoàn toàn...đúng, nhưng tôi không nghĩ rằng cô thật sự có ý vậy, phải không? Tôi nghĩ rằng tất cả chỉ là diễn thôi. Tôi nghĩ cô sẽ về nhà từ nơi làm việc, và cô sẽ cởi bỏ bộ đồ Margaret Thatcher (*nữ thủ tướng Anh*), thả mái tóc ra và mặc vào bộ đồ đính khuy kim loại cùng đôi giày gót nhọn, ra ngoài và nhảy mambo trong vài hộp dê Latin cho tới bình minh"

Veronica khoanh tay "Anh bỏ qua mấy gã trai bao rồi" cô nói quả quyết "Tôi sẽ mang theo gã trai bao hiện tại của tôi và sau đó chúng tôi sẽ nhảy mambo cho tới bình minh"

"Cho tôi biết khi nào đến lượt, em yêu" Joe nói "Tôi sẽ rất hạnh phúc để nhận việc này"

Tất cả sự hài hước biến mất trong mắt anh. Anh trông rất nghiêm túc. Veronica quay đi, sợ anh sẽ thấy những điều đang hiện ra trong mắt cô khi cô biết được sẽ hấp dẫn thế nào nếu được khiêu vũ với anh cho tới bình minh, cơ thể họ sẽ khóa chặt với nhau, cùng chuyển động theo nhịp đập của tiếng trống Latin.

"Chúng ta tốt nhất là không nên để ông Laughton chờ thêm nữa" Cô nói "Điện hạ"

"Chết tiệt" Joe nói "Sự trở lại của Margaret Thatcher"

"Rất xin lỗi đã làm anh thất vọng" Veronica thì thầm khi họ đi về phía nhân viên mật vụ "Nhưng bà ta chưa bao giờ rời đi"

"Saint Mary's ở ngay trong Washington" Veronica nói từ chỗ cô đang ngồi ngay bên cạnh Joe trước bàn hội nghị lớn "Vài người cho Saint Mary's ra khỏi danh sách"

"Không cần thiết" Kevin Laughton nói thẳng thừng, chất giọng miền Tây kéo dài
"Tôi phản đối" Veronica nói nhẹ nhàng nhưng kiên quyết.

"Thôi nào, Ronnie" Thượng nghị sĩ McKinley đáp, và Veronica đã nhắm mắt trong vài giây. Lạy Chúa, nhưng Joe Catalanotto giờ đây đã khiến tất cả mọi người gọi cô là Ronnie. "Có lẽ cô không hiểu, dear, nhưng Saint Mary's cũng không cần thiết. Kiến trúc quá nhỏ, an ninh tốt, và rất khó khăn để sát thủ hành động. Bên cạnh đó, nó không phải là sự kiện công cộng. Những sát thủ sẽ muốn tin tức. Chúng muốn chắc chắn rằng đang có hàng triệu người theo dõi khi chúng giết hoàng tử. Bên cạnh đó, không có thiết lập mục tiêu rõ ràng khi đến và đi khỏi đó. Sẽ là sự lãng phí thời gian của chúng ta"

"Chuyến thăm này đã được lên kế hoạch nhiều tháng" Veronica khẽ nói "Nó đã được lên kế hoạch từ khi thư ký của Ustanzian thông cáo với báo chí về chuyến công du đến Mỹ của hoàng tử Tedric. Tôi nghĩ rằng chúng ta có thể dành một giờ trong ngày để thực hiện lời hứa của hoàng tử"

Henri Freder, đại sứ Ustanzian ở Hoa Kỳ vịn vẹo trong chiếc ghế của mình "Chắc chắn Hoàng tử Tedric có thể đến thăm Saint Mary's ở cuối chuyến công du, sau hành trình đến Alaska, trên đường trở về"

"Lúc đó thì quá muộn" Veronica nói

"Đường biển?" Joe nói "Nếu những sát thủ không bị bắt trước chuyến hành trình bằng đường biển đã được lên kế hoạch đến Alaska, thì chẳng có cách quái nào chúng ta có thể lên được con thuyền đáng yêu đó" Anh nhìn quanh bàn một lượt "Một chiếc tàu du lịch là đủ cách biệt. Đó sẽ là mục tiêu tự nhiên cho một điệu Tango" (*ý là mục tiêu dễ dàng á*)

Anh mỉm cười trước vẻ mặt mọi người "Tango" Joe lặp lại "T trong Terrorists (**Bọn khủng bố**.) Những kẻ xấu với những khẩu súng" Ah, đám đông xung quanh đã có nhận thức. "Trừ khi, tất nhiên, chúng ta đã sẵn sàng và đang chờ chúng." Joe tiếp tục "Và có lẽ đây cũng không phải ý tồi. Thay nhân viên trên tàu và danh sách khách mời bằng một trung đội SEALs đi, và - "

"Không được" Laughton nói "FlNCOM xử lý chuyện này. Đây không phải một kế hoạch quân sự. SEALs không có chỗ ở đây"

"Với khủng bố thì có đấy" Joe phản đối "Đội SEAL 10 đã được đào tạo chống khủng bố chuyên nghiệp. Người của tôi luôn được chuẩn bị cho - "

"Chiến tranh" Laughton kết thúc giúp anh "Những người đàn ông của anh đã được chuẩn bị và đào tạo cho chiến tranh. Đây không phải là một cuộc chiến, Trung úy"

Joe chỉ vào điện thoại di động trên bàn trước mặt Laughton "Vây, ông tốt nhất là nên gọi cho mấy tên khủng bố. Gọi cho 'Đám mây Chết', gọi cho Diosdado. Gọi hắn đến và nói với hắn rằng đây không phải một cuộc chiến. Bởi vì hắn chắc như quỷ rằng nó đúng là vậy"

"Làm ơn" Veronica xen vào "Trước khi chúng ta tiếp tục, có thể tất cả đều đồng ý cho Saint Mary's vào lịch trình chứ?"

McKinley cau mày nhìn xuống đồng giấy tờ trước mặt "Tôi thấy từ danh sách rằng không có bất kỳ phương tiện truyền thông nào có mặt trong sự kiện tại Saint Mary's"

"Không phải tất cả các sự kiện đều để moi tin tức và những tấm ảnh, Thượng nghị sĩ" Veronica nói đều đều, liếc nhìn xung quanh bàn "Thưa các quý ông. Chỉ thêm vài giờ làm việc của tất cả chúng ta. Tôi đang cố gắng hợp tác một cách tốt nhất, và chắc chắn các ngài cũng vậy. Nhưng tôi biết việc xuất hiện tại Saint Mary's có ý nghĩa vô cùng quan trọng với hoàng tử Tedric" Mặt cô mở to, ngây thơ "Nếu cần thiết, tôi sẽ gọi cho hoàng tử và yêu cầu xác nhận và - "

"Không cần đâu" Thượng nghị sĩ McKinley vội nói.

Nhận ra mình là trung tâm trong sự chú ý của hoàng tử Tedric là điều cuối cùng mà bất cứ ai muốn. Cái người gọi là 'đầu vào' trong dự án này sẽ đến và xác nhận lại. Nhưng cô sẵn sàng làm bất cứ điều gì phải làm để giữ lại chuyến thăm Saint Mary's trên lịch trình.

McKinley nhìn quanh bàn "Tôi nghĩ rằng chúng ta có thể giữ lại Saint Mary's trong danh sách". Một tiếng rì rầm đồng ý.

Joe quan sát Veronica. Những lọn tóc đỏ của cô được búi chặt trên đỉnh đầu. Với sự mong manh tinh tế và đôi mắt xanh vô tội, cô nhìn nghiêm trang đến từng inch, quý cô Anh Quốc trầm tĩnh, và một lần nữa, Joe có ấn tượng rằng vẻ ngoài của cô chỉ là cho công việc. Cô không nghiêm trang hay trầm tĩnh, và nếu cảm giác của anh đúng, cô có lẽ cũng không khéo léo lắm trong việc thu tóm họ. Nhưng quý thật, cô có. Nhưng cô đã làm nó một cách tinh tế mà không ai biết rằng họ đang bị điều khiển.

"Còn về chuyến hải trình đến Alaska" Thượng nghị sĩ McKinley lên tiếng.

"Sẽ không cho đến cuối chuyến công du" Joe dựa lưng vào ghế "Cho nó ra khỏi danh sách chính thức. Chúng ta sẽ không muốn T's - terrorists (*bọn khủng bố*) - có được cơ hội nào nữa. Chúng ta không muốn bị tấn công quá sớm. Nhưng còn nữa, chúng ta có thể thỏa thuận với đội SEAL, bắt đầu với việc tiếp đón vài người như một sự dự phòng trên tàu"

"Không SEALs", Kevin Laughton nói ngắn gọn.

Joe thưởng cho người đứng đầu FlnCOM cái nhìn hoài nghi "Ông muốn có thương vong cao à? Có phải đấy là mục tiêu của ông ở đây?"

"Dĩ nhiên là không - "

"Chúng ta cùng một đội đấy, ông bạn" Joe nói "Chúng ta đều làm việc cho chính phủ Hoa Kỳ. Chỉ là tôi là Hải quân còn ông là Fink-"

"Không SEALs" Laughton quay sang trợ lý "Đưa lịch trình này cho các phương tiện truyền thông càng sớm càng tốt, bỏ chuyến hải trình ra khỏi danh sách" Ông ta đứng dậy "Người của tôi sẽ bắt đầu giám sát mỗi trang web"

Joe cũng đứng dậy "Ông nên bắt đầu ngay tại khách sạn này" anh nói "Nếu ông nghiêm túc về toàn bộ an ninh của hoàng gia, ông đang cực thiếu nhân sự. Và cánh cửa trượt ở ban công trong phòng ngủ không có khóa. Loại an ninh kiểu gì đấy?"

Laughton nhìn anh chăm chăm "Anh đang ở tầng thứ 10 đấy"

"Bọn khủng bố luôn biết cách để lên được" Joe nói

"Tôi có thể đảm bảo với anh là nó khá an toàn" Laughton đáp

"Và tôi có thể đảm bảo với ông là không. Nếu an ninh vẫn kiểu đó, nếu Diosdado và băng đảng của hắn quyết định vào khách sạn này để đến được chỗ hoàng tử Tedric, tôi coi như chết rồi."

"Tôi có thể hiểu mối quan tâm của anh" Laughton nói "Nhưng - "

"Vậy thì ông sẽ không có bất kỳ phản đối nào để đưa phần còn lại của Alpha Squad của tôi đến đây" Joe ngắt lời "Ông rõ ràng là đang thiếu người. Và tôi cảm thấy sẽ tốt hơn một cách chết tiệt nếu..."

"Không" Laughton nói "Tuyệt đối không. Một đội Navy SEAL sao? Cực kỳ hỗn loạn. Nhân viên của tôi sẽ không làm vậy. Tôi sẽ không đồng ý"

"Tôi sẽ đứng sang bên, kê xác một mục tiêu đang nhắm ngay ngực mình" Joe vặn lại "Tôi muốn người của tôi ở quanh, yểm trợ phía sau, lấp các lỗ hổng trong mạng lưới an ninh của FlnCOM. Tôi có thể nói ngay bây giờ, họ sẽ không ngáng đường người của ông"

"Không" Laughton nói lại "Tôi chịu trách nhiệm an ninh, và tôi nói không. Cuộc họp kết thúc" Joe nhìn đội trưởng FlnCOM rời khỏi phòng, sau đó ngược lên thấy Veronica đang nhìn mình "Tôi đoán chúng ta sẽ phải làm việc này theo cách khó khăn" anh nói.

Gã đàn ông được biết đến dưới cái tên Diosdado ngược nhìn lên từ chiếc bàn trước mặt khi

Saiustiano Vargas bước vào phòng

"Ah, bạn cũ" Vargas chào đón vui vẻ "Sao mọi người không nói cho tôi biết trước là anh đến chứ?"

Diosadado im lặng, nhìn vào người đàn ông đối diện và vuốt bộ râu của mình.

Vargas thả người xuống chiếc ghế đối diện bàn làm việc và thoải mái duỗi chân trước mặt "Đã lâu rồi, phải không?" anh nói "Có gì mới không, bạn già?"

"Rõ ràng là không nhiều như anh đâu" Diosdado mỉm cười, nhưng chỉ là cái nhếch mép nhạt phơ ra hàm răng ông ta.

Nụ cười của Vargas xoắn lại "Eh, ông đã nghe rồi, phải không?" Nụ cười của gã biến thành một vẻ cau có. "Tôi lẽ ra đã có thể khoan một lỗ giữa người thắng khốn đó nếu người đàn bà chết tiệt kia không đẩy hắn khỏi đường đạn"

Diosdado đứng lên "Anh gặp may đấy - rất, rất may mắn - rằng viên đạn của anh không trúng Tedric Cortere" ông ta nói cay nghiệt.

Vargas nhìn ngạc nhiên "Nhưng - "

"Nếu anh còn giữ liên lạc, anh đã có thể nhận được kế hoạch của tôi trong tháng" Diosdado không cao giọng khi ông nổi giận. Ông ta hạ giọng. Ngay bây giờ, có điều gì đó rất, rất yên tĩnh.

Vargas mở miệng định nói, để phản đối, nhưng gã khôn ngoan khi kiềm lại.

""Đám mây Chết' có ý định để Cortere làm con tin" Diosdado nói "Dự định" ông ta sửa lại

"Chúng ta vẫn sẽ bắt hắn" Ông ta bắt đầu - ngập ngừng, kéo lê chiếc chân thương tật của mình theo sau "Tất nhiên, nhờ sự can thiệp của anh, an ninh quanh hoàng tử đã được tăng cường. FlnCOM có liên quan, và tin mật báo cho biết Hải quân Mỹ cũng có một chân trong trò chơi bảo vệ Cortere"

Vargas nhìn ông chăm chăm.

"Vậy thế nào" Diosdado tiếp tục, nhìn thẳng mặt Salustiano Vargas "Anh có đề xuất gì về mức độ an ninh cao và sự bảo vệ nghiêm ngặt này trước khi anh lại phạm lỗi không?"

Vargas nuốt xuống, biết điều người đàn ông kia đang nói tới, và biết rằng gã sẽ không thích những gì sắp nghe "Tất cả bọn họ đều đang chờ đợi một vụ ám sát" Diosdado nói "Cho đến khi họ có nó, an ninh sẽ rất nghiêm ngặt. Anh có biết anh sẽ phải làm gì không, anh bạn cũ Salustiano?"

Vargas biết. Gã biết, và gã không thích nó "Diosdado" gã lên tiếng "Làm ơn. Chúng ta là bạn. Tôi đã từng cứu mạng ông - "

"Anh sẽ quay lại "Diosdado" nói rất rất nhẹ nhàng "và anh sẽ nỗ lực lại để lấy mạng hoàng tử. Anh sẽ thất bại, anh sẽ bị bắt. Đã chết hoặc còn sống - do anh tự chọn"

Vargas ngồi im lặng khi Diosdado khập khiễng, lê bước ra khỏi phòng.

"Nói cho tôi biết điều gì về Navy SEALs mà làm cho Kevin Laughton khó chịu thế, điện hạ?"

Veronica hỏi khi cô và Joe đã an toàn trong phòng khách sạn của của hoàng tử Tedric. "Tại sao ông ta không muốn Alpha Squad ở quanh?"

"Ông ta biết người của ông ta sẽ khiến ông ta gặp rắc rối nếu để người của tôi làm việc phải làm." Joe nói "Đó giống như một cái tát vào mặt. Nó ngụ ý rằng Tôi không nghĩ FlnCOM làm được việc."

"Nhưng rõ ràng là, anh không nghĩ là họ có thể"

Joe lắc đầu và ngồi xuống một trong những chiếc ghế bành sang trọng trong phòng khách sạn hoàng gia. "Tôi nghĩ rằng họ sẽ dẫn đầu trong công việc bảo vệ thứ cấp" anh nói "Nhưng giờ tôi đang ở đây, và những gã xấu xa không phải bọn ăn chơi đường phố hay mấy thằng điên mang súng. Chúng là những kẻ chuyên nghiệp. Diosdado điều hành một tổ chức khủng bố hàng đầu. Hắn là đối thủ đáng gờm. Hắn có thể qua được máy giám sát và hệ thống an ninh này chỉ với một cái chớp mắt. Tuy nhiên, hắn không thể qua được Alpha Squad. Tôi biết đội SEALs của tôi còn hơn cả tốt nhất. SEALs 10 là những người ưu tú nhất, và Alpha Squad được hình thành từ những người giỏi nhất trong đội 10. Tôi muốn họ ở đây, ngay cả nếu tôi có phải đi bằng đầu ngón chân hay xúc phạm một số nhân viên FlnCOM. Kết quả cuối cùng là tôi vẫn sẽ sống sót. Cô có theo kịp không đấy?"

Veronica gật đầu, ngồi xuống ghế sofa và đặt chiếc cặp tap lên bàn cafe dài bằng gỗ. Chiếc ghế thật thoải mái, mềm mại. Thật dễ dàng để ngã đầu ra sau và nhắm mắt -

"Có lẽ chúng ta nên nghỉ ngơi" Joe nói "Cô chỉ đang có thể cố giữ cho mắt mình mở thôi"

"Không, anh còn rất nhiều thứ phải học" Veronica nói. Cô ngồi thẳng dậy. Nếu anh vẫn có thể giữ tỉnh táo, cô cũng có thể. "Lịch sử Ustanzia. Tên của các cơ quan cấp cao Ustanzia". Cô kéo một tệp tài liệu từ chiếc cặp của mình và mở ra. "Tôi có năm mươi bảy bức ảnh của những người mà anh sẽ tiếp xúc. Thừa điện hạ, tôi cần anh ghi nhớ những gương mặt và những cái tên, và - Chúa ơi, giá mà có cách khác để làm chuyện này."

"Tai nghe" Joe nói, lật giở các tệp tài liệu.

"Xin lỗi?"

Anh ngược nhìn cô "Tôi đeo một chiếc tai nghe được giấu kỹ" anh nói "Và cô có một cái mic. Chúng ta sẽ đặt một chiếc máy quay video để cô có thể nhìn thấy và nghe thấy tất cả mọi thứ tôi đang làm trong khi cô vẫn ở một khoảng cách an toàn, thậm chí là có thể trong một chiếc xe tải giám sát. Khi ai đó đến bắt tay tôi, cô nói cho tôi tên và tước hiệu của họ cùng bất kỳ thông tin cần thiết khác" Anh lướt qua những bức ảnh và đưa chúng lại cho Veronica "Chọn ra 10 người đầu bảng và tôi sẽ xem xét họ. Những người khác không cần thiết"

Veronica nhìn chằm chằm vào anh, đột nhiên cảm thấy cực kỳ tỉnh táo. Anh ta có ý gì, những người khác anh ta không cần biết?

"Tất cả năm mươi bảy người bày là những nhà ngoại giao mà Tedric biết khá rõ. Anh có thể chạm mặt bất kỳ ai vào bất cứ lúc nào trong suốt cuộc hành trình" cô nói "Các tài liệu ban đầu có 300 khuôn mặt cơ"

Joe lắc đầu "Tôi không có thời gian để ghi nhớ những khuôn mặt và những cái tên" anh nói "Với những thứ đồ công nghệ cao chúng tôi có thể truy cập được -"

"Anh không có thời gian á?" Veronica lặp lại, nhướn mày "Chúng ta đang chạy đua với thời gian đấy, Trung úy. Đây là nhiệm vụ của tôi phải chuẩn bị cho anh. Cứ để tôi quyết định đó là gì"

và vào lúc nào"

Joe chồm người lên phía trước "Xem này, Ronnie, không có ý xúc phạm, nhưng tôi đang chuẩn bị mọi thứ theo tốc độ của riêng tôi" anh nói "Tôi đánh giá cao tất cả những thứ cô đang cố làm, nhưng thật sự thì, cái cách mà Ted đi lại và nói năng là những thứ tôi ít quan tâm nhất. Tôi có an ninh và việc giám sát - "

"Đó là việc của Kevin Laughton" cô ngắt lời "Không phải của anh"

"Nhưng là cái mông tôi đang bị ngắm bắn đấy" anh nói thẳng "FlnCOM sẽ thay đổi kế hoạch an ninh của họ, hoặc việc này chấm dứt"

Veronica gõ gõ móng tay lên tập giấy ghi chú đang cầm "Và nếu anh không nhìn và hành động được như hoàng tử Tedric" cô nói gay gắt "việc này sẽ chấm dứt"

"Đưa một cái băng đây." Joe phản công "Đưa tôi một cái băng video và băng ghi âm của anh chàng, và tôi hứa với cô, tôi thề là, tôi sẽ nhìn và hành động và nói chính xác như Ted"

Răng của Veronica đang nghiến chặt trong việc kiểm chế "Chi tiết" cô nói chặt chẽ "làm thế nào để anh biết được mỗi chi tiết? Giả sử, tất nhiên, rằng anh có thể có sự chuyển biến thần kỳ vào một phiên bản châu Âu chỉ đơn giản từ một cuộn băng video?"

"Viết lại" Joe nói không do dự "Tốt nhất là tôi sẽ giữ lại những thông tin viết tay". Chuông điện thoại reo và anh dừng lại, lắng nghe trong khi West nói chuyện "Trung úy, điện thoại của anh" anh nói.

Joe sai bước qua phòng "Yo. Catalanotto đây"

Yo. người đàn ông đó trả lời điện thoại với 'Yo' và Veronica được cho là phải tin anh ta có thể vượt qua bản thân để trở thành một hoàng tử, với ít hoặc không hề có sự hướng dẫn của cô?

"Mac" Joe nói vào điện thoại. Đó là đô đốc Forrest ở đầu dây "Tuyệt. Cảm ơn đã gọi lại. Phải nói gì để mang được Alpha Squad đến đây? "

Làm cách nào mà một Trung úy có thể gọi tên thân mật của một Đô đốc? Veronica biết rằng đô đốc cũng từng là một SEAL trong sự nghiệp hải quân lâu dài của ông. Và từ những gì cô biết về SEALs cho đến giờ, cô ngờ rằng họ linh hoạt hơn rất nhiều trong những kế hoạch tác chiến của mình.

Joe nghiến răng, các cơ bắp bên phải khuôn mặt anh căng ra khi anh nghe Đô đốc nói. Anh chửi thề mạnh mẽ, không thêm che đậy ngôn ngữ xấu xa của mình. Như Veronica thấy, anh đưa tay lên đầu và bóp trán - dấu hiệu đầu tiên của anh rằng anh đã có một ngày mệt mỏi.

"FlnCOM đáng bị đày xuống địa ngục" anh nói "Chuyện này sẽ không thể kết thúc", theo sau là sự im lặng và anh nói thêm sôi nổi "An ninh của họ rất lỏng lẻo, thưa ngài. Chết tiệt, ông cũng biết điều đó y như tôi" Một khắc tạm dừng khác "Tôi đã hy vọng mình không phải làm thế"

Joe ngược lên và bắt gặp ánh mắt Veronica. Cô quay đi, đột nhiên nhận thức rằng mình đang nghe trộm một cách công khai. Khi cô rà soát lại những tài liệu của mình, cô cảm thấy ánh mắt anh vẫn bám lấy mình.

"Trước khi cúp máy, thưa ngài" anh nói vào điện thoại "Tôi cần một sự trợ giúp khác. Tôi cần những cuộn băng ghi âm của Tedric được gửi tới phòng tôi càng sớm càng tốt"

Veronica ngược nhìn, và bắt gặp ngay ánh mắt Joe "Cảm ơn, Đô đốc" anh nói và gác máy "Ông ấy sẽ gửi chúng ngay bây giờ" anh nói với Veronica khi đứng lên.

Anh trông như thể sắp sửa rời đi, đầu đó. Nhưng cô thậm chí còn không có cơ hội để hỏi anh.

"FlnCOM đang có một cuộc họp về các địa điểm viếng thăm trong D.C" Joe nói "Tôi cần đến đó"

"Nhưng - "

"Sao cô không ngủ chút đi" Joe nói. Anh nhìn đồng hồ, và Veronica cũng tự liếc nhìn đồng hồ của mình. Đã gần 5 giờ chiều. "Chúng ta sẽ gặp lại ở đây vào giờ hai một một trăm"

Veronica nhanh nhẹn đếm bằng đầu ngón tay. Là 9 giờ. "Không" cô nói và đứng lên "Lâu quá. Tôi có thể cho anh một tiếng nghỉ ngơi, nhưng - "

"Cuộc họp này rất quan trọng" Joe nói "Nó sẽ kết thúc lúc hai mươi một trăm, nhưng tôi cần thêm một giờ"

Veronica lắc đầu bức tức "Kevin Laughton thậm chí còn không muốn anh ở đó" cô nói "Anh sẽ dùng toàn bộ thời gian để tranh cãi - "

"Chết tiệt là tôi sẽ tranh luận" Joe nói "Nếu FlnCOME khẳng định nhảy điệu Tango của họ rằng sẽ có kẻ bấm chuông cửa trước khi tấn công, và tôi thì ở sẵn đó, cố giữ mình sau cánh cửa để được an toàn."

Joe đang bước về phía cửa. West và Freeman đang tranh nhau đi trước để theo kịp anh "Viết lại những chi tiết mà cô đã nói đến ra giấy" Joe đề nghị "Tôi sẽ xem xét nó trong vài giờ". Veronica nhảy dựng "Anh được chỉ định phải làm việc với tôi" cô nói "Anh không thể chỉ... để lại..."

Tuy nhiên, anh đã biến mất.

CHƯƠNG 6

Veronica thức dậy sau giấc ngủ vào lúc bảy giờ ba mươi, vẫn cảm thấy kiệt sức nhưng lại quá lo lắng để ngủ. Làm cách nào Joe có thể học được những hành động của Hoàng tử Tedric nếu anh không cho cô thời gian để dạy anh một cách đúng đắn?

Cô đã làm một danh sách và còn hơn cả chi tiết những thông tin mà Joe không cách nào biết được, nhưng thứ như là, Hoàng tử thuận tay phải. Đó cũng là vấn đề bình thường thôi, ngoại trừ cô nhận ra Joe thuận tay trái. Cô cũng đã viết lại những thông tin tầm thường như là Tedric luôn xoay chiếc nhẫn trên bàn tay phải khi anh ta suy nghĩ.

Veronica đứng dậy và bắt đầu đi đi lại lại, cảm thấy bồn chồn lo lắng, thất vọng và tức giận với Joe. Những người đang ngồi trên đồng cỏ liệu có thực sự thêm bận tâm đến những gì Tedric làm với đồ trang sức của anh ta không? Và tại sao cô phải lập ra một danh sách chi tiết những điều cơ bản như việc đi đứng của Tedric khi mà dáng đi thẳng đuột của anh ta đã liên tục bị lờ đi?

Bồn chồn Veronica rải chân đến chiếc vali đựng quần áo, tìm kiếm một cặp quần soóc đạp xe và áo tập thể dục của mình. Đã đến lúc cô giải tỏa năng lượng tích tụ gây hại thần kinh này. Cô lục tìm xa hơn và thấy cuốn băng yêu thích của mình. Mỉm cười cô bước đến hệ thống âm thanh nổi đặt tiền và nhét băng vào. Âm nhạc nổi lên. Cô vận lớn tiếng.

Cuốn băng chứa một bộ sưu tập những bài hát cô yêu thích, những ca khúc nhanh với nhịp điệu rộn ràng. Một thứ âm nhạc đẹp đẽ, quen thuộc và lớn.

Giày thể thao của cô đặt trên sàn tủ quần áo gần phòng tắm. Veronica ngọt bết xuống sàn và buộc chặt dây giày. Âm nhạc có sức mạnh thần kì. Cô cảm thấy tâm trạng khá hơn rất nhiều.

Cô lồm cồm bò dậy và bước vào giữa phòng khách, đẩy dẹp các đồ nội thất để giải phóng sàn nhà rộng hơn, tạo một không gian để có thể di chuyển.

Không bị đồ đạc cản trở, Veronica bắt đầu từ từ, kéo dài cơ bắp mệt mỏi. Khi bắt đầu cảm thấy nóng lên, cô nhắm mắt và để cho âm nhạc ôm lấy mình.

Và sau đó cô bắt đầu nhảy.

Đến giữa cuốn băng, nó đã đến - câu trả lời cho sự thất vọng và giận dữ của cô. Cô được thuê để dạy cho Joe cách hành động như một hoàng tử. Và với sự hợp tác của anh ta, nhiệm vụ này đã trở nên thật kinh khủng. Nếu không có sự hợp tác đó, nó sẽ bất khả thi. Nếu anh ta ngừng hợp tác, cô sẽ phải rút lui.

Đúng, đó chính xác là điều cô phải làm. Vào lúc 9 giờ, khi cô đi xuống hội trường của hoàng gia, cô sẽ 'hành quân' đến trước mặt Joe và nhìn thẳng vào mắt anh ta và -

Một người đàn ông mặc đồ đen đang đứng ngay bên cửa ra vào ban công của cô, dựa lưng vào tường và xem cô múa. Veronica nhảy giật lùi, cơ thể cô phản ứng lại với sự hiện diện không báo trước của một kẻ đột nhập trước khi cô định thần lại rằng đó chính là Joe Catalanotto.

Tim đập thình thịch, ngực phập phồng, cô cố gắng bắt nhịp hơi thở khi cô nhìn anh chăm chăm. Lạy Chúa, làm cách nào mà Joe có thể vào được phòng cô?

Joe cũng đang nhìn chăm chăm lại cô bằng đôi mắt màu xanh biển khi âm nhạc đang gõ nhịp quanh họ. Cô trông sợ hãi, như một con thú hoang, không chắc chắn nên đứng yên hay bỏ chạy.

Đột ngột, cô bước đến dàn loa và tắt nhạc. Sự im lặng đột ngột đến chói tai.

Những lọn tóc đỏ của cô đung đưa trên vai khi cô quay người nhìn lại anh "Anh đang làm gì ở đây?" cô hỏi.

"Chứng minh luận điểm" anh trả lời. Giọng anh căng thẳng và khàn. Không nghi ngờ tại sao lại vậy. Nhìn thấy cô như vậy làm máu anh tăng tốc, cùng với những thứ khác.

"Tôi không hiểu" cô nói, nheo mắt khi cô nghiêng cứu gương mặt anh, tìm kiếm câu trả lời "Làm cách nào anh vào được đây? Tôi khóa cửa rồi"

Joe chỉ vào cánh cửa trượt dẫn đến ban công "Không, cái này thì không. Thực tế là, nó đang mở. Một buổi tối ấm áp. Nếu cô hít thở sâu, cô có thể gần như thấy mùi hoa anh đào"

Veronica nhìn chăm chăm vào anh, đấu tranh để dung hòa những lời anh vừa nói với sự thật cô đang dần nhận thức. Phòng này nằm ở tầng thứ 10. Mười tính từ dưới lên, từ mặt đất. Những du khách không bao giờ đơn giản là sẽ đi dạo qua cánh cửa ban công.

Joe không thể giữ mắt anh không trượt xuống cơ thể cô. Với đàn ông, cô thật nóng bỏng. Trong bộ đồ bó - chiếc quần soóc điểm hoa văn màu tím và màu ngọc lam và chiếc áo ngắn màu đen mà các tay đua tốc độ sẽ rất hoan nghênh có sự bầu bạn, chiếc bụng phẳng lì màu kem cùng với những lọn tóc đỏ xinh đẹp được cột lỏng lẻo xoắn trên bờ vai sáng màu của cô, cô trông cực kỳ uớt át. Cô thanh mảnh, nhưng không gầy như anh nghĩ. Eo nhỏ, bụng phẳng, và vòng hông đầy đặn vòng ra phía sau. Đôi chân cô, thật khó tin, nhưng anh đã biết từ trước. Tuy nhiên, trong chiếc quần soóc bó, đôi chân cô trông thật quyến rũ và dài bất tận dẫn mắt anh ngược lên trên. Ngực cô đần độn với tất cả những đường cong hiếm có, từng đường cong chi tiết được vạch ra một cách rõ ràng qua chất liệu vải quyết rũ hàng đầu của cô.

Và Chúa ơi, cách cô nhảy múa khi anh vừa trèo lên ban công đã đẩy lên trong anh ham muốn, một niềm đam mê hiếm có. Cô đã che giấu điều đó bên dưới những bộ đồ cứng nhắc, phù hợp, bảo thủ cùng với thái độ xa cách. Ai có thể ngờ được cô lại dành thời gian nhảy múa một mình như trong một chương trình MTV thế chứ?

Cô vẫn đang thở hổn hển từ việc nhảy. Hoặc có thể, khả năng cao hơn, cô đang thở mạnh từ cú sốc đột ngột anh cho cô. Anh thực sự đã đứng trong cánh cửa ban công khoảng mười phút trước khi cô nhìn lên. Anh không vội cắt ngang cô. Anh có thể ở ngay đó, cực vui vẻ, và xem cô nhảy múa cả đêm.

À, có thể không phải cả đêm...

Veronica bước lùi lại thêm một bước, xa khỏi anh, như thể cô có thể nhìn thấy mọi suy nghĩ trong mắt anh. Đôi mắt cô đang mở to và có màu xanh rực rỡ "Anh đã bước vào... từ ban công à?"

Joe gật đầu và đang cầm thứ gì đó đến chỗ cô. Đó là một bông hoa, Veronica nhận ra. Anh đang cầm theo một bông hoa bướm, thay vì trông ủ rũ và nhàu nát thì những cái hoa lại cong lên và tươi mới. Cô đã nhìn thấy những bông hoa và đã rất thích thú khi thấy nó mọc trong những luống hoa bên ngoài khách sạn.

"Đầu tiên tôi đã leo xuống và hái cái này" Joe nói giọng anh khàn, mềm mại và quyết rũ, nồng nàn và thân mật "Đó là bằng chứng rằng tôi đã thực sự ở đó"

Anh vẫn đang giữ bông hoa xa khỏi cô, nhưng Veronica không thể di chuyển, tâm trí cô đang ghi nhận những điều anh nói. Một dải băng đen trên trán, giữ cho mái tóc anh ở nguyên vị trí. Anh đang mặc một chiếc quần đen, áo cổ lọ dài tay màu đen, với một chiếc áo gile đựng vài thiết bị, mặc dù đêm mùa xuân khá ấm áp. Lạ lùng là, anh đang đi chân trần. Anh không cười, khuôn mặt anh trông gần như khắc nghiệt và không khoan nhượng. Và nguy hiểm. Rất, rất nguy hiểm.

Veronica nhìn anh chăm chăm, trái tim cô nảy lên tận họng. Khi anh bước lại gần và ép bông hoa vào tay cô, cô như bị kéo sâu hơn vào đôi mắt anh. Ngọn lửa cô nhìn thấy trong đó khiến cô tan chảy. Miệng anh siết chặt và trông đói khát khi anh thu ánh nhìn xuống cơ thể cô.

Và anh đột ngột rời ra.

Anh sẽ lại leo xuống đất...? Và quay trở lại lần nữa? Mười tầng á?

"Anh leo ra ngoài khách sạn và không ai cản anh lại à?"

Veronica nhìn xuống bông hoa, hy vọng anh sẽ không nhận ra sự run rẩy trong giọng cô.

Anh bước đến cánh cửa trượt và kéo nó đóng lại. Là để đảm bảo an toàn, hay sự riêng tư?

Veronica tự hỏi khi cô quay đi. Cô sợ anh có thể nhìn thấy ham muốn lộ liễu đang vang vọng trong đôi mắt cô.

Ham muốn á? Có chuyện gì với cô vậy? Thật sự thì, Joe Catalanotto đẹp trai đến tội lỗi. Nhưng mặc cho vẻ ngoài của anh ta, thì anh ta thật thô lỗ, thiếu tế nhị, thiếu tôn trọng, thô bạo trong cách cư xử và trong cả sự hiện diện của mình. Thực tế thì, anh ta còn xa mới là một hoàng tử như người đàn ông mà cô biết. Họ gần như còn không có cả một cuộc đối thoại bình thường. Tất cả những gì họ làm là đấu khẩu. Vại tại sao mà tất cả những gì cô có thể nghĩ được trên đời lại không gì khác ngoài bàn tay anh ta trên làn da cô, môi anh trên môi cô, cơ thể anh...?

"Không ai nhìn thấy tôi leo lên hay leo xuống" Joe nói, giọng của anh bao quanh cô mềm mại ngọt ngào "Không có bảo vệ ở phía bên này khu nhà. Các đặc vụ FlnCOM không nhìn nhận mấy cái ban công như một cánh cửa. Một cách đột nhập từ cửa sau"

"Nó quá cao từ mặt đất" cô phản đối trong sự hoài nghi

"Nó leo khá dễ. Mất không đến một giờ"

Không đến một giờ. Đây là những gì anh đã và đang làm với thời gian của mình, Veronica đột nhiên nhận ra. Anh ta phải làm việc với cô, học cách cư xử giống Tedric, và thay vào đó anh ta leo lên và xuống bên ngoài khách sạn như một loại siêu anh hùng vớ vẩn. Sự tức giận tràn ngập trong cô.

Joe đã bước một bước về phía trước, thu hẹp khoảng cách nhỏ giữa họ. Sự cấp thiết phải được chạm vào tóc cô, lướt sự mềm mại của chúng lên má đã áp đảo anh.

Đây không phải kích bản anh đã tưởng tượng khi anh leo bên ngoài khách sạn và lên ban công của cô. Anh đã hy vọng tìm thấy Veronica đang gặp khó khăn trong công việc, đang giận dữ nguệch ngoạc những ghi chú cô mang theo, hoặc điên cuồng gõ vào chiếc máy tính xách tay của mình. Anh mong đợi trông thấy cô mặc một thứ gì đó giấu đi những đường cong kia và che

đây sự nữ tính của cô. Anh mong đợi trông thấy mái tóc cô được búi gọn sau cổ. Anh mong đợi cô nhìn lên anh, giật mình và hồn hển ngạc nhiên khi anh bước vào phòng.

Và, phải, anh dự định sẽ gây ấn tượng khi anh bảo cô anh đã leo bên ngoài khách sạn để chứng minh mức độ an ninh của đặc vụ FlnCOM.

Thay vào đó, sau cú sốc ban đầu của cô khi thấy anh, Veronica đang khoanh tay trước khuôn-ngực-tội-lỗi của mình và nhìn anh trừng trừng "Tôi không thể tin được" cô nói "Tôi có nghĩa vụ phải dạy cho anh cách đánh lừa cả thế giới đầm máu này để anh trở thành Hoàng tử Tedric và anh thì đang chơi trò chơi biệt kích leo lên xuống mười tầng nhà bên ngoài khách sạn này?"

"Tôi không phải lính biệt kích, tôi là một SEAL" Joe nói, cảm thấy sự tức giận tăng cao "Có sự khác biệt đấy. Và tôi không chơi một trò chơi. An ninh của FlnCOM thật bốc mùi"

"Tổng thống Hoa Kỳ không có bất cứ mối lo ngại nào về khả năng của FlnCOM để bảo vệ ông ấy" Veronica nói ngắn gọn.

"Tổng thống Hoa Kỳ được theo sau bởi khoảng mười lăm đặc vụ sẵn sàng nhảy vào lửa và hứng đạn cho ông ấy nếu cần thiết" Joe phản đối. Anh gỡ dải băng quanh đầu và kéo nó ra, lướt tay qua mái tóc đầm mồ hôi đáng nản của mình "Nghe này Ronnie, tôi không đến đây để tranh luận với cô"

"Đó có phải một lời xin lỗi bởi nghĩa vụ không?"

Không phải, và cô biết rõ cũng như anh. "Không"
Veronica cười hoài nghi trước sự thẳng thắn cụt ngủn của anh.

"Không" cô lặp lại "Tất nhiên là không. Tôi thật ngớ ngẩn. Bất kể tôi có thể đã nghĩ gì?"

"Tôi không thể xin lỗi được" Joe nghiêng rằng "Bởi vì tôi chẳng làm gì sai cả"

"Anh đang lãng phí thời gian" Veronica nói "Thời gian của tôi. Có thể anh không hiểu, nhưng giờ chúng ta còn không đến hai tư giờ để giải câu đố này"

"Tôi sử dụng tốt thời gian đã qua" Joe nói

"Tôi đã xem những băng ghi hình Mac Forrest đã gửi qua. Nó cũng không quá khó, Thực tế thì, nó cũng chỉ như một miếng bánh. Tôi có thể tao đáng giống hoàng tử, không vấn đề. Cô cứ thư giãn đi và tin tôi". Anh quay đi và nhấc điện thoại trên mặt bàn cô đã đẩy ra để lấy không gian "Tôi cần cô gọi một cú điện thoại cho tôi, được không?"

Veronica cầm điện thoại từ tay anh ta và dập lại "Không" cô nói, lạnh lùng "Tôi cần anh ngừng lên mặt kẻ cả, vỗ tay và nói tôi nên thư giãn. Tôi cần anh một phút nghiêm túc chết tiệt."

Joe cười lớn. Anh không thể ngừng được. Cô đang đứng đó, trông thật nóng bỏng, hấp dẫn, đáng khao khát, nhưng giọng cô nghe thật giận dữ, như thể cô đang cố gắng để đóng băng anh đến chết. "À, anh thấy thật đáng buồn cười, phải không?" Đôi mắt cô lạnh như băng "Tôi đảm bảo với anh, Trung úy, anh không thể làm điều này mà không có tôi, và tôi đang gần như đang sắp bước ra khỏi cánh cửa đầm máu kia đấy."

Cô giận dữ còn hơn cả địa ngục, và Joe biết một điều rằng anh không nên tiếp tục cười. Nhưng đáng nguyên rủa là anh không thể ngừng được. "Ronnie" anh nói, giả vờ ho thay vì cười. Tuy nhiên anh không thể giấu được nụ cười của mình "Ronnie, Ronnie, tôi đang rất nghiêm túc đấy, bé yêu. Thật sự."

Tay chống hông, miệng cô hé mở hoài nghi "Anh là đồ ngớ ngẩn!" cô nói "Nói cho tôi biết, ý định thật sự của anh để... để... tiếp tục làm việc này mà sẽ không tự đặt bản thân anh vào nguy hiểm khi giả dạng hoàng tử?"

Nụ cười của Joe tắt ngấm, và Veronica biết chắc chắn rằng cô đã đi quá xa.

Anh bước một bước về phía cô, cô lùi lại một bước, xa khỏi anh. Anh rất cao, vai rộng và đang cực kỳ tức giận.

"Tôi tình nguyện tham gia công việc này, bé yêu" anh nói, nhả từng chữ "Tôi không ở đây để an dưỡng hay để lấy một tờ séc trả lương, hoặc vì danh tiếng hay tài sản hay bất cứ thứ chết tiệt gì giống như cô. Và tôi chắc như quỷ là không ở đây để tử vì đạo. Nếu tôi kết thúc cuộc đời bởi một viên đạn thay cho Hoàng tử Tedric, nó có thể xảy ra bất chấp thực tế là tôi đã làm tất cả những gì có thể để ngăn chặn nó. Không phải bị một vài gã đẩy dít như lũ FlNCOM đang 'chơi bóng' với những luật lệ từ cả năm năm trước"

Veronica im lặng. Cô có thể nói được gì nữa chứ? Anh đã đúng. Nếu an ninh không đủ tốt, anh có thể bị giết. Cô không thể đổ lỗi cho anh khi anh muốn chắc chắn về sự an toàn của bản thân. Và cô không thích cảm giác sợ hãi choáng váng kì lạ này như cô đang cảm thấy, suy nghĩ về tất cả cơ hội mà những kẻ khủng bố được đào tạo bài bản sẽ găm một viên đạn vào đầu Joe. Anh đã dừng cảm nhận nhiệm vụ đặc biệt này ngay cả khi anh không dành chút thiện cảm nào cho Tedric Cortere. Cô lẽ ra không nên ngụ ý khác.

"Tôi xin lỗi" Veronica thì thầm. Cô nhìn xuống thảm. Không thể nhìn thẳng vào mắt anh.

"Và đang nói về chuyện nghiêm túc..." Joe đưa tay ra và đặt một ngón tay dưới cằm cô, anh nâng đầu cô lên để buộc cô phải nhìn vào mắt anh "Cô sai rồi. Tôi đang rất nghiêm túc"

Sự kết nối giữa họ - ngay lập tức trở nên nóng bỏng. Cái nhìn trong đôi mắt Joe đầy mê hoặc. Nó xóa nhòa mọi thứ, mọi thứ giữa họ - tất cả những từ ngữ tức giận và hoài nghi, tất cả sự thất vọng và hiểu lầm và chỉ còn lại những bản năng, sự thu hút gần như nguyên thủy, đó là điều đơn giản nhất trong tất cả. Chỉ còn là giữa một người đàn ông và một người phụ nữ.

Thật dễ dàng để nhượng bộ. Veronica cảm thấy cơ thể cô đang lắc lư hướng về phía anh như sự lôi kéo của một đợt thủy triều, nguyên thủy và mù quáng. Tất cả những gì cô phải làm là trao đi, và đó chỉ là sự ham muốn, thiêu đốt và sự khuất phục. Nó bao quanh họ, thống trị họ. Nó sẽ đưa cả hai đến tận thiên đường.

Nhưng đó sẽ là một chuyến du lịch vòng quanh. Khi kết thúc, khi mọi thứ lắng xuống và qua đi, họ sẽ lại ở ngay đây - quay lại ngay nơi mà cả hai đã bắt đầu.

Và sau đó thực tế trở lại. Veronica sẽ cảm thấy xấu hổ vì đã thân mật với một người đàn ông cô chỉ đơn giản là biết. Joe không nghi ngờ gì, sẽ rất tự mãn.

Và họ có thể lãng phí thêm một hay hai giờ quý giá.

Joe rõ ràng đang suy nghĩ chính xác như vậy. Anh chạy ngón tay cái nhẹ nhàng trên môi cô "Em đang nghĩ gì vậy, Ronnie?" anh hỏi, giọng anh khàn khàn "Em có nghĩ rằng chúng ta có thể dừng lại sau một nụ hôn không?"

Veronica giật người lại, tim đập mạnh. Nếu anh hôn cô, cô sẽ chịu thua mất "Đừng có ngu ngốc" cô nói, cố gắng để giữ cho giọng của mình khỏi run rẩy.

"Khi anh làm tình với em" anh nói, giọng anh trầm vào nguy hiểm và **cực kỳ** chắc chắn "Anh sẽ tận hưởng đến từng giây ngọt ngào"

Cô quay lại nhìn anh với một sự can đảm mà cô thậm chí còn không cảm nhận được "'Khi á?" cô nói "Trong tất cả đấng mày râu, anh - là một người táo bạo! Không phải là nếu, nhưng khi tôi làm tình với anh. Hay anh ngừng thử đi, Trung úy, bởi vì nó sẽ không xảy ra."

Anh mỉm cười, và để đôi mắt lang thang xuống cơ thể cô "Phải rồi"

"Anh đã bao giờ nghe đến 'địa ngục lạnh giá' chưa?" Veronica hỏi ngọt ngào. Cô băng ngang phòng đến chỗ vali của mình, tìm thấy một chiếc áo thun và kéo nó qua đầu. Cô vẫn đổ mồ hôi và vẫn còn đang quá nóng, nhưng cô có thể làm bất cứ điều gì chết tiệt gì để che đậy bản thân trước ánh mắt mãnh liệt của anh.

Anh nhắc điện thoại lên lần nữa "Xem này, Ronnie, tôi cần cô gọi đến phòng của tôi và yêu cầu được nói chuyện với tôi"
"Nhưng anh đâu có ở đó"

"Chính thế" anh nói "Mấy tay đặc vụ FlnCOM nghĩ rằng tôi đang ngủ, ầm áp thoải mái trên giường. Giờ chính là lúc để cho họ thấy."

Cẩn thận giữ khoảng cách của mình, cẩn thận không để những ngón tay của họ chạm nhau, Veronica nhắc điện thoại từ tay Joe và quay số nội bộ. West nhắc máy.

"Ms. St. John đây" cô nói "Tôi cần nói chuyện với Trung úy Catalanotto"

"Xin lỗi, thưa cô" West trả lời "Anh ấy đang ngủ"

"Đây là chuyện khẩn cấp, Mr. West" cô nói, liếc nhìn Joe, đang gật đầu khịch lệ "Đánh thức anh ấy đi."

"Xin chờ chút"

Im lặng ở đầu dây bên kia, và sau đó là tiếng la hét, như thể từ khoảng cách xa. Veronica bắt gặp ánh mắt Joe lần nữa "Tôi nghĩ rằng họ hơi tỉnh ra rồi" cô nói

"Treo máy đi" anh nói, và cô dập máy. Anh nhắc điện thoại lên lại và gọi "Cô có một chiếc quần jean nào để mặc ngoài chiếc quần soóc đó không?" anh hỏi Veronica

"Có" cô nói "Tại sao?"

"Bởi vì trong vòng khoảng 30 giây nữa, 50 đặc vụ FlnCOM sẽ vào hạ cánh trước cửa phòng cô - Xin chào? Yeah, Kevin Laughton, Làm ơn". Joe lấy tay che ống nghe và nhìn Veronica đang đứng, nhìn anh chăm chăm "Nhanh lên đi" Anh nói vào tai nghe "Yeah, tôi vẫn đây"

Veronica giật tung vali, kéo mạnh một chiếc quần jean màu xanh cô đã đóng gói trong chuyến đi này.

"Ông ta à?" cô nghe Joe nói vào điện thoại "Tốt, có lẽ anh nên ngắt lời ông ta"

Cô cởi giày và kéo mạnh chiếc quần jean, nhảy vòng quanh.

"Tại sao anh không nói là Joe Catalanotto đang trên đường đây. Catalanotto ". Anh thở dài bực tức "Chỉ cần nói Joe Cat, được chứ? Ông ta sẽ biết tôi là ai"

Veronica kéo quần jean lên hông, nhận thức rằng Joe đang quan sát cô. Cô cài thắt lưng, không dám nhìn về phía anh. Khi làm tình với em... Không phải là 'nếu', 'khi'. Như thể sự thân

mật đó chắc chắn rằng sẽ xảy ra. Đó là một sự khẳng định, không chối cãi và là một mệnh lệnh.

"Yo, Laughton" Joe nói vào điện thoại "Thế nào rồi, anh bạn?" Anh cười "Yeah, Tôi nghĩ rằng tôi nên cung cấp cho ông chút ít dẫn chứng thực tế, và chỉ ra những điểm yếu an ninh của FlnCOM. Ông có thích nó không?" Anh nhích ống nghe xa khỏi tai "Rất tốt, đúng không? Yeah, tôi đã đi bộ một chút xuống vườn" Anh bắt gặp ánh mắt Veronica và nhe răng cười, rõ ràng là đang thích thú "Ừ, tôi bị ấn tượng bởi vẻ đẹp của những bông hoa, vì vậy tôi đã mang theo một bông vào phòng cô St. John cùng mình để chia sẻ với cô ấy, và - "

Anh nhìn vào ống nghe, thực tế đánh mạnh vào anh, và sau đó đến Veronica.

"Tôi đoán là họ đang đến" anh nói.

CHƯƠNG 7

"Tôi cần thêm cafe" Veronica nói. Làm cách nào mà Joe có thể vẫn tỉnh táo? Cô thậm chí không thấy anh ngáp lần nào dù họ đã làm việc qua đêm. "Tôi nghĩ rằng ý tưởng về việc viêm họng thật khả thi, sau tất cả thì, chúng ta đã cho các phương tiện truyền thông thông tin rằng Hoàng tử Tedric bị bệnh. Anh sẽ không phải nói chuyện và - "

"Cô biết đấy, tôi không giỏi bắt chước" Joe khẳng định "Nếu tôi làm thế nhiều hơn nữa, tôi có thể thành một phiên bản há của Tedric"

Veronica nhắm mắt "Không có ý xúc phạm, Joe, nhưng tôi thực sự nghi ngờ anh có thể bắt chước giọng của Tedric chỉ từ việc nghe một cuốn băng" cô nói "chúng ta có nhiều việc tốt hơn để làm với thời gian cả anh"

Joe đứng dậy và Veronica mở mắt, nhìn anh chăm chăm

"Tôi sẽ cho cô thêm cafe" anh nói "Cô sắp gục rồi. Cô vừa gọi tôi là 'Joe'"

"Tha lỗi cho tôi, thưa Điện hạ" cô thì thầm.

Nhưng anh không cười. Anh đang nhìn xuống cô, đôi mắt anh không bộc lộ điều gì "Tôi thích là Joe hơn" cuối cùng anh nói.

"Chuyện này thật sự không ổn, phải không?" cô hỏi lặng lẽ. Cô bắt gặp ánh nhìn vững chắc của anh, chấp nhận thất bại.

Ngoại trừ việc anh không bị đánh bại. Không bởi bất kì điều gì. Anh đã xem băng hình và nghe băng ghi âm của Hoàng tử Tedric trong tất cả những khoảng thời gian rảnh rỗi. Sự thật là anh không có nhiều thời gian rảnh rỗi, nhưng anh đã tự mình làm rất tốt để hiểu được cách Tedric di chuyển và nói năng.

"Tôi làm được" Joe nói "Chết tiệt, tôi trông giống hần ta. Mỗi lần tôi soi gương và nhìn vào mái tóc kiểu này, tôi thấy Ted đang nhìn lại tôi và nó làm tôi sợ chết khiếp. Nếu nó có thể đánh lừa tôi, nó cả thể đánh lừa tất cả mọi người. Mang những bộ quần áo được thiết kế riêng của anh ta đến đây vào ngày mai. Sẽ dễ dàng cho tôi hơn để giả dạng Tedric nếu tôi ăn mặc giống hệt"

Veronica mỉm cười se sắt với anh. Tuy nhiên, nó vẫn là một nụ cười. Cô đang rất mệt mỏi, và đang cố gắng để giữ mắt mình mở. Cô đã thay chiếc quần jean và trở lại với bộ đồ chuyên nghiệp giống như vài giờ trước. Tóc cô lại được buộc gọn gàng "Chúng ta sẽ làm việc với dáng đi của Tedric. Anh ta khá đặc biệt, dáng đi này..."

"Hần ta đi như có một đồng xỉ than đựng trong quần ấy" Joe ngắt lời cô.

Tiếng cười như tiếng nhạc của cô vang vọng khắp căn phòng yên tĩnh. Một trong những đặc vụ FlnCOM ngược lên nhìn từ vị trí canh gác của mình trên lối vào ban công.

"Phải" cô nói với Joe "Anh nói đúng. Anh ta đúng như vậy. Mặc dù tôi nghi ngờ rằng có ai đó từng mô tả sát thực đến thế trước đây."

"Tôi có thể đi được theo cách đó" Joe nói. Anh đứng dậy và trước ánh nhìn của Veronica, anh hành quân một cách cứng nhắc quanh phòng.

"Thấy chưa" Anh quay lại nhìn cô.

Cô ôm lấy mặt trong hai bàn tay và vai cô run lên, và Joe đứng yên lặng nhìn cô khóc. Anh bắt đầu bước về phía cô và quỳ xuống trước mặt cô và cô cười. Cô cười một cách khó khăn, nước mắt lăn dài trên mặt.

"Này" Joe nói, cố không thấy bị xúc phạm "Đâu có tệ đến thế"

Cô cố gắng trả lời, nhưng không thể thốt lên từ nào.

Thay vào đó cô chỉ vỗ vỗ tay vào anh và tiếp tục cười.

Tiếng cười của cô có sức lan truyền và chẳng bao lâu, Hoe bắt đầu cười khúc khích và sau đó là cười lớn tiếng.

"Làm lại đi" cô thở hổn hển, và anh đứng dậy sau đó bước đi, giống y như Hoàng tử Tedric, quanh phòng và quay trở lại. Veronica thậm chí còn cười dữ dội hơn nữa, gập người trên đi vắng.

Đặc vụ FlnCOM nhìn họ như thể cả hai đã phát điên - mà điều đó cũng không khác mấy với hiện thực.

Veronica lau mặt, cố gắng thở "Ôi lại Chúa" cô nói "Ôi Chúa ơi, tôi đã không cười nhiều thế này trong nhiều năm qua". Lông mi cô vẫn ướt những giọt nước mắt vì cười, và đôi mắt lấp lánh của cô ngược nhìn Joe "Tôi không nghĩ rằng tôi có thể mong anh làm lại một lần nữa?"

"Không đời nào" Joe nói, cười lại với cô "Tôi thấy hơi bị sỉ nhục khi làm lại đến 2 lần liền"

"Tôi sẽ không cười đâu" cô nói, nhưng cô cười khúc khích dữ dội hơn "Phải, tôi có" cô sửa lại.

"Tôi đã cười anh. Tôi rất xin lỗi. Anh có lẽ phải nghĩ tôi thật kinh khủng và thô lỗ". Cô lấy tay che miệng nhưng vẫn không thể ngừng cười, ít nhất là không hoàn toàn ngưng.

"Tôi nghĩ rằng tôi chỉ trông buồn cười bởi vì tôi không ăn mặc giống hoàng tử" Joe lả lợt. "Tôi nghĩ nếu tôi ăn mặc phù hợp và đi lại theo cách đó, cô sẽ không thể nói hai chúng tôi khác xa nhau"

"Và **tôi** nghĩ" Veronica nói " **Tôi** nghĩ... Tôi nghĩ nó thật vô vọng. Tôi nghĩ rằng đã đến lúc bỏ cuộc" Đôi mắt cô đột nhiên trào nước mắt, và tất cả những dấu vết của tiếng cười biến mất. "Ôi, chết tiệt..." Cô quay đi, nhưng cô không thể ngừng được và cũng không thể giấu được dòng nước mắt đột ngột.

Cô nghe thấy giọng Joe thì thầm ra lệnh cho đặc vụ FlnCOM và sau đó cô cảm thấy anh đang ngồi cạnh cô trên sofa.

"Này" anh nhẹ nhàng nói "Thôi nào, Veronica. Không tệ đến thế mà"

Cô cảm thấy cánh tay anh vòng quanh mình và cô hơi cứng người lại trước khi thả lỏng. Cô để anh kéo cô vào ngực và giữ đầu cô ngả vào vai anh. Anh thật ấm áp, và vững vàng. Và anh có mùi thật sự rất tuyệt...

Anh chỉ ôm cô, dùng đưa nhẹ nhàng và để cô khóc. Anh không cố gắng ngăn cô lại. Chỉ ôm cô.

Veronica nhận ra đã làm ướt áo anh, nhưng dường như cô không thể dừng lại, và có vẻ anh không để tâm. Cô có thể cảm thấy bàn tay anh đang luồn trong tóc cô, nhẹ nhàng vuốt ve, rất dịu dàng, êm ái.

Khi anh lên tiếng, giọng anh thật yên. Cô có thể nghe thấy nó rì rầm trong ngực anh.

"Cô biết đấy, đây là anh chàng chúng ta đang hướng tới?" Joe nói "Tên khủng bố? Tên hắc là Diosdado. Một cái tên. Giống như Cher hay Madonna, nhưng không buồn cười lắm. Tuy nhiên, tôi cá là hắc là ta cực kì nổi tiếng ở Peru, nơi hắc là ở. Hắc là kẻ cầm đầu của một tổ chức với cái tên âm na là 'Đám mây Chết'. Hắc là và một vài người bạn - một gã có tên Salustiano Vargas - phải nhận trách nhiệm cho hàng trăm tính mạng. Chữ ký của Diosdado có trên quả bom đã làm nổ tung chuyến bay chở khách từ London đến New York cách đây ba năm. Hai trăm năm mươi tư người chết. Nhớ không?"

Veronica gật đầu. Cô nhớ. Chiếc máy ba đã rơi xuống phía bên kia Đại Tây Dương. Không một ai sống sót... Nước mắt cô chậm lại khi nghe anh nói/

"Diosdado và gã bạn thân Vargas cũng đã lấy đi một chuyến xe bus ở Mỹ cùng năm đó" Joe nói "Ba mươi hai trẻ em - người lớn nhất chỉ 21 tuổi" Anh yên lặng một lúc "Con trai của Mac Forrest cũng trên đó"

Veronica nhắm mắt lại "Ôi, Chúa ơi..."

"Johnny Forrest. Đó là một cậu bé ngoan. Thông minh nữa. Cậu ấy trông giống Mac. Cùng nụ cười, thái độ rất dễ chịu, rất kiên nhẫn. Tôi gặp khi cậu bé lên tám. Cậu là đứa em trai mà tôi không bao giờ có." Giọng Joe đã khàn đi vì xúc động. Anh hắng giọng "Cậu bé được 19 tuổi khi khi bị Diosdado thổi tung thành từng mảnh."

Joe im lặng, chỉ vuốt ve mái tóc Veronica. Anh hắng giọng một lần nữa, nhưng khi anh nói, giọng anh vẫn còn trầm."Hai vụ đánh bom đặt Diosdado và 'Đám mây Chết' vào danh sách Truy nã hàng đầu. Intel đã đào sâu và đưa ra một số thông tin thú vị. Diosdado có tên họ, và đó là Perez. Hắc là ta sinh năm 1951, là con trai út trong một gia đình giàu có. Tên của hắc là có nghĩa, nghĩa đen là 'Món quà của Thiên Chúa'". Joe cười gằn phần nộ "Hắc là ta không phải một món quà của Thiên Chúa đối với Mac Forrest, hoặc bất kỳ gia đình nào khác của những người đã chết. Intel cũng phát hiện ra rằng gã khốn đó cũng có một phe cánh ở ngay tại D.C nhưng khi CIA đến điều tra, thì không thấy gì. Đó là một trận chiến và khi kết thúc, ba đặc vụ và mười thành viên của 'Đám mây Chết' đã chết. Hơn bảy kẻ khủng bố bị bắt giữ, nhưng Diosdado và Salustiano Vargas đã biến mất. Hai gã chúng tôi muốn nhất đã thoát. Chúng đi sâu bên dưới lòng đất. Có tin đồn là Diosdado đã bị bắn và bị thương nặng. Hắc là ta ngủ yên trong nhiều năm - không có bất kỳ dấu hiệu nào cho đến vài ngày trước, khi gần như Vargas ám sát thành công Hoàng tử Tedric"

Joe lại tiếp tục yên lặng "Vì vậy, đó là" anh nói "Lý do chúng ta không thể bỏ cuộc. Lý do này sẽ khiến mọi việc tiếp tục. Chúng ta sẽ làm tốt việc ngăn chặn những gã con hoang đó, cách này hay cách khác"

Veronica lau mặt bằng mu bàn tay cô. Cô không nhớ được lần cuối mình khóc như thế này. Có lẽ cô đã phải rất căng thẳng. Căng thẳng và mệt mỏi. Tuy nhiên, để bật khóc như thế này và...

Cô ngồi thẳng dậy, kéo người lại từ Joe và liếc quanh phòng, hai má cô đỏ bừng vì ngượng ngập.

Cô đã mất tự chủ. Ngay trước mặt Joe và đặc vụ FlnCOM. Nhưng những đặc vụ FlnCOM đã đi

mất.

"Họ đang bên ngoài cửa" Joe nói, trùng ngay suy nghĩ của cô "Tôi nghĩ là cô sẽ đánh giá cao sự riêng tư"

"Cảm ơn anh" Veronica thì thầm.

Cô đang đỏ mặt, và chớp mũi cô hồng lên vì khóc. Cô nhìn mong manh và kiệt sức. Joe muốn kéo cô lại trong vòng tay và ôm cô thật chặt. Anh muốn giữ lấy cô khi cô nhắm mắt và ngủ thiếp đi. Anh muốn ủ ấm và giữ cô an toàn không bị tổn hại, và thuyết phục cô rằng mọi việc rồi sẽ ổn.

Cô liếc nhìn anh, sự bối rối lộ ra trong đôi mắt xanh màu pha lê của mình.

"Tôi xin lỗi" cô nói "Tôi không có ý -"

"Cô đã kiệt sức" Anh vừa cho cô một lý do đơn giản cùng với nụ cười dịu dàng.

Họ đang ở một mình. Họ đang chỉ có một mình trong phòng. Khi Joe bắt gặp ánh nhìn của cô, anh biết rằng cô đã nhận thức được điều đó.

Anh không thể ngăn bản thân vươn ra và nhẹ nhàng lau đi những giọt nước mắt trên má cô. Da cô mềm mại và ấm áp. Cô không nao núng, cũng không tránh đi, thậm chí cô cũng không di chuyển. Cô chỉ đang nhìn chăm chăm anh, đôi mắt xanh của cô mở to và trông vô tội đến chết tiệt.

Joe không thể nhớ được đã bao giờ anh muốn hôn một người phụ nữ đến thế trong suốt cuộc đời mình chưa. Chậm, rất chậm, anh nghiêng người về phía trước tìm kiếm sự phản kháng trong đôi mắt cô, cảnh giác với bất kỳ dấu hiệu nào cho thấy anh đang để lệnh ngừng bắn giữa họ đi quá xa.

Đôi mắt cô lấp lánh và anh nhìn thấy ham muốn trong đó. Cô muốn anh hôn cô. Nhưng anh cũng nhìn thấy sự ngò vực và lóe lên sự sợ hãi. Cô đang sợ.

Sợ gì? Sợ anh? Sợ bản thân cô? Hoặc có thể cô sợ sự thu hút áp đảo mà cả hai đều cảm thấy sẽ đốt cháy họ một cách dữ dội và ham muốn sẽ nổ tung mà không gì có thể ngăn nổi.

Joe gần như kéo người lại.

Nhưng môi cô đang hé mở, và anh không thể cưỡng lại. Anh muốn nếm chút hương vị - chỉ một chút - sự ngọt ngào của cô. Vì vậy, anh hôn cô. Từ từ, nhẹ nhàng nhấn đôi môi của mình vào môi cô.

Sự ham muốn đánh mạnh vào anh và anh mất dần từng ounce kiểm soát để đấu tranh với nhu cầu của bản thân để kéo mạnh cô vào vòng tay anh, hôn cô ngẫu nhiên, và miết bàn tay mình dọc theo đường cong cơ thể cô. Thay vào đó, anh khiến mình chậm lại.

Nhẹ nhàng, nên nhẹ nhàng, anh chạy lưỡi mình trên viền môi cô, dần lách vào thưởng thức sự mềm mại của đôi môi cô. Anh nhắm mắt, bắt bản thân phải di chuyển chậm hơn, thậm chí còn chậm hơn bây giờ. Cô có vị dâu tây và cafe - một sự kết hợp hương vị thật hấp dẫn. Anh vuốt ve lưỡi cô bằng lưỡi mình và khi cô đáp trả, khi cô mở miệng ra cho anh, anh lập tức len vào và dần sâu hơn nụ hôn của họ, anh cảm thấy mất phương hướng và thật tuyệt vời.

Đây, hoàn toàn, là nụ hôn ngọt ngào nhất mà anh từng chia sẻ.

Chậm rãi, vẫn còn rất chậm rãi, anh khám phá sự ấp áp của miệng cô, sự mềm mại của đôi môi cô. Anh chạm vào cô chỉ bằng miệng anh, và một bên mặt cô với bàn tay anh.

Cô không hề bị khóa trong vòng tay anh, các phần khác của cơ thể họ không bị ép chặt. Tuy nhiên, với sự nhẹ nhàng, tinh khiết nhất của nụ hôn, cô cảm thấy máu nóng đang tăng tốc trong tĩnh mạch mình, trái tim cô đập một cách hoang dại với nhịp điệu điên cuồng.

Anh muốn cô đến tuyệt vọng. Cơ thể anh căng thẳng để hòa hợp với cô. Nhưng...

Nụ hôn này là đủ. Đó là sự khởi đầu, và nó làm anh cảm thấy vô cùng hạnh phúc. Hạnh phúc trong cách mà anh sẽ không bao giờ có được thậm chí trong lúc làm tình với một phụ nữ khác anh từng có quan hệ - người mà đã thu hút anh và ngủ cùng anh, nhưng không đặc biệt là sự quan tâm.

Anh cảm thấy ngực mình co thắt, trọng lượng của những cảm xúc anh chưa từng cảm thấy trước đây, dưới những ngón tay của anh, Veronica đang run lên. Anh kéo người trở lại, và cô ngoảnh mặt đi, không thể đáp lại ánh mắt anh.

"Well" cô nói "My word"

"Yeah" Joe đồng ý. Anh không định thì thầm, nhưng dường như anh không thể nói to hơn được "Nó thật... bất ngờ"

Anh có thể không hoàn toàn đồng ý. Anh đã đợi để được hôn cô kể từ khi đôi mắt họ lần đầu tiên gặp nhau và đẩy lên sự thu hút giữa cả hai. Những cảm xúc kỳ lạ của sự quan tâm, sự gắn bó bằng cách nào đó thất bại trong ngực anh. Nó có đôi chút khó chịu, và nó không hề biến mất ngay cả khi anh kết thúc nụ hôn.

Cô liếc nhìn anh "Có lẽ chúng ta nên trở lại làm việc"

Joe lắc đầu "Không" anh nói "Tôi cần nghỉ ngơi và cô cũng vậy"

Anh đứng lên, đưa tay ra với cô "Thôi nào, tôi sẽ đưa cô về phòng. Cô cần ngủ. Tôi sẽ gặp lại cô ở đây trong vài giờ nữa"

Veronica không nắm tay anh. Cô chỉ đơn giản là đang nhìn chăm chăm anh.

"Thôi nào" anh nói lại "Thư giãn chút đi"

Nhưng cô lắc đầu "Không còn thời gian đâu"

Anh nhẹ nhàng chạm vào tóc cô "Phải, đúng vậy. Chắc chắn là thời gian cho một giờ chớp mắt" anh nói "Tin tôi đi, Ronnie, cô cần phải tập trung"

Joe có thể thấy sự do dự trên khuôn mặt cô "40 phút thì thế nào?" anh nói thêm "Bốn mươi cái nháy mắt. Cô có thể đồ sụp trên đi vắng. Tôi sẽ gọi chút cafe và đánh thức cô dậy lúc" anh liếc nhìn đồng hồ "ờ - sáu - hai mươi"

Cô chậm rãi gật đầu "Được rồi"

Anh cúi xuống và hôn nhanh lên môi cô "Ngủ sâu nhé" anh nói.

Cô nín anh lại, chạm vào gương mặt anh "Anh thật ngọt ngào" cô nói, ngạc nhiên với giọng nói của chính mình.

Anh cười lớn. ANh đã từng được gọi bằng rất nhiều các tên khác trong đời, và 'ngọt ngào' không phải là một trong số đó "À, tôi không phải đâu"

Đôi môi Veronica cong lên thành nụ cười "Tôi không có ý xúc phạm đâu" Nụ cười của cô nhạt dần và cô nhìn đi chỗ khác, đột nhiên thấy khó xử "Joe, tôi phải thành thật với anh" cô khẽ nói "Tôi nghĩ rằng nụ hôn đó... là một sai lầm. Tôi đã rất mệt, và tôi không suy nghĩ được rõ ràng, và phải, tôi hy vọng anh không nghĩ rằng tôi... À, ngay bây giờ thì nó không... chúng ta không... đó là sai lầm. Anh không nghĩ thế sao?"

Joe đứng thẳng lại.

Chiếc thòng lọng quanh ngực anh đang thít chặt hơn nữa khiến anh gần như không thể thở. Sai lầm. Veronice nghĩ hôn anh là một sai lầm. Anh chậm rãi lắc đầu, giấu đi sự thất vọng sau một nụ cười "Không, và tôi xin lỗi vì cô nghĩ thế" anh trả lời "Tôi đã nghĩ rằng có lẽ chúng ta có gì đó ở đây"

"Có gì đó á?" Veronica lặp lại, liếc nhìn anh.

Lần này Joe là người quay mặt đi. Anh ngồi xuống cạnh cô trên chiếc đi văng, đột nhiên cảm thấy mệt mỏi. Làm thế nào anh có thể giải thích cho cô hiểu, khi mà anh còn không thể hiểu nổi chính mình? Chết tiệt thật, anh đã nói quá nhiều. Điều gì sẽ xảy ra nếu cô nghĩ "có gì đó" nghĩa là anh đã yêu cô?

Anh hất tóc ra với một tay và liếc nhìn lại Veronica.

Yeah, cô muốn anh yêu cô nhiều như cô muốn có một cái lỗ trên trán. Trong chỉ một nhịp tim, anh có thể thấy sự mất tinh thần của cô, tưởng tượng về bức tranh mà trong đó cô ban lệnh cấm anh lại gần cô. Anh thô lỗ và bốc bả, hạ lưu (blue-collar - ý chỉ những người lao động thấp kém). Cô cao sang và thượng lưu. Sẽ thật lúng túng và bất tiện cho cô để có một kẻ si tình điên cuồng, miệng lưỡi thô bỉ, chửi thề như thủy thủ bám theo quanh co.

Nhìn chằm chằm vào mắt cô, anh có thể thấy sự lo lắng trong đó

Vì vậy, anh nở một nụ cười tự mãn và cầu nguyện rằng cô sẽ không thể cảm thấy ngực anh đang đau thắt "Tôi đã nghĩ rằng chúng ta có gì đó lớn lao chung" anh nói, nghiêng về phía trước và đặt tay lên đùi cô.

Veronica lùi lại, tránh xa anh. Tay anh rơi xuống.

"À phải" cô nói "Tình dục. Chính xác là những gì tôi nghĩ anh đang đề cập tới"

Joe đứng lên "Quá tệ"

Cô liếc nhìn anh nhưng không nhìn vào mắt anh quá một giây "Phải, chính xác"

Anh quay đi, quay lại phòng ngủ và chiếc giường của mình. Có lẽ một giấc ngủ sẽ làm giảm áp lực trong ngực anh hoặc - làm ơn - Chúa ơi - có thể làm nó biến mất.

"Làm ơn, đừng quên đánh thức tôi" Veronica gọi với theo "Chắc rồi" anh nói ngắn gọn và đóng cửa lại.

Những tiếng gõ cửa đến một cách nhanh chóng, không quá năm phút sau khi Joe gọi cafe từ dịch vụ khách sạn. Người đàn ông, anh nghĩ, mọi người đã thật sự nhảy lên khi họ nghĩ người đàn ông gây nguy hiểm.

West và một đặc vụ FlnCOM khác, Freeman, cả hai đều rút súng, ra hiệu cho Joe di chuyển xa cánh cửa. Đó là một cảm giác kỳ lạ. Anh đã luôn là người đứng ra bảo vệ. Cánh cửa mở ra, và đó là người phục vụ phòng. West và Freeman trao cho Joe hai cốc cafe bốc khói. Joe mang chúng đến bàn cafe và đặt xuống.

Veronica vẫn còn đang ngủ. Cô trượt sâu trong chiếc đi văng và đầu đặt thoải mái trên đệm ghế. Cô đang nắm chặt một tệp văn bản trước ngực.

Cô nhìn đẹp tuyệt. Da cô trông mịn màng và mềm mại, đó là tất cả những gì anh có thể làm được để không chạm một đốt ngón tay nào vào má cô.

Veronica St. John.

Ai mà đoán được anh sẽ nghĩ về một cô gái nghiêm trang và quản giao và tên cô ta là Veronica St. John?"

Nhưng cô không quan tâm đến anh. Thật không thể tin được, nụ hôn hoàn hảo họ chia sẻ đã bị coi là 'một sai lầm'. Như quý ấy.

Joe buộc mình phải ngủ. Chỉ vì sự huấn luyện phong phú của mình mới khiến anh nằm trên giường, nhìn lên trần nhà và tập trung năng lượng bằng cách nghĩ thêm về nụ hôn của họ và hơn nữa, hơn nữa trong tâm trí anh. Anh đã dành đủ thời gian để làm điều đó khi anh tắm, sau khi thức dậy. Mỗi lần anh tưởng tượng về nụ hôn đó nhiều hơn trong tâm trí, anh đã cố gắng để tìm ra mình đã làm sai điều gì, và mỗi lần đều không có lấy nổi một lý do. Nụ hôn đó thật hoàn hảo, không hề có một sai lầm nào.

Giờ đây tất cả những gì anh phải làm là thuyết phục Veronica về thực tế đó.

Phải rồi. Cô cứng đầu như quý ấy. Anh có thể thuyết phục sông Mississippi chảy về phía bắc có lẽ còn dễ dàng hơn.

Thế quái nào lại vậy, Joe thấy mình thật sự đã thích cô, cố gắng để khiến cô cười. Anh muốn biết được nhiều hơn phía sau bộ mặt tiểu-thư-Anh-Quốc của cô. Ngoại trừ việc anh không chắc chắn chính xác nơi nào bộ mặt đó kết thúc và cô gái thật sự bên trong bắt đầu. Cho đến giờ, anh đã nhìn thấy hai hình ảnh trái ngược nhau - Veronica nghiêm trang trong công việc và Veronica đang mặc một bộ đồ để nhảy. Anh sẵn sàng cược rằng người phụ nữ thật sự sẽ nằm ở giữa. Anh cũng sẵn sàng cược rằng cô sẽ không bao giờ sẵn sàng tiết lộ con người thật của mình. Đặc biệt là với anh.

Joe còn hơn cả chỉ nghi ngờ rằng Veronica coi anh không đạt tiêu chuẩn. Anh là con trai của một người phục vụ, trong khi cô là con gái của giai cấp cầm quyền. Nếu cô có một mối quan hệ với anh, nó sẽ như là một con chi sơn ca với một con cú đá. Cô sẽ tụt xuống khu ổ chuột.

Khu ổ chuột.

Chúa tôi, đó là một từ xấu xa. Nhưng, vậy thì sao? Cô sẽ ở khu ổ chuột. Sự kết hợp đáng sợ. Anh sẽ phải làm gì nếu cô tiếp cận anh? Anh sẽ dìu cô xuống? À, phải rồi. Chắc như quý là anh sẽ lôi cô xuống.

Anh có thể hình dung ra kịch bản đó.

Veronica gõ cửa phòng anh vào giữa đêm và anh sẽ nói "Xin lỗi, bé yêu.

Anh chỉ tò mò muốn biết thêm về một mặt khác của cuộc sống và tình yêu thôi."

Yeah, phải rồi.

Nếu cô gõ cửa phòng anh, anh sẽ giật nó mở rộng. Để cô vào khu nhà ổ chuột. Chỉ cho anh người mà cô ở cùng với. Veronica cựa quậy, trở mình để thoải mái hơn trên ghế, và tập tài liệu cô vẫn nắm rơi khỏi tay. Joe di chuyển nhanh chóng và bắt được trước khi chúng rơi xuống sàn.

Mái tóc cô bắt đầu lộn xộn và làn sóng đỏ quấn quanh khuôn mặt cô. Môi cô hơi hé mở. Chúng đã rất mềm mại, tinh tế và ngon lành. Anh đã được nếm tận mắt.

Không quá khó để tượng tượng đôi môi tinh tế đó chạm vào môi anh trong một nụ hôn hoàn hảo - sâu, nụ hôn đầy tràn những cảm xúc sâu sắc và sẽ còn hơn thế nữa. Hơn rất nhiều.

Và sau đó là gì?

Sau đó, họ sẽ yêu nhau cho đến khi cô mệt nhoài trên anh, hoặc anh mệt nhoài trên cô. Không khác mấy so với bất kỳ mối quan hệ nào anh từng có.

Nhưng cho đến giờ, tất cả mọi thứ đều khác. Veronica St. John không phải một người phụ nữ nào đó anh gặp trong quán bar. Cô không tiếp cận anh, đưa anh chìa khóa xe hoặc khóa phòng trọ và hỏi anh có bận gì vào lúc 12h đêm không. Cô thậm chí không hề tiếp cận anh.

Cô không phải tuýp người anh thích. Cô quá kích động, quá căng thẳng.

Nhưng điều gì đó anh đã thấy trong đôi mắt cô hứa hẹn một thiên đường mà anh từng biết tới. Quý quái, đó sẽ là thiên đường mà tốt hơn hết anh không bao giờ nên biết.

Bởi điều gì sẽ xảy ra nếu như anh không bao giờ cảm thấy mệt mỏi với cô?

Anh sẽ. Sự thật mở ra. Câu hỏi lớn lao, ngớ ngẩn mà anh đã cố tránh. Điều gì nếu như chiếc thông lọng đang thắt chặt quanh ngực anh không mất đi?

Nhưng điều đó sẽ không bao giờ xảy ra, phải không?

Anh không thể để sự giàu có và cách cư xử cao quý của cô ném anh đi. Cô chỉ là một người phụ nữ. Tất cả những khác biệt chỉ là do anh tưởng tượng - chỉ là tưởng tượng.

Vậy thì, làm thế nào mà anh đang đứng đây như một thằng ngốc, nhìn chăm chăm vào cô? Tại sao anh không chạm vào cô, lay cô dậy, để thấy đôi mắt ngái ngủ màu xanh của cô đang nhìn anh?

Câu trả lời thật rõ ràng - bởi vì ngay cả khi điều đó xảy ra, và Joe thật sự làm điều gì đó ngu ngốc như việc yêu Veronica St John, cô sẽ không bao giờ, không trong cả triệu năm nữa, yêu anh. Chắc chắn, cô có thể thấy anh thú vị trong vài tuần, thậm chí vài tháng, nhưng cuối cùng khi nhận thức quay lại và sẽ thay thế anh bằng một hình mẫu đàn ông giàu có hơn.

Và không hiểu tại sao nhưng ý nghĩ đó khiến anh đau nhói. Ngay cả bây giờ. Dù hoàn toàn không có gì xảy ra giữa họ. Không điều gì, phải rồi, ngoài một nụ hôn hoàn hảo như thiên đường.

"Yo, Ronnie" Joe gọi, hi vọng cô sẽ thức dậy mà không cần anh chạm vào cô. Nhưng cô không nhúc nhích.

Anh cúi xuống và nói trực tiếp vào tai cô "Cafe đến rồi. Đến lúc thức dậy rồi"

Không có gì.

Anh chạm vào cô, và cô hơi cự mình.

Không có gì.

Anh lắc vai cô và cô dần tỉnh, nhưng đôi mắt cô vẫn nhắm chặt "Đi đi" cô thì thầm.

Joe kéo cô ngồi dậy. Đầu dựa vào lưng ghế "Thôi nào, bé yêu" anh nói "Nếu tôi không đánh thức cô, cô sẽ còn tức giận với tôi còn hơn cả địa ngục" Anh nhẹ nhàng chạm vào một bên mặt cô "Thôi nào, Ronnie. Nhìn tôi này. Mở mắt ra"

Cô mở mắt. Chúng có màu xanh kinh ngạc và vẫn còn đang ngái ngủ.

"Tỏ ra dễ thương đi nào, Jules. Và vào văn phòng. Nói với họ tôi sẽ muộn vài giờ. Tôi phải sửa soạn. Tôi đã ra ngoài muộn đêm qua." Cô mỉm cười và hôn gió vào gần khuôn mặt anh "Cảm ơn, tình yêu (luv)". Sau đó, cô giấu đầu gối dưới váy và đặt đầu xuống đệm ghế và nhắm mắt.

Jules?

Đứa quái nào là Jules?

"Thôi nào, Veronica" Joe nói gần như tuyệt vọng. Anh không có quyền biết ai là Jules, hay là thằng quỷ nào? Không hề. "Cô muốn tôi đánh thức cô dậy. Bên cạnh đó, cô không thể ngủ trên lưng ghế được. Cô sẽ thức dậy và đau lưng như điên đấy"

Cô vẫn không mở mắt, không thở dài, không di chuyển. Cô đang ngủ rất say, và không có vẻ sẽ thức dậy cho đến khi cô cảm thấy muốn và sẵn sàng.

Nghiến răng, Joe bế Veronica lên và đưa cô vào phòng ngủ. Anh nhẹ nhàng đặt cô xuống giường, cố gắng lờ đi cảm giác cô thật vừa vặn và hoàn hảo trong vòng tay anh. Trong vòng nửa giây, anh thực sự đã muốn chui vào nằm cạnh cô. Nhưng anh không có thời gian. Anh có việc phải làm. Bên cạnh đó, khi anh đã ở trên giường của Veronica St John, nó sẽ phải xuất phát từ lời mời của cô.

Joe cởi giày cô và đặt xuống sàn, sau đó đắp lại chăn cho cô.

Cô không di chuyển, cũng không thức dậy. Anh không đưa tay ra để vén lại tóc đang xòa xuống má cô. Anh chỉ đứng nhìn chăm chăm xuống cô một lúc, biết rằng điều thông minh nhất nên làm là tránh xa thật xa người phụ nữ này. Anh biết cô là rắc rối, sự thích thú mà anh chưa từng biết đến.

Anh quay đi, cần thứ gì đó thật mạnh để uống. Và anh định để cafe đen đặc làm việc đó.

CHƯƠNG 8

Veronica ngồi bật dậy trên giường.

Lạy Chúa trên cao, cô không được yêu cầu để ngủ, cô được yêu cầu phải làm việc và - mấy giờ rồi?

Cô nhìn đồng hồ mười hai hai tư (1224). Ôi không, cô đã mất toàn bộ buổi sáng. Nhưng cô hẳn đã kiệt sức. Cô không thể nhớ cô đã về phòng bằng cách nào và -

Ôi, Chúa ơi! Cô nhận ra cô đang không ở trong phòng mình. Cô đang trong phòng ngủ của hoàng tử... của Joe... Giường Joe.

Cảm thấy chóng mặt, Veronica nhớ lại Joe đã kéo cô vào vòng tay anh và hôn cô chậm rãi, và toàn bộ xương trong cơ thể cô tan chảy. Anh đã cởi quần áo của họ với kinh nghiệm dày dặn và...

Nhưng... cô vẫn mặc quần áo. Đôi tất ống của cô bị tụt và không thoải mái. Cô chỉ đã mơ về Joe Catalanotto và đôi mắt quyến rũ của anh cùng đôi tay dịu dàng đáng kinh ngạc.

Nụ hôn thì lại rất thật, mặc dù, có đôi chút ngẫu nhiên, và cả sự ngạc nhiên.

Nó rất dễ chịu. Joe biết chính xác phải hôn cô thế nào để khiến cô kích động nhất, để có thể gây ảnh hưởng đến cô mạnh mẽ nhất.

Cô đã mong đợi anh hôn cô - gần như là một tiếng vang của sự đói khát và chút ngẫu nhiên mà cô đã thấy trong mắt anh. Cô đã có thể kiểm soát nó. Cô sẽ biết phải nói gì và làm gì.

Thay vào đó, Joe đã cho cô một nụ hôn nhẹ nhàng hơn là đam mê, mặc cho sự đam mê vẫn luôn ở đó, thật vậy. Nhưng Veronica vẫn ngạc nhiên bởi sự kiềm chế mà anh đã thể hiện, sự ngọt ngào của miệng anh trên cô, chậm rãi, sự hấp dẫn kéo dài của môi anh. Cô có thể hôn anh như vậy mãi mãi.

Mãi mãi á? Chúa ơi. Cô đang lãng phí quá nhiều thời gian.

Veronica đang đưa chân khỏi giường. Cô đã nói với Joe phải đánh thức cô. Rõ ràng là, anh không làm vậy. Thay vì đánh thức cô, anh đưa cô vào đây, vào phòng ngủ của anh.

Cô tìm thấy một chiếc giày của mình đang nằm trên sàn nhà, chiếc còn lại thì không dấu vết. Tuyệt thật. Một chiếc còn, một chiếc mất, sau khi đã ngủ gần nguyên ngày, phẩm giá của cô đang tan dần thành từng mảnh, cô cần ra phòng khách, nơi mà mấy đặc vụ FICOM đang ở đó. Cô sẽ phải chịu đựng nụ cười tự mãn của họ.

Cô là đồ nhát chết. Cô đã ngủ thiếp đi - và đã ngủ nhiều giờ, trong giờ làm việc.

Và Joe... Joe đã không giữ lời hứa của anh để đánh thức cô dậy. Và cô đang bắt đầu... thích anh. Cô đã bị thu hút ngay từ đầu, nhưng cái này khác. Cô thực sự, thực sự thích anh, mặc cho thực tế rằng anh đến từ một thế giới hoàn toàn khác, mặc cho thực tế là họ gần như tranh luận liên tục. Cô thậm chí còn thích anh mặc cho thực tế rằng anh rõ ràng chỉ muốn một mối quan

hệ tình dục. Mặc cho tất cả điều đó, cô nghĩ rằng anh cũng đang bắt đầu thích cô.

Sự thất vọng lóe lên nhanh chóng nhường chỗ cho sự tức giận. Làm thế nào mà anh dám để cô ngủ nguyên ngày như vậy? Cái gã khốn...

Veronica nổi giận khi cô nhét áo khoác trở lại vào trong váy và vuốt phẳng áo khoác, biết ơn rằng bộ vest của cô không bị những nếp nhăn tổ giắc.

Tóc cô thì lại hoàn toàn không dễ gì sửa lại, nhưng cô quyết định sẽ không xuất hiện từ phòng ngủ với mái tóc xõa tung và rơi quanh vai. Đã đủ tồi tệ khi cô ngủ trên giường của Joe. Cô không muốn trông như thể anh cũng đã ở đó với cô.

Cuối cùng, cô hít sâu một hơi và, với một chiếc giày duy nhất trong tay và đầu ngẩng cao, cô bước vào phòng khách.

Nếu những đặc vụ FICOM cố nín cười, Veronica cũng sẽ lờ đi. Tất cả những gì cô thấy là, Joe không có trong phòng. Tin tốt, hoặc cô sẽ mất nhiều hơn phẩm giá của mình khi ném trực tiếp chiếc giày vào đầu anh.

"Xin chào, các quý ông" cô nói nhanh đi về phía West và Freeman khi cô lượm chiếc cặp của mình. À, tốt. Chiếc giày mất tích của cô, trên sàn nhà trước ghế sofa. Cô trượt cả 2 chiếc giày vào chân. "Tôi có thể hỏi trung úy hiện đang ở đâu không?"

"Anh ấy đang trong phòng tập thể dục" một trong số họ trả lời.

"Cảm ơn rất nhiều" Veronica nói và lướt ra cửa.

Joe đã được chạy 7 dặm trên máy chạy bộ khi Veronica bước vào phòng khách sạn sang trọng được trang bị máy tập. Cô trông khá hơn nhiều. Cô đã tắm và thay quần áo. Nhưng Hallelujah (kiểu hoan hô), thay vì đặt mình trong một bộ đồ phù hợp với Margaret Thatcher, cô đang mặc một bộ váy màu xanh lá. Không quá lạ mắt, nhưng rõ ràng là được thiết kế để nhấn mạnh vẻ nữ tính của cô, và bằng cách nào đó, trên Veronica, nó ôm sát những đường cong mảnh mai của cô và khiến cô trông đáng giá cả triệu đô. Đôi giày của cô trông có vẻ phiền phức nhưng ồ, bé yêu, đôi chân...

Joe lau một giọt mồ hôi chảy dài trên mặt. Từ khi nào mà trong đây lại nóng đến vậy? Nhưng lời chào của cô dành cho anh lại là bất cứ điều gì ngoại trừ sự ấm áp.

"Tôi muốn nói vài từ với anh" Veronica nói lạnh lùng, thậm chí không một câu chào để bắt đầu "Thật tiên cho anh, tất nhiên rồi"

"Cô ngủ ngon chứ?" Joe hỏi

"Anh sẽ có thêm thời gian à?" cô hỏi, nhìn chằm chằm đầu đó qua vai anh.

Thế là tốt, huh? Một cái gì đó đã khiến cô phát điên, và Joe sẵn sàng cược rằng cái gì đó là anh. Anh đã để cô ngủ. Sửa lại - anh đã không thể đánh thức cô. Đó không phải lỗi của anh, nhưng giờ anh sẽ phải trả giá.

"Cô cho tôi thêm 5 phút được không?" anh phản đối "Tôi muốn chạy mười dặm mà không dừng lại"

Joe không thở gấp. Veronica có thể thấy những con số trên màn hình máy chạy, anh đã chạy được 8 dặm. Nhưng anh trông không có vẻ hụt hơi.

Anh có đổ mồ hôi, dù vậy. Quần soóc của anh ướt nhẹp. Anh không mặc áo, và làn da mịn,

rám nắng của anh bóng lên khi các cơ bắp hoạt động. Và, Lay Chúa, anh có rất nhiều cơ bắp. Một sự chạm khắc đẹp đẽ, cơ bắp hoàn hảo. Anh trông đẹp tuyệt.

Anh quan sát cô qua tấm gương đặt góc cao từ sàn lên trần bao phủ các bức tường phòng tập. Veronica dựa người vào tường gần cửa ra vào và cố gắng không nhìn vào Joe, nhưng bất cứ đâu cô quay đầu, cô đều có thể thấy hình ảnh phản chiếu của anh. Cô cảm thấy mình đang nhìn chăm chăm vào anh với một sự say mê những cơ bắp cuộn cuộn phía sau đùi và cánh tay anh, và cô bắt đầu suy nghĩ về nụ hôn của họ. Chúng thật phi thường, một nụ hôn lãng mạn đến đứng tim. Mặc thái độ lạnh nhạt của anh, nụ hôn xen lẫn sự dịu dàng và tràn đầy cảm xúc. Nó không giống bất kỳ nụ hôn nào cô đã từng có.

Veronica đã nhận thức được Joe đã kiềm chế trong cách mà anh hôn cô. Cô cảm thấy sự tự chủ của anh và sức mạnh kiểm soát của anh. Cô đã nhìn thấy sức nóng của sự ham muốn trong đôi mắt anh và biết rằng anh muốn nhiều hơn chỉ là một nụ hôn đơn giản, nhẹ nhàng.

Veronica không thể quên được cách anh tìm kiếm mắt cô khi anh nghiêng người về phía cô và...

Tuyệt vời. Cô ở đây, đứng đó và hồi tưởng lại nụ hôn của Joe trong khi đang nhìn chăm chăm vào cái mông hoàn hảo của anh. Veronica ngược lên và trông thấy đôi mắt đen thích thú của anh đang nhìn lại cô. Không nghi ngờ gì anh có thể đọc được những gì cô đang nghĩ.

Cô cũng có thể đã bộc lộ nó. Veronica thừa nhận với chính mình. Cô có thể ngủ với anh và để điều này kết thúc. Sau tất cả, anh đã cực kỳ chắc chắn rằng điều gì đến sẽ đến. Và sau nụ hôn của họ, mặc cho ý định tốt đẹp của mình, tất cả những gì Veronica có thể nghĩ là 'Khi nào thì anh sẽ lại hôn cô một lần nữa?' Ngoại trừ việc anh đã không đánh thức cô dậy, điều mà có nghĩa rằng anh thậm chí còn không thích cô, và bây giờ cô đang giận điên lên với anh. Phải, hôn anh là một sai lầm huy hoàng. Mặc dù vào thời điểm đó, khi cô nói những lời đó, cô gần như đã sai lầm hoàn toàn. Cô nghĩ rằng họ đang ở sai thời điểm.

Cô tiếp tục sai lầm khi để mình phân tâm với tất cả sự lãng mạn phiền phức đã lái cô phát điên.

Sau đó, tất nhiên, anh đã nói điều anh đã nói, và...

Thực tế là Joe thấy mối quan hệ đang phát triển của họ gần như hoàn toàn dựa trên tình dục chỉ thêm vào sự nhầm lẫn của Veronica. Cô biết một người đàn ông như Joe Catalanotto, một người đàn ông quen với những mưu đồ và sự mạo hiểm cao, sẽ không bao giờ có những dự định lâu dài với một người phụ nữ nguyên tắc, ổn định và có trách nhiệm và, phải, khá thẳng thắn, nhàm chán. Và ngay cả khi đó không phải vậy, ngay cả khi có một phép lạ rằng Joe sẽ trở nên điên cuồng và hứa sẽ mãi mãi yêu cô, thì làm cách nào mà trên trái đất này cô sẽ lại để anh ra đi với những nguy hiểm và những nhiệm vụ tối mật đó? Làm thế nào cô có thể chỉ đơn giản vẫy tay tạm biệt, và biết rằng cô có thể không bao giờ thấy liệu anh có còn sống hay không?

Không, cảm ơn rất nhiều.

Vì vậy, có lẽ mối quan hệ tình dục thuần túy không thêm vào sự nhầm lẫn của cô thêm nữa. Có thể nó sẽ đơn giản hóa mọi thứ. Có thể nếu giảm mọi thứ xuống mức độ cơ bản nhất của sự cơ bản.

Chúa biết, cô cực kì chú ý đến anh. Và vì vậy điều gì nếu cô đang quan sát anh?

Veronica bắt gặp cái nhìn của Joe với sự bướng bỉnh, cầm ngang cao. Người ta không thể có một thân hình như vậy và hy vọng mọi người không nhìn. Và nhìn Joe chạy giống như đang

xem một vũ công. Anh thật duyên dáng, đôi chân rắn chắc, di chuyển nhẹ nhàng mà không cần nỗ lực. Cô tự hỏi liệu anh có biết nhảy không. Cô tự hỏi, không phải lần đầu tiên, sẽ có cảm giác thế nào nếu được ôm trong vòng tay anh, nhảy cùng anh.

Như Veronica thấy, Joe đang tập trung cao độ vào các chuyển động của mình, tăng tốc độ, tay chân di chuyển nhịp nhàng. Máy chạy bắt đầu rền rĩ và chỉ khi Veronica chắc chắn rằng Joe bắt đầu chạy chậm lại, khi cô nghĩ rằng anh không thể theo kịp tốc độ hơn nữa, anh bắt đầu chạy nhanh hơn.

Rằng anh nghiêng chặt, khuôn mặt anh là hình ảnh phản chiếu của sự tập trung và khả năng chịu đựng. Anh trông hoang dã, một thứ gì đó hoang dã. Một người đàn ông hoang dã - một sinh vật đến từ quá khứ xa xôi. Dữ dội, một chiến binh man rợ đến để làm rung chuyển thế giới trong thế kỷ XX cẩn thận và lịch sự của Veronica.

"Hoo- yah!" ai đó gọi, và mặt Joe nở nụ cười toe toét khi anh nhìn vào ba người đàn ông, đứng gần chiếc máy cuối phòng. Nhanh chóng như khi nụ cười xuất hiện, sự man rợ đã biến mất.

Kì quặc, Veronica đã không nhận ra những người đàn ông khác từ trước. Cô có thể nhận thức được sự xuất hiện của các đặc vụ FICOM ở gần, nhưng không phải ba người đàn ông đang mặc đồ thể thao. Họ dường như biết Joe, SEALs, Veronica đoán. Họ hẳn phải là những người đàn ông mà Joe đã yêu cầu Đô đốc Forrest gửi đến.

Joe cuối cùng cũng chậm lại, để máy chạy với tốc độ đi bộ khi anh lấy lại hơi thở. Anh bước ra và nắm lấy một chiếc khăn, sử dụng nó để lau mặt khi anh bước đến chỗ Veronica.

"Chuyện gì vậy?"

Joe đang bốc hơi. Có thể thấy sức nóng qua đôi vai mạnh mẽ của anh. Anh dừng lại cách cô khoảng 6 feet, rõ ràng không muốn xúc phạm cô bằng cách đứng quá gần.

Bạn anh bước đến đứng quanh anh, và Veronica có thêm vài giây im lặng bằng cách có thêm ba cặp mắt ngừng mộ với cái nhìn nam tính đánh giá. Đôi mắt Joe không khó khăn để bắt gặp điều đó.

Joe liếc nhìn những người đàn ông khác "Biến đi" anh nói "Đây là cuộc trò chuyện riêng tư"

"Còn lâu" một trong số họ nói giọng miền Tây. Anh ta gần như cao bằng Joe, nhưng có thể ít hơn 20 cân. Anh đưa tay về phía Veronica "Tôi là Cowboy, ma'am"

Cô bắt anh Cowboy, và anh ta nắm tay cô lâu hơn cần thiết, cho đến khi Joe tặng anh ta một cái nhìn tăm tối.

"Được rồi, giới thiệu nhanh lên" Joe nói "Trung úy McCoy, và Chuẩn úy Ensigns Becker và Jones. Còn gọi là Blue, Harvard và Cowboy. Cô Veronica St. John. đánh vần là Saint và John, hai từ, nhưng phát âm là Sinjin. Cô ấy là tư vấn truyền thông của Hoàng tử Tedric và cô ấy lập kế hoạch cho nhiệm vụ lần này."

Trung úy Blue McCoy khoảng tuổi Joe - đầu đó khoảng 30. Anh ta thấp hơn và nhỏ hơn so với những người khác và với thân hình như vận động viên chạy việt dã với đôi mắt xanh, tóc vàng gọn sóng dày và khuôn mặt đẹp trai của một ngôi sao Hollywood.

Chuẩn úy Harvard—Ensign Becker— là một người da đen với thân hình cân đối, đôi mắt nâu thông minh và một cái đầu cạo nhẵn bóng.

Tóc Cowboy dài hơn tóc Blue McCoy, và anh ta buộc túm sau gáy. Đôi mắt xanh lá cây lấp lánh với nụ cười quyến rũ say mê. Anh ta trông giống như em trai của Kevin Costner (*diễn viên Mỹ*) và anh biết điều đó. Anh ta cứ nháy mắt với cô.

"Rất vui được gặp các anh" Veronica nói, bắt tay với cả Blue và Harvard. Cô sợ rằng nếu cô bắt tay Cowboy lần nữa, cô sẽ không bao giờ lấy lại được tay của mình.

"Đó là vinh hạnh của chúng tôi, ma'am" Cowboy nói "Tôi yêu những gì cô đã làm với đội trưởng*" Veronica nhìn Joe "Tôi tưởng anh là Trung úy"
(*Cowboy dùng từ Captain, cũng có nghĩa là Đại úy, nên V mới hỏi lại)

"Đây là một đội gắn bó, ma'am" Blue nói. Anh ta, cũng có một chất giọng dày, nhưng có vẻ anh ta đến từ Deep South (*vùng phía Nam nước Mỹ*). "Cat là chỉ huy, nên đôi khi chúng tôi gọi anh ta là Đội trưởng"

"Nó còn tốt hơn rất nhiều thứ khác họ đã gọi tôi" Joe nói.

Cat.

Đồ đồc Forrest cũng gọi Joe bằng biệt danh. Cat. nó thật phù hợp. Giống như khi Joe chạy trên máy chạy bộ, anh trông giống như một con mèo khổng lồ, duyên dáng và mềm mại. Biệt danh, trong khi thực sự chỉ là một hình thức rút gọn của Catalanotto, cũng không quá khác biệt.

"Được rồi, tuyệt vời" Joe nói "Chúng ta đã giới thiệu xong. Bây giờ các chàng trai biến đi. Kết thúc phần trình bày của các cậu và để cho người lớn nói chuyện."

Trung úy McCoy khoác vai hai người khác và kéo họ về phía máy tập tạ. Harvard bắt đầu trước trong khi Cowboy vẫn để dành một mắt anh ta gắn chặt vào Joe và Veronica.

"Giờ thì chúng ta thử lại nhé" Joe nói với một nụ cười. "Chuyện gì vậy? Cô trông giống như tòa án binh ấy."

"Chỉ có hình phạt cho cuộc binh biến là vẫn thật thôi" Veronica nói, mỉm cười.

Joe vắt khăn quanh cổ "Binh biến" anh nói "Đó là trách nhiệm, đặc biệt nghiêm trọng xét đến việc tôi đã khó khăn một cách chết tiệt để đánh thức cô dậy."

Veronica khoanh tay lại "Vậy tôi cho rằng 'khó khăn chết tiệt' của anh bao gồm đặt tôi vào một chiếc giường mềm lại đẹp đẽ, nơi chắc chắn tôi sẽ ngủ nguyên ngày?" cô nói. Liếc nhìn xung quanh, về cả phía đặc vụ FICOM và SEAL khác, và hạ giọng. "Tôi có thể chỉ ra rằng gần như không thích hợp khi tôi ngủ trên giường anh. Nó chắc chắn trông thật xấu xí, và nó ngụ ý... điều gì đó"

"Whoa, Ronnie" Joe lắc đầu "Đó không phải ý định của tôi. Tôi đã nghĩ rằng cô muốn được thoải mái hơn, đó là tất cả. Tôi đã không cố gắng để - "

"Tôi là phụ nữ chưa có gia đình, Trung úy" Veronica ngắt lời "Bất kể những gì anh dự định, đó không phải lợi ích tốt nhất của tôi để có một giấc ngủ ngắn trên giường của bất kỳ người đàn ông nào"

Joe cười "Tôi nghĩ cô đang phản ứng thái quá đấy. Đây không phải năm 1890. Tôi không thấy danh tiếng của cô có thể bị tổn hại chỉ đơn giản là từ việc ngủ trưa trên giường của tôi. Nếu tôi ở đó với cô, đó sẽ là vấn đề hoàn toàn khác. Nhưng nếu cô muốn biết sự thật, tôi sẵn sàng cược rằng không ai biết nơi cô ngủ sáng nay, hoặc thậm chí cả khi cô đang ngủ. Và nếu họ có biết, thì đó cũng là vấn đề của họ"

"Không, đó là vấn đề của tôi" Veronica nói gay gắt, sự giận dữ bùng lên. "Nói cho tôi biết, Trung úy, có nhiều phụ nữ trong SEALs không?"

"Không" Joe nói "Không hề. Chúng tôi không cho phép có phụ nữ trong đơn vị"

"Aha" Veronica vặn lại "Nói cách khác, anh không quen thuộc với sự phân biệt giới tính, bởi vì tổ chức của anh thành lập dựa trên sự phân biệt giới tính. Thật hoàn hảo"

"Xem này, nếu cô muốn giao giảng về nữ quyền, tốt thôi" Joe nói, sự kiên nhẫn của anh đang tan dần "nhưng miễn cho tôi đi - đưa tôi một cuốn sách nhỏ và tôi sẽ đọc sau. Còn bây giờ, tôi phải đi tắm"

Bây giờ nọ có đầy đủ thánh giá, sự chú ý lộ liễu của ba SEAL khác và các đặc vụ FICOM, nhưng Veronica đã quá chú tâm. Cô đang tức giận - tức giận vì anh đã để cô ngủ, tức giận vì anh quá nam tính, tức giận vì anh đã hôn cô và đặc biệt tức giận vì cô đã thích nụ hôn của anh cực nhiều.

Cô chặn Joe lại và đâm vào ngực anh bằng 1 ngón tay "Đừng có mà chạy khỏi tôi, Trung úy" cô nói, giọng cô tăng dần với mỗi từ ngữ "Anh đang làm việc trong thế giới của tôi, và tôi sẽ không để anh gây nguy hiểm cho sự nghiệp của tôi thông qua sự thiếu hiểu biết ngu ngốc của anh"

Anh nao núng như thể cô vừa tát vào mặt anh, và quay đi nhưng không trước khi cô nhìn thấy lóe lên sự tổn thương trong mắt anh. Sự tổn thương đã nhanh chóng được thay thế bằng sự giận dữ.

"Chúa Jesus, Đức mẹ Maria, Thánh Joseph" Joe nói qua hàm răng nghiến chặt "Tôi đang cố gắng tử tế. Tôi đã nghĩ rằng ngủ trên ghế sẽ vớt cổ cô xuống, nhưng thôi quên đi. Từ bây giờ, tôi sẽ không quan tâm, được chưa? Từ bây giờ, chúng ta sẽ làm theo sách vở"

Anh đẩy cô qua một bên và vào phòng thay đồ. Các đặc vụ FICOM và SEAL khác theo sau, để lại Veronica một mình trong phòng thể dục. Sự phản chiếu hình ảnh của cô qua mọi góc độ. Hoàn hảo. Cô đã xử lý mọi việc thật hoàn hảo.

Veronica đến để tìm hiểu lý do tại sao anh để cô ngủ quá lâu và rồi là cuộc tranh luận về giới tính gay gắt và danh tiếng của cô. Đó không thật sự là vấn đề sau tất cả. Đó chỉ là một sự mè nheo, bởi vì Chúa biết cô không thể đi đến chỗ anh và hét lên rằng nụ hôn của anh đã đảo lộn thế giới của cô và bây giờ cô hoàn toàn, hoàn toàn mất thăng bằng.

Thay vào đó, cô đã gọi anh là. Ngu ngốc. Thiếu hiểu biết. Từ đó rõ ràng gây tổn thương sâu sắc, mặc dù thực tế rằng anh còn xa mới ngu ngốc.

Veronica đã trút tất cả sự tức giận và thất vọng của bản thân lên người đàn ông đó.

Nhưng nếu có ai để cô đổ lỗi ở đây, đó là chính bản thân mình. Sau tất cả, cô mới là người ngu ngốc ngay từ đầu.

"Này, Cat!" Cowboy gọi lớn tiếng khi anh đang tắm "Nói thêm cho mình về cô Veronica 'Sinjin đi'"

"Chẳng có gì để nói hết" Joe trả lời đều đều. Anh ngược lên bắt gặp cái nhìn của Blue.

Chết tiệt. Blue có thể đọc được suy nghĩ của anh. Sự kết nối của Joe và Blue rất chặt chẽ, vài suy xuất hiện trong đầu Joe mà có thể Blue không biết được. Nhưng chuyện gì sẽ xảy ra nếu

Blue có thể biết được những suy nghĩ của Joe ngay bây giờ? Anh cảm thấy muốn bệnh, cảm giác buồn nôn của Joe đang xông thẳng trong dạ dày anh.

Ngu ngốc. Đần độn.

Phải, đó là tất cả, phải không? Joe chắc chắn biết được bây giờ chính xác Veronica St. John nghĩ gì về mình, phải vậy không? Anh chắc chắn biết lý do tại sao cô nghĩ rằng nụ hôn của họ là một sai lầm.

Cowboy tắt nước. Nhỏ giọt, anh bước ra khỏi nhà tắm và bước vào phòng "Cậu chắc chắn không có gì cho chúng tôi biết về Veronica à, Cat? Ồi, thôi nào, anh bạn, tôi có thể nghĩ đến một hai điều", anh nói, lấy một chiếc khăn từ một chồng khăn sạch, lau chiếu lệ. "Giống như là, có phải cậu và cô ấy sẽ làm gì đó vào buổi đêm với một hai bước?"

"Không" Joe trả lời thẳng thừng, kéo quần lên.

"Cậu có kế hoạch gì không?" Cowboy hỏi. Anh khoác vào một trong những chiếc áo sang trọng của khách sạn trên tường "Lùi lại đi, Jones" Blue cảnh cáo.

"Không" Joe trả lời Cowboy ngắn gọn khi anh giật chiếc áo thun qua đầu và kéo tay áo sơ mi.

"Tuyệt" Cowboy nói "Vậy thì cậu sẽ không phiền nếu tôi cho cô ấy thử một..."

Joe quay lại và nắm lấy ve áo người đàn ông trẻ và ghim sầm anh ta vào một dây tủ khóa kim loại "Xuống địa ngục đi" anh quát.

Anh buồn Cowboy ra và quay sang bắt gặp ánh nhìn của Blue và Harvard "Tất cả các cậu. Rõ chưa?"

Anh không chờ một câu trả lời. Anh quay đi và hiên ngang ra khỏi phòng, đóng sầm cửa lại. Tiếng ồn lặp lại khi Cowboy quay lại nhìn chằm chằm Harvard và Blue

"Súng đã bắn" cuối cùng anh nói "Bất kỳ ai có bất kỳ ý tưởng nào rằng chuyện quái gì đang xảy ra không?"

CHƯƠNG 9

Dịch vụ phòng đến trước Joe.

"Làm ơn đặt trên bàn" Veronica hướng dẫn người phục vụ. Cô đã yêu cầu một bữa ăn đầy đủ, tất nhiên, từ món khai vị đến món tráng miệng, kết thúc với ba loại rượu vang khác nhau.

Bài học chiều nay là về đồ ăn - hoặc chính xác hơn là về cách ăn. Có một bữa trưa từ thiện hàng trăm đô ở Boston, Massachusetts, thứ mà đã bị gạch bỏ trong lịch trình của hoàng tử. Vị trí của sự kiện này thích hợp cho một vụ ám sát có thể xảy ra, nhưng nó không hơn gì chỉ là sự dự đoán. Nó sẽ nguy hiểm hơn bởi Joe sẽ đứng và vẫy tay giống như Hoàng tử Tedric sẽ làm.

Cửa khách sạn mở ra, và Joe bước vào, tiếp theo là ba đặc vụ FICOM. Áo sơ mi của anh không cài, để lộ chiếc áo thun bên dưới và anh bắt gặp ánh mắt Veronica chỉ trong khoảnh khắc ngắn ngủi trước khi cái nhìn chuyển đến chiếc bàn đầy thức ăn. Khá rõ ràng anh đang khó chịu với cô.

"Gì đây?" anh hỏi.

"Đây là để thực hành trước cho chuyến từ thiện trong bữa trưa ở Boston" Veronica trả lời "Tôi hy vọng rằng anh đang đói"

Joe nhìn chằm chằm vào chiếc bàn. Nó chứa đầy thức ăn nóng sốt. Bàn cho hai người, với đầy đủ dao nĩa và ba loại rượu khác nhau mỗi bên. Gì chứ, Có phải quý-cô-kiêu-ngạo nghĩ rằng anh biết cách phải làm thế nào để ăn với một cái nĩa sao? Cô chưa biết anh ăn tối với Đồ đốc và thiếu tướng tại câu lạc bộ dành cho sĩ quan à?

Ngu ngốc. Thiếu hiểu biết.

Joe gật đầu chậm rãi, ước gì anh vẫn đang tức giận, ước gì anh vẫn âm ỷ bực bội như anh cảm thấy trong phòng thể dục. Nhưng anh không. Anh quá mệt để cảm thấy giận dữ. Anh đã quá mệt để cảm thấy bất cứ điều gì ngoại trừ sự thất vọng và tổn thương. Chết tiệt, nó khiến anh cảm thấy dễ tổn thương.

Người phục vụ phòng và tiếp tân đang đứng cạnh bàn, nhìn xuống qua mũi đến chiếc áo cởi khuy của Joe với sự gắt gỏng. Ồm, có lẽ người phục vụ và Veronica đã cười vào mũi Joe trước khi anh đến.

"Không cần thiết" anh nói, quay lại nhìn Veronica. Trời ạ, cô ấy trông thật tuyệt trong chiếc váy màu xanh. Tóc cô được buộc bằng ruy băng, và quên cô ta đi, anh gay gắt tự nhủ. Cô ta chỉ là một cô gái già có, người mà đã nêu rõ quan điểm rằng họ sống trong hai thế giới khác nhau, và không gì có thể vượt qua ranh giới đó. Anh thật ngu ngốc, thiếu hiểu biết, và hôn anh là một sai lầm. "Tin hay không, tôi thật sự biết cái nĩa nào dùng cho salad và cái nào dùng cho món tráng miệng. Có thể nó là cú sốc đối với cô, nhưng tôi cũng biết cách dùng khăn ăn và uống từ một cái ly"

Veronica trông có vẻ ngạc nhiên, đôi mắt xanh của cô đang mở to hơn "Ồ" cô nói "Không. Không. Tôi biết. Đó không phải những gì chuyện này diễn ra" Cô kết thúc gượng gạo "Anh thực

sự nghĩ... nghĩ rằng tôi cần dạy anh cách ăn sao?" Joe có vẻ không hài lòng "Ừ"

Chúa tôi, anh ta nghiêm túc. Anh đang đứng đó, cánh tay mạnh mẽ khoanh trước vòm ngực rộng, nhìn chăm chăm vào cô với đôi mắt đen bí ẩn. Veronica nhớ lại ánh lóe lên của sự tổn thương trong đôi mắt Joe khi họ tranh luận trong phòng thể dục. Cô đã nói gì? Cô đã gọi anh là ngu ngốc và thiếu hiểu biết. Ôi lạy Chúa. Cô vẫn không thể tin được những từ đó đã thoát ra khỏi miệng mình.

"Tôi rất xin lỗi" cô nói.

Đôi mắt anh hơi nheo lại, như thể anh không tin được những gì vừa nghe.

"Tôi nợ anh một lời xin lỗi" Veronica giải thích "Tôi đã rất tức giận lúc chiều, và tôi đã nói những điều vô nghĩa. Sự thật là tôi đã thất vọng và tức giận với bản thân mình. Tôi là người ngủ thiếp đi. Tất cả là lỗi của tôi, và tôi đã cố gắng để đổ lỗi cho anh, tôi không nên làm vậy. Tôi xin lỗi."

Joe nhìn người phục vụ, sau đó nhìn đến các đặc vụ FICOM, những người đang ngồi trên ghế sofa, lắng nghe từng từ. Anh bước đến và mở cửa "Mời các anh bước ra ngoài trong vài giây?"

Các đặc vụ FICOM nhìn nhau và nhún vai. Đứng dậy, họ bước ra cửa về phía hành lang. Joe quay sang người phục vụ "Câu cũng vậy, anh bạn". Anh ra hiệu về phía cửa mở "Nhanh chân lên"

Anh chờ cho đến khi người phục vụ ra khỏi phòng, sau đó đóng chặt cửa và quay về phía Veronica. "Cô biết đấy, những người này sẽ cho cô sự riêng tư nếu cô yêu cầu" anh nói.

Cô gật đầu "Tôi biết" cô nói. Cô hơi hếch cằm lên, đáp lại cái nhìn của anh. "Chỉ là... tôi đã thôi lố với anh ở nơi công cộng, tôi cảm thấy tôi cũng nên xin lỗi anh công khai"

Joe gật đầu "Được rồi" anh nói "Yeah, Có vẻ công bằng". Anh nhìn cô và có điều gì trong mắt anh gần như là sự ngưỡng mộ.

"Chuyện đó nghe thật sự công bằng"

Veronica cảm thấy mắt cô đang ngấn nước. Ôi, chết tiệt, cô sắp khóc. Nếu cô bắt đầu khóc, cô sẽ cảm thấy cánh tay cứng như thép của Joe còn hơn cả nhẹ nhàng. Và Chúa ơi, cô không muốn nhắc lại chuyện đó. "Tôi xin lỗi" cô nói, chớp mắt ngăn lại những giọt nước.

Ôi, Chết tiệt, Veronica sắp khóc, Joe nghĩ khi anh bước một bước về phía cô, sau đó dừng lại. Không, cô đang cố gắng để che giấu nó. Tốt hơn nếu anh cũng làm vậy, nếu anh giả vờ không chú ý thấy. Nhưng, trời ạ, khi thấy đôi mắt xanh đang bơi trong nước mắt khiến ngực anh đau thắt, nó nhắc anh nhớ về buổi sáng nay, khi anh ôm cô trong vòng tay anh. Nhắc anh nhớ về nụ hôn không thể tin được...

Veronica gượng cười và đưa tay về phía anh "Vẫn là bạn bè chứ?" cô hỏi.

Bạn á? Joe chưa bao giờ có một người bạn nào trước đây mà anh lại muốn kéo vào vòng tay để mà hôn đến ngày tận thế.

Khi anh nhìn vào đôi mắt cô, sự hấp dẫn giữa họ như nứt ra và đang nổ tanh tách, như thể một thứ gì đó hiện hữu.

Veronica trông vẫn rất ổn. Cô là một người thanh nhã - thực tế là cô đã chứng minh điều đó bằng lời xin lỗi. Nhưng cô đứng cách xa hàng dặm trên đường ray xe lửa. Nếu mối quan hệ của họ trở nên thân thiết hơn, cô liệu vẫn muốn sống ở khu ổ chuột. Và anh muốn...

Anh sẽ mơ về cô mỗi đêm trong phần còn lại của đời mình.

Joe buông tay Veronica ra như thể anh vừa bị cắn. Chúa Jesus, Đức mẹ Maria, Thánh Joseph, anh đang nghĩ đi đâu vậy?

"Anh có sao không?" Sự quan tâm ánh lên trong mắt cô. Joe nhét tay vào túi áo. "À, xin lỗi. Tôi đoán là tôi... Sau khi chúng ta làm vài điều với bữa tối, tôi sẽ chớp mắt một chút"

"Một giấc ngủ ngắn 3 phút bây giờ á?" Veronica hỏi "Hoặc có thể anh sẽ phung phí, và ngủ nhiều hơn năm phút...?"

Joe mỉm cười và cô cười đáp lại. Ánh mắt họ gặp nhau và khóa lại. Và khóa lại và khóa lại.

Với một phụ nữ khác, Joe sẽ thu hẹp khoảng cách giữa họ. Với một phụ nữ khác, Joe đã có thể bước hai bước ngắn và họ sẽ đối mặt nhau. Anh đã có thể gạt đi những lọn tóc màu lửa trên gương mặt xinh đẹp của cô, sau đó nâng cằm cô lên và hạ miệng xuống miệng cô.

Anh sẽ nếm đôi môi cô. Anh đã biết hôn Veronica sẽ tuyệt vời thế nào.

Nhưng cô không phải một người phụ nữ nào khác. Cô là Veronica St. John. Và cô đã nói rất rõ rằng tình dục không nằm trong chương trình thảo luận của họ. Quý thật, nếu nộ hôn đó là sai lầm, vậy thì việc làm tình sẽ là thảm họa không tin được. Và sự thật là, Joe không muốn đối mặt với việc sẽ bị từ chối.

Vì vậy, Joe không di chuyển. Anh chỉ nhìn cô chăm chú.

"Well" cô nói, thở khó nhọc "Có lẽ chúng ta nên bắt đầu công việc". Nhưng cô không bước về phía bàn ăn, cô chỉ nhìn anh chăm chú, như thể cô cũng đang bị bắt lại trong một loại trường lực và không thể di chuyển.

Veronica thật đẹp. Và giàu có. Và thông minh. Nhưng còn hơn cả một cuốn sách thông minh. Cô là một người thông minh. Joe đã thấy cô ứng phó với một bàn họp đầy những quan chức cao cấp. Cô không thể làm điều đó chỉ dựa trên một tấm bằng tốt nghiệp loại ưu của mình.

Anh không biết gì về cô, Joe nhận ra. Anh không biết cô đến từ đâu, hoặc làm cách nào cô được nhận, đến Washington, D.C. Anh không biết làm cách nào cô được làm việc cho thái tử Ustanzia. Anh không biết tại sao cô vẫn ở đây, thậm chí sau vụ mưu sát, khi hầu hết mọi người sẽ hướng đến những nơi an toàn. "Cô đã thả mồi gì?" Joe hỏi.

Veronica chớp mắt "Xin lỗi?"

Anh sửa lại câu hỏi "Tại sao cô ở đây? Ý tôi là, tôi ở đây để bắt Diosdado, nhưng tại sao cô không rời khỏi nhiệm vụ này?"

Cô nhìn ra ngoài cửa sổ trong ánh chiều của thủ đô. Khi cô liếc nhìn lại Joe, nụ cười của tôi rầu rĩ. "Đánh tôi đi" cô nói "Tôi đã được trả một nửa lương, mặc dù có thể nói rằng đây là một bước tiến dài để thúc đẩy sự nghiệp của tôi được vững chắc hơn. Tất nhiên, tất cả phụ thuộc vào việc chúng ta thành công hay không khi anh có thể hành động được như hoàng tử Tedric"

Cô chìm xuống chiếc ghế dài và nhìn anh, khuỷu tay đặt trên đầu gối, cằm cô đặt trong lòng bàn tay "Chúng ta còn chưa đến sáu tiếng trước khi ủy ban đưa ra quyết định" Cô lắc đầu và cười không chút hài hước. "Thay vì giống như Tedric, anh có vẻ khác anh ta còn nhiều hơn từ khi chúng ta bắt đầu. Tôi nhìn vào anh, Joe, và anh thậm chí trông còn không giống hoàn tử"

Joe mỉm cười khi anh ngồi xuống cạnh cô. "May cho chúng ta, hầu hết mọi người còn không thể nhìn qua được vẻ bề ngoài. Họ mong đợi trông thấy Ted, vì vậy... họ sẽ thấy Ted"

"Tôi cần công việc này" Veronica nói, vuốt phẳng lớp vải trên đầu gối "Nếu chuyện này không thành..."

"Tại sao?" Joe hỏi "Lâu đài đã quá hạn vay thế chấp sao?"

"Veronica quay lại nhìn anh "Rất buồn cười"

"Xin lỗi"

"Anh thật sự muốn nghe không?"

Joe nhìn cô, nghiên cứu gương mặt cô. Đôi mắt đen của anh sâu thẳm, và như bí ẩn của nơi sâu thẳm trong lòng đại dương "Có, tôi muốn"

"Chị gái của Tedric là bạn thân của tôi từ khi ở trường nội trú" Veronica nói "Mặc dù Tedric không hề quan tâm đến tình hình tài chính của Ustanzia, Wila đã làm việc chăm chỉ để nền kinh tế của đất nước phát triển. Điều này quan trọng với cô ấy - vậy là nó quan trọng với tôi" Cô mỉm cười "Khi tìm ra dầu, Wila thật sự đã lộn vòng tròn ở bãi cỏ trung tâm. Tôi nghĩ Jules tội nghiệp sẽ lên cơn đau tim mất. Nhưng sau đó cô ấy biết được chi phí khai thác là bao nhiêu. Vậy là cô ấy nghĩ đến việc xin viện trợ từ Mỹ"

Jules.

Jules thân yêu. Veronica đã lầm bầm cái tên đó trong giấc ngủ, và kể từ đó, Joe đã tự hỏi, không phải không có chút ghen tị, rằng chính xác thì Jules là ai.

"Ai là Jules?" Joe hỏi.

"Jules" Veronica lặp lại "Anh trai tôi. Anh ấy kết hôn với người bạn thân của tôi. Nó rất ấm áp, thật vậy, và rất ngọt ngào. Họ đang mong đợi một đứa trẻ sẽ đến bất cứ lúc nào"

Anh trai cô ấy. Jules là anh trai cô. Tại sao mà Joe lại cảm thấy dễ chịu một cách chết tiệt đến vậy? Anh và Veronica đang trở thành bạn bè, không hơn, vậy tại sao anh lại cần phải quan tâm xem Jules là anh trai hay bạn trai hay là con khỉ cưng của cô.

Nhưng chết tiệt là anh có quan tâm.

Joe chồm người về phía trước "Vậy ra, đó là lý do tại sao Wila đã không thể tham gia chuyến công du này thay bộ-não-chết Ted? Bởi vì cô ấy có thai sao?"

Veronica cố nín cười, nhưng không thành công. "Đừng gọi Tedric kiểu đó" cô nói.

Anh mỉm cười với cô, ẩn tượng bởi đôi mắt cô có mày xanh chính xác như bộ váy cô đang mặc "Cô biết đấy, cô rất hợp với màu xanh"

Nụ cười của cô biến mất và cô đứng dậy "Chúng ta thật sự cần phải bắt đầu" cô nói, bước về phía bàn ăn "Thức ăn sẽ nguội mất". Joe không di chuyển "Vậy, đó là nơi cô và Jules đã lớn lên? London?"

Veronica nhìn sang anh "Không" cô nói "Lúc đầu chúng tôi đi du lịch cùng cha mẹ, và khi

chúng tôi đủ trưởng thành, chúng tôi đi học xa. Nơi gần nhất là một ngôi nhà ở Huntsgate Manor, nơi Great của chúng tôi - dì Rosamond đã sống"

"Huntsgate Manor", Joe trầm ngâm "Nghe có vẻ như trong truyện cổ tích"

Đôi mắt to của Veronica mơ mộng và không tập trung khi cô nhìn ra cửa sổ. "Nó rất tuyệt vời. Lớn, cũ, ấm thấp, ngôi nhà cổ với một khu vườn và khu vườn đi mãi không hết". Cô ngược lên nhìn Joe với một tia lóe lên của sự hài hước trong mắt "Không hẳn" cô nói thêm "Tôi nghĩ nơi đó chỉ rộng khoảng bốn hoặc năm mẫu Anh, nhưng khi chúng tôi còn nhỏ, nó dường như là nơi tận cùng thế giới rồi". Veronica cười, bối rối "Tôi không biết tại sao lại nói tất cả những điều đó với anh" cô nói "Nó không mấy thú vị".

Nhưng nó có thú vị. Nó rất tuyệt. Sự hấp dẫn của một ngôi nhà khổng lồ, anh đã từng đến cùng với mẹ, những ngôi nhà bà đã dọn dẹp khi anh còn là một đứa trẻ. Những điều Veronica đã nói là một điều gì đó khác với thế giới của "nhìn thôi nhưng không được chạm vào". Nó rất thú vị. Và thất vọng như quý.

Veronica đã từng là một công chúa nhỏ. Không nghi ngờ gì cô chỉ có một mục đích dành cho cuộc sống của mình là "hạnh phúc mãi mãi về sau", với một hoàng tử. Và anh chắc còn hơn địa ngục rằng anh cực kỳ không phù hợp.

Ngoại trừ, anh đang làm gì ở đây, nghĩ về nghĩ điều giống như hạnh phúc mãi mãi về sau?

"Thế anh thì sao, Joe?" cô hỏi, gián đoạn suy nghĩ của anh "Anh đã lớn lên ở đâu?"

"Gần thành phố New York. Chúng ta thật sự nên làm việc thôi" anh nói, nửa hy vọng cô sẽ bỏ qua chủ đề về thời thơ ấu của anh - và nửa hy vọng cô sẽ không.

Cô sẽ không "Thành phố New York" cô nói "Tôi chưa bao giờ sống ở đó, tôi mới chỉ ghé thăm thôi. Tôi nhớ lần đầu tiên là khi tôi còn bé. Tất cả giống như ánh sáng, âm nhạc và những vở kịch ở Broadway và đồ ăn tuyệt vời và... mọi người, mọi người ở khắp nơi"

"Tôi chưa bao giờ xem kịch ở Broadway" Joe nói cộc lốc "Mặc dù khi tôi được 10 tuổi, tôi đã lén khỏi nhà vào ban đêm và trèo vào khu vực nhà hát, cố gắng để tìm ai đó nổi tiếng. Tôi muốn có chữ ký của họ và sau đó sẽ bán nó, kiếm tiền một cách nhanh chóng"

"Cha mẹ anh có thể thích vậy" Veronica nói "Một đứa trẻ 10 tuổi một mình ở thành phố New York...?"

"Mẹ tôi thường quá say để chú ý đến việc tôi biến mất" Joe nói "Và ngay cả nếu bà ấy biết, bà cũng đểch quan tâm"

Veronica rời mắt khỏi anh, nhìn xuống sàn nhà "Ồ" cô nói "Yeah" Joe nói "Ồ"

Cô nghịch nghịch với mái tóc của mình và sau đó làm anh ngạc nhiên. Cô nhìn lên và nhìn thẳng vào mắt anh, sau đó mỉm cười, một nụ cười cho cậu bé đã từng là anh "Tôi đoán rằng đó là nơi anh học được cách tự lực cánh sinh. Và sự tự tin nữa"

"Tự lực cánh sinh, có thể. Nhưng tôi lớn lên với tất cả những người đã luôn nói với tôi rằng tôi không đủ tốt" Joe nói "Không, không thật sự vậy. Không phải tất cả. Không phải Frank O'Riley." Anh lắc đầu và cười "Ông ấy là một người đàn ông khoảng trung tuổi sống trong căn hộ khá tồi tàn trong tầng hầm của một khu chung cư nằm trên bờ sông. Ông ấy có một chân bằng gỗ và đeo kính và cánh tay của ông ta đầy hình xăm và khiến tất cả lũ trẻ sợ chết khiếp. Ngoại trừ tôi, vì tôi là, đứa trẻ cứng đầu nhất, lì lợm nhất khu phố, ít nhất là trong khoảng cách

dưới 12 khu nhà."

"O'Riley có một khu vườn, thực ra chỉ là một mảnh sân nhỏ. Nó rộng không hơn twelve by four feet. Ông ấy luôn trồng một thứ gì đó. Hoa, rau. Luôn luôn là thứ gì đó. Vậy là tôi ở trong đó, bên trong hàng rào rỉ sét của ông ấy, chỉ để chứng minh rằng tôi không sợ hãi ông già đó. Tôi đã lên kế hoạch để đập mấy bông hoa, nhưng khi tôi ở trong vườn, tôi không làm được" Joe nói "Chúng đẹp một cách chết tiệt. Đầy màu sắc. Những màu tôi chưa bao giờ tưởng tượng được. Thay vào đó, tôi ngồi xuống và chỉ nhìn chúng."

Frank già ra ngoài và nói với tôi ông ta đã nạp đạn vào súng và đã sẵn sàng bắn vào cái mông tội lỗi của tôi, nhưng khi thấy rằng tôi rõ ràng là người cũng yêu thiên nhiên, ông ấy đã mang cho tôi một ly nước chanh thay thế"

Tại sao anh lại nói với cô chuyện này? Blue là người duy nhất anh kể cho về Frank O'Riley, và không bao giờ chi tiết như vậy. Tình bạn của Joe và O'Riley già là kỷ ức tốt đẹp duy nhất trong thời thơ ấu của anh. Frank O'Riley, Hải quân Hoa Kỳ, đã về hưu, và căn hộ tầng hầm nơi ông sống là nơi Joe ẩn náu, trốn thoát khi cuộc sống ở nhà của anh không thể chịu đựng nổi.

Và đột nhiên anh biết lý do tại sao anh lại nói với Veronica về Frank, người bạn thơ ấu của anh, là điều tốt đẹp duy nhất của anh. Anh muốn người phụ nữ này biết được anh đến từ đâu, anh thật sự là ai. Và anh muốn thấy phản ứng của cô, xem xem liệu cô có thể nhận ra tầm quan trọng của Frank già đã hiện diện cùng anh, hoặc cô sẽ nhún vai và bỏ qua, không để ý, không quan tâm.

"Frank là một thủy thủ" Joe nói với Veronica "Khủng khiếp, và với cái miệng hôi hơn địa ngục. Tôi chưa thấy một ai có thể chửi thề như ông ấy. Ông ấy đã chiến đấu ở Thái Bình Dương trong thế chiến thứ II, bơi như nhái, là một trong những thành viên đầu tiên của UDT, đội phá hủy dưới nước mà sau này là SEALs. Ông ấy thô lỗ và cục cằn, nhưng ông không bao giờ đá tôi ra khỏi cửa. Tôi đã giúp ông ấy nhổ cỏ dại trong vườn để đổi lấy những mẩu chuyện nhỏ"

Veronica lắng nghe chăm chú, khi anh bắt đầu.

"Khi tất cả những người khác tôi biết đều nói với tôi rằng tôi sẽ kết thúc trong tù hoặc có thể còn tệ hơn. Frank O'Riley nói với tôi tôi có định mệnh sẽ trở thành một hải quân SEAL, bởi vì tôi còn hơn cả tốt nhất"

"Ông ấy nói đúng" Veronica thì thầm "Ông ấy có lẽ phải rất rất tự hào về anh"

"Ông ấy mất rồi" Joe nói. Anh nhìn đôi mắt nhân hậu của cô, và chiếc thông long trong ngực anh như đang siết chặt hơn nữa. Anh đang gặp rắc rối lớn rồi. "Ông ấy qua đời khi tôi 15 tuổi"

"Ồi không" cô thì thầm.

"Frank có một tinh thần mạnh mẽ" Joe tiếp tục, chống lại thôi thúc muốn kéo cô vào vòng tay anh và an ủi cô bởi người bạn của anh đã mất từ hơn mười lăm năm trước.

"Bất cứ nơi nào tôi đã đi và bất cứ điều gì tôi đã làm trong ba năm sau khi ông qua đời, ông luôn ở đó, thì thầm vào tai tôi, giữ tôi vững vàng, nhắc nhở tôi về những SEAL hải quân mà ông đã ngưỡng mộ rất nhiều. Khi tôi qua tuổi 18, tôi bước vào văn phòng tuyển dụng lực lượng hải quân và tôi gần như có thể thấy mình thở phào nhẹ nhõm"

Anh mỉm cười với cô và Veronica mỉm cười lại, nhìn vào mắt anh. Một lần nữa, thời gian dường như ngừng lại hoàn toàn. Một lần nữa, đây là cơ hội hoàn hảo để hôn cô, và một lần nữa, Joe không cho phép mình di chuyển.

"Tôi rất vui vì anh đã tha thứ cho tôi, Joe" cô lặng lẽ nói.

"Này, có chuyện gì với 'thưa điện hạ' rồi?" Joe hỏi, cố gắng một cách tuyệt vọng để quay lại không khí vui vẻ.

Cô bắn cho anh một ánh nhìn nghiêm túc. Nghiêm túc đồng nghĩa với trung thực, và trong tất cả sự trung thực, thì Joe không muốn làm bạn với người phụ nữ này. Anh muốn là người yêu. Anh muốn đến chết đi được để là người yêu của cô. Anh muốn chạm vào cô theo cách mà cô chưa bao giờ biết trước đây. Anh muốn nghe thấy cô rên lên tên anh và -

Veronica có vẻ ngạc nhiên "Tôi đã quên gọi anh như vậy, phải không?"

"Lần gần đây nhất thì cô gọi tôi là Joe" anh nói "Cái đó tốt thôi - tôi thích thế hơn. Tôi chỉ hơi tò mò"

"Anh không có gì giống với hoàng tử thật hết" cô nói trung thực.

"Tôi không chắc đó là lời khen hay lời xúc phạm nữa"

Cô mỉm cười "Tôi tin rằng, đó là một lời khen"

"Phải, đó cũng là những gì tôi nghĩ" Joe nói "Nhưng tôi không chắc chính xác mình đang đứng ở đâu"

"Hoàng tử Tedric... không hẳn tử tế" Veronica nói khách sáo.

"Hắn là một thằng hèn và ngu như lừa" Joe nói thẳng thừng.

"Tôi đoán cô cũng không mấy thích anh ta"

"Thật là cách nói của năm đấy, Ronnie. Nếu tôi kết thúc với một viên đạn lẽ ra dành cho anh ta. Tôi sẽ thật sự rất khó chịu" Anh mỉm cười dứt khoát "Tức là, nếu cô có thể khó chịu và chết cùng lúc"

Veronica nhìn Joe. Nếu anh chết với một viên đạn...

Lần đầu tiên, thực tế những gì Joe đang làm đánh thẳng vào dạ dày cô. Anh đang mạo hiểm cuộc sống của mình để bắt một tên khủng bố. Trong khi Tedric dành vài tuần tới trong sự thoải mái của một ngôi nhà an toàn, Joe sẽ ở nơi công cộng. Joe sẽ thành mục tiêu dưới nòng súng của những kẻ khủng bố.

Nếu có chuyện gì đó xảy ra? Điều gì nếu những kẻ khủng bố thành công, và giết Joe? Sau tất cả, chúng đã lên kế hoạch và chịu trách nhiệm trước cái chết của hàng trăm người.

Joe đột nhiên cảm thấy mệt mỏi. Có phải suy nghĩ của anh luôn quay về lối mòn giống hệt nhau không? Kiệu anh có sợ chết không? Nhưng sau đó anh ngược nhìn Veronica và cố gắng mỉm cười.

"Để tâm vào bữa ăn thôi?" anh nói "Hoặc trì hoãn nó khoảng nửa giờ?" Veronica gật đầu "Chúng ta có thể trì hoãn nó" cô nói.

Joe đứng dậy, hướng đến phòng ngủ. "Tuyệt vời, tôi sắp ngã đến nơi. Tôi sẽ gặp lại cô trong khoảng 30 phút nữa, được không?"

"Anh có muốn tôi đánh thức anh không?" cô hỏi.

Joe lắc đầu, không "Cảm ơn, nhưng..."

Ồ, bé yêu, anh có thể chỉ cần tưởng tượng cô đi vào bóng tối trong phòng ngủ của anh để đánh thức anh. Anh có thể chỉ tưởng tượng khi anh thoát khỏi giấc ngủ sâu để trông thấy gương mặt đó, đôi mắt đang nhìn xuống anh. Anh có thể chỉ tưởng tượng ề cô, kéo cô xuống trên anh, khép miệng cô với anh -

"Không, cảm ơn" anh nói lại, vươn lên xoa dịu sự căng thẳng ở cổ và vai "Tôi sẽ đặt báo thức".

Veronica nhìn anh đóng cửa phòng phía sau.

Thời gian của họ đang hết. Mặc cho sự bảo đảm của anh, Veronica không tin rằng Joe có thể trì hoãn nữa. Nhưng đó không phải vấn đề duy nhất cô gặp phải.

Đóng giả hoàng tử Tedric có thể dễ dàng khiến Joe bị giết.

Họ liệu có đang làm đúng không? Mạo hiểm cuộc sống của một người đàn ông để bắt những kẻ khủng bố? Liệu có công bằng không khi đòi hỏi Joe nhận lấy những rủi ro trong khi Tedric rõ ràng đang an toàn?

Nhưng trong tất cả nghi ngờ, Veronica biết chắc chắn một điều. Cô không muốn Trung úy Joe Catalanotto chết.

CHƯƠNG 10

Veronica đã sẵn sàng sau gần 30 phút trước khi cuộc họp bắt đầu.

Cô kiểm tra trước gương gần thứ bảy nghìn. Chiếc áo khoác và váy của cô màu xanh ô liu. Áo lụa cùng màu, nhưng sáng hơn đôi chút. Màu sắc là một sự tương phản hoàn hảo cho mái tóc của cô, nhưng bộ đồ kiểu mẫu và chiếc áo khoác cắt may bảo thủ đã giấu đi những đường cong của cô.

Joe đã gọi nó là bộ đồ của Margaret Thatcher. Và anh anh đúng. Nó khiến cô trông bảo thủ và nghiêm túc và chuyên nghiệp.

Vì vậy, tất cả đều ổn, nó không phải đỉnh cao của thời trang. Nhưng cô đã gửi một thông điệp rõ ràng đến thế giới. Veronica St. John có thể hoàn thành công việc.

Ngoại trừ, trong một vài phút nữa, Veronica sẽ phải bước ra khỏi phòng khách sạn và đi xuôi hành lang đến phòng hội nghị để đối chất với Thượng nghị sĩ McKinley. Cô sẽ đi đến cuộc họp và ngồi xuống bàn mà không để lộ chút nghiệp dư nào, hoặc khả năng rằng cô không thể hoàn thành công việc.

Cô thật sự không biết liệu cô có thể hay không thể trì hoãn việc kéo Joe Catalanotto khỏi cái chết được báo trước cho hoàng tử Tedric.

Cái chết được báo trước. Nghe thật khủng khiếp. Và nếu đội ngũ an ninh của FlnCOM không thể bảo vệ Joe, đó chính xác là những gì sẽ xảy ra với anh. Chết. Joe, với đôi mắt biết nói và nụ cười tươi có sức lan tỏa... Tất cả chỉ bằng một viên đạn và anh sẽ thành quá khứ, chỉ còn trong ký ức.

Veronica bước xa khỏi gương và bắt đầu di chuyển.

Cô đã làm việc với Joe tất cả các buổi chiều, học các quy tắc và cách giao tiếp và lịch sử Ustanzian. Cô cho anh biết cách Hoàng tử Tedric dùng muỗng và thói quen kỳ lạ của hoàng tử là để lại ít nhất một miếng đồ ăn trên đĩa.

Cô cố gắng thể hiện cho Joe một lần nữa cách đi, cách đứng, cách giữ đầu ở một tư thế hoàng gia. Chỉ khi cô nghĩ rằng có lẽ, chỉ có lẽ anh đã học được, anh lại đi nặng nề, hoặc nhún vai hoặc dựa lưng vào tường. Hoặc bắt đầu một trò đùa và tặng cô nụ cười năm nghìn watt của mình về sự khác biệt từ bất kỳ thứ đồ gì Tedric từng mặc.

"Đừng lo lắng, Ronnie. Không thành vấn đề đâu." anh đã nói trong chất giọng đặc sệt New Jersey của mình. "Tôi hiểu rồi. Khi đến thời điểm, tôi sẽ làm đúng"

Nhưng Veronica không chắc cô nên cảm thấy lo lắng vì điều gì. Liệu cô lo rằng Joe sẽ không thể vượt qua được hoàng tử Tedric, hay cô lo rằng anh có thể?

Nếu Joe nhìn và hành động giống hoàng tử, anh sẽ có rủi ro cao. Và chết tiệt, tại sao Joe lại phải mạo hiểm mạng sống của mình như vậy? Tại sao không để hoàng tử tự gánh lấy rủi ro của chính mình? Sau tất cả, Hoàng tử Tedric mới là người mà những kẻ khủng bố muốn giết.

Và sự bận tâm của Veronica dành cho Joe cứ ngày một lần dần khi họ chia tay để sẵn sàng cho cuộc họp này. Anh đã cười khi cô nói rằng tốt nhất anh không nên giống Tedric - nó quá nguy hiểm.

"Tôi đã từng ở trong những tình huống nguy hiểm trước đây" Joe nói với cô "Và chuyện này còn không gần giống thế nữa" Anh nói với cô về các kế hoạch và cách sắp xếp của anh với các đặc vụ FlnCOM của Kevin Laughton và lính SEALs từ đội Alpha Squad của anh. Anh nói với cô anh sẽ mặc một chiếc áo chống đạn mọi lúc. Anh nói với cô rằng bất cứ nơi nào anh đến, anh đều nằm trong khu vực được bảo vệ và anh có thể dễ dàng ứng phó. Anh nhắc nhở cô rằng việc này có rủi ro rất nhỏ so với các nhiệm vụ khác anh từng thực hiện.

Tất cả Veronica đều hiểu, tốt nhất là cô càng hiểu Joe, cô càng lo lắng về sự an toàn của anh. Thành thật mà nói, tình trạng này làm cô sợ đến chết. Và nếu chuyện này không nguy hiểm, cô không muốn biết có chuyện gì được gọi là nguy hiểm nữa.

Nhưng nguy hiểm là một phần trong cuộc sống của Joe. Nguy hiểm là những gì anh đã làm tốt nhất. Không lo lắng vì anh chưa lập gia đình. Loại phụ nữ nào sẽ để chồng mình đánh liều mạng sống của anh ta như thế nó là một điều dĩ nhiên chứ?

Không phải Veronica, chắc chắn.

Mặc dù không phải Joe Catalanotto đã quỳ xuống và cầu hôn cô, phải không? Và anh còn không có khả năng đó nữa. Mặc cho nụ hôn không thể tin được họ đã chia sẻ, một người đàn ông như Joe, một người đàn ông đánh liều mạng sống của mình, không phải là người có thể quan tâm đến điều gì được gọi là lâu dài hay vĩnh viễn. Vĩnh viễn có lẽ là không có ngay cả trong từ vựng của anh.

Veronica lắc đầu, ngạc nhiên về những gì mình đã nghĩ. Vĩnh viễn cũng không có trong vốn từ của cô. Ít nhất là không phải bây giờ. Và chắc chắn không gắn liền với các mối quan hệ và Joe Catalanotto. Ít nhất trong nửa thời gian, người đàn ông đó luôn tức giận với cô. Tất nhiên, những lúc còn lại anh làm cô cười, hoặc anh chạm vào cô với sự nhẹ nhàng ngọt ngào của mình, hoặc anh đốt cháy cô trong cái nhìn như hứa hẹn những trải nghiệm tình dục mà cô chưa bao giờ biết đến trước đây.

Hoặc Veronica đã tranh luận với Joe, hoặc đấu tranh với bản thân để không ném mình vào vòng tay anh.

Nó đã ở đó khoảng một hoặc hai, hoặc ba hoặc hơn thế - chắc chắn không nhiều hơn sáu hoặc tám, ở mức độ nào đó - chiều nay, Veronica đã thấy mình mỉm cười một cách ngu ngốc khi nhìn sâu vào đôi mắt Joe, kinh ngạc trước độ dài của lông mi anh, và thấy ánh mắt cuốn hút của anh, hàm răng trắng và đôi môi thanh lịch.

Một cách trung thực, một hoặc hai lần, Veronica đã thực sự nghĩ về việc hôn Joe một lần nữa. Ừ thì, có lẽ hơn một hoặc hai lần.

Vậy thì, được rồi, cô thừa nhận với chính mình. Anh đẹp trai đến không thể chịu được. Và hài hước. Phải, không thể phủ nhận rằng anh rất hài hước. Anh luôn biết chính xác phải nói gì để làm cô gần như nghẹt thở và phá lên cười. Anh thẳng thắn và luôn đi thẳng vào trọng tâm. Tế nhị đúng lúc - hầu hết thời gian. Nhưng anh luôn trung thực. Thật mới mẻ. Và mặc dù ngôn ngữ anh dùng và những lời thô tục không kiềm chế, Joe rõ ràng là rất thông minh. Anh không có một nền giáo dục tốt nhất, chắc chắn là vậy, nhưng anh dường như đọc rất tốt và chắc chắn là người có chính kiến, thứ mà nhiều hơn Veronica có thể nói về hoàng tử Tedric.

Vậy thì, được rồi. Có lẽ bây giờ cô và Joe đã có một cơ hội để thực sự nói chuyện, có lẽ bây giờ anh không còn tức điên lên trong khoảng 50% quãng thời gian của họ. Có lẽ anh chỉ tức giận cô, chắc khoảng 20% thời gian. Nhưng lãng phí 20% thời gian của cô để tức giận hay khó chịu hay lo lắng về anh là quá nhiều, ngay cả đối với tiêu chuẩn thông thường, mối quan hệ thuần tình dục mà Joe muốn.

Rõ ràng, Veronica phải tiếp tục giữ khoảng cách của mình. Thẳng vai, cô quyết tâm sẽ làm chính xác như vậy. Cô muốn tránh xa, xa thật xa khỏi Joe Catalanotto. Không hôn hít thêm nữa. Không thêm những cái nhìn kéo dài. Không có những cuộc nói chuyện dài hơi về cuộc sống cá nhân của cô. Từ bây giờ, mối quan hệ của cô và Joe sẽ thuần túy là công việc.

Vẫn còn vài phút, Veronica nhặt ví và cặp táp của mình lên và khóa cửa phòng. Cô đi về phía hành lang, cô có thể thấy các đặc vụ FlnCOM đang đứng bên ngoài khu vực dành cho hoàng gia nơi Joe có lẽ đã mặc đồ nghiêm chỉnh. Thêm nhiều đặc vụ FlnCOM nữa xuôi xuống cuối hành lang, bên ngoài phòng hội nghị.

Cửa phòng hé mở, vậy nên Veronica bước thẳng vào. Chính nó. Tối nay họ sẽ quyết định có hay không sự thành công của một Hải quân SEAL đối diện với công chúng Mỹ với tư cách hoàng tử Tedric của Ustanzia.

Nếu câu trả lời là có, cô bạn Wila của Veronica sẽ có bước tiến gần hơn đến sự tài trợ của Mỹ, và Joe sẽ có bước tiến gần hơn để bắt được Diosdado, tên khủng bố.

Cô ngồi xuống bên bàn hội nghị hình bầu dục vẫn còn trống và duỗi hai chân.

Nếu câu trả lời là không, Joe sẽ quay về bất cứ chỗ nào Navy SEALs ở giữa các nhiệm vụ, và Veronica sẽ ngủ dễ dàng hơn vào ban đêm, khi biết rằng sát thủ sẽ khôn còn cố gắng để kết thúc cuộc sống của anh.

Ngoại trừ, nếu Joe không hoàn thành nhiệm vụ này, anh có thể sẽ có một nhiệm vụ khác, thứ mà anh cho rằng thật sự nguy hiểm. Vậy thật sự thì, bất cứ điều gì cũng có thể xảy ra, Veronica đã đi đến cuối sự lo lắng của cô rồi, phải vậy không?

Veronica cau mày. Cô chắc chắn đang hao tổn năng lượng của mình để suy nghĩ về một người đàn ông mà cô đã quyết định chắc chắn cần phải tránh xa.

Bên cạnh đó, sau cuộc họp này, cô có lẽ sẽ không bao giờ thấy lại Joe Catalanotto một lần nữa. Và cảm giác day dứt hồi hận chắc chắn cô sẽ cảm thấy chỉ vì cô đã không hoàn thành nhiệm vụ này. Sẽ không lâu nữa trước khi Veronica thấy khó mà nhớ được tên Joe. Và anh chắc chắn sẽ không dành cho cô đến cả ý nghĩ thứ hai của mình.

Thượng nghị sĩ McKinley bước vào phòng, theo sau là trợ lý của ông và đại sứ Ustanzia cùng phụ tá. Cả hai người đàn ông đều gật đầu chào, nhưng sự chú ý của Veronica đang bị kéo đến người phụ nữ trẻ đang tiếp cafe và trà. "Earl Grey" Veronica thì thầm, mỉm cười cảm ơn cô ta.

Khi cô nhìn lên, Kevin Laughton và một đội ngũ các đặc vụ FlnCOM đang đi vào phòng cùng đô đốc Forrest. Người đàn ông bắt gặp ánh mắt Veronica và nháy mắt thay cho lời chào. Ông đi vòng qua bàn bầu dục và kéo ghế ngồi cạnh cô.

"Joe đâu rồi?" ông hỏi.

Veronica lắc đầu, liếc nhìn quanh phòng một lần nữa. Thậm chí trong một đám người đông như thế này, Joe vẫn sẽ nổi bật. Anh cao hơn so với hầu hết những người đàn ông ở đây, cao hơn, to hơn. Trừ khi anh đang bò trên tấm thảm bằng tay và đầu gối của mình, anh vẫn chưa có

mặt.

"Vẫn thay đồ, tôi đoán vậy." cô nói với Mac Forrest.

"Chuyện gì xảy ra thế nhỉ?" Forrest hỏi "Cô đã để anh ta ăn bánh bọc đường với ngón tay út bị dính lại à?"

Veronica khịt mũi và ném cho ông một cái nhìn hoài nghi.

"Tốt đấy chứ, huh? Hmm". Đô đốc dường như trông không có vẻ thất vọng. Thực tế thì, ông dành cho cô một nụ cười vui vẻ "Anh ta sẽ xử lý được thôi. Anh ta đã nói với cô chưa, anh ta là tay bắt chước cừ khôi đấy? Anh ta có cái tai cực thính, Joe Cat ấy"

Một đôi tai cực thính sao? Với chất giọng trầm đó? Ồ, thôi nào, Veronica không muốn xúc phạm đô đốc bằng cách đảo mắt - ít nhất là không bộc lộ điều đó ra ngoài.

"Joe là một người đàn ông tốt" Forrest nói với cô "Đôi khi cậu ấy hơi quá căng thẳng, nhưng điều đó làm nên một người chỉ huy tốt. Nếu cô có thể có được sự tin tưởng của cậu ta, cậu ta sẽ trung thành với cô đến cùng. Cậu ta đòi hỏi lòng trung thành được đáp lại và cho đi điều đó. Người của cậu ấy có thể cùng cậu ấy đi đến cả địa ngục và quay lại" Ông cười khúc khích "Và họ sẽ làm vậy, hơn một lần"

Veronica quay về phía ông "Joe không nghĩ rằng công việc này là nguy hiểm." Cô nói "Nếu đó là sự thật, chính xác thứ gì mới được gọi là nguy hiểm?"

"Đối với một SEAL sao?" Forrest trầm ngâm "Ví dụ như đột nhập vào một căn cứ quân sự của địch được bảo mật cao để theo dõi một đầu đạn hạt nhân bị đánh cắp có thể được xem là nguy hiểm"

"Có thể à?"

"Còn phụ thuộc vào vị trí căn cứ quân sự, và căn cứ đó được bảo mật ra sao" ông nói "Một nhiệm vụ nguy hiểm có thể bắt đầu bằng một cú nhảy HAHO từ một chiếc máy bay -"

"Một cái gì?"

"HAHO" Forrest lặp lại "Mở dù ở tầm cao. Đó là khi cô nhận được tín hiệu ánh sáng xanh để nhảy từ máy bay ở độ cao khoảng 30 nghìn feet, nơi những kẻ xấu xa không nghe thấy tiếng máy bay đang tiếp cận. Cần phải kéo dây, và chiếc dù mở ra và cô cùng đồng đội sẽ rơi âm thầm xuống khu vực hạ cánh. Và có thể, khi đến nơi, cô sẽ giải cứu 15 con tin - tất cả đều là trẻ em - từ một loạt những kẻ sẽ không lãng phí cả một cái chớp mắt trước máu của những đứa trẻ vô tội. Và có thể trước khi cô có thể kéo những đứa trẻ ra khỏi đó, sẽ có đo súng. Vậy là, cô sẽ nhảy một điệu rock and roll cùng khẩu HK của mình, biết rằng cơ thể cô là thứ duy nhất che chắn cho một đứa trẻ 9 tuổi trước làn đạn của kẻ thù"

Veronica cau mày "Ông có thể lặp lại điều cuối cùng bằng tiếng Anh được không? Trước khi ông có thể kéo những đứa trẻ ra khỏi đó. Gì nữa?"

Forrest cười, có sự lấp lánh trong đôi mắt xanh của ông "Những kẻ khủng bố nhận nhận biết được sự đột nhập của cô và sẽ nổ súng. Cô sẽ có một - một khoảnh khắc chuẩn bị. Cô quay lại bắn trả bằng HK - khẩu tiểu liên - sợ đến chết bởi vì đang có một cô bé đứng ngay phía sau mình"

Veronica gật đầu "Tôi nghĩ rằng đó là những gì ông sẽ nói". Cô nhìn chăm chú gương mặt Đô đốc Forrest "Đó là trải nghiệm thực tế hay chỉ có trên kịch bản?"

"Đó là sự phân loại thông tin" ông nói "Tất nhiên, cô là một cô gái thông minh. Cô sẽ tìm hiểu được để phân loại chúng nếu đó chỉ đơn thuần là những giả thuyết, phải không?"

Veronica lặng im, cố gắng tiêu hóa tất cả những điều Đô đốc nói.

"Phấn chấn lên nào, thưa cô" Forrest thì thầm "Có vẻ cuộc họp sắp bắt đầu rồi"

"Bắt đầu thôi" Thượng nghị sĩ McKinley nói, giọng ông từ phía đầu bàn cắt ngang qua những cuộc hội thoại đang sôi nổi. "Catalanotto đang ở chỗ khỉ nào vậy?"

McKinley nhìn trực diện vào Veronica, giống như hầu hết mọi người quanh bàn. Họ đang trông đợi để cô đưa ra một câu trả lời.

"Anh ta nói sẽ có mặt" cô nói một cách bình tĩnh "Anh ta sẽ có mặt ở đây". Cô liếc nhìn đồng hồ "Anh ta chỉ chậm chút thôi"

Ngay lúc đó, West, một trong những đặc vụ FlnCOM, bước vào "Thái tử Tedric của Ustanzia" anh ta tuyên bố.

Aha. Đó chính là lý do tại sao Joe đến muộn. Anh đến cuộc họp này với trang phục của hoàng tử. Thợ may đã mang tới vài túi đồ lớn lúc cuối chiều. Không nghi ngờ gì Joe đã muốn mặc một trong số những bộ quần áo lòe loẹt đó để khiến anh trông giống Tedric.

Giờ đây bất cứ lúc nào anh cũng có thể đi vợ vẫn vào phòng, mặc một chiếc áo khoác óng ánh sắc sỡ cùng một nụ cười bên lên. Nhưng West đã bước lùi lại và một người xuất hiện trước cửa.

Anh ta đang mặc một chiếc quần trắng tinh cùng chiếc áo khoác trắng ngắn ôm lấy bờ vai rộng và chiếc eo hẹp. Không có gì là sắc sỡ, nhưng rất nhiều huy chương gắn trước ngực, cùng một hàng khuy vàng trang trí với biểu tượng của Ustanzia. Ánh lấp lánh phản chiếu từ chiếc nhẫn nam ngọc - anh đang mang trên bàn tay phải. Mái tóc đen của anh gọn gàng quanh khuôn mặt.

Đó là Joe. Thật là Joe, phải không?

Veronica tìm kiếm mắt anh, tìm kiếm sự khác biệt giờ đã quá quen thuộc giữa Joe và khuôn mặt Hoàng tử Tedric.

Nhưng với đôi vai thẳng, đầu ngẩng cao kiêu ngạo, và không hề có dấu hiệu nào của nụ cười làm cong khóe môi anh, Veronica không chắc chính xác ai đang đứng trước cửa.

Và anh cất tiếng "Rất vinh dự được dành thời gian và đem tới văn hóa cùng với lá cờ Ustanzian" giọng nói yếu ớt không thể nhầm lẫn, với tông giọng pha giữa Anh và Pháp "- được dệt trong trái tim tôi."

CHƯƠNG 11

Không một ai di chuyển.

Tất cả mọi người đều nhìn chăm chăm vào Hoàng tử Tedric. Đó là Hoàng tử Tedric. Không phải Joe.

Joe. Giọng nói đó, ngữ điệu đó... Ngoại trừ, hoàng tử thật sự đang làm gì ở đây, rời khỏi sự an toàn của căn phòng an toàn phía bên kia thành phố? Không thể nào. Và vai anh ta dường như rất rộng.

Như Veronica nhận thấy, hoàng tử bước vào phòng, dáng đi cứng nhắc. Anh ta đi như thể có một đồng xỉ than lò sưởi đứng trong quần, như Joe đã có lần miêu tả một cách thiếu trang nhã. Veronica chiến đấu với việc bật cười khúc khích. Đây có phải hoàng tử không, thật sự ấy? Cùng với khoảng nửa tá đặc vụ FlnCOM giỏi nhất theo sau, và một trong số họ đang đóng chặt cửa lại phía sau.

Một bên lông mày hoàng tử nâng lên chỉ khoảng một inch khi mọi người vẫn đang ngồi im trước bàn họp, và đại sứ Ustanzia đang chật vật để đứng vững trên đôi chân của ông ta.

"Thưa điện hạ" ông nói "Tôi đã không biết ngài muốn tham dự..." McKinley cũng đứng dậy. Phần còn lại quanh bàn cũng đứng lên theo.

Tuy nhiên, khi Veronica đứng lên, cô vẫn nhìn chăm chăm. Người đàn ông này không phải Joe. Hoặc là Joe? Tedric không bao giờ cao đến vậy, cao một cách áp đảo.

Nhưng đây không thể là Joe. Giọng nói đó của của Tedric. Và dáng đi đó. Và cái nhìn kiêu ngạo đó.

Ánh mắt hoàng tử quét quanh bàn. Mắt anh bắt gặp mắt Veronica nhưng không có chút dấu hiệu quen thuộc nào, không có một chút xiu manh nhỏ nhất của sự công nhận hoặc nét ầm ập. Anh nhìn qua cô, không hẳn nhìn cô. Không, không phải Joe. Joe sẽ nháy mắt hoặc cười. Và...

Anh đưa một bàn tay đang đeo một chiếc nhẫn vàng lớn nạm ngọc về phía đại sứ Ustanzia đang cúi người.

Thượng nghị sĩ McKinley hắng giọng "Điện hạ" ông ta nói "Thật nguy hiểm khi ngài đến đây. Lẽ ra tôi nên được thông báo trước". Ông ta liếc nhìn trợ lý của mình và rít lên "Tại sao tôi không được thông báo chút nào?"

Hoàng tử dành cho Thượng nghị sĩ một cái nhìn không hài lòng "Tôi không cần cho phép để rời khỏi phòng mình" anh nói.

Anh ta là hoàng tử. Veronica cố nói với mình rằng cô bị thuyết phục thật sự, nhưng sự nghi ngờ vẫn lớn vồn đầu đó.

"Nhưng, thưa điện hạ" Kevin Laughton lên tiếng "Thật sự là không an toàn". Ông ta nhìn quanh các đặc vụ FlnCOM, những người đang bước đến gần Hoàng tử. "Tôi cần được thông báo

về bất kỳ việc di chuyển nào". Anh đang nhìn chăm chú những người đàn ông và một cái nhìn hài hước nhá lên trên mặt anh. Veronica cố gắng nhìn theo ánh mắt anh, xem anh ta đã trông thấy điều gì, nhưng anh nhanh chóng quay lại vai trò hoàng tử, khuôn mặt anh một lần nữa không biểu lộ chút cảm xúc.

"Nếu ngài cần bất cứ điều gì." Henri Freder, đại sứ Ustanzia xen vào "Ngài chỉ cần yêu cầu thôi, thưa điện hạ. Chúng tôi sẽ cung cấp cho ngài tốt nhất có thể, tôi xin đảm bảo."

"Ngồi đi, xin mời. Ngồi. Ngồi" hoàng tử sốt ruột nói.

Tất cả mọi người ngồi xuống. Ngoại trừ hoàng tử. Anh đứng thẳng bên ghế cạnh Thượng nghị sĩ McKinley phía đầu bàn. McKinley muộn màng nhận ra sai lầm của mình. Ông ta vội vã đứng lên và nhường ghế cho hoàng tử, di chuyển quanh bàn vào một chỗ trống phía bên kia bàn bầu dục.

Phía bên kia căn phòng, một trong số đặc vụ FlnCOM húng hắng ho. Khi Veronica liếc nhìn anh ta, anh cho cô một cái nháy mắt nhanh. Đó là Cowboy - một trong những lính SEAL của Joe từ Alpha Squad. Ít nhất, đó cũng là những gì cô nghĩ. Cô nhìn lại lần nữa, nhưng anh ta đã biến mất.

Cô quay lại và nhìn chăm chăm vào người đàn ông đang ngồi phía bên kia đầu bàn "Tôi cần một cây bút và ít giấy" anh ta tuyên bố không với riêng một ai "Và một ly nước"

Có phải cô vừa tưởng tượng ra Cowboy đứng đó? Có thật đây là Joe, hay Hoàng tử Tedric? Thành thật mà nói, Veronica không biết.

Quanh cô, tất cả phụ tá và trợ lý đang giành nhau. Một trong số họ đưa cho hoàng tử một mẫu giấy trắng tinh, người khác với một cây bút bi bằng nhựa mà hoàng tử đơn giản chỉ là nhìn nó với thái độ khinh thị. Phải, anh ta thật sự là hoàng tử. Không ai có thể bắt chước cái nhìn khinh khỉnh đó, phải không? Một trợ lý khác đưa ra một cây bút mạ vàng, thứ mà hoàng tử cầm với một cái gật đầu, và một người khác với một chiếc cốc thủy tinh cao, đầy nước mát.

"Cảm ơn" anh nói và Veronica ngồi thẳng dậy.

Cảm ơn? Đó là những từ không có trong vốn từ vựng của Tedric. Ít nhất, Veronica chưa bao giờ thấy anh ta sử dụng chúng trước đây. Thượng nghị sĩ McKinley đang đưa cho hoàng tử một báo cáo chi tiết về tất cả những công việc đã được thực hiện trong vài ngày qua, và về những thay đổi trong chuyến công du theo lịch trình.

Veronica nhìn về phía người đàn ông đang ngồi phía bên kia đầu bàn. Hoàng tử Tedric không bao giờ nói cảm ơn. Người đàn ông này là Joe. Thật là Joe. Nhưng... anh không nhìn hoặc cư xử hoặc nói năng, bất cứ điều gì giống Joe, người cô biết. Hoàng tử nhấp một ngụm nước, mở nắp bút.

Điều này sẽ chứng minh được. Joe là người thuận tay trái, hoàng tử chỉ sử dụng tay phải.

Hoàng tử cầm bút trong tay phải và ghi nhanh một ghi chú trong tập giấy của mình. Ôi, Chúa ơi, đó không phải Joe. Đó là hoàng tử. Trừ khi...

Khi thượng nghị sĩ tiếp tục nói, hoàng tử xé mảnh giấy từ tập giấy của mình và gấp gọn lại. Anh liếc qua vai về phía vài phụ tá ngay lập tức đứng phía sau. Anh đưa cho người phụ tá mảnh giấy và thì thầm vài lời vào tai anh ta trước khi quay lại phía Thượng nghị sĩ McKinley.

Veronica nhìn người phụ tá bước quanh bàn, về phía cô. Anh ta đưa cô mảnh giấy gấp sẵn.

"Tờ Hoàng tử Tedric" người phụ tá thì thầm gần như không nghe thấy vào tai cô.

Cô nhìn qua bàn về phía hoàng tử, nhưng anh ta không đáp lại cái nhìn của cô. Anh ta đang lơ đãng xoay chiếc nhẫn khi McKinley nói.

Tại sao Hoàng tử lại viết cho cô?

Gần như nín thở, cô mở tờ giấy.

"Này Ronnie" cô đọc, những từ được viết lớn, nét chữ trẻ con.

"Thấy tôi làm thế nào?

Thân mến, Hoàng tử Joe"

Veronica bật cười lớn. Lớn. McKinley ngừng nói giữa chừng. Toàn bộ bàn họp quay lại nhìn cô.

Kể cả Joe, người dành cho cô một cái nhìn lạnh lùng, giống hệt như cái nhìn của Hoàng tử trong quá khứ. "Đó là Joe" cô nói.

Không ai hiểu, Tất cả chỉ đang nhìn cô như thể cô bị điên, ngoại trừ Kevin Laughton, người gật đầu, một nụ cười nở trên mặt ông ta, và Đô đốc Forrest, người đang nhún nhảy trên ghế của mình cười khúc khích.

Veronica ra hiệu về phía đầu bàn, về phía Joe "Đây không phải hoàng tử Tedric" cô giải thích "Đây là Trung úy Catalanotto. Thưa các quý ông, anh ta đang lừa tất cả chúng ta."

Tất cả mọi người nhao nhao lên nói cùng một lúc.

Sự kiêu căng của hoàng tử biến mất chậm rãi, nụ cười thân thiện nở ra khi anh nhìn về phía Veronica. Đôi mắt lạnh lùng lại trở nên ấm áp. Ồ phải, đây chắc chắn là Joe.

"Anh thật đáng kinh ngạc". Cô nói thầm với anh. Cô biết anh không thể nghe thấy cô nhưng không nghĩ ngờ gì anh có thể đọc được môi cô. Cô sẽ không ngạc nhiên khi thấy rằng không có gì mà Joe Catalanotto không thể làm, và làm rất tốt.

Anh nhún vai "Tôi là một SEAL" anh thì thầm trở lại, như thể điều đó có thể giải thích cho tất cả.

"Tôi biết đó là Trung úy" Veronica nghe Kevin Laughton nói "Nhưng chỉ vì tôi biết ba trong số những người đi cùng anh ta không phải người của tôi"

"Tôi cũng biết đó là anh ta" Thượng nghị sĩ McKinley lớn tiếng "Tôi đang chờ để tất cả nhận ra điều đó". Tuy nhiên, Veronica đang nhìn chăm chăm vào đôi mắt đen của Joe "Sao anh không nói với tôi?" cô lặng lẽ hỏi.

"Tôi đã" anh trả lời.

Và anh nói đúng. Anh ta đã nói với cô "Đừng lo lắng. Tôi làm được." anh đã nói "Tôi là kẻ bắt chước tuyệt vời."

Kẻ bắt chước tuyệt vời?

Veronica cười lớn. Anh ta thật đáng kinh ngạc.

Joe mỉm cười lại với cô khi tất cả mọi người xung quanh họ vẫn đang tiếp tục nói. Nhưng cả hai chỉ trông thấy mỗi nhau trong căn phòng này, với tất cả sự chú ý không dành cho bất kỳ ai khác. Đó là sự ngưỡng mộ anh có thể nhìn thấy phản chiếu trong đôi mắt xanh của Veronica. Ngưỡng mộ và tôn trọng. Cô không hề cố gắng che giấu nó. Cô đã gửi cho anh một thông điệp rõ ràng qua đôi mắt sáng rực cũng như khi cô gửi một thông điệp qua đôi môi mình.

Joe có thể trông thấy dấu hiệu của sự hấp dẫn mà cô không cố gắng che giấu. Nó luôn ở đó, ẩn hiện, kiên nhẫn chờ đợi thời điểm mà sự phòng thủ của cô giảm xuống, chờ đợi khi cô tạm quên rằng anh không phải thành viên thường xuyên trong câu lạc bộ quốc gia.

Và, Chúa ơi, anh cũng sẽ chờ.

Ngoại trừ việc cô sẽ không quên. Chỉ vào những lúc như thế này, khi họ an toàn trong căn phòng lớn, khi mà Veronica chỉ nhìn vào đôi mắt anh. Chỉ khi cô ở một khoảng cách an toàn ngoài tầm với để anh không thể chết đuối trong đôi mắt xanh màu đại dương của cô.

Không mất nhiều để tưởng tượng được việc là người yêu của Veronica St. John sẽ như thế nào, nhìn cô với những lọn tóc đỏ chảy dài xuống lưng, chỉ mặc đồ lót với satin và ren, nhìn thấy ngọn lửa màu xanh rực sáng trong mắt cô. Khi Joe nhìn vào đôi mắt cô, anh cảm thấy như mình rơi thêm 3 bậc nữa và còn hơn thế.

Anh muốn một cách tuyệt vọng, anh gần như phát điên vì ham muốn. Bằng cách nào đó, một cách nào đó, anh phải thay đổi suy nghĩ của cô, vượt qua bức tường mong manh mà cô đã dựng lên giữa họ.

Đô đốc Forrest lên tiếng vượt qua tiếng huyền ảo. "Tôi nghĩ rằng cuộc họp đến đây là kết thúc" ông nói "Chúng ta có thể thông cáo với báo chí rằng chuyến công du của Hoàng tử Tedric sẽ tiếp tục vào ở tám một trăm giờ (8h sáng) ngày mai. Đồng ý không?"

Veronica miễn cưỡng rời mắt khỏi dòng dung nham nóng chảy trong cái nhìn của Joe. Tim cô đang đập dữ dội. Chúa ơi, cái cách mà người đàn ông đó nhìn cô! Nếu họ chỉ ở một mình, anh sẽ hôn cô một lần nữa. Hoặc nếu không, có lẽ cô sẽ hôn anh.

Chúa cứu cô khỏi chính bản thân cô.

Cô gom lại những giấy tờ trước mặt, cố gắng lấy lại tự chủ khi căn phòng thưa dần.

Thượng nghị sĩ McKinley bắt tay cô, khen ngợi cô đã hoàn thành tốt công việc trước khi vội vã đến một cuộc hẹn khác.

Veronica có thể cảm thấy đôi mắt Joe vẫn đang nhìn cô khi anh đứng nói chuyện với Đô đốc Forrest. Những người đàn ông của FlnCOM đang cố gắng hộ tống họ ra khỏi phòng, nhưng Joe dừng lại, rõ ràng đang chờ cô.

Hít sâu một hơi, cô cầm lên chiếc cặp tap của mình và tham gia cùng họ.

Joe nhìn xuống chiếc nhẫn trên tay "Cô có biết chiếc nhẫn này còn giá trị hơn cả một chiếc ô tô mới không?" Anh trầm ngâm "Và cô có biết Ted già cả có khoảng 20 cái không?"

Mac Forrest cười toe toét với Veronica, vỗ vào lưng Joe lần nữa khi họ đi xuôi hành lang khách sạn "Cô không thể nói đó là Joe được, phải không?" Forrest hỏi cô.

Veronica ngược nhìn Joe. Cô không chuẩn bị cho ánh mắt ấm áp và hơi nóng bao quanh cô,

và cô thấy mình đang mỉm cười lại với anh một cách ngu ngốc, cho đến khi cô nhận ra Đô đốc đang hỏi cô. Cô quay đi.

"Không, thưa ngài, tôi không thể." cô trả lời, hy vọng rằng giọng cô không có vẻ như cô đang ghen thối "Ngoại trừ..."

"Cái gì?" Joe hỏi

Cô ngược nhìn anh, căng thẳng khi bắt gặp ánh mắt mê hoặc của anh lần nữa "Anh nói 'Cảm ơn'" cô trả lời "Đừng có mơ Tedric dành cho một người làm của mình sự biết ơn."

"À, có lẽ Ted già cả đã từng đọc một ấn phẩm của Hoa hậu ứng xử Mỹ" Joe nói "Bởi vì trong năm tuần tới, anh ta sẽ nói 'Cảm ơn' với tất cả những người hầu. Và thậm chí cả 'Vui lòng', bây giờ và kể cả sau này."

"Với tôi thì tốt thôi. Tôi nghĩ rằng tất cả mọi người nên nói lời cảm ơn. Tôi nghĩ nếu không thì thật thô lỗ." Veronica nói.

"Những thiết bị mà cậu cần sẽ đến vào nửa đêm nay." Đô đốc Forrest nói với Joe "Tất cả sẽ sẵn sàng vào ngày mai"

"Chúng ta sẽ rời khách sạn lúc tám-một trăm?" Joe hỏi.

Veronica lật giở tập hồ sơ của mình kiểm tra lịch trình. "Đúng vậy", cô nói "Sẽ có một lần xuất hiện công khai - chỉ là thủ tục thôi - một sự thay đổi cho các phóng viên tin tức để có thể thấy anh bước ra và vào xe Limousine và vẫy tay. Tối mai sẽ có cuộc gặp bắt buộc ở đại sứ quán, nếu anh muốn. Ở đó có vài người biết khá rõ Tedric. Anh sẽ phải sẵn sàng để nhận ra họ".

"Cô có thể nhận ra họ không?" Joe hỏi

"Có, có" Veronica nói "Tất nhiên. Nhưng - "

"Vây thì, tôi đã sẵn sàng" anh nói với một nụ cười.

"Chúng ta đã có một chiếc xe theo giám sát" Đô đốc Forrest nói với cô. "Cô sẽ có một chiếc micro. Joe sẽ có một chiếc tai nghe và một chiếc micro nhỏ. Cậu ta sẽ nghe thấy cô và cô cũng sẽ nghe thấy cậu ta. Và chúng tôi sẽ lắp một chiếc máy quay nhỏ, vì vậy cô có thể thấy mọi thứ mà Joe đang thấy"

Họ dừng lại bên ngoài dãy phòng dành cho hoàng gia, chờ đợi trong khi West đang nhanh chóng bước vào trong để kiểm tra an ninh. "Tất cả đều ổn" anh ta nói, bước ra ngoài. Cả nhóm bước vào phòng.

Đô đốc Forrest siết chặt bàn tay Joe lần nữa. "Làm tốt lắm, con trai". Ông gật đầu với Veronica "Cô cũng vậy, thưa cô". Ông ta liếc nhìn đồng hồ. "Tôi cần phải viết một vài báo cáo". Khi Mac rời đi, ông chỉ một ngón tay về phía Joe "Không được phép ra ngoài phạm vi tòa nhà", ông nhắc nhở "Không chơi nữa". Ông ta quay về phía những lính SEALs khác, Blue, Cowboy và Harvard, đang đứng ngoài cửa cùng các đặc vụ FlnCOM "Các cậu giờ cũng đang trong đội an ninh" ông nói với họ "Các cậu phải chắc chắn rằng Trung úy Catalanotto được an toàn. Rõ chưa?"

"Tôi cho họ nghỉ tối nay, Đô đốc" Joe xen vào "Tôi nghĩ - "

"Cậu nghĩ sai rồi" Forrest nói "Cho đến ba mươi phút trước, nhiệm vụ này đã bắt đầu rồi". Cowboy rõ ràng không hài lòng về điều này. Đô đốc mở cửa bước ra hành lang "Thực tế là, tôi

cần xem xét đội ngũ an ninh trong hàng lang này, ngay bây giờ"

"Nhưng thưa ngài" Cowboy bắt đầu.

"Đó là mệnh lệnh, Ensign" Forrest quát.

Tuy vậy, ba lính SEALs không ai di chuyển cho đến khi Joe cho cả ba một cái gật đầu gần như không thấy được. Cánh cửa đóng lại sau lưng họ và căn phòng đột nhiên im lặng.

"Thế là sao?" Veronica hỏi Joe, đột nhiên không biết tại sao họ lại đang đứng rất gần nhau, làm sao mà anh lại có mùi thơm đến vậy, làm sao mà anh trông vẫn thật tuyệt trong chiếc áo trắng đến thế.

Anh cho cô một nụ cười bên lên quen thuộc khi dựa người trên tay ghế sofa. "Tôi nghĩ là Mac nhận ra rằng Diosdado có thể may mắn hạ được tôi" anh nói. "Ông ấy không muốn mất sĩ quan chỉ huy của Alpha Squad"

"Ông ấy không muốn mất một người bạn" Veronica chỉnh anh.

"Không có đâu" Joe nói "Tôi không định chết". Đó là sự thật. Tuyên bố lảng lẽ của anh kết hợp với sự chắc chắn trong mắt và trên khuôn mặt anh thuyết phục được Veronica, thật vậy. Anh nhìn mạnh mẽ và bất khả chiến bại, và gần như bất tử.

Nhưng anh không bất tử. Anh cũng là người. Anh cũng là thịt là máu, và bắt đầu từ sáng mai, anh sẽ là một mục tiêu. Khi anh bước ra khỏi cửa khách sạn và ăn mặc như Hoàng tử Tedric, có thể đang có một sát thủ với khẩu súng của hắn chờ anh.

Ngày mai vào giờ này, Joe rất có thể đã bị bắn. Anh có thể bị thương nặng. Hoặc tệ hơn. Anh có thể chết.

Chết vĩnh viễn.

Joe có thể bỏ qua sự nguy hiểm, nhưng Veronica không thể. Anh có thể ở nơi công cộng với một đội ngũ an ninh không hơn nổi mức trung bình. Chắc chắn, tỷ lệ sẽ cao hơn khi có ba lính SEALs từ Alpha Squad đã gia nhập vào đội ngũ của FlnCOM, nhưng không gì có thể đảm bảo.

Veronica sẽ an toàn trong một chiếc xe giám sát ở đâu đó, nếu những kẻ khủng bố qua mặt được đội ngũ an ninh, cô sẽ thấy Joe chết.

Anh đang ngồi đó nhìn cô, và cô bị ấn tượng bởi sự mạnh mẽ bình thản của anh, người anh hùng khiêm tốn. Anh làm điều này cho Đô đốc Forrest, cho người con trai đã chết của Đô đốc và cho tất cả những người lính Mỹ khác, những người mà đã chết dưới bàn tay Diosdado. Và cho tất cả mọi người, những người lính và những dân thường, những người sẽ bị thương hoặc bị giết bởi những kẻ khủng bố nếu chúng không dừng lại. Phải, và cả cơ hội mà anh có thể bị giết. Nhưng trong mắt Joe, rõ ràng nguy cơ đó là đáng giá để tham gia nếu điều đó có nghĩa là họ có thể bắt được những kẻ giết người. Nhưng còn một nguy cơ lớn hơn, một sự xả thân đang kinh ngạc. Anh đang mạo hiểm cuộc sống của chính mình, mạng sống quý giá của mình, mạng sống mà không gì có thể thay thế được. Đó là những gì anh có thể làm. Và với Joe, đó là những điều ít nhất anh có thể làm.

"Đã ai cảm ơn anh về những gì anh đang làm không?" Veronica hỏi, cổ họng cô thắt chặt khi cô nhìn chăm chăm vào đôi mắt Joe.

Anh nhún vai, một cái nhún vai uể oải, lặp lại cùng nụ cười dễ dãi của anh "Nếu việc này

xong, tôi có lẽ sẽ nhận được Huân chương danh dự của Ustanzia". Anh nhìn xuống những hàng huy chương của Hoàng tử Tedric trên ngực mình và nhả mặt "Xét đến việc Ted có đến 4 cái, tôi không chắc là mình sẽ muốn một cái nào" anh nói thêm. "Thậm chí nếu tôi có nói họ mang cho tôi một cái, sẽ có cả một buổi lễ, và tôi sẽ phải cười với mấy cái máy ảnh và cái bắt tay đầy mồ hôi của Ted"

"Và nếu việc này không xong...?" Giọng cô run lên.

Anh nhún vai và nụ cười của anh trở nên toe toét "Vậy thì tôi sẽ không phải bắt tay Ted, phải không?"

"Joe"

Anh đứng dậy. "Ronnie" anh nói, bắt chước giọng cô "Tươi tỉnh lên nào, được không?"

Nhưng cô không thể. Làm sao cô có thể tươi tỉnh khi ngày mai anh rất có thể đã chết? Veronica liếc nhìn xung quanh phòng, nhận thức một lần nữa rằng họ đang ở một mình. Họ chỉ có một mình, và cô có thể không bao giờ còn có cơ hội được ôm anh trong vòng tay.

Mặc cho lý trí bảo rằng cô nên tránh xa Joe, Veronica đang bước về phía anh, thu hẹp khoảng cách giữa họ, trượt tay quanh eo anh và giữ anh thật chặt, tựa đầu vào vai anh.

Anh đã bị shock. Cô gần như đọc thấy sự ngạc nhiên trong mắt anh. Cô vẫn cảm thấy sự tê liệt và căng thẳng trong cơ thể anh. Chưa bao giờ, trong cả triệu năm nữa anh nghĩ rằng cô sẽ ôm lấy anh. Khi cô bắt đầu thả lỏng, cô ngẩng đầu lên, thấy sự tổn thương ánh lên sâu trong mắt anh, một ánh lóe lên của sự thất vọng trẻ thơ. Nhưng nó đã biến mất nhanh chóng, cô lại tự hỏi có phải cô đã tưởng tượng ra không?

Anh gần như không phải ứng lại. Hầu như hông. Nhưng trước khi cô có thể thả ra, anh đã vòng tay ôm cô, cái ôm nhẹ nhàng nhưng chắc chắn giữ cô đứng yên tại chỗ. Anh thở dài nhẹ nhàng khi cho phép cơ thể thư giãn trong vòng tay cô.

Joe không thể bắt bản thân buông cô ra. Veronica đang trong vòng tay anh, và anh sẽ bị nguyên rủa nếu để cô đi.

Cô thật hoàn hảo cho anh, họ thật sự dành cho nhau. Cô vừa mềm mại lại vừa mạnh mẽ. Ôm cô như thế này thật giống như thiên đường. Veronica nhìn lên anh bằng đôi mắt màu xanh dương của mình.

Có vài điều anh muốn ngay bây giờ nhiều như anh muốn được hôn cô. Anh muốn cướp bóc khuôn miệng mềm mại của cô bằng lưỡi anh. Hôn cô sâu sắc, mạnh mẽ, cho đến khi cô nín lấy anh, choáng váng bởi ham muốn. Anh muốn siết cô trong vòng tay và mang cô vào phòng ngủ, nơi anh có thể cởi quần áo của cô với hàm răng của mình và hôn lên từng inch sự mịn màng, cơ thể dẻo dai của cô trước khi đặt mình vào nơi ngọt ngào, ấm áp trong sự chào đón của cô.

Anh cảm thấy gần như mê sảng khi chỉ nghĩ về nói - niềm hạnh phúc tuyệt đối. Và điều đó sẽ bắt đầu với một nụ hôn nhỏ... Anh từ từ cúi xuống hôn cô.

Veronica nhìn chăm chăm vào mắt anh, sững sờ, đôi môi hé mở.

Anh là một phần của thiên đường, và... cô quay mặt đi.

Miệng Joe hạ cánh trên má cô khi cô nhanh chóng kéo người ra khỏi vòng tay anh.

Sự thất vọng dâng lên trong cơ thể anh. Chết tiệt. Chuyện gì đang xảy ra ở đây? Địa ngục, cô ta bắt đầu trước. Cô ta đã vòng tay ôm anh. Và sau đó...

"Veronica" anh nói, với lấy cô.

Nhưng cô đã bước ra khỏi anh, ngoài tầm với, khi cánh cửa mở ra và các đặc vụ FICOM cùng SEALs bước vào.

"Tôi phải đi, Cat" Đô đốc Forrest nói to, vẫy tay qua cửa "Chúng ta sẽ nói chuyện vào ngày mai. Be good"

"Vâng" Veronica nói, cố lấy lại giọng khi cô với lấy chiếc cặp của mình "Tôi sẽ gặp anh vào buổi sáng, Trung úy"

Thế thôi à? Cô ta đã không hôn anh và sau đó bước ra?

Cô không nhìn vào mắt anh khi bước ra cửa, ngăn mình chạy theo cô và tóm lấy cô, có rất ít điều Joe có thể làm để ngăn cô lại.

"Cảm ơn lần nữa" Veronica nói thêm, và cô bước ra ngoài.

"Đưa cô ấy về phòng" Joe ra lệnh cho West, đột nhiên bất an khi thấy cô đi bộ một mình trong hành lang khách sạn, ngay cả khi đó chỉ là một đoạn đường ngắn.

Anh ta gật đầu và theo sau Veronica, đóng cửa lại.

"Cảm ơn lần nữa?" Cowboy lặp lại những gì cô nói. Anh ta vuốt vuốt tai khiêu khích Joe "Có chuyện gì xảy ra mà bọn tớ cần biết không?"

Joe bắn cho anh ta một cái nhìn cảnh cáo "Dừng" anh nói.

Cowboy bắt đầu nói gì đó, nhưng anh ta khôn ngoan giữ miệng lại.

Cảm ơn lần nữa.

Những từ Veronica nói vang vọng trong đầu Joe. Cảm ơn lần nữa.

Cô cảm ơn anh. Tất nhiên. Khi cô đưa tay ôm anh, cô không trao cho anh sự hấp dẫn đã luôn âm ỉ giữa họ. Không thể nào. Cô chỉ biết ơn anh. Cô ta thuộc tầng lớp quý tộc đang cảm ơn kẻ tồi tệ thấp hèn. Chết tiệt, anh ngu ngốc đến như vậy đấy.

Joe ngồi xuống.

"Mọi chuyện ổn chứ, Cat?" Blue hỏi nhẹ nhàng trong chất giọng miền Nam hiền lành của mình.

Joe đứng lên và đi về phía phòng ngủ "Ổn", anh trả lời ngay, giữ đầu quay đi để người bạn của mình không thấy nỗi đau đang hiển hiện trong mắt anh.

CHƯƠNG 12

Khi bữa tiệc ở Đại sứ quán bắt đầu lúc chín- hai mốt - một trăm giờ theo giờ của Joe - Veronica đã bắt đầu quen với việc xử lý các thiết bị trong xe giám sát.

Cô đang đeo một chiếc tai nghe không dây nhỏ cùng một chiếc micro đang gắn gần môi.

Joe có thể nghe thấy từng lời cô nói trong một chiếc tai nghe nhỏ được giấu phía trong tai phải. Và Veronica cũng có thể nghe thấy rõ những gì anh nói. Mic không dây của anh được cài trang thành một chiếc ghim cài áo.

Cô có cũng có thể thấy Joe trên một chiếc TV được đặt trên bảng điều khiển trong xe. Một chiếc màn hình khác cho thấy một góc khác của Joe. Cả hai đều từ một chiếc máy quay video thu nhỏ được đặt kín đáo bởi các đặc vụ FlnCOM. Cho đến giờ, Veronica vẫn không sử dụng nhiều lắm màn hình ghi lại những gì đang diễn ra dưới góc nhìn của Joe. Dù vậy, nó sẽ rất hữu ích tối nay.

Ba lính SEALs từ Alpha Squad cũng đeo micro và mang tai nghe cùng tần số của Veronica và Joe đang sử dụng. Thật dễ dàng để nói chuyện với Blue, Cowboy và Harvard, và dĩ nhiên, cô có thể nhận ra giọng nói của Joe bất cứ lúc nào.

Một cách không thường xuyên, các lính SEALs có sử dụng một vài từ chuyên môn viết tắt, những cụm từ như 'bãi đáp' (*LZ*) và 'trình sát' và 'lén và nhìn trộm' (*sneak and peek*). Họ cũng nói về 'T's hoặc 'tangos', những từ mà theo Veronica là ám chỉ những kẻ khủng bố. Nhưng với mỗi từ cô nhận ra, họ lại sử dụng theo bốn nghĩa khác nhau. Điều này giống như thể cô đã nghe tiếng nước ngoài vậy.

Trong suốt cả ngày, Veronica đã phải nhắc nhở Joe về những lưu ý, khi nào thì nên bỏ qua ống kính phóng viên, và khi nào thì nên nhìn thẳng vào ống kính và mỉm cười. Cô đã nhắc nhở anh khi nụ cười của anh trở nên quá rộng - quá-giống-Joe - và anh đã ngay lập tức điều chỉnh để có vẻ giống Hoàng tử thật.

Các thiết bị công nghệ cao khiến nhiệm vụ trở nên dễ dàng hơn bất cứ việc gì cô từng làm.

Những thứ mà cô sẽ không bao giờ sử dụng, tuy nhiên, lại có cảm giác đau nhói trong dạ dày cô khi trông thấy Joe trên máy quay và tự hỏi liệu những kẻ khủng bố có đang chuẩn bị tấn công hay không.

"Okay", giọng nói đến từ Kevin Laughton, người mà cũng đang theo dõi. "Chiếc limo đang tiếp cận Đại sứ quán".

"Đã rõ" West nói vào loa. "Tôi đã thấy họ đang đến". FlnCOM sử dụng tần số thông tin riêng. Joe mang tai nghe đã được chỉnh tần số để duy trì liên lạc trực tiếp với họ. Nếu ai đó - SEAL hoặc Fink - có bất kỳ cảnh báo nào, anh muốn mình có thể nghe thấy.

"Kiểm tra, kiểm tra" Veronica nghe thấy Joe nói vào mic "Tôi đến chưa?"

"Chúng tôi đã thấy anh" Laughton nói "Nghe rõ không?"

"Rõ" Joe nói "Ronnie, còn cô?"

"Tôi đây" Veronica nói, cố giữ giọng thấp và bình tĩnh. Trái tim cô đang đập một dậm một phút với ý nghĩ Joe bước vào Đại sứ quán Ustanzia và đang dựa vào cô để có được những thông tin anh cần để có thể giả dạng Hoàng tử Tedric. Và cô có thông tin, anh cần phải biết. Anh không chỉ phải lo về vai diễn Tedric cho thành công, anh còn phải lo để không bị giết.

"Máy quay sẵn sàng", một đặc vụ FlnCOM báo cáo. "Giám sát chiếc xe, có hình ảnh chưa?"
"Nghe rõ, FlnCOM" Veronica nói, và Joe cười, chỉ là cô biết anh sẽ cười.

"Gì, cô thích việc này?" anh hỏi cô.

"Chắc chắn rồi" cô nhẹ nhàng nói "Tôi không nhớ lần cuối tôi đã mong đợi một bữa tiệc ở đại sứ quán. Tôi có thể ngồi thoải mái ở đây thay vì một cái đầu vầng vất vì rượu khi xung quanh là những người nổi tiếng, món khai vị quá chính và mỉm cười đến đau cả mặt"

"Joe vươn người qua chiếc limosine, đến gần hơn những chiếc máy ảnh "Món khai vị nấu quá chín sao?", anh nói, mặt lạnh tanh "Đó chính là những gì tôi mong đợi à?"

"Sẵn sàng mở cửa xe" Giọng West tuyên bố "Mọi người vào vị trí chưa?"

"Joe, cẩn thận" Veronica thì thầm nhanh.

Anh chạm nhanh vào tai mình, cho cô biết rằng anh đã nghe thấy cô. Cô thấy điều gì đó nhấp nháy trong mắt anh trước khi anh hướng về phía những chiếc máy quay.

Anh đang nghĩ gì vậy? Có phải anh đang nghĩ về đêm qua, cái cách mà anh đã hôn cô? Anh đã hôn cô một lần nữa, và cô có lẽ cũng đã hôn lại anh, nếu cô không nghe thấy tiếng cửa phòng khách sạn được mở.

Có lẽ sao? Chắc chắn - cô thừa nhận. Cô nên biết ơn rằng họ đã bị cắt ngang. Cô biết rằng cô cảm thấy biết ơn vì âm thanh của tay nắm cửa. Sẽ thật khủng khiếp khi có ba đặc vụ FlnCOM và ba lính SEALs cùng một Đô đốc hải quân mở cửa và thấy cô đang bị khóa trong vòng tay Joe.

Joe đã trở nên xa cách sáng nay, không nghi ngờ gì là kết quả trực tiếp từ việc cô bỏ đi nhanh chóng đêm qua. Veronica cảm thấy có lỗi vì đã bỏ chạy. Nhưng nếu cô ở lại, và a tiếp tục, cô sẽ lại kết thúc lần nữa trong vòng tay anh. Và, rất có thể, trên giường anh.

Cô đã nghĩ rằng chỉ cần chút thời gian và chút khoảng cách có thể giảm đi sức hấp dẫn mà cô cảm thấy từ người đàn ông này. Nhưng khi cô bước khỏi phòng sáng nay, Joe đã chỉnh tề trong một bộ vest đen hào nhoáng của Tedric và đang sẵn sàng chờ cùng các đặc vụ FlnCOM ngoài hành lang. Cô nhìn anh, đôi mắt họ gặp nhau, và sự hấp dẫn lại dấy lên một lần nữa.

Không, thời gian và khoảng cách chẳng là gì cả. Cô đã rất muốn hôn Joe sáng nay như cô đã hôn anh tối qua. Thậm chí còn hơn thế nữa.

Nhóm mật vụ đã đưa anh tới thang máy và cô theo sau cách một hai bước. Sau khi xuống cầu thang, họ đã lập tức bắt tay vào nhiệm vụ.

Đô đốc Forrest đã giải thích các thiết bị trong xe, và Joe đang nhìn không chút cảm xúc vào những chiếc camera đang nhấp nháy sáng liên tục.

Cô đã nói chuyện với anh vào chiếc tai nghe nhỏ, và mặc dù anh trả lời ngắn gọn và xúc tích trong suốt thời gian đó, giọng anh vẫn nghe thật ấm áp và có chút hài hước và mỉa mai của

anh.

"Cửa đang mở" West thông báo, và những hình ảnh trên màn hình nhảy từ các đặc vụ đang giữ những chiếc máy quay tránh xa xe limo và các tay săn ảnh đang điên cuồng khi Joe bước ra khỏi chiếc xe dài màu trắng, và Veronica nhín thở. Nếu có ai đó bắn anh, sẽ là lúc này, khi anh đi từ chiếc xe vào Đại sứ quán. Bên trong có sự bảo mật chặt chẽ hơn. Anh vẫn sẽ gặp nguy hiểm, nhưng sẽ không bằng một nửa bây giờ.

Những đặc vụ FlnCOM đang vây quanh anh và hối thúc anh vào trong, một trong số họ đang giữ đầu Joe thấp xuống, tránh khỏi việc trở thành mục tiêu.

"Well, rất hài hước" Veronica nghe Joe nói khi cánh cửa Đại sứ quán đóng lại sau lưng. "Nhớ cảnh báo tôi trong lần tới các người đặt tôi vào nửa tình trạng thế này, được không, mọi người?"

"Chúng tôi đang ở trong", giọng West nói.

Trên màn hình của Veronica, đại sứ Ustanzia đang tiến về phía Joe, theo sau là một đoàn các quan khách và những người nổi tiếng. Joe ngay lập tức thay đổi, thẳng vai, biểu hiện sự kiêu ngạo.

"Henri Freder, đại sứ Ustanzia tại Hoa Kỳ" Veronica nói với Joe. "Ông ta biết anh. Ông ta đã có mặt tại cuộc họp tối qua, và ông ấy có thể giúp anh"

"Thưa điện hạ" Freder cúi chào Joe "Vinh hạnh chào đón ngài tới Đại sứ quán Ustanzia".

Joe gật đầu đáp lại, chỉ là một cái nghiêng đầu rất nhẹ. Veronica mỉm cười. Joe còn tuyệt hơn cả sự lạnh lùng của Tedric. "Người đàn ông bên trái Freder là Marshall Owen" Veronica nói với Joe, thêm vào những thông tin về Owen từ máy tính "Owen là một doanh nhân đến từ... Atlanta, Georgia, người đang sở hữu khá nhiều bất động sản ở châu Âu, bao gồm cả ở Ustanzia. Ông ta là một người bạn của cha anh. Anh chỉ gặp ông ta ba hoặc bốn lần trước đây tại Paris. Trong một trận cầu lông. Anh thắng, nhưng vì ông ta đã xin thua. Bắt tay ông ta và nói 'Ông Owen' - Cha anh có vẻ nợ ông ta khá nhiều tiền"

Trên màn hình, Joe đang bắt tay Owen Marshall "Ông Owen" anh nói trong một tông giọng không thể nhầm được của Tedric "Thật vui được gặp lại ông. Ông có ở lại đây lâu không? Có lẽ ông có thể đến khách sạn trong chuyến thăm viếng? Có một sân tập cầu lông cạnh đó, tôi tin là vậy"

"Tuyệt vời" Veronica thì thầm.

Với những thiết bị cùng khả năng bắt chước của Joe, việc này đang rất ổn - cách Joe biểu hiện - dễ như ăn bánh.

Joe đang ngồi trên một chiếc ghế dài sang trọng, uống bia từ chai và cố gắng để giảm áp lực.

Có một tiếng gõ nhẹ vào cửa phòng và West di chuyển đến để trả lời, chỉ hơi hé cửa. Đặc vụ FlnCOM mở cửa rộng hơn và Veronica lướt vào trong.

Cô mỉm cười khi thấy Joe "Hôm nay anh thật tuyệt."

Anh cảm thấy nét mặt mình thư giãn khi anh mỉm cười lại cô "Cô cũng không tồi chút nào".

Anh bắt đầu đứng dậy nhưng cô vẫy tay ra hiệu anh cứ ngồi lại. "Bia không? Hay thứ gì đó để ăn? Chúng ta có thể đặt...?"

Chúa Jesus, Đức mẹ maria và thánh Joseph, có lẽ nào giọng anh nghe lại quá háo hức với sự bầu bạn của cô đến vậy?

Cô lắc đầu, vẫn mỉm cười với anh "Không, cảm ơn anh" cô nói "Tôi thực sự chỉ muốn ghé qua và cho anh biết anh đã làm rất tốt"

Joe đã cố gắng giữ khoảng cách suốt cả ngày dài. Anh đã cố gắng hành động bình thường và vô tư. Cố gắng. Chúa Jesus, Đức mẹ maria, Thánh Joseph, sau đêm qua, sau khi anh nhận ra Veronica đã chỉ ôm anh như một cử chỉ của lòng biết ơn, anh không nên còn thấy vấn đề gì trong việc giữ khoảng cách với cô. Anh nên hiểu biết hơn thế. Ngay cả sau khi cô xin lỗi cho cơn giận bộc phát của mình, sau khi gọi anh là ngu ngốc và thiếu hiểu biết, anh nên biết rằng chỉ vì cô xin lỗi khi nói những điều đó, không có nghĩa rằng cô không nghĩ đó là sự thật.

Veronica đã nói với anh rằng cô muốn họ là bạn - yeah, có lẽ cùng cách cô đã làm bạn với một con chó hoang.

Nhưng sau cả ngày dài, anh đã 'chơi đùa' với hàng đồng máy quay, biết rằng cô đang dõi theo anh, tận hưởng âm thanh giọng cô nói thân mật vào tai anh.

Vấn đề không phải là họ đang cách nhau hàng chục, mà đó là khác biệt đến cả trăm yard. Veronica kết nối với anh từ một chiếc xe giám sát. Giọng nói của cô là âm thanh Joe đã nghe nhiều nhất trên chiếc tai nghe thu nhỏ của mình. Anh phục thuộc vào cô và tin tưởng cô khi cô cho anh những thông tin và những chỉ dẫn. Dù cô biết hay không, mối quan hệ giữa họ đang trở nên thân mật hơn.

Và Joe nghi ngờ rằng cô biết điều đó.

Anh nhìn chằm chằm vào cô lần nữa, anh nhận ra. Mắt cô xanh hơn và mở to hơn khi cô nhìn lại anh.

Anh rời mắt khỏi cô trước. Anh đang đùa với ai chứ? Anh đang cố làm gì đây? Không phải hai lần bị từ chối là quá đủ rồi sao? Anh còn muốn gì nữa, lần thứ ba chắc?

"Muộn rồi", anh thô lỗ nói, muốn cô hoặc trong vòng tay anh hoặc biến mất.

"Phải" cô nói, rõ ràng đang bối rối "Tôi xin lỗi. Tôi..." Cô lắc đầu và chớp lấy chiếc cặp của mình. "Đây là lịch trình ngày mai", cô nói thêm, đưa anh một tờ giấy. "Chúc ngủ ngon". Cô di chuyển một cách duyên dáng đến cửa.

"Saint Mary's" Joe nói ta, mắt anh tóe lửa khi lướt qua những cái tên trên danh sách. Veronica dừng lại và quay về phía anh "Phải, đúng vậy", cô nói "Tôi nghĩ là nên yêu cầu anh mặc thứ gì đó... đặc biệt"

"Cái gì? Bộ suit hình gà khổng lồ á?"

Cô bật cười lớn "Không chính xác như những gì tôi nghĩ"

"Thế chắc cô nên nói cụ thể hơn đi"

"Áo khoác xanh, khăn quàng đỏ, quần đen" Veronica chỉ dẫn "Tôi nghĩ đó là trang phục kiểu Hoàng tử (*bộ đồ giống trong mấy phim hoạt hình của các hoàng tử*) của Tedric. Anh không chuẩn bị cho một thứ như vậy sao?"

"Có và tôi sẽ mặc nó ngày mai" Joe cúi đầu "Mong muốn của nàng là mệnh lệnh đối với tôi."

CHƯƠNG 13

Veronica ngồi cùng Joe trên chiếc limosine. Anh đang mặc bộ trang phục kiểu hoàng tử giống như cô đã yêu cầu, và anh trông đẹp trai đến tức cười. "Đây sẽ là một chuyến đi khó khăn", cô nói, hoạt tất thêm một số công việc vào phút cuối trên chiếc máy tính xách tay.

"Cô đùa đấy à?" Joe nói "Không có các phương tiện truyền thông, không phô trương, khó khăn thế nào được?"

"Lần này tôi đi cùng anh" Veronica nói, như thể cô không nghe thấy anh.

"Ồi không, cô sẽ không" anh phản đối "Tôi không muốn cô ở gần tôi trong vòng 10 feet."

Cô nhìn lên từ màn hình máy tính "Không nguy hiểm đâu" cô nói "Saint Mary's không có trên lịch trình để thu hút báo chí"

"Luôn luôn có nguy hiểm" Joe khẳng định "Luôn có khả năng chúng ta bị theo dõi".

Veronica nhìn ra ngoài cửa sổ. Ba chiếc limo bọc thép khác, đang theo sau họ.

"Lạy chúa nhân từ" cô nói bất ngờ "Anh nói đúng! Chúng ta bị theo sau bởi ba chiếc limosine bóng loáng và..."

"Quên đi, St. John" Joe thì thầm "Cô sẽ không ra đó, và đây là quyết định cuối cùng"

"Anh không muốn tôi bị thương" Veronica gấp máy tính và trượt nó vào chiếc túi. "Thật ngọt ngào"

"Đó là tôi" Joe nói "Hoàng tử bánh ngọt"

"Nhưng tôi cần ở đó"

"Ronnie - "

"Saint Mary's là một trại tế bần, Joe" Veronica nói khẽ "Những đứa trẻ mắc bệnh ung thư". Joe im lặng.

"Có một cô bé tên Cindy Kaye đang ở tại Saint Mary" cô tiếp tục, thấp giọng "Cô bé đã viết một bức thư cho Tedric, hỏi anh ta liệu có thể dừng lại và ghé thăm cô bé trong chuyến công du tới Hoa Kỳ không. Cô bé muốn gặp Hoàng tử trước khi chết" Cô hắng giọng "Cindy có một khối u não không thể mổ. Cô bé đã viết thư cho Tedric vài tháng - không phải anh ta thấy phiền khi đọc thư. Nhưng tôi đã đọc chúng. Từng từ một. Cô bé rất vui tươi và trong sáng. Và cô bé sẽ chết trong vài tuần nữa"

Joe phát ra một âm thanh trầm, đau khổ. Anh đưa một tay lên trán, che mắt khỏi cái nhìn của cô.

"Tôi đã nói chuyện với mẹ cô bé sáng nay" Veronica nói. "Rõ ràng là bệnh của Cindy đang

dần trở nên tệ hơn. Cô bé đã tập nhún gối chào trong nhiều tháng, nhưng đêm qua, cô bé..." Cô hắng giọng lần nữa "Khối u đã ảnh hưởng thêm và thêm nữa đến sự vận động, và cô bé giờ còn không thể ra khỏi giường"

Joe chửi thề, lớn tiếng, khi chiếc limo chậm lại bên ngoài nhà tế bần. Đó là một tòa nhà màu trắng sạch sẽ, nhiều cửa sổ, và những bông hoa đẹp đang nở trong khu vườn gọn ghẽ. Có một bức tượng Đức Mẹ, cũng màu trắng, giữa những bông hoa. Thật là một cảnh tượng đẹp, yên tĩnh và thanh bình. Nhưng bên trong... Bên trong là những đứa trẻ, tất cả sẽ chết vì ung thư.

"Tôi phải làm gì với một đứa trẻ sắp chết?" Joe hỏi, giọng anh khàn đi "Tôi không biết" Veronica thừa nhận "Tôi sẽ đi cùng anh - "

"Còn lâu" Joe lắc đầu.

"Joe"

"Tôi nói, Không. Tôi sẽ không mạo hiểm mạng sống của cô, chết tiệt!"

Veronica đặt một tay lên cánh tay anh và chờ đến khi anh ngược nhìn cô "Đó là một khả năng rất nhỏ"

Cindy Kaye rất nhỏ, gầy và yếu. Cô bé trông như thể chỉ sáu tuổi so với 10 tuổi thật. Máu tóc nâu dài của cô bé sạch sẽ và được tết một dải ruy băng hồng. Cô bé đang nằm trên cheiéc giường của mình, mặc một chiếc váy hồng xếp nếp với rất nhiều ren. Chân cô bé, xỏ trong chiếc quần trắng, trông thật thanh mảnh. Cô bé mang một đôi giày múa bale trắng trong bàn chân nhỏ.

Đôi mắt nâu ngấn nước, những giọt nước mắt chảy dài trên má, khi Joe bước vào phòng và dành cho cô bé một cái cúi chào hoàng gia.

"Tiểu thư" anh nói trong một tông giọng không thể nhầm của Tedric. Anh tiếp cận Cindy cùng với rất nhiều ống truyền và cách thiết bị y tế xung quanh mà không chút do dự. Anh ngồi trên mép giường Cindy và nhắc tay cô bé lên môi "Thật vinh dự khi được đáp lại mong ước cuối cùng của cháu. Bức thư của cháu đã mang lại niềm vui và ánh mặt trời đến cuộc sống của chú"

"Cháu muốn nhún gối chào chú" Cindy nói. Giọng cô bé đang run rẩy, những lời mà cô bé đã rất kiên trì luyện tập.

"Khi em gái chú, công chúa Wila, được 12 tuổi" Joe nói, nghiêng về phía trước như thể anh đang chia sẻ một bí mật với cô bé, "Cô ấy bị thương ở lưng và cổ trong một tai nạn trượt tuyết và phải nằm liệt giường, không khác cháu bây giờ. Dì của bọn chú, nữ công tước Milan đã dạy cô ấy các nghi thức xã hội trong lúc đó. Nữ công tước đã dạy cô ấy cách nhún gối chào bằng mắt."

Cindy đợi để anh tiếp tục.

"Nhắm mắt lại" Joe nói "đếm đến ba sau đó mở mắt ra". Cindy làm theo.

"Tuyệt vời" Joe nói "Cháu chắc phải có dòng máu hoàng gia trong tĩnh mạch để có thể nhún gối chào bằng mắt một cách thanh lịch như vậy trong lần đầu tiên"

Cindy lắc đầu, khóe môi cong lên.

"Không có sao? Chú không tin đâu" Joe nói, mỉm cười lại với cô bé "Trang phục của cháu rất

đẹp, Cindy"

"Cháu mặc nó chỉ dành riêng cho chú" cô bé nói.

Joe đã phải cúi gằm hơn để hiểu được. Anh nhìn lên bắt gặp mắt người phụ nữ đang ngồi bên giường - đó là mẹ Cindy. Bà đáp lại bằng ánh mắt ngọt ngào, buồn bã, một nụ cười biết ơn, anh đã phải quay đi.

Con gái bà, báu vật của bà, đứa con gái xinh đẹp của bà, đang hấp hối. Joe đã luôn tin rằng anh là một người đàn ông mạnh mẽ, nhưng anh không chắc anh còn đủ sức để ngồi bên cạnh giường của đứa trẻ đang hấp hối, ngày quay ngày, giấu đi tất cả sự thất vọng và bất lực của mình, và cả sự tức giận, chỉ trao đi sự an ủi, những nụ cười và sự thanh bình, yên tĩnh, tình yêu và sự ấm áp.

Anh cảm thấy sự thất vọng và tức giận trào lên như một cơn lốc xoáy trong mình, nó khiến dạ dày anh nhộn nhạo. Bằng cách nào đó, anh vẫn mỉm cười "Chú rất vinh dự" anh nói với Cindy.

"Chú nói tiếng Ustanzia được không" Cindy hỏi

Joe lắc đầu "Ở Ustanzia chú nói tiếng Pháp" anh nói.

"Je Parle un frangais bút," Cindy nói, từ ngữ gần như không nghe được. Ôi chúa ơi, Veronica nghĩ. Giờ phải làm sao?

"Tres bien" Joe nói trơn tru "Rất tốt"

Veronica thư giãn trở lại. Joe cũng biết chút tiếng Pháp. Cảm ơn trời. Đó lẽ ra đã trở thành thảm họa thật sự. Thử tưởng tượng sự thất vọng của đứa trẻ khi thấy hoàng tử của mình là một kẻ-mạo-danh...

"Cháu rất muốn nhìn thấy đất nước của chú" Cindy nói, trong tông giọng cứng nhắc của cô bé.

Ôi trời ơi. Veronica đứng lên "Cindy, cô chắc rằng Hoàng tử Tedric cũng muốn cháu đến thăm đất nước của chú ấy, nhưng chú ấy thực sự nên thực hành khả năng tiếng Anh của mình, giờ chú ấy đang đến thăm nước Mỹ mà"

Joe nhìn cô "Không sao đâu" anh thì thầm, quay lại với Cindy "Chú biết cách để cháu có thể đến thăm đất nước chú" Joe trả lời hoàn hảo bằng tiếng Pháp "Nhắm mắt lại nào, và chú sẽ cho cháu biết tất cả về đất nước Ustanzia xinh đẹp của chú, và cháu có thể thấy được như thế cháu đang ở đó"

Miệng Veronica đang há ra. Joe nói tiếng Pháp sao? Joe nói tiếng Pháp. Cô khép miệng đóng lại và lắng nghe trong im lặng khi anh mô tả về núi và thung lũng Ustanzia gần như bằng thơ - bằng tiếng Pháp và tiếng Anh, khi một vài từ quá khó hiểu đối với cô bé.

"Nghe thật tuyệt" Cindy nói với một tiếng thở dài.

"Đúng vậy" Joe trả lời. Mỉm cười đáp lại "Cháu có một vài người ở đất nước chú có thể nói cả tiếng Nga nữa?" Sau đó anh lặp lại câu hỏi trong tiếng Nga hoàn mỹ.

Veornica phải ngồi lại. Tiếng Nga? Anh còn nói được ngôn ngữ nào khác nữa? Hoặc có lẽ cô nên tự hỏi ngôn ngữ nào mà anh không thể nói...

"Cháu có nói được tiếng Nga không?" Joe hỏi cô bé.
Cô bé lắc đầu.

"Thử nói 'da' đi" Joe nói

"Da" cô bé đáp.

"Trong tiếng Nga nó có nghĩa là 'yes'" anh nói với cô, và nụ cười của Joe thật ấm áp, thân thiện, đó không phải nụ cười miễn cưỡng của Tedric. "Giờ thì cháu cũng nói tiếng Nga nhé"

"Da" cô bé lặp lại, với một nụ cười rạng rỡ.

Một đặc vụ FlnCOM xuất hiện ở cửa. Khi Joe nhìn lên, anh ta chạm tay vào đồng hồ "Chú phải đi rồi" Joe nói "Rất xin lỗi cháu vì chú không thể ở lại lâu hơn"

"Được ạ" Cindy nói, nhưng một lần nữa mắt cô bé lại ngấn nước.

Joe cảm thấy như ai đó đang bóp chặt tim anh. Anh đã ở đó, thăm Cindy, chỉ khoảng 30 phút. Khi họ lên lịch cho chuyến công du, McKinley đã muốn chỉ dành 5 phút cho Saint Mary's, nhưng Veronica đã khẳng định rằng phải mất ít nhất nửa tiếng không ít hơn. Nhưng bây giờ, dường như nửa giờ đó vẫn không đủ dài.

"Chú rất vui vì đã gặp cháu" Joe nói, nghiêng về phía trước để hôn lên trán cô bé khi anh đứng dậy. "Thưa điện hạ...?"

"Ừ, tiểu thư?"

"Cháu nghe tin rằng ở Ustanzia đang có rất nhiều trẻ em bị đói" Cindy nói, cố gắng để nói mỗi từ. Joe gật đầu nghiêm túc "Phải" anh nói "Đó là tin đúng. Gia đình chú đang cố gắng để khắc phục điều đó"

"Cháu không thích khi những đứa trẻ bị đói" cô bé nói.

"Chú cũng vậy" Joe nói, giọng anh khàn đi. Cơn lốc xoáy trong anh đang dần trở lại. Làm thế nào mà đứa trẻ này lại có thể lo cho khó khăn và nỗi đau của người khác, khi mà bản thân cô bé còn đang bị đau hơn thế?

"Sao chú không chia sẻ thức ăn của mình với họ?" cô bé hỏi.

"Điều đó không dễ như vậy đâu" Joe nói. Nhưng cô bé biết điều đó. Chắc chắn, hoặc tất cả mọi người, đều biết. "Sẽ được mà" cô bé nói.

Anh gật đầu "Cháu nói đúng. Sẽ được thôi"

Cô bé nhắm mắt và nhún gối chào bằng mi mắt.

Joe cúi đầu. Giờ đây anh có thể nói gì? Mọi chuyện sẽ tốt đẹp? Đó sẽ còn hơn cả một trò đùa độc ác. Chú sẽ gặp lại cháu? Một điều không có thật. Cả anh và đứa trẻ này đều biết rằng họ sẽ không bao giờ gặp lại. Sự giận dữ và thất vọng trong anh tăng lên tận hòng, khiến anh thật khó để nói tiếp. "Tạm biệt, Cindy" anh nói, bước về phía cửa.

"Cháu yêu chú, Hoàng tử" Cindy nói.

Joe dừng lại quay về phía cô bé, khó khăn để mỉm cười "Cảm ơn cháu" anh nói "Chú sẽ nhớ"

mãi ngày hôm nay, Cindy - luôn luôn và sẽ mang cháu trong tim chú"

Cô bé nhỏ mỉm cười, hạnh phúc bởi một điều rất nhỏ như vậy, một niềm vui nhỏ như vậy.

Bằng cách nào đó Joe giữ nụ cười trên gương mặt cho đến khi anh bước khỏi phòng. Bằng cách nào đó anh bước xuống cầu thang mà không cần đặt tay lên tay vịn. Bằng cách nào đó anh có thể bước đi khi mà cơn giận dữ đang đốt cháy dạ dày và cổ họng anh khi mà lẽ ra đôi mắt anh đang trở nên căng thẳng và đôi chân anh không thể mang anh bước về phía trước.

Anh quay về phía bức tường và chống tay dựa vào đó, vùi mặt vào khuỷu tay, hy vọng, cầu nguyện rằng nỗi đau anh đang mang sẽ dịu đi.

Nhưng sao lại không chứ? Cindy sẽ không thể khỏe lại. Cô bé sẽ chết, có thể chỉ vài ngày nữa. Sự bất công của nó giống như có ai đó vừa lên gối vào háng anh. Sự cay đắng trào lên miệng anh và anh muốn chỉ tay lên trời mà nguyên rửa Chúa tại sao lại để điều này xảy ra.

"Joe"

Ronny ở đây. Dẫn anh đi xuống hành lang, cô kéo anh vào một nhà nguyện nhỏ. Ấm áp và yên tĩnh, cô đưa tay ôm lấy anh và giữ anh thật chặt.

"Chúa ơi" anh nói, chiến đấu với những giọt nước mắt "Ôi chúa ơi"

"Tôi biết" cô nói "Tôi biết. Nhưng anh đã làm rất tốt. Anh đã khiến cô bé mỉm cười. Anh đã cho cô bé hạnh phúc"

Joe lùi lại để nhìn Veronica. Ánh sáng chảy qua những ô cửa sổ nhiều màu, hắt ra ánh sáng đỏ, xanh, vàng lên sàn gạch. "Tôi thậm chí còn không phải hoàng tử thật" anh cay nghiệt nói. "Tất cả chỉ là một lời nói dối"

Veronica lắc đầu "Tedric hẳn sẽ khiến cô bé thất vọng khủng khiếp" cô nói "Anh đã cho cô bé điều gì đó thật đẹp để mơ tới"

Joe cười lớn, nhưng nó thoát khỏi miệng anh nghe như tiếng nấc. Anh nhìn lên cây thánh giá trên tường phía sau nhà thờ "Phải, nhưng trong bao lâu?"

"Đủ lâu khi cô bé cần mơ những giấc mơ thật đẹp" Veronica nói khẽ. Joe cảm thấy mắt anh lại đầy nước. Anh đã cố gắng chớp mắt, nhưng một hoặc hai giọt vẫn thoát được, lăn dài trên má anh. Anh đang khóc. Chúa ơi, anh đã không khóc kể từ khi anh 15 tuổi. Thật xấu hổ, anh lau mặt bằng một bàn tay. "Đây là lý do tại sao cô khẳng khẳng có Saint Mary's trên lịch trình" anh thô lỗ nói "Cô mới thật sự là người khiến cô bé đó hạnh phúc"

"Tôi nghĩ đó là tinh thần đồng đội" Veronica nói, mỉm cười với anh qua những giọt nước mắt của chính mình.

Anh chưa bao giờ nghĩ cô trông đẹp hơn. Gần như mọi thứ cho đã làm, anh nhận ra, đều vì lợi ích của một cô bé sẽ chết. Chắc chắn, cô muốn giúp để bắt những kẻ khủng bố. Và cô muốn giúp bạn mình, công chúa Ustanzia. Nhưng điều khiến cô chắc rằng Joe có thể hơn được Hoàng tử Tedric, chính là đứa trẻ đang ốm trên chiếc giường bệnh đó.

Anh biết chắc điều đó cũng như biết rằng trái tim anh đang đập.

Chiếc thòng lọng quanh ngực Joe đang thắt chặt hơn nữa. Trong khoảnh khắc đứng tim anh tưởng mình sẽ không bao giờ thở lại được. Nhưng có điều gò đó vừa gây, không phải chiếc thòng lọng, một thứ gì đó trong đầu anh - một giọng nói "Mày đang yêu người phụ nữ này,

thẳng đần" và anh biết rằng đó là sự thật.

Cô thật tuyệt. Và anh phát điên lên vì yêu cô.

Nụ cười của cô mờ dần và chỉ còn lại trong mắt cô sự ấm áp, sự ấm áp và ngọn lửa dục vọng vẫn luôn ở đó. Cô bước rakhỏi vòng tay anh, và nâng miệng cô lên anh và...

Chúa ơi, anh đang hôn cô. Anh đang thực sự hôn cô.

Anh chiếm lấy môi cô một cách thềm khát, kéo cơ thể mềm mại của cô gần anh hơn. Anh muốn hút lấy cô, ăn tươi nuốt sống cô, trở thành một phần trong cô. Anh hôn cô lần nữa và lần nữa, lưỡi anh quét quét liệt một cách thiếu tế nhị, anh đang chiếm đoạt môi cô một cách man rợ.

Anh có thể cảm thấy tay cô đang vòng quanh cổ anh, cảm thấy cô đang ấn mình thậm chí còn chặt hơn vào anh khi cô đang hôn anh với tất cả sự buông thả.

Điều này thật đúng đắn. Hoàn hảo, cực kỳ hoàn hảo. Người phụ nữ này, vòng tay anh quanh cô, hai trái tim đang đập - đồng điệu. Hai tâm hồn đang hòa quyện. Tâm trí họ khác nhau nhưng lại giống nhau.

Joe biết với một sự chắc chắn cực kỳ điều mà anh đã đấu tranh và phủ nhận cho đến giờ. Anh muốn Ronnie St John

Vĩnh viễn.

Giống như "cho đến khi cái chết chia lìa"

Anh muốn làm tình với cô, ám ảnh cô, sở hữu trái tim cô giống như cô đã hoàn toàn sở hữu trái tim anh. Anh muốn thấy đôi mắt cô khi chúng mở lớn trong niềm vui, nghe cô nức nở tên anh khi anh lấp đầy cô, hoàn toàn, tuyệt đối, trong một cú đẩy của tình yêu và sự ràng buộc.

Lần đầu tiên trong cuộc đời mình, Joe hiểu khái niệm về hạnh phúc mãi mãi. Đó là một lời hứa anh chưa bao giờ cho phép mình nghĩ đến, và thứ mà anh chưa bao giờ nghĩ rằng mình có thể có.

Nhưng nó luôn ở đó, nhìn chằm chằm vào anh bất cứ khi nào Veronica bước vào phòng. Đó là trong cái cách cô đứng, cách cô nghiêng đầu một chút khi nghe anh nói chuyện, cách cô đã cố gắng một cách không hiệu quả để giấu đi mái tóc hoang dại của mình thành một búi, cách mà đôi mắt xanh của cô nháy múa khi cô cười. Và đó là trong cách mà cô hôn anh, như cô đang làm, như thể cô muốn quần đùi chân dài tuyệt đẹp của cô quanh eo anh và cảm nhận được anh bên trong cô mãi mãi, vĩnh viễn.

Nhưng cũng đột ngột như khi nụ hôn bắt đầu, nó dừng lại.

Veronica kéo người ra, như thể cô vừa nhận ra rằng họ đang đứng giữa nhà nguyện của nhà tế bần, bao quanh bởi kính màu và những thanh gỗ tối màu, cùng nền, với một đặc vụ FlnCOM đang quan sát họ từ phía cửa ra vào, một phụ nữ đang quỳ lạng lễ trước bàn thờ. Họ đứng đó, hôn nhau, trước sự chứng kiến của một nữ tu, đang khóc -

Má Veronica trở nên ửng hồng khi Joe nhìn vào mắt cô, cố gắng đoán xem cô đang nghĩ gì. Có phải đây lại là một 'sai lầm' khác? Hoặc có phải đây đơn giản chỉ là một dạng khác của lòng-biết-ơn? Hoặc có phải đây còn hơn cả những thứ đó? Làm ơn, Chúa tôi, anh muốn đây còn hơn cả những điều đó. Anh muốn cô cảm thấy những điều anh đang cảm nhận. Nhưng họ đang ông

chỉ có một mình, và anh không thể hỏi. Anh không thể nói được. Tất cả những gì anh có thể làm chỉ là hy vọng. Cô nhìn anh chăm chú, biểu hiện trong mắt cô như thể một lời thì thầm xin lỗi. Một lời xin lỗi. Sai lầm và một lời xin lỗi bắt buộc.

Tim Joe chùng xuống khi đặc vụ FlnCOM nhanh chóng dẫn cả hai trở lại chiếc xe đang đợi. Và khi Kevin Laughton giục Veronica vào một chiếc limosine khác và cô thậm chí không liếc nhìn lại Joe khi bước vào trong, tim anh như vỡ ra.

Anh đã có câu trả lời. Nụ hôn vừa rồi lại là một sai lầm khác.

Joe im lặng trong chuyến bay đến Boston. Ngay cả những người bạn từ Alpha Squad cũng biết điều mà tránh xa anh.

Veronica ngồi xuống chỗ ngồi bên cạnh anh, và anh ngược lên, đôi mắt cảnh giác.

"Anh ổn không?" cô lặng lẽ hỏi.

Anh mím môi cười "Sao tôi lại không ổn chứ?"

Veronica không chắc làm sao để trả lời câu hỏi. Bởi anh đã dành thời gian cho đứa trẻ sắp chết. Bởi anh đã nói chuyện với cô bé và anh đã không cố để giả vờ rằng cô bé sẽ có tương lai, rằng cô bé sẽ không chết. Bởi thật đau như quỷ khi biết rằng không gì anh hay bất kỳ ai khác có thể làm cho cô bé đó, ngoại trừ việc khiến cô bé mỉm cười vài lần -

Và bởi vì anh đã hôn em như thể thế giới sắp sụp đổ dưới chân anh, và khi em đi, anh nhìn em như thể em đang xé tim anh khỏi lồng ngực -

Joe lắc đầu "Cô biết đấy, đó là một vấn đề lớn, tôi cũng như mọi người, chúng ta đều có một linh hồn" anh phàn nàn "Tất cả mọi người đều có những lo lắng, anh có thể không có, giờ anh có thể bật khóc bất cứ lúc nào khi có ai đó nói 'Boo, Phải, quên đi. Tôi ổn'"

Veronica gật đầu, không dám bình luận gì, chắc chắn càng không dám đề cập đến nụ hôn. Không được. Họ ngồi đó trong im lặng, và cô quay lại nhìn anh "Tôi đã không biết rằng anh nói được tiếng Pháp" cô nói, chủ đề này anh toàn hơn nhiều, hy vọng anh sẽ là người đề cập tới nụ hôn của họ trước "Và cả tiếng Nga?"

Joe nhún vai "Tôi là một chuyên gia ngôn ngữ" anh nói, thở dài "Không thành vấn đề đâu"

"Anh có thể nói được bao nhiêu thứ tiếng"

"Tám" anh nói

"Tám" Veronica lặp lại. Cách anh nói điều đó, như thể đó chẳng là gì cả. Cô nói được tiếng Anh, tiếng Pháp, một chút tiếng Tây Ban Nha, và điều đó mới không làm gì cả. Thực tế, nó đã giúp ích rất nhiều trong công việc.

"Ai đó trong đội phải giao tiếp với dân địa phương" anh nói, như thể cần giải thích mọi điều. Đội SEAL của anh cần anh để nói tám ngôn ngữ khác nhau, vì vậy anh đã học tám ngôn ngữ khác nhau.

"Anh còn giỏi những gì nữa?" cô hỏi

Joe nhún vai "Các kỹ năng thông thường của SEAL"

"Giữ một quả bóng thăng bằng trên mũi và sửa như chó à?"

Cuối cùng anh cũng mỉm cười "Không hẳn" anh nói.

"Tôi cho rằng kỹ năng bơi cũng cần thiết" Veronica nói "Hoặc không anh sẽ không được gọi là SEALs"

"Ừ, bơi lội" anh nói "Và lặn biển. Nhảy dù. Dù lượn" Anh bắt đầu danh sách bằng mỗi ngón tay "Thuốc nổ, trên cạn và dưới nước. Vũ khí và những thứ đồ chơi chiến tranh công nghệ cao khác. Võ thuật và một số kỹ thuật đấu tay đôi thông thường. Máy tính. Ổ khóa. Hệ thống báo động. Những thứ kiểu vậy"

"Đô đốc Forrest nói anh là thiên xạ" Veronica nói

"Chuyên gia. Tất cả lính SEAL trong đội 10 đều vậy" anh trả lời, nhún vai cho qua.

"Bên cạnh ngôn ngữ, anh còn là chuyên gia về cái gì nữa?" Veronica hỏi.

Anh nhìn cô chăm chú trong giây lát "Tôi biết nhiều hơn mọi người một chút khi nói đến những thứ đồ chơi chiến tranh công nghệ cao" cuối cùng anh nói "Tôi cũng là chuyên gia sinh tồn trong địa hình rừng nhiệt đới, sa mạc, bắc cực. Cô đã biết về khả năng ngôn ngữ và khả năng... bất chước của tôi. Lần này có ích đấy chứ. Tôi có thể bay bằng bất kỳ loại máy bay nào, từ trực thăng cho đến một chiếc máy bay siêu thanh." Anh mỉm cười, nhưng nụ cười đó thiếu thuyết phục "Chiết tiết, tôi cũng có thể sản xuất một chiếc tàu con thoi nếu buộc phải làm. Và tôi là một chuyên gia cơ khí. Tôi có thể sửa nếu nó hỏng. Có một số thứ khác mà cô sẽ không muốn biết và một số thứ mà tôi không thể nói với cô"

Veronica chậm rãi gật đầu. Đô đốc Forrest đã nói với cô rất nhiều trước đây, nhưng cô đã không tin. Cô có lẽ cũng sẽ không tin nếu cô không nghe thấy Joe nói tiếng Pháp một cách hoàn hảo. Anh có thể thực hiện những thứ không thể tin được, những điều phi thường, nhưng đó là con người anh - anh rất nhân hậu và đầy tình thương với một đứa trẻ sắp chết - đó là điều đã làm cô rung động. Sự rung động sâu sắc.

Cô nhìn xuống tay mình, gấp lại trong sự bồn chồn "Joe, sáng nay" cô bắt đầu.

"Không sao đâu, Ronnie. Cô có thể quên nó đi" anh cắt ngang, biết rằng cô đang nói về nụ hôn của họ. Đôi mắt anh đầy cảnh giác khi anh liếc nhìn cô lần nữa. Anh quay đi, nhìn ra phía cửa sổ của chiếc máy bay phản lực "Đó chỉ là... thứ gì đó mà cả hai chúng ta đều cần lúc đó. Nhưng, nó... không có nghĩa gì cả, và tôi biết cô không định để nó xảy ra. Không cần thêm sai lầm nữa, phải không? Vậy thì chúng ta không cần nói về nó nữa. Thực tế, tôi không muốn nói về nó"

"Nhưng..."

"Làm ơn đi" anh nói, nhìn lại cô.

Nó không có nghĩa gì cả. Những lời anh nói đột nhiên xuyên qua cô, và Veronica nhìn anh chằm chằm, hể miệng. Cô đóng ngay miệng lại và nhìn xuống tay mình.

Cô ngồi đó trong im lặng, sợ phải di chuyển, sợ cả thở, sợ phải nghĩ, bởi cô sợ những gì cô đang cảm nhận. Nó chẳng là gì cả.

Nụ hôn đó còn hơn cả một nụ hôn. Nó là một sự trao đổi của cảm xúc, của tâm hồn. Nó được lấp đầy bởi những xúc cảm mà cô không muốn cảm nhận, sức mạnh của những xúc cảm dành cho người đàn ông, người mà khó chịu cô hơn là cô muốn thừa nhận. Người đàn ông là một

chuyên gia trong chiến tranh. Người đàn ông đã liều mạng sống của mình như thể nó là lẽ dĩ nhiên. Người đàn ông mà cô đã cố gắng để giữ khoảng cách. Cô đã thử và thất bại.

Cô đã hôn anh. Công khai. Và anh nghĩ rằng nó chẳng có nghĩa gì sao?

Chiếc dây bảo hiểm sáng lên và giọng nói của phi công qua loa "Chúng ta đang hạ cánh xuống Boston. Vui lòng trở lại chỗ ngồi"

Joe nhìn chằm chằm ra ngoài cửa sổ như thể anh chưa từng tới Boston trước đây, như thể tầm nhìn trên không cực kỳ thú vị hơn bất cứ thứ gì anh nhìn trong chiếc máy bay phản lực.

Veronica buộc mình lên tiếng và giữ cho giọng mình trong tầm kiểm soát "Chúng ta sẽ đến Boston trong vài phút nữa" cô nói. Joe gật đầu hiểu nhưng vẫn không nhìn về phía cô. "Từ sân bay, chỉ mất khoảng 15 phút để lái xe xuống trung tâm thành phố đến khách sạn nơi diễn ra bữa tiệc từ thiện. Bài phát biểu của anh sẽ hiện trên màn hình lớn. Sẽ rất ngắn gọn và những gì anh phải làm chỉ là đọc nó. Tối nay, sẽ có một bữa tiệc thân mật ở Beacon Hill" cô nói, ước gì cô có thể loại bỏ sự lạnh lẽo này. Ước gì cô không cảm thấy muốn khóc đến vậy. Nó chẳng có nghĩa lý gì. "Chủ nhà là bạn của Wila. Và tôi. Vậy nên tôi sẽ không ở trong xe giám sát tối nay"

Anh quay lại và cau mày nhìn cô, đôi mắt đen xuyên thấu "Gì chứ? Sao không?"

"Đại sứ Freder sẽ ở trong xe" Veronica nói, cố tránh sự dữ dội trong cái nhìn của Joe "Tôi sẽ dự bữa tiệc của bạn tôi. Sẽ không có rủi ro gì cho anh đâu. Thử xét đến việc theo góc độ rằng Tedric sẽ chẳng quan tâm đâu"

Cô có thể cảm thấy anh đang nhìn cô, một cái nhìn thăm dò "Chẳng bao giờ là không có rủi ro cả" anh nói "Tôi thấy tốt hơn là cô nên ở trong xe"

"Chúng ta sẽ không ở lại lâu" cô nói, nhìn lên anh.

"Chỉ đủ lâu để bị bắn thôi, chắc vậy, huh?" Joe nói. Anh gượng cười "Thư giãn đi, Ronnie, tôi đùa thôi"

"Tôi chẳng thấy có gì buồn cười khi nghĩ rằng anh sẽ bị bắn cả" Veronica nghiêng răng nói.

"Xin lỗi" anh nói. Chúa ơi, cô cũng đang căng thẳng như anh. Có lẽ là sự căng thẳng từ việc lo lắng về phản ứng của anh trong nụ hôn lúc sáng. Không nghi ngờ gì việc cảnh giác đã không được nhắc đến.

Ngồi cạnh cô như thế này là cực hình. Joe chỉ tay về phía cửa sổ "Đã rất lâu rồi từ khi tôi ở New England" anh nói "Nhắc tôi nếu tôi...?"

Veronica lắc đầu "Không, đó là... ngay phía trước thôi và..." Anh quay đầu nhìn ra cửa sổ. Cô đang bị lừa đi.

Nhìn chằm chằm vào gáy Joe, cô tự hỏi bản thân, Veronica đã cởi dây an toàn và đứng dậy, di chuyển về phía đầu máy bay, nơi có nhiều ghế trống.

Nó chẳng có nghĩa gì cả.

Có lẽ không với Joe, nhưng nụ hôn đó có ý nghĩa với Veronica. Nó có nghĩa rằng cô là đồ đại ngốc.

CHƯƠNG 14

Salustiano Vargas, cánh tay phải của gã đàn ông được cả thế giới biết đến dưới cái tên Diosdado, đang nhìn chăm chăm vào chiếc điện thoại trong một phòng trọ giá rẻ khi nó đổ chuông. Trong đây còn nóng hơn cả địa ngục và chiếc quạt thông gió chẳng được tích sự gì.

Hắn không nói với ai, không một ai, nơi hắn ở. Tuy vậy, hắn biết quá rõ ai đang ở đầu dây. Chẳng nơi nào hắn chạy mà Diosdado lại không thể tìm ra. Hắn cầm nó lên khi chuông reo lần thứ mười bảy, không thể chịu đựng thêm "Vâng?"

Diosdado nói chỉ 1 từ "Khi nào?" (when)

"Sớm thôi" Vargas trả lời, nhắm mắt lại "Tôi hứa"

"Tốt". Ngắt máy mà không một lời tạm biệt.

Vargas ngồi trong sự nóng nực một lúc lâu, không di chuyển. Nó thật là còn nóng hơn cả địa ngục ở cái phòng trọ giá rẻ này.

Khi đứng dậy, hắn chỉ mất vài phút để thu dọn đồ. Hắn mang vali đến chiếc xe thuê và lái qua thị trấn tới một khu nghỉ mát đắt tiền ưa thích. Hắn không đủ khả năng để trả nhưng hắn sẽ dùng thẻ tín dụng. Hắn muốn sự sang trọng. Hắn muốn sự sạch sẽ, một chiếc giường vững chắc. Hắn muốn dịch vụ phòng và chiếc hồ bơi lấp lánh cùng các cô gái trẻ thơ thần xung quanh. Hắn muốn sự mát mẻ, sự ngọt ngào, không khí thoáng đạt của phòng khách sạn. Hắn không muốn địa ngục. Hắn sẽ ở đó sớm thôi.

Khi tiếng vỗ tay lắng xuống, Joe mỉm cười với những chiếc máy ảnh đang nhấp nháy "Chào buổi tối" anh nói "Rất vinh dự được có mặt ở đây hôm nay"

Veronica không thể tập trung vào những điều anh nói. Tất cả sự chú ý của cô là ở giọng nói của Blue, Cowboy và Harvard khi họ đang tập trung tìm ra những mối nguy hiểm.

Sự kiện này hoàn hảo cho một vụ ám sát.

Máy ảnh và truyền thông ở khắp nơi, gồm cả truyền hình cáp. Sự kiện chính trị lần này - trị giá 100 ngàn đô mỗi tấm ảnh - cũng là chiến dịch tái tranh cử của Thượng nghị sĩ.

Nhưng nếu những kẻ khủng bố đang cố gắng ám sát hoàng tử - Joe - chúng cũng sẽ không thể có được tầm bắn rõ ràng. Nếu chúng ở đây, chúng sẽ hòa vào đám đông, ngồi trong dãy bàn tiệc.

Đặc vụ FlnCOM ở khắp nơi. Veronica có thể thấy họ trên màn hình video, đôi mắt họ quét qua đám đông, cảnh giác với bất kỳ dấu hiệu nguy hiểm hoặc rắc rối nào.

Làm ơn, Chúa ơi, hãy bảo vệ Joe và giữ anh an toàn. Có một vụ xô xát bất ngờ trong dãy bàn phía sau, và tìm Veronica gần như kẹt trong hòng.

Cô có thể nghe thấy lính SEAL đang hét và trông thấy các đặc vụ FlnCOM đang chạy, tất cả đều đang hướng về phía chiếc bàn, và một người đàn ông.

"Tôi có quyền" người đàn ông la hét khi đang vật lộn trên sàn nhà "Tôi không làm gì sai. Tôi là một cựu chiến binh Việt Nam và tôi muốn biết - "

Tiếng ồn nổ ra khi mọi người cố gắng xô đẩy, và các đặc vụ FlnCOM đang cố lôi người đàn ông ra khỏi phòng. Và Joe... Joe vẫn đứng trên bục, quan sát. Tại sao anh không cúi xuống, giảm thiểu rủi ro?

"Joe" Veronica nói vào micro "Nấp đi"

Nhưng anh không di chuyển

"Joe!" cô nói lại "Chết tiệt, cúi xuống"

Anh không nghe. Anh đang quan sát người đàn ông đang bị kéo về phía cửa.

"Chờ đã" anh nói gay gắt, giọng chỉ huy của anh vang vọng khắp hệ thống PA, cắt qua đám đông huyền não, qua âm thanh của 800 giọng nói đang cất lên cùng lúc "Tôi nói, chờ đã!"

Blue đứng đống băng. Tất cả đều đóng băng - các đặc vụ FlnCOM và người đàn ông đang bị giữ, nhìn về phía Joe. Sự im lặng bao trùm đám đông.

"Ông ấy có vũ khí không?" Joe hỏi, giọng anh dịu xuống. Blue lắc đầu "Không, thưa ngài"

"Tôi chỉ muốn hỏi một câu thôi, thưa điện hạ" người đàn ông kêu lên, giọng ông ta vang rõ trong phòng.

Veronica ngồi yên trong chỗ của mình, quan sát. Cô có thể thấy ống kính máy quay đang bắt được tất cả các góc độ.

"Ông ấy chỉ muốn hỏi một câu thôi" Joe nhắc lại nhẹ nhàng. Anh quay sang Kevin Laughton hiện đang đứng trên bục bên cạnh anh "Nó là phi pháp ở đất nước này khi đặt câu hỏi sao?"

"Không, thưa ngài" Laughton nói "Nhưng - "

Joe quay khỏi Laughton "Ông ấy muốn hỏi một câu" anh nói với đám đông đang quan sát "và tôi muốn nghe câu hỏi đó, nếu mọi người không phiền...?"

Ai đó bắt đầu vỗ tay, và sau đó là cả một loạt tiếng vỗ tay, Joe nghiêng đầu về phía người đàn ông.

"Tôi muốn hỏi ngài, Hoàng tử Tedric" người đàn ông nói rõ ràng "và tôi cũng muốn hỏi tất cả mọi người" ông ta nói thêm, hướng về phía đám đông. "là làm thế nào các vị có thể ngồi đây với một lương tâm thanh thản, chi quá nhiều tiền cho một bữa ăn, trong khi ngay bên cạnh là những người vô gia cư và căn bếp dành cho những cựu chiến binh Việt Nam sắp phải đóng cửa vì thiếu kinh phí?"

Cả khán phòng yên lặng, có thể nghe thấy một chiếc gim cài áo rơi xuống sàn.

Joe không trả lời ngay. Anh để câu hỏi lắng xuống, lấp đầy căn phòng, bao phủ tất cả quan khách. "Tên ông là gì?" Joe hỏi người đàn ông.

"Tony Pope, thưa ngài" người đàn ông nói "Trung sĩ Tony Pope, Thuộc thủy quân lục chiến Hoa Kỳ, đã nghỉ hưu"

"Ông từng tham chiến ở Việt Nam, Trung sĩ?" Joe hỏi.

Joe nhìn sang phía Blue và đặc vụ FlnCOM vẫn đang giữ tay Pope "Tôi nghĩ các cậu có thể thả ông ấy ra" anh nói "Tôi nghĩ rằng chúng ta đã xác minh được rằng ông ấy vô hại".

"Cảm ơn, thưa ngài" Pope vuốt thẳng lại áo khoác và cà vạt.

Ông ta trông ưa nhìn, Veronica nhận ra, với một chòm râu dê cắt tỉa gọn gàng và hàng ria mép. Phù hợp với bản thân ông ta, ông ta cao, vai thẳng và đầu ngẩng cao.

"Ông là người vô gia cư sao, Trung sĩ Pope?" Joe hỏi

"Vâng, thưa ngài" Pope trả lời "Trong ngôi nhà chung trên phố Boylston. Trong mười năm qua, thưa ngài". Miệng ông ta nghiền chặt "Chúng tôi đã từng có những thời điểm khó khăn, nhưng chưa bao giờ như hiện nay. Những khoảng trợ cấp, đều không còn, đã sáu tháng rồi chúng tôi không nhận được bất kỳ nguồn kinh phí bổ sung nào. Và bây giờ thành phố nói rằng chúng tôi phải sửa chữa lại cơ sở vật chất và cuối tháng - Thứ sáu - hoặc họ sẽ giải tán chỗ đó. Chúng tôi gần như còn không có đủ tiền để trang trải, nói gì đến việc sửa chữa mà họ đã yêu cầu. Một cách trung thực thì, thưa ngài, các cựu chiến binh Việt Nam sống ở nhà trung trên phố Boylson đều lại sắp cùng đường - một lần nữa"

"Có bao nhiêu người đang ở đó?" Joe hỏi lặng lẽ.

"Hàng ngày chúng tôi có trung bình khoảng 250 người" người đàn ông trả lời "Đây là những người không còn nơi nào để đi - không thu được tiền, không có gì ngoài việc ngủ ngoài phố"

Joe im lặng.

"Kinh phí hàng năm của chúng tôi là hai mươi ngàn đô la" Tony Pope nói. Ông nhìn xung quanh căn phòng "Đó là những gì hai trăm người ở đây đang trả, cho mỗi suất ăn"

"Có phải ở nhà trung trên phố Boylston hôm nay có bữa trưa không?" Joe hỏi.

"Hôm nay và mọi ngày" Pope nói "Cho đến khi họ đá chúng tôi ra khỏi cửa"

"Ông có phiền không nếu tôi đến xem?" Joe hỏi.

"Nếu Pope cảm thấy ngạc nhiên thì ông ta cũng không biểu lộ gì. "Tôi sẽ rất vinh dự."

"Không được" Veronica nghe Kevin Laughton nói gay gắt "Hoàn toàn không được"

"Joe, anh đang làm gì vậy?" cô hỏi "Anh không thể rời khỏi tòa nhà này, nó không an toàn"

Nhưng Joe đã bước xuống, rời khỏi bụi và đang sải bước giữa lối đi về phía Tony Pope, thuộc Thủy quân lục chiến Hoa Kỳ, đã nghỉ hưu.

Như Veronica đang quan sát, Pope dẫn Joe - được bao quanh bởi các đặc vụ FlnCOM và ba lính SEAL - rời khỏi phòng. Các máy ảnh tin tức và truyền hình cùng các phóng viên đang tranh nhau đi theo họ.

Nhà chung, theo đúng nghĩa đen, ở ngay bên cạnh khách sạn. Khi vào trong, Pope đã chỉ cho Joe - cùng đội ngũ máy ảnh cơ sở vật chất khiêm tốn của họ, từ bếp cho đến phòng ăn. Ông chỉ ra những lỗ hổng trên mái nhà và các phần khác của tòa nhà cần được sửa chữa. Ông ta giới thiệu cho Joe những người sống lâu năm ở đây và những người dân lao động.

Joe nhớ từng cấp bậc, kể cả những người rất thấp, và nói chuyện với họ hết sức tôn trọng và lịch sự.

Và khi Joe rời đi, anh tháo chiếc nhẫn nạm ngọc từ ngón tay và đưa cho Tony "Dùng để sửa chữa mái nhà" anh nói.

Nước mắt đầy lên trong mắt người đàn ông lớn tuổi "Điện hạ" ông nói "Ngài đã cho chúng tôi rất nhiều" Ông hướng về phía những chiếc máy quay "Điều này thật sự vô giá"

"Mọi người cần gấp tiền mặt, và tôi có một chiếc nhẫn giá trị" Joe nói "Giải pháp rất rõ ràng. Rất đơn giản". Anh mỉm cười với ống kính máy quay "Như người bạn Cindy của tôi đã nói"

"Ôi, Joe, chiếc nhẫn đó đâu phải của anh để cho đi" Veronica thở ra, biết rằng cô sẽ cho đi cái của mình, nếu cô có.

Cảnh cuối cùng trong bản tin buổi tối là cảnh người đàn ông trong nhà chung ở phố Boylston đang cúi chào khi Hoàng tử Tedric rời khỏi tòa nhà.

"Trung sĩ Tony Pope đã hỏi xin sự giúp đỡ tới nhà chung tại phố Boylston" người phát thanh viên nói " tại số 994 - "

Điện thoại reo, và Veronica nhấn nút mute khi cô nhắc máy.

"Cô có thấy không?" Đó là Henry Freder, đại sứ Ustanzia. "Cô có xem bản tin không? Đó không chỉ là một tin tức địa phương, nó đã ở khắp toàn quốc, nhờ vào mạng truyền hình cáp"

"Tôi có xem" Veronica nói

Gold," Freder nói. "Pure, solid gold."

"Tôi biết chiếc nhẫn đó rất giá trị, thưa ngài" Veronica bắt đầu nói.

"Không phải chiếc nhẫn" Freder nhiệt tình "hình ảnh hoàng tử Tedric cực kỳ quý giá. Anh ta đã trở thành người anh hùng mới của nước Mỹ. Mọi người đều yêu quý anh ta. Chúng ta không thể làm tốt hơn nữa dù có cố gắng. Tôi phải đi đây, điện thoại đang đổ chuông - "

Veronica nhìn chăm chăm vào chiếc điện thoại vừa bị ngắt và từ từ gác máy. Tất cả mọi người đều yêu quý Hoàng tử Tedric - người thật sự là một người lính tên Joe - và không thật sự là hoàng tử.

Hay anh đúng là hoàng tử?

Anh còn hơn Hoàng tử Tedric thất tự rất nhiều. Giờ đây, nhờ Joe, tất cả mọi người đều yêu mến Hoàng tử Tedric. Ngoại trừ Veronica. Cô đã yêu vị Hoàng tử tên Joe.

Veronica có hai giờ để nghỉ ngơi trước bữa tiệc. Cô nằm xuống giường và nhìn chăm chăm lên trần nhà, cố gắng không để những lời Joe nói trên máy bay vang vọng trong tâm trí.

Nụ hôn họ đã chia sẻ. Nó không là gì cả.

Cô đã yêu người đàn ông đã nói với cô, hơn một lần, rằng điều tốt nhất cô có thể trông đợi ở anh chỉ là tình dục. Anh đã nói với cô rằng những nụ hôn họ đã chia sẻ chẳng là gì đối với anh.

Anh đã ham muốn cô, dù vậy.

Veronica biết được từ cái nhìn trong mắt anh. Cô cũng biết trong cách anh hôn cô ở nhà nguyện Saint Mary's. Nếu họ đang ở một mình, nó sẽ còn hơn vậy, một nụ hôn đơn giản có thể leo thang thành một cuộc ân ái.

Nhưng anh không yêu cô.

Giờ thì sao? Cô sẽ chỉ quanh quẩn trong tình yêu với Joe quan sát anh từ khoảng cách xa cho đến khi những kẻ khủng bố bị bắt, cho đến khi anh quay về trụ sở của đội SEAL 10 đóng quân ở California? Hoặc cô sẽ làm gì đó ngu ngốc, như việc làm tình với anh, ngơ ngẩn hy vọng rằng sự thu hút thể xác kỳ diệu giữa họ sẽ khiến anh cũng yêu cô?

Điều đó sẽ không bao giờ xảy ra. Anh sẽ có tất cả những gì anh muốn từ cô - tình dục. Và cô sẽ có một trái tim tan vỡ. Một giọt nước mắt trượt xuống gương mặt cô và rơi xuống tai. Hoàn hảo. Cô giờ đây trăm phần trăm là kẻ đáng thương và thảm hại.

Chuông điện thoại reo, và Veronica lặn người nhìn nó. Cô dự tính để lễ tân nhận lời nhắn, nhưng sau ba hồi chuông, cuối cùng cô cũng nhấc máy. Cô sẽ chẳng thể nào ngủ được nữa.

"Veronica St. John," cô thở dài nói.

"Này"

Đó là Joe.

Veronica ngồi dậy, vội vã lau mặt, như thể anh sẽ bằng cách nào đó biết được cô đang khóc. Cô không ngờ người gọi là Joe. Không trong một triệu năm nữa. Không sau cuộc trò chuyện khủng khiếp của họ trên máy bay.

"Cô còn thức không?" anh hỏi.

"Giờ thì có" cô nói.

"Ôi, chết tiệt" anh nói, sự quan tâm hiển hiện trong giọng anh. "Tôi thật sự đã đánh thức cô sao?"

"Không không" cô nói "Tôi chỉ là ... Không"

"Well, tôi sẽ không làm mất thời gian của cô" Joe nói. Giọng anh khàn khàn nghe có vẻ gượng gạo và không tự nhiên "Tôi chỉ muốn nói với cô rằng nếu co nhận được bất kỳ phản hồi nào về việc tôi cho đi chiếc nhẫn của Tedric - "

"Không sao đâu" Veronica ngắt lời "Đại sứ đã gọi và - "

"Tôi chỉ muốn cho co biết rằng tôi sẽ trả tiền cái đó" Joe nói "Tôi không biết mình đã nghĩ gì nữa, cho đi một thứ không phải của mình. Nhưng - "

"Chuyện đó ổn cả rồi" Veronica nói.

"Thật sao?"

"Sự hào phóng đó của anh là dành cho việc sửa chữa" cô nói với anh "Tôi nghĩ rằng đại sứ Ustanzia đang xem xét việc phong tước hiệp sĩ hay phong anh là một vị thánh"

Joe cười "Tôi có thể thấy nó rồi, Joe, vị thánh bảo trợ của cái cho người nổi tiếng"

"Anh không nghĩ là, vị thánh bảo trợ cho những trẻ em sắp chết và đấu tranh vì quyền lợi được không?" Veronica nhẹ nhàng nói "Anh biết đấy, Joe, anh chưa bao giờ thôi khiến tôi ngạc nhiên"

"Đó là vấn đề hai chiều" Joe lẩm bẩm.

"Gì cơ?"

"Không có gì. Tôi nên đi - "

"Anh thật sự rất đa cảm, phải không?" Veronica hỏi.

"Cung ời, tôi không đa cảm chút nào cả". Cô gần như có thể thấy anh đang nháy dưng lên "Tôi không có ý xúc phạm" cô nói.

"Nghe này, tôi chỉ có chút vấn đề với cách đất nước này đối xử với các cựu chiến binh chiến tranh, được chưa?" anh nói "Tôi mệt mỗi khi thấy những người đàn ông tốt, những người lính và thủy thủ đã liều mạng chiến đấu cho đất nước này, bị buộc phải sống trong cái máng xối tệ hại đó"

Veronica đẩy tóc xõa trên mặt, đột nhiên hiểu ra. Đây là vấn đề cá nhân. Đã có chuyện gì đó từng xảy ra đối với người lính già Joe đã từng quen khi anh còn là một đứa trẻ. Tên ông ấy là gì...? "Frank O'Riley," cô nói, hầu như không nhận ra cô đã nói lớn tiếng.

Joe trở nên yên lặng "Phải" cuối cùng anh nói "Ông O'Riley đã từng say khướt và mất việc. Ông ấy bị đuổi khỏi nhà. Nó gần như giết chết ông ấy bởi ý nghĩ sẽ mất đi khu vườn. Và ông ấy tỉnh táo lên. Nhưng đã quá muộn. Không một ai giúp ông ấy. Ông ấy là một anh hùng trong chiến tranh, và ông ấy bị đẩy ra đường giữa mùa đông lạnh lẽo chết tiệt"

"Và vì thế ông ấy đã qua đời" Veronica đoán đúng.

"Ông ấy bị viêm phổi" Giọng Joe trở nên đều đều, và cô biết cái chết của Frank O'Riley vẫn làm tổn thương anh sâu sắc.

"Tôi rất tiếc" Veronica thì thầm.

Joe yên lặng một lúc. Sau đó anh thở dài "Những gì tôi thấy, là làm thế quái nào quân đội có thể gửi những người lính của họ đến một cuộc chiến mà họ gần như không được chuẩn bị. Và nếu chúng ta gửi những... đứa trẻ, vậy thì chúng ta không nên ngạc nhiên khi họ trở về nhà và sụp đổ. Và sau đó, thật đẹp đẽ, chúng ta thực sự đã cố gắng quét họ đi như những hạt bụi vô hình trên tấm thảm. Quá tuyệt, huh?"

"Đó là những lời khá gay gắt đối với một người chuyên tham chiến" Veronica nói.

"Tôi không nói chúng ta nên giải tán quân đội" Joe nói "Tôi nghĩ đó sẽ cực kỳ sai lầm. Không, tôi chỉ nghĩ rằng chính phủ nên chịu trách nhiệm đối với các cựu chiến binh."

"Nhưng nếu không có chuyển tranh, thì sẽ không có các cựu chiến binh. Nếu chúng ta tăng cường quan hệ ngoại giao hơn là súng đạn và - "

"Phải" Joe nói "Nhưng có đủ những kẻ xấu xa trên thế giới sẽ không ngần ngại bước lên và đá vào vài cái móng nếu đất nước chúng ta không thể tự bảo vệ. Ý tôi là, chắc chắn chúng ta có thể trao những đóa hoa và những hạt mầm tình yêu, nhưng chúng ta rất có thể nhận lại những loạt súng máy thẳng vào ruột. Có một vài tên con hoang ngoài đó, Ronnie, và chúng không thích chơi đẹp. Chúng ta cần phải mạnh mẽ hơn chúng"

"Và đó là nơi anh đến" Veronica nói "Quý ngài Mạnh mẽ và Giỏi giang.Sẵn sàng chống lại bất cứ cuộc chiến nào"

"Tôi là một cỗ máy chiến đấu" Joe nói lặng lẽ "Tôi đã chuẩn bị cho những cuộc chiến gần như trong suốt cuộc đời mình". Anh cười nhẹ, giọng anh đột nhiên trở nên thân mật và ấm áp trong tai cô "Đó là những điều ngạc nhiên khác trong cuộc đời có thể đánh bại tôi"

"Anh chưa bao giờ bị đánh bại" Veronica ước gì điều tương tự cũng là sự thật với mình.

"Cô nhầm rồi" Joe phản đối "những ngày vừa qua, tôi chỉ có thể vừa đủ nhớ được mặt đất có thể chắc chắn đến thế nào"

Veronica lặng đi. Cô có thể nghe thấy tiếng Joe thở ở đầu dây bên kia, cách cô ba phòng xuôi theo hành lang. "Cindy?" cô hỏi nhẹ nhàng. Anh không nói gì "Tôi xin lỗi" cô nói thêm "Tôi lẽ ra nên chuẩn bị cho anh nhiều hơn để - "

"Không phải Cindy" anh nói "Ý tôi là, việc nhìn cô bé như vậy thật khó khăn, nhưng... Tôi đang nói về cô"

Veronica cảm thấy như không khí vừa rút khỏi phổi "Tôi sao?" Cô không thể nói gì hơn một tiếng thì thầm.

"Chúa ơi, cô có nhìn thời giankhông vậy? Tôi phải đi đây"

"Joe, chuyện gì - "

"Không, Ronni, tôi không biết tại sao tôi lại nói vậy, Tôi chỉ đang nói về các rắc rối và - " Anh dừng lại, chửi thề nhỏ.

"Nhưng - "

"Hãy có một buổi tối tuyệt vời nhé, bé yêu" Joe cộc cằn nói "Và tránh xa khỏi tôi, rõ chưa?". Đường dây điện thoại bị ngắt với một tiếng cách.

Veronica ngồi trên giường một lúc lâu, giữ chặt ống nghe vào ngực. Liệu nó có thể...? Có lẽ nào...? Liệu có phải Joe đã nghĩ rằng cô là kiểu người không muốn có bất kỳ mối quan hệ nào?

Đó là những gì anh đã nói trên máy bay...? Về vụ hôn họ đã chia sẻ - nó không có nghĩa gì cả, và tôi biết cô không định để nó xảy ra lần nữa.

Cô không định để nó xảy ra lần nữa.

Không phải chúng ta. Cô. Ý nói Veronica. Nghĩa là... gì nhỉ? Rằng cô là người đã ngăn giữa mối quan hệ của họ ngay từ đầu sao?

Điện thoại bắt đầu một loạt chuông, và Veronica nhanh chóng chuyển sang chế độ hộp thư thoại.

Nếu Joe thực sự nghĩ rằng cô là người không muốn có quan hệ nào với anh, vậy thì cô sẽ khiến anh phải nghĩ lại.

Veronica đứng lên và bước về phía tủ quần áo, quên việc ngủ đi. Cô nhìn nhanh qua đồng quần áo của mình, chỉ liếc qua bộ đồ lịch sự cô đã định mặc nó đêm nay. Bộ váy đó không được. Nó sẽ không thể -

CHƯƠNG 15

Joe đứng nhìn hành lang lớn phía trước được lát đá cẩm thạch của Armand và Talandra Perrault ở Beacon Hill, trò chuyện dễ dàng bằng tiếng Pháp với cặp vợ chồng là chủ nhân bữa tiệc tối nay.

Armand Perrault là một người đàn ông quyến rũ và duyên dáng với mái tóc kiểu Pháp, là một triệu phú kinh doanh hàng nhập khẩu đã nghỉ hưu. Vợ ông ta, Talandra, là một phụ nữ da đen trẻ đẹp, cao, với một tiếng cười vui vẻ và có sức lan tỏa.

Talandra biết Veronica từ thời đại học. Rõ ràng họ là những người bạn tốt. Họ thậm chí còn từng đi nghỉ mát cùng nhau - đó là cách mà Talandra đã gặp Wila Cortere, 'em gái' Joe.

Chúa tôi, vào những lúc như thế này, Joe cảm thấy mình như một kẻ nói dối vậy.

"Veronica đâu rồi nhỉ, thưa Điện hạ?" Talandra hỏi anh.

Anh đang chiến đấu với sự cảm dỗ để nhún vai "Cô ấy chưa sẵn sàng để rời khách sạn khi tôi đi" anh nói với giọng hoàng gia của Tedric "Tôi chắc là cô ấy sẽ ở đây sớm thôi"

Đại sứ Freder đang trong xe giám sát, ngồi trên ghế của Veronica, sẵn sàng cung cấp thông tin liên quan đến tên và các sự kiện khác mà Joe có thể cần.

Chết tiệt, làm sao mà anh lại hy vọng rằng tiếng Veronica đang thì thầm vào tai mình. Dù ở đây không phải bữa tiệc công khai, rủi ro sẽ thấp và Joe không mấy bị nguy hiểm. Anh thích việc mình biết rằng Veronica đang an toàn trong một chiếc xe, tránh xa khỏi nguy hiểm. Đêm nay, anh sẽ dành tất cả thời gian của mình tự hỏi cô đang ở đâu, và cầu nguyện cho cô an toàn.

Chết tiệt, anh ghét việc không biết cô đang ở đâu. Những chiếc limosine khác đâu rồi nhỉ?

"Tôi có thể lấy cho ngài một ly sâm panh khác không?" Talandra hỏi. Joe lắc đầu "Không, cảm ơn"

Anh có thể cảm thấy đôi mắt màu nâu sẫm của Talandra đang thăm dò mình "Anh không giống như Wila và Veronica mô tả" cô nói.

"Không sao?" Joe hướng cái nhìn về phía cửa trước khi một vài đặc vụ FlnCOM mở nó ra. Làm ơn, Chúa ơi, hãy để cô ấy...

Người phụ nữ bước vào là một cô gái tóc đỏ, nhưng không thể nào trên toàn thế giới này, đó lại là Veronica, đang mặc một chiếc váy mà nó đang phơi ra rất nhiều khoảng da trần và -

Nóng một cách chết tiệt!

Đó là cô ấy. Đó là Veronica.

Trên tai nghe của mình, Joe có thể nghe thấy Cowboy "Wowww, sắp ơi, bé yêu đã cảnh báo lúc 11 giờ"

Chúa tôi! Veronica nhìn... thật khác. Cô đang mặc một chiếc váy đen dài, bằng lụa mềm, lớp vải ôm sát lấy những đường cong của cô. Hai hình tam giác màu đen che ngực cô và được giữ bằng hai dây lụa màu đen vắt ngang qua vai và buộc lại phía sau trên phần xẻ của váy.

Có một đường xẻ một bên váy, kéo dài lên đến đỉnh đùi cô, phơi bày những phần thật khó tin chân cô. Đôi giày da cao gót màu đen, với phần gót thanh mảnh tôn lên vóc dáng lạ thường cho gót chân cô. Mái tóc được bới cao hoang dã trên đỉnh đầu với những lọn tóc đi lạc xõa quanh mặt.

"Nói cho tôi, thưa Điện hạ, Veronica có biết ngài cảm thấy thế nào không?" Talandra thì thầm vào tai anh.

Giật mình, anh liếc nhìn cô ta "Xin lỗi?"

Cô chỉ mỉm cười và băng qua phòng về phía Veronica.

"Phải, Thưa điện hạ" Harvard nói vào tai nghe của Joe trong khi Joe đang quan sát Veronica chào hỏi người bạn cũ của mình với một cái ôm và một nụ hôn. "Ngài có thể muốn giữ cho chiếc lưỡi hoàng gia của mình vẫn trong miệng, ngài bắt chước được chứ?"

Joe không thấy Cowboy và Harvard, nhưng anh biết rằng dù ở bất cứ đâu, họ cũng có thể thấy mình. Nhưng chính xác họ thấy gì? Và Talandra đã thấy gì trên mặt anh mà khiến cô ta có một nhận xét riêng tư đến vậy?

Anh đã thể hiện rõ đến thế sao? Hoặc đây là biểu hiện của tình yêu? Không dễ dàng để che giấu đến vậy ư? Và nếu vậy, có thể Veronica cũng dễ dàng thấy được điều đó? Nếu vậy, anh đang gặp rắc rối cực lớn rồi.

Veronica quay đầu lại, liếc nhìn về phía anh, và anh đột nhiên quay đi. Anh phải tránh xa cô, xa thật xa khỏi cô. Anh đã để lộ mình quá nhiều chiều nay, khi anh nói chuyện với cô trên điện thoại. Và chết tiệt, anh đã cố gắng không yêu cô. Làm quái nào mà nó ại khó khăn đến vậy? Sâu tất cả, anh đã dành gần như toàn bộ cuộc sống gần đây để không yêu Veronica. Nó lẽ ra không nên quá khó để quay về tình trạng cũ.

Tình yêu, dù sao thì, cũng chỉ là một mặt của ham muốn phải không? Và anh sẽ dễ dàng bước ra khỏi sự ham muốn cô trước. Lý do tại sao, cuối cùng, có phải chân anh đang nhũn ra khi anh đang cố gắng bước về phía Veronica?

Bởi vì tình yêu không phải là sự ham muốn, và tình yêu không phải điều gì đó mà một người có thể tắt đi như tắt vòi nước. Và anh phát điên lên vì yêu người phụ nữ này, chẳng là gì khi anh cố gắng thuyết phục mình khác đi.

Và Chúa ơi, nếu cô phát hiện ra, sự thương hại của cô sẽ giết anh mất.

"Quý thật, sếp ơi" Cowboy nói "Cô ấy đang đi thẳng về phía anh, và anh đang bỏ chạy à?"

"Cậu đang đi giật lùi đấy, Cat" Harvard xen vào "Một người phụ nữ như vậy đang bước về phía cậu, cậu thì lại đang đứng rất rất im lặng"

Chất giọng miền nam Mason-Dixon-Line của Blue nhẹ nhàng trong tai Joe, khác hẳn những điều anh ta đang nói "Các cậu sẽ phải giải thích cho Đô đốc Forrest nguyên nhân Joe Cat thiệt mạng trong khi đứng các cậu đứng nhìn người phụ nữ đang hướng về phía cậu ta."

Cowboy và Harvard đang trở nên yên lặng trong khi Joe quay người bước đi trên nền gỗ cứng.

Đây là phòng khiêu vũ - không phải anh chưa từng ở trong một căn phòng khiêu vũ trước đây. Nhưng giờ thì chết tiệt không thể nhầm lẫn. Một bản nhạc jazz đang chơi trong góc phòng, bàn ghế đã được dọn vào góc và mọi người bắt đầu hướng ra sàn nhảy. Đây chắc như quý không phải một phòng khiêu vũ trong bếp.

Joe đứng bên quầy bar nhỏ ở góc xa, đối diện với ban nhạc đang chơi. Người phục vụ chào đón anh với một cái cúi chào "Điện hạ" người đàn ông trẻ tuổi nói "Tôi có thể làm gì cho ngài?"

Whiskey, nhiều vào. "Tốt nhất là một ly sô đa gừng" Joe nói thay vì "Lạnh càng tốt". "Một ly giống vậy nữa", một giọng nói quen thuộc phía sau anh. Đó là Veronica.

Joe không muốn quay lại. Nhìn cô từ xa đã đủ khó khăn rồi. Đến gần, chiếc váy đỏ gần như có sức mạnh kéo anh vào.

Anh nhắm mắt lại, tưởng tượng mình đang khuyu gối trước mắt cô, van xin cô... gì? Kết hôn với anh à? Ừ, phải rồi. Mơ tiếp đi, Cotalanotto.

Anh gượng cười và ép mình quay lại "Cô St. John" anh nói, lời chào hỏi lịch sự.

Cô mỉm cười với anh. Ánh sáng lấp lánh trên mái tóc vàng đỏ của cô, và đôi mắt cô lấp lánh như đang nhảy múa. Cô đẹp không thể tưởng. Joe chưa bao giờ nghĩ rằng cô có thể đẹp hơn được thế này.

Cô nhắc tay mình lên và anh tự động đưa nó lên môi trước khi kịp nhận ra mình đang làm gì. Chúa toàn năng, tất cả những gì anh phải giả vờ là nghĩ về nụ hôn với cô vài ngày trước. Nhưng lần này, anh sẽ không phải giả vờ nữa. Anh đưa tay Veronica lên miệng và lướt môi trên những đốt ngón tay tinh tế của cô.

Anh nghe thấy cô thở ra nhẹ nhẹ, và khi anh ngược nhìn, anh có thể thấy nụ cười của cô biến mất. Đôi mắt xanh của cô mở lớn, nhưng cô không rút tay lại.

Joe đứng đó, như một thằng ngốc, nhìn chằm chằm vào đôi mắt màu biển Caribe. Cái nhìn của cô lướt xuống môi anh và xa hơn, tới chiếc ghim cài áo đang giấu chiếc micro giám sát từ xe tải, các đặc vụ FlnCOM và lính SEALs.

Joe không nghe thấy gì trên tai nghe của mình, và anh biết tất cả đều đang lắng nghe. Tất cả. Chăm chú lắng nghe.

"Ngài thế nào, thưa điện hạ?" Veronica hỏi, giọng cô lạnh lùng và kiêu sa.

Joe tìm lại được giọng mình "Ồn cả, cảm ơn cô" anh nói. Chết tiệt, giọng anh nghe khàn khàn và không hề giống Hoàng tử Tedric. Anh hắng giọng, sau đó liếm môi, và nhận ra rằng đôi mắt Veronica đang nhìn theo chuyển động của lưỡi anh. Chúa ơi, có phải cô đang muốn hôn anh...?

Mắt cô gặp mắt anh, và có thứ gì đó bùng lên - một cái gì đó nóng, một cái gì đó tan chảy, một cái gì đó làm cháy linh hồn anh, một cái gì đó khiến miệng anh khô ran và một cái gì đó như đá Thung lũng tử thần vậy.

Veronica nhẹ nhàng giơ tay cầm ly soda gừng từ quầy bar "Anh đã gặp cô bạn Talandra của tôi chưa?" cô hỏi anh.

"Rồi" Joe nói, bắt bản thân và điều chỉnh giọng nói "Rồi, rồi. Tôi đã gặp" Anh tập trung lại vào giọng nói Ustanzia. Nhưng khi anh nhìn lên, cô đang nhấp miệng một cách tinh tế ly soda và tất cả những gì anh có thể nghĩ là đôi môi cô. Và những đường con mềm mại cùng làn da mịn màng của cô, và bộ ngực cô, ôm sát lấy thiết kế tinh tế tuyệt đẹp của bộ váy. "Cô ấy có vẻ... thân thiện"

Mắt họ gặp nhau, và một lần nữa, anh gần như bị một làn sóng của nhiệt độ tăng cao đánh mạnh vào mình. Veronca gạt đầu lịch sự "Phải, cô ấy rất tuyệt"

Đây là loại trò chơi gì chứ?

Cô quay về phía những người đang nhảy, và cánh tay cô chạm vào anh. Cô mỉm cười hồi lối và dịch ra xa. Nhưng khi nó xảy ra lần nữa, Joe biết rằng đó không phải là vô tình. Ít nhất anh hy vọng đó không phải là tai nạn. Nhịp tim của anh bắt đầu tăng tốc.

"Tôi thích nhảy" cô nói, liếc nhìn anh.

Ồi, phải, anh biết điều đó. Anh đã từng thấy cô nhảy. Nó không giống thế này - kỹ năng và những cử động cứng nhắc trang trọng. Khi cô nhảy, cô di chuyển một cách khêu gợi và nó có thể gây sốc như quỷ cho cả nửa số người trong căn phòng này.

Veronica choàng tay qua khuỷu tay anh, và tim Joe bắt đầu đập mạnh.

Cô đang đến với anh.

Không phải trên máy quay giám sát và micro, mà cô đang đến với anh. Tất cả đều có ý nghĩa. trang phục, đôi giày, ngọn lửa cô đã để anh thấy được trong mắt cô.

Anh không thể hiểu được tại sao lại có sự thay đổi như vậy.

Joe mở miệng để nói, nhưng nhanh chóng ngậm lại. Anh có thể hỏi cô gì được? Anh có thể nói gì? Chắc chắn không phải điều mà anh muốn được lan truyền trong cả mạng lưới an ninh.

Thay vào đó, anh đặt tay lên cô, nắm lấy những ngón tay thanh mảnh của cô. Nhẹ nhàng vuốt ve làn da mịn màng với ngón tay cái.

Veronica nhìn lên anh, và Joe có thể thấy sự ham muốn trong mắt cô. Không nghi ngờ gì - cô đã để anh thấy nó. Cô muốn anh, và cô muốn anh biết điều đó.

Cô mỉm cười - thật xinh đẹp, nụ cười run rẩy khiến trái tim anh nảy lên tận họng. Anh muốn hôn cơ khủng khiếp, anh phải nghiêng chặt răng để khỏi nghiêng về phía cô và vuốt ve đôi môi cô bằng môi mình.

"Điện ha", cô nhẹ nhàng nói, như thể cô không thể có đủ không khí hơn là một tiếng thì thầm "Tôi có thể nhảy điệu này được không?"

Anh đang có cô trong vòng tay, ngay tại đây, ngay bây giờ. Chết tiệt, đây không phải thiên đường sao? Nhưng sau đó, từ bên kia căn phòng, đang có một vụ ẩu đả.

Joe phản ngay, kéo Veronica vào vòng tay và che chắn cô bằng cơ thể mình. Anh đang nghĩ cái quỷ gì vậy? Anh đang làm gì, đứng đây bên cô như thế này, như thể anh không phải một mục tiêu của những tay bắn tỉa? Cô đứng đủ gần để viên đạn dành cho anh có thể kết thúc cuộc sống của cô chỉ trong một nhịp tim.

"Ổn cả mà, Cat". Anh nghe thấy giọng Blue trên tai nghe "Ổn cả. Ai đó đánh rơi một chiếc ly. Chúng ta không có tình huống khẩn cấp nào. Nhắc lại. Không có gì"

Joe kéo Veronica gần hơn, nhắm mắt lại và ép chặt cô vào mình trước khi anh đẩy cô ra. Adrenaline đang ngập trong toàn bộ cơ thể khiến anh gần như run lên. Chúa Jesus, Đức mẹ Mary, Thánh Joseph, anh chưa bao giờ cảm thấy sợ hãi đến vậy.

Veronica chạm vào tay anh "Tôi nghĩ tất cả ổn mà" cô nói với một nụ cười nhẹ "Anh có sao không?"

Joe trông mạnh mẽ và nghiêm nghị. Có chút hoang dã trong mắt anh, cô chưa bao giờ thấy anh run rẩy trước đây khi anh với tay lên đẩy những lọn tóc khỏi mặt.

"Không" anh nói cộc lốc, không sửa lại giọng nói của Tedric "Không, tôi không ổn. Ronnie, tôi cần em tránh xa khỏi tôi"

Veronica thấy nụ cười của cô nhạt dần "Tôi nghĩ rằng chúng ta sẽ...khiêu vũ"

Joe thở dài bức tức "Không có cách nào đâu" anh nói "Hoàn toàn, không nhảy múa gì hết". Cô nhìn xuống sàn "Tôi hiểu"

Khi Joe nhìn, Veronica bắt đầu bước đi, không che giấu nỗi đau hiện lên trong mắt cô. Chúa tôi. Cô nghĩ rằng anh đang từ chối cô. Anh cố gắng giữ cô lại, khiến cô dừng bước, nhưng cô đã đi quá nhanh.

"Không, cô không thấy" anh thấp giọng nói theo.

Nhưng cô không dừng lại và Joe bắt đầu di theo cô.

Chết tiệt! Anh bắt đầu bước nhanh hơn nhưng không có cách nào bắt được cô. Và la lớn "Yo, Ronnie" là điều mà Joe Catalanotto không ngần ngại nói bất chấp bữa tiệc sang trọng, Hoàng tử Tedric sẽ không bao giờ cất cao giọng trước công chúng như vậy.

Khi Joe bước về phía cuối phòng, Veronica đã đi mất. Chết tiệt! Chết tiệt! Làm thế nào anh có thể theo cô nếu anh không biết cô đã đi đâu?

Anh đi về phía phòng khách và khu bếp, nghe thấy âm thanh không thể nhầm của Talandra hướng đó.

Talandra đang đứng gần lò sưởi lớn bằng đá, nhấm nháp ly sâm panh và nói chuyện với một nhóm người ăn mặc lịch sự, không có Veronica trong đó "Ồi, Hoàng tử" Talandra nói, mỉm cười với Joe.

Không thể làm gì ngoài việc bước vào và chào hỏi những người phụ nữ Talandra giới thiệu với anh.

"Báo động đỏ" giọng nói của Cowboy to và rõ ràng trong tai nghe "Chúng tôi có một cửa sổ mở ở tầng ba! Nhắc lại, một cửa sổ bị mở, tầng ba. Có thể là bị phá khóa. Joe, ra khỏi đây ngay lập tức. Nhanh lên! Đây không phải diễn tập!"

Tất cả mọi thứ dường như đang chậm lại.

"Cậu đang đùa sao?" Joe nói vào micro, đẩy cửa phòng khách mở "Và để mấy cậu hưởng hết trò vui chắc?"

Joe có thể thấy khoảng 10 đặc vụ FlnCOM đang hướng về phía anh. Anh chửi thề dưới hơi thở và lùi lại khi họ bước qua cửa. Họ bao quanh anh ngay lập tức. West và Freeman ở hai bên, che chắn anh bằng cơ thể họ khi tất cả di chuyển anh về phía cửa sau.

Một chiếc xe đỗ phía bên ngoài nhà bếp, chính xác đang chờ trong trường hợp khẩn cấp. Cửa xe mở ra, và West leo lên ghế đầu, kéo Joe về phía sau. Freeman theo sau và thậm chí trước khi cánh cửa đóng lại, người lái xe đã lao đi, về phía con hẻm hẹp tiến vào phố chính tối đèn.

West và Freeman thở nặng nhọc khi họ cất lại 2 khẩu súng. Họ nhìn mà không bất ngờ khi Joe đặt khẩu súng của anh trên đùi.

"Anh không cần đến nó đâu" West nhận xét.

"Kevin Laughton sẽ ném nó đi nếu ông ấy biết" Freeman nói "Dĩ nhiên, ông ấy sẽ không biết"

"Tưởng tượng xem Kevin sẽ sốc thế nào" Joe nói "Nếu ông biết rằng tôi còn một khẩu khác trong giày và một con dao được giấu trong thắt lưng." "Và có thể còn thứ gì khác nữa mà anh có thể không nói với chúng tôi" West ôn tồn nói.

"Có thể" Joe đồng ý.

Chiếc xe di chuyển nhanh hơn, bắt được tất cả các đèn xanh tại các nút giao thông. Joe lấy tai nghe khỏi tai - họ đã ra khỏi vùng phủ sóng. Anh nghiêng người về phía trước hỏi người lái xe "Có tin gì trên radio không? Chuyện gì đang xảy ra ở đó? Có biến cố gì không?" Anh ghét việc phải bỏ lại đồng đội như thế này. Người lái xe lắc đầu "Không có tin gì" anh ta nói "Đây được kết luận là báo động giả. Một người khách cho biết cô ta đã mở cửa phòng tắm tầng ba vì thấy không khỏe".

Joe ngồi lại trên ghế. Báo động giả. Anh hít sâu một hơi, cố gắng làm giảm áp lực thần kinh trong đầu. Người của anh an toàn. Ronnie an toàn. Anh an toàn. Anh cất lại khẩu súng và nhìn từ West sang Freeman "Các cậu biết đấy, tôi không nghĩ là các cậu có thể đặt nó vào tay tôi"

West nhìn ra cửa sổ, Freeman nhìn ra hướng khác "Chúng tôi chỉ đang làm việc thôi, thưa ngài" West nói, giọng chán nản. Joe biết rõ hơn thế. Thật kỳ lạ, ngồi đây giữa hai người lạ mặt - những người có thể chết vì anh hôm nay nếu họ phải làm vậy. Thật kỳ lạ, khi biết rằng họ quan tâm anh.

Với một sự hiểu biết lóe lên, Joe nhớ lại ánh mắt xanh màu pha lê nhìn anh với sự hiểu biết có thể đốt cháy một quả tên lửa. West và Freeman không phải những người duy nhất quan tâm anh.

Veronica St. John cũng quan tâm.

CHƯƠNG 16

Veronica đứng bên cửa sổ, nhìn ra trung tâm thành phố Boston. Với tất cả ánh đèn thành phố phản chiếu trên sông Charles, thật đẹp. Cô có thể thấy nhà hát Esplanade và Hatch Shell, nơi Boston Pops đã có buổi hòa nhạc miễn phí trong mùa hè. Cô có thể thấy vịnh Back và công viên Boston. Và đâu đó, dưới kia, ẩn trong các vòm cây là Beacon Hill, nơi Talandra đang sống, và ở đó đang có một bữa tiệc diễn ra ngay lúc này - mà không có cô.

Esplanade

Hatch Shell

Back bay

Cô nhấp một ngụm rượu rum và cola, cảm thấy sự ấm áp của ngọt ngào của rượu rum lan tỏa.

Phải, cô chắc chắn đã trở thành một đứa ngốc đêm nay. Một lần nữa. Veronica có thể thấy bóng cô phản chiếu trên cửa sổ.

Cô trông thật khác trong trang phục này. Một người nào đó quyến rũ và gợi cảm. Một người có thể vươn tay và chụp được hàng chục người đàn ông đang chạy đến. Một người sẽ không phải xin một ân huệ chết tiệt với một tên thủy thủ mà không muốn cô đến gần anh ta.

Cô bật cười cho sự ngu ngốc của mình, nhưng tiếng cười của cô thật khắc nghiệt trong căn phòng khách sạn trống rỗng. Cô đã tới bữa tiệc với tất cả ý định quyến rũ Joe Catalanotto. Cô đã lên kế hoạch rất hoàn hảo. Cô đã mặc bộ đồ đáng kinh ngạc này. Anh sẽ choáng váng. Họ sẽ nhảy. Cô sẽ nhảy thật tốt. Anh có thể còn choáng váng hơn nữa. Anh sẽ theo cô về khách sạn. Cô sẽ mời anh vào lấy có là cuộc họp báo ngày mai. Nhưng anh sẽ hiểu được ẩn ý đó. Anh sẽ yêu cầu các đặc vụ FlnCOM đợi bên ngoài, và một khi cánh cửa khách sạn đóng lại, anh sẽ kéo cô vào vòng tay anh và...

Nó thật hoàn hảo - ngoại trừ việc cô đã quên mất một chi tiết nhỏ. Kế hoạch của cô sẽ chỉ hiệu quả nếu Joe muốn cô.

Cô đã nghĩ rằng mình trông thấy ham muốn trong mắt anh khi anh nhìn cô tối nay, nhưng rõ ràng là, cô đã nhầm. Veronica uống thêm một ngụm rượu và bước xa khỏi cửa sổ, không chịu nổi thêm sự tĩnh lặng này.

Có một chiếc đài có sóng vô tuyến và cô bật nó lên. Nó đang ở tần số có bài hát ưa thích của cô, nhưng cô không quan tâm. Miễn là có thứ gì đó lấp đầy được sự im lặng chết người này.

Cô biết rằng mình phải thay đồ. Giờ nó chỉ nhắc nhở cô rằng cô đã ngốc nghếch thế nào. Cô nhìn lại mình trên chiếc gương treo tường trong phòng khách sạn. Bộ váy thật sự không đứng đắn. Chất vải mịn màng đang ôm lấy ngực cô, cho thấy thực tế rằng cô không mặc đồ lót, và

đường xẻ của trang phục cho thấy tất cả các mảng da trần cùng các đường cong. Tuyệt thật, cô cũng đã không mặc áo ngực. Cô đã nghĩ gì khi mua bộ váy này? Nó trông như thể cô đang mặc đồ ngủ nơi công cộng vậy.

Veronica nhìn chằm chằm vào mình trong gương. Cô biết lý do tại sao cô lại mua bộ váy này. Nó là một thông điệp cho Joe. Em ở đây. Em hoàn toàn là của anh. Hãy đến và nhắc em lên khỏi đôi chân em.

Và anh đã trả lời rất rõ ràng. Tránh xa tôi ra.

Cô thở dài, chiến đấu chống lại những giọt nước mắt đã sẵn sàng trong mắt. Cô nên thay sang thứ gì đó hợp lý hơn - bộ váy ngủ chẳng hạn - thay vì đứng đây, cảm thấy tiếc cho bản thân. Cô không ở đây, ở Boston, để gọi cảm hoặc lãng mạn. Cô ở đây để làm việc. Cô không tìm kiếm mối quan hệ tình dục hay những điều lãng mạn hoặc thậm chí là tình bạn, với Joe Catalanotto. Cô chỉ đơn giản là đang cố gắng làm tốt công việc của mình. Bây giờ, chấm hết.

"Mày là đồ nói dối chết dẫm" Veronica nói to với hình ảnh phản chiếu của mình, giọng cô khản và với vẻ ghê tởm. "Tôi hy vọng rằng em đang không nói với tôi."

Veronica quay đi, gần như sắp đánh đổ ly rượu rum và cola xuống váy.

Joe

Anh đang đứng cách cô không quá ba feet, dựa lưng vào tường cạnh chiếc gương. Anh bước đến và cầm lấy ly nước trong tay cô.

Tim Veronica đập thình thịch "Anh đang làm gì ở đây?" Cô lắp bắp "Làm thế nào mà anh vào được đây?"

Không có ban công ở đây. Và cô chắc chắn rằng cửa phòng đã khóa. Nhưng dĩ nhiên, anh đã nói với cô rằng anh là một chuyên gia bẻ khóa.

Joe chỉ mỉm cười.

Anh vẫn mặc bộ đồ dự tiệc. Anh đang mặc một chiếc áo xanh hải quân được cài khuy từ ngực đến tận thắt lưng. Quần bằng vải kaki đồng màu trông mềm mại. Chúng phù hợp với anh như một làn da thứ hai, bám vào bắp đùi anh và vừa vặn một cách hoàn hảo. Chúng được nhét trong một đôi ủng cao đến đầu gối đen bóng. Anh đang đeo một chiếc khăn quàng màu đỏ quanh eo và sự phối hợp màu sắc đó hoàn hảo với hình ảnh một hoàng tử.

Anh trông thật tuyệt, đẹp trai đến đau tim. Dạ dày Veronica quặn thắt. Chúa ơi, cách anh đang mỉm cười với cô... Nhưng anh đang làm gì ở đây, đó không phải việc của mình, cô tự nhủ. Joe đã nói rất rõ ràng tại bữa tiệc rằng anh muốn cô tránh xa anh ra.

Cô thấy, anh đặt đồ uống của cô xuống cuối bàn, cạnh chiếc ghế sofa gần bên cửa sổ. Anh kéo rèm cửa đóng lại. "Anh đã diễn trò đủ cho cả một ngày rồi" anh nói.

Veronica liếc nhìn đồng hồ. Mới chỉ chín giờ ba mươi phút. "Bữa tiệc của gia đình Perraults được cho là kéo dài đến nửa đêm hoặc đến 1 giờ" cô nói, không thể không ngạc nhiên trước âm thanh trong giọng nói của mình "Anh được dự định rằng sẽ ở lại đến 11 giờ."

Joe nhún vai "Chúng ta có một sự cố nhỏ."

Veronica bước một bước về phía trước mà không nhận ra, sự sợ hãi đẩy cô về phía anh. Một

sự cố? "Anh có sao không?"

"Là báo động giả." anh nói với một nụ cười.

Anh đang đứng trước mặt cô, thư giãn và mỉm cười, hoàn toàn thư giãn, hoặc đó là điều anh muốn cô tin, nhưng cô biết hơn thế. Bên dưới sự bình tĩnh giả vờ đó, anh đang căng thẳng và đề phòng, sẵn sàng bùng nổ. Anh đang buồn bực - hay khó chịu.

"Nói cho tôi biết đã xảy ra chuyện gì" cô lặng lẽ nói.

Anh lắc đầu, không "Anh đến để lấy điệu nhảy của mình"

Cô không hiểu. Lời nói của anh gần như không có nghĩa gì "Của anh... cái gì?" Cô nhìn quanh phòng. Đây là lần đầu tiên anh vào phòng cô ở khách sạn Boston - làm sao anh có thể để quên thứ gì được?

"Em đã mời anh nhảy" Joe nói.

Ngay lập tức, Veronica hiểu ra. Anh đến đây, trong phòng cô, để nhảy với cô. Cô cảm thấy mặt cô nóng lên với sự bối rối "Anh không cần phải làm thế" cô nói cẩn thận "Tôi cho rằng tôi đã có chút ngớ ngẩn và - "

"Khi anh nói với em rằng tránh xa anh ra - "

"Không sao cả, anh không muốn - "

"Anh không muốn nhảy với em, bởi vì em đang không mặc áo chống đạn trong bộ váy đó" Joe nói.

Veronica nhìn xuống ngực cô đang không có áo lót và cảm thấy đỏ mặt hơn nữa "Phải" cô nói, cố tỏ ra nhanh nhẹn và chuyên nghiệp "Rõ ràng là không"

Joe bật cười, và cô nhìn lên, giật mình, sự ầm ập hiển hiện trong đôi mắt anh.

"Chúa ơi, Ron" anh nói, giữ lấy ánh mắt cô "Anh thậm chí còn không có cơ hội để nói với em rằng... em trông tuyệt thế nào đêm nay". Sự ầm ập chuyển thành ngọn lửa thuần túy "Em trông tuyệt đẹp" anh thì thầm, tiến lại gần cô hơn, chỉ trong nháy mắt.

Veronica nhắm mắt lại. Cô không thể lùi lại "Đừng, Joe" cô nói lặng lẽ.

"Em nghĩ rằng anh không muốn nhảy với em ở bữa tiệc sao?" Joe nói. Anh không cho cô cơ hội để trả lời. Anh chạm vào cô, nhẹ nhàng lên bả vai, và đôi mắt cô mở ra. Anh trượt tay xuống khuỷu tay cô trong cái vuốt ve ngọt ngào. "Quý cô, đêm nay anh đã có thể bán cả linh hồn cho một nụ hôn, để có cơ hội riêng tư được ôm em trong vòng tay" Nhẹ nhàng, anh kéo cô lại gần hơn, siết chặt cô trong vòng tay trong một điệu nhảy "Như thế này"

Dần dần, anh bắt đầu nhảy với cô, di chuyển nhẹ nhàng theo bản ballad đang trên sóng phát thanh.

Veronica bị mắc kẹt. Cô bị ôm trong cả hai cánh tay mạnh mẽ của anh cùng sức nóng trong mắt anh. Trái tim cô đập rộn. Cô muốn anh chạm vào cô, ôm cô, khiêu vũ cùng cô, nhưng không phải như thế này. Không phải vì anh thương hại cô...

"Nhưng anh muốn bán linh hồn của anh. Không phải của em." Giọng nói của Joe là một tiếng

thì thầm khàn khàn vào tai cô khi anh kéo cô gần hơn nữa "Không bao giờ là của em, bé yêu. Anh không muốn mạo hiểm cuộc sống của em chỉ vì một điệu nhảy."

Veronica cảm thấy trái tim đang đập rộn của cô lỡ nhịp. Anh đang nói gì vậy? Cô lùi lại để nhìn vào mắt anh, tìm kiếm câu trả lời.

"Em sẽ gặp nguy hiểm chỉ bằng cách đứng cạnh anh." Joe giải thích "Anh đã không thể nói với em chỉ với mấy phút em bước trong căn phòng đó".

Có phải anh đang nói rằng anh không muốn nhảy với cô bởi vì anh lo cho sự an toàn của cô không? Lạy chúa, nếu như vậy, sau tất cả cô đã hiểu lầm rằng sự cảnh báo lạnh lùng của anh là sự từ chối. Trong khi thực tế...

"Anh không biết anh đang nghĩ gì nữa." Joe nói, lắc đầu.

Thực tế, có lẽ anh muốn cô cũng khủng khiếp như cô muốn anh.

Veronica cảm thấy sự bùng nổ của niềm hy vọng và hạnh phúc mãnh liệt, cô gần như bật cười thành tiếng.

"Quý thật, anh đã không nghĩ" Joe nói thêm "Anh đã... Anh không biết anh làm sao nữa."

"Choáng váng?" Veronica gợi ý. Cô mỉm cười lần nữa, và nụ cười của cô gần như là sự ngượng ngùng.

Nụ cười của Joe dần trở nên toe toét "Phải, Em có thể cực là 'choáng váng' thật chính xác. Khi em bước vào bữa tiệc đó, anh đã hoàn toàn bị thổi bay mất. Và anh đã nghĩ về việc phải đi phẫu thuật lại não mình."

Veronica cười lớn với điều đó "Ồ, thật sao?"

"Phải" Joe nói, nụ cười của anh trở nên mềm mại, đôi mắt anh dịu dàng "Trái tim anh" Và anh hôn cô.

Cô thấy nó đang đến. Cô thấy anh nghiêng về phía cô, cảm thấy anh nâng cằm cô lên để khớp với miệng mình. Cô biết anh đang hôn cô. Cô mong đợi nó - cô muốn nó. Nhưng còn nữa, sự mềm mại của môi anh khiến cô ngạc nhiên, và vị ngọt của miệng anh như rút lấy hơi thở cô.

Thật choáng váng. Trái đất dường như đang mất dần trọng lực khi anh kéo cô gần hơn, khi anh từ từ, uể oải, kích thích, khám phá môi cô bằng môi anh, khi cô mở miệng, anh ấn nụ hôn sâu hơn.

Và họ vẫn đang khiêu vũ, làn vải mỏng của quần anh đang cọ vào chân váy mềm như tơ của cô. Sự mềm mại của bụng cô đang ép mật thiết và sự cương cứng của ham muốn không thể nhầm lẫn của anh. Ngực cô đang ép chặt vào vòm ngực mạnh mẽ của anh.

Đây là thiên đường. Đam mê bùng lên trong cô, cô từ bỏ cố gắng để chống lại nó như một sự giải thoát khổng lồ. Có thể đây là một sai lầm, nhưng Veronica sẽ không suy nghĩ về nó nữa. Ít nhất không phải bây giờ, không phải đêm nay. Chỉ đơn giản là cô sẽ hôn Joe Catalanotto, và khiêu vũ với anh, và thưởng thức từng giây cuối. Tất cả sự ngọt ngào, tuyệt vời, kỳ diệu.

"Yo, Ronnie?" Joe thì thầm, phá vỡ nụ hôn. "Yo, Joe?" cô nói, vẫn đang cố thở.

Anh cười. Và lại hôn cô.

Lần này nụ hôn trở nên nóng bỏng hơn, mạnh hơn, sâu hơn. Nó vẫn quá đổi ngọt ngào, nhưng được tẩm thêm với sức nóng của cả ngọn núi lửa. Veronica không nghi ngờ gì đêm nay cô sẽ có thời gian của đời mình.

Joe lùi lại, thở dốc "Whoa" anh nói, nhấc một tay lên để vén lại tóc trên mặt mình. Anh nhắm mắt, hít sâu sau đó buộc mình thả cô ra. "Ronnie, nếu em muốn anh đi, anh sẽ đi ngay bây giờ, bởi vì nếu - "

"Em không muốn anh đi."

Anh nhìn vào mắt cô. Nhìn thật sự. Như thể anh đang tìm kiếm câu trả lời cho những bí ẩn của vũ trụ.

Veronica có thể thấy sự thông minh rõ ràng, sự mạnh mẽ, và cả sự dịu dàng, tất cả trộn lẫn trong đôi mắt nâu đẹp đẽ của anh.

"Em có chắc không?" anh hỏi, giọng anh không hơn một tiếng thì thầm.

Veronica mỉm cười. Và hôn anh. Chúa biết, cô đã tìm thấy câu trả lời cho tất cả câu hỏi trong mắt anh.

"Unh" anh nói, khi cô cuốn lưỡi mình vào miệng anh. Và sau đó tay anh đang trong tóc cô, trên cổ cô, trên ngực cô. Anh chạm vào cô ở mọi nơi, như thể anh muốn cảm thấy tất cả của cô cùng lúc và không biết phải bắt đầu từ đâu. Nhưng rồi tay anh trượt xuống lưng cô xuống tới hông cô, ép hông cô chặt vào anh, giữ cô ở đó khi anh nghiêng đầu và hôn cô mạnh hơn nữa.

Cô mở chân, lợi dụng đường xẻ của bộ váy, và cô cọ sát phía trong đùi mình lên chân anh. Tay anh bắt lấy chân cô và anh còn ép cô thậm chí còn chặt hơn nữa.

Miệng Joe trượt xuống cổ cô khi tay anh ôm lấy ngực cô. Sự thô ráp của ngón tay chai sạn của anh vuốt ve nhũ hoa của cô qua làn lụa.

"Ôi trời" Joe thở ra giữa những nụ hôn, khi anh trượt tay xuống dưới làn vải phía trên, chạm vào cô, thực sự chạm vào cô, không có gì ngăn cách những ngón tay anh với da thịt cô. "Đã bao nhiêu ngày anh đã muốn được chạm vào em như thế này."

Những ngón tay Veronica dò dẫm những chiếc nút trên áo anh "Có lẽ cùng số ngày em đã muốn anh chạm vào em như thế này."

Anh ngẩng đầu lên, nhìn vào mắt cô "Thật sao?" Ánh nhìn của anh mãnh liệt, nghiêm trọng "Có lẽ đó là tình yêu từ cái nhìn đầu tiên, huh?"

Veronica cảm thấy nụ cười nhạt đi trong khi nhịp tim cô tăng tốc "Tình yêu?" cô thì thầm, hầu như không dám hy vọng rằng người đàn ông khó tin này có thể cũng yêu cô.

Joe quay đi, nhìn xuống tay anh vẫn đang trên ngực cô "Tình yêu... Ham muốn... Bất cứ điều gì" Anh nhún vai và hôn cô lần nữa.

Veronica cố gắng che giấu sự thất vọng của mình. Bất cứ điều gì. Phải, được thôi. 'Bất cứ điều gì' cũng tốt hơn là không có gì. 'Bất cứ điều gì' là thứ cô đã trông đợi - điều mà anh đã nói với cô rằng đó là tất cả những gì cô có thể trông đợi ở anh ngay từ đầu.

Nhưng cô không muốn nghĩ về nó bây giờ. Cô không muốn nghĩ về bất cứ điều gì ngoài điều

anh đang khiến cô cảm nhận khi anh hôn và vuốt ve cô.

Joe lùi lại và nhìn vào mắt cô. Chậm rãi anh trượt dây váy thanh mảnh khỏi vai phải của cô. Như cách nó đang trượt đi, ngực cô cũng đang lộ ra.

Và anh vẫn đang nhìn sâu vào mắt cô.

Veronica cảm thấy không khí lạnh đang chạm vào làn da cô. Và sau đó, cô cảm thấy Joe, khi anh nhẹ nhàng chạy một ngón tay qua đầu vú cô. Cô cảm thấy cơ thể mình đang siết chặt, cảm thấy núm vú của cô đang dựng lên, thậm chí còn trở nên nhạy cảm hơn.

Anh giữ chặt ánh mắt cô lâu hơn cô tưởng trước khi mắt anh trượt xuống vuốt ve khuôn ngực trần của cô.

"Chúa ơi" anh thở ra, liếm môi "Em đẹp quá"

Họ đang đứng yên, đóng băng như thể thời gian bằng cách nào đó đã dừng lại. Nhưng thời gian không dừng lại. Trái tim cô vẫn đang đập, và với mỗi nhịp, mỗi dòng máu được bơm trong huyết quản cô, Veronica lại muốn anh nhiều hơn nữa. Nhưng anh vẫn không chạm vào cô, ít nhất, không hơn cái chạm nhẹ như lông tơ bằng một ngón tay anh. Và cô muốn anh chạm vào cô. Cô muốn anh, phát điên, chạm vào cô.

"Nếu anh không chạm vào em, em sẽ hét lên đấy." cô nói giữa hai hàm răng nghiến chặt. Joe nở nụ cười nóng bỏng "Đó là một sự đe dọa hay một lời hứa?" anh hỏi

"Cả hai" cô nói, lạc lối trong cái nhìn nóng bỏng trong mắt anh. Cô đang cầu xin anh "Chạm vào em đi". "Ở đâu?" anh hỏi, giọng anh khàn đi "Như thế nào?"

"Ngực em, miệng anh" cô nói "Bây giờ. Làm ơn."

Anh không ngần ngại. Anh đưa miệng anh xuống ngực cô và cuốn lưỡi anh trên núm vú nhạy cảm của cô. Veronica hét lên và anh kéo cô vào miệng anh, sâu hơn nữa.

Cô đưa tay tìm kiếm anh, đẩy áo khoác anh khỏi vai. Cởi những nút áo sơ mi quá nhỏ, thật khó để cởi. Nhưng cô muốn cái áo đó được cởi ra. Cô muốn chạy bàn tay của mình lên những cơ bắp đáng kinh ngạc trên ngực anh, vai anh, cánh tay anh. Cô muốn cảm nhận sự mượt mà như satin của làn da anh dưới ngón tay cô.

Cô có thể nghe thấy mình đang rên rỉ với niềm vui khi Joe nút và hôn cô lần nữa rồi lại lần nữa.

Nhưng rồi anh ngẩng đầu lên và chỉ dừng lại để hôn sâu lên miệng cô, anh nhìn vào mắt cô lần nữa. "Em còn muốn gì khác nữa?" anh đề nghị "Nói với anh điều em muốn"

"Em muốn anh cởi cái áo quái quỷ này ra." cô nói, vẫn đang vật lộn với những chiếc nút áo.

Anh giật mạnh bằng cả hai tay. Khuy áo bay khắp nơi nhưng chiếc áo đã được mở. Anh giật nó ra khỏi cánh tay.

Veronica chạm vào những cơ bắp mượt mà, làn da rám nắng của anh bằng lòng bàn tay cô, nhắm mắt để cảm nhận, vuốt ve ngón tay qua lớp lông xoăn đen trên ngực anh. Ô phải. Anh thật đẹp, mạnh mẽ và rắn chắc.

"Nói với anh em muốn gì" Joe nói lần nữa "Thôi nào, Ronnie, nói với anh em muốn anh

chạm vào đầu"

Cô mở mắt "Em muốn anh chạm vào mỗi inch trên người em bằng từng inch của anh. Em muốn anh và em trên chiếc giường ở căn phòng bên kia. Em muốn cảm nhận anh giữa hai chân em, Joe- "

Joe bế cô lên. Anh chỉ đơn giản là nâng cô lên dễ dàng trong vòng tay anh và đưa cô vào phòng ngủ.

Veronica đã làm việc với chiếc khuy quần anh trước khi anh tới được giường và đặt cô lên tấm vải trắng sạch sẽ.

Khi cô tháo chiếc khăn quanh thắt lưng anh, anh tìm thấy dây khóa phía sau váy cô. Khi anh trượt chiếc váy xuống hông cô, cô đã cởi quần anh và đẩy chúng xuống phía dưới hông anh. Bộ váy lụa của cô hạ cánh xuống sàn nhà trải thảm và Joe giật người lại, gần như đốt cháy cô bằng ánh mắt anh khi anh giữ chặt cô, đặt cô xuống giường, chỉ mặt chiếc quần lót ren đen và đôi tất dài. Lay chúa, khi anh nhìn cô như thế này, với ngọn lửa đó trong mắt anh, cô cảm thấy như thể mình là người phụ nữ quyến rũ nhất trên thế giới.

Cô ngồi dậy, tháo chiếc ghim kẹp cuối cùng trên tóc. Chậm rãi, anh đẩy đôi giày của mình ra và bước ra khỏi chiếc quần của mình, vẫn đang nhìn cô.

Veronica cũng đang quan sát anh. Cô lặn người sau đó thả chân xuống khi cô nhìn lên Joe. Anh đang chỉ mặc một chiếc quần sịp trắng. Cô đã từng thấy anh trong quần soóc chạy bộ trước đây, quần soóc đủ ngắn, vừa vặn với cô thể tuyệt vời của anh. Nhưng lần này mới thật sự đáng chiêm ngưỡng.

Vai anh rộng và vững chắc như đá. Cánh tay anh lớn và mạnh mẽ. Cô thậm chí không thể quấn hai tay mình lên bắp tay anh, mặc dù cô muốn đến tuyệt vọng. Ngực anh rộng và bao phủ bởi lớp lông đen dày. Cơ bắp của anh nổi rõ, và gợi sóng và gợi cảm qua từng hơi thở. Bụng anh là một tập hợp của những dãy núi và thung lũng, hông anh hẹp và đôi chân vững như thép.

Phải, khi cô nhìn anh chạy, dù cô đã cố gắng không nhìn, cô vẫn luôn nhớ cách cơ thể anh di chuyển thật tuyệt, từng chi tiết, cho đến cả vết sẹo trên vai và chân trái, và cả hình xăm mỏ neo trên cánh tay anh.

Nhưng đêm nay có điều gì đó khác hơn. Cô để đôi mắt mình lang thang đến phần đang căng lên bó chặt phía trước anh. Veronica nhìn lên để thấy rằng Joe đang nhìn cô, một nụ cười nhỏ lấp lánh trên môi "Một phần trong anh chỉ muốn đứng đây và ngắm em cả đêm" anh nói.

Cô nhìn xuống phần bị khuấy động của anh, và nụ cười ánh lên trong mắt anh "Một phần khác trong anh sẽ không vui đâu nếu anh chỉ làm vậy."

"Rất thẳng thắn" anh nói và cười lớn.

"Liệu em có phải thật sự cầu xin anh tới đây không?" Veronica hỏi

"Không"

Và sau đó anh đang bên cạnh cô trên giường, và cô đang trong vòng tay anh, và Chúa ơi, anh đang hôn cô, chạm vào cô, chạy bàn tay anh lên khắp người cô, đẩy lưỡi anh vào trong miệng cô, quấn chân cô vào anh.

Đây là bùa mê. Veronica chưa bao giờ cảm thấy bất cứ điều gì như thế này. Nó thật, ngọt

ngào, tinh khiết, đầy đam mê mạnh mẽ nhất mà cô từng biết đến.

Đây là tình yêu, cô nghĩ. Con lốc đáng kinh ngạc của cảm xúc, những cảm xúc còn hơn cả tình yêu. Nó mang cô lên cao hơn nữa, thứ cảm xúc cả lý trí và tinh thần mà cô chưa bao giờ biết đến, và cùng lúc đó, nó lột trần mỗi ounce phép cư xử đúng mực của cô, để cô bị giữ chặt bởi niềm đam mê dữ dội, bị nô lệ bởi nhu cầu nóng bỏng của cơ thể mình.

Cô chạm vào anh, vươn tay khép lại quanh phần cơ thể cứng cáp của anh, và khi anh rên lên, cô nghe thấy câu trả lời của chính mình - tiếng gọi của sự nguyên thủy và sự phản ứng hoang sơ của cả hai.

Tay anh ở khắp nơi và miệng anh cũng vậy. Những ngón tay anh luồn xuống trong chiếc quần ren của cô, và anh rên rỉ khi tay anh cảm thấy sự ẩm ướt ở đó.

"Vâng" Veronica nói. Đó là từ duy nhất cô có khả năng nói dưới đôi môi mình "Vâng"

Cô kéo mạnh quần anh, kéo anh ra khỏi sự gò bó của nó, rên rỉ với sự phấn khích của bản thân khi cảm nhận anh trong tay mình. Anh thật mịn màng và cứng cáp và ồ...

Anh ngồi dậy, trượt chiếc quần lót của cô xuống và ném nó đi. Cô cũng ngồi dậy, theo anh, quỳ xuống cạnh anh trên giường, với tay về phía anh, không muốn để anh đi.

Joe rên rỉ "Ronnie, bé yêu, anh phải lấy bao cao su"

Anh quay về phía chiếc quần của mình, giờ đã thành một đồng nhàu nát trên sàn, nhưng Veronica nhanh hơn, cô mở ngăn kéo bàn và lấy ra một gói nhỏ - một chiếc bao cao su cô đã mua vài giờ trước, khi cô mua chiếc váy. Cô đã đặt chúng trong ngăn kéo với hy vọng sử dụng chúng một cách chính xác theo cách này và với chính người đàn ông này.

"Wow" Joe nói khi cô dúi nó vào tay anh. Anh rất ngạc nhiên khi biết rằng cô có chuẩn bị "Sẽ thật ngu ngốc nếu không sẵn sàng cho bất cứ điều gì những ngày này, huh?"

Anh chỉ đang giữ lấy gói nhỏ, và nhìn cô.

Trời ơi, anh thực sự nghĩ rằng cô thường xuyên giữ những thứ này sao? Anh đang tưởng tượng ra một đoàn các du khách nam ra vào phòng cô sao? Veronica lấy nó từ tay anh và xé mở "Em mua nó cho anh. Cho anh và em" cô nói, bằng cách nào cô tìm thấy giọng mình khi cô thấy cần phải giải thích "Em đã hy vọng chúng ta sẽ làm tình đêm nay."

Cô nhìn thấy sự thiếu hiểu trong mắt anh. Cô đã mua nó bởi cô muốn làm tình - với anh. Veronica chạm vào anh, giữ lấy anh trong những ngón tay cô, nhìn vào bộ phận riêng tư của anh, chiếc bao cao su nhỏ trong tay "Em không chắc chính xác phải làm thế nào" cô nói "Trông có vẻ thật sự là không vừa được, phải không?"

Cô nhìn chằm chằm vào sức nóng trong đôi mắt anh khi anh lấy bao cao su từ trong tay cô "Nó sẽ vừa" anh nói.

"Anh chắc không?" cô hỏi, mỉm cười quỷ quyết "Có lẽ em nên mua cỡ lớn của hải quân SEAL"

Joe cười lớn khi anh nhanh chóng và chuyên nghiệp đeo nó ra ngoài "Sự tăng bốc sẽ khiến em có được tất cả mọi thứ"

Veronica vòng tay quanh cổ anh, ép ngực cô vào khuôn ngực rắn chắc của anh và bụng cô mềm mại ép vào sự kích thích của anh "Em không muốn tất cả mọi thứ" cô thở vào tai anh "Em nghĩ rằng em đã nói với anh chính xác những gì em muốn"

Anh hôn cô - nụ hôn dài, ngọt ngào, chậm rãi, sâu, nó khiến xương cô tan chảy và các thớ cơ mềm nhũn. Vẫn hôn cô, anh kéo cô vào lòng, để cô quỳ giữa hai đùi anh, Sau đó, anh giữ lấy hông cô trong tay anh, từ từ, chậm rãi, anh nâng cô lên phía trên anh.

Veronica kéo người trở lại từ nụ hôn của Joe, cô mở mắt. Anh bắt đầu kéo cô xuống, phía trên anh, và hạ cô xuống tiếp xúc phần thân mật của cô lên anh, anh mở mắt, đáp lại ánh mắt cô. Chậm rãi, cực kỳ chậm, với mỗi inch, anh hạ cô xuống phía trên anh, vẫn giữ lấy ánh mắt cô. Các cơ bắp trên tay anh căng ra mạnh mẽ, nhưng những giọt mồ hôi trên môi anh không phải là do sự gắng sức thông thường. Anh nâng cô trở lại, khỏi anh, và sau đó lại hạ cô xuống lần nữa, để anh ở trong cô, bắt đầu một nhịp độ cố ý trên chộc, nhàn nhã.

Veronica rên rỉ. Cô muốn nhiều hơn nữa. Cô muốn tất cả của anh. Cô cố gắng nhấn xuống, để mang mình có được anh nhiều hơn, nhưng cánh tay mạnh mẽ của anh vẫn đang ôm cô vững chắc. Tiếng rên của cô thay đổi thành một tiếng thút thít của khoái cảm khi miệng anh đang nín lấy ngực cô, nhưng vẫn giữ chặt hông cô.

"Làm ơn đi" cô khóc, những lời nói thoát khỏi cổ họng "Joe, làm ơn. Em muốn nữa"

Anh phủ miệng anh lên miệng cô, hôn cô mãnh liệt khi anh uốn cong cơ thể và đẩy hông cô xuống, lấp đầy anh hoàn toàn, trọn vẹn.

Cô nghe thấy bản thân mình hét lên khi anh chìm sâu trong cô lần nữa và lần nữa và lần nữa.

Nhịp điệu trở nên điên cuồng, phát sốt và Veronica ngửa đầu ra, mê man từ những cảm giác ngọt ngào sâu bên trong khi cô tìm thấy khoái cảm của chính mình. Mũi tên của sự phấn khích bắn xuyên qua cô - thẳng vào tim.

Joe vui những ngón tay trong tóc cô khi anh gọi tên cô và cô bám vào vai và cổ anh. Cô tìm thấy sự giải thoát của chính mình, để cho niềm đam mê của bản thân đưa cô lên cao hơn, cao hơn nữa, yêu cảm giác anh đang ôm cô như thể anh sẽ không bao giờ để cô đi.

Và sau đó nó kết thúc. Joe chìm trở lại giường, kéo cô xuống cùng anh.

Veronica có thể cảm nhận nhịp đập của trái tim anh, nghe tiếng anh thở, cảm nhận cánh tay anh vẫn đang ôm chặt cô. Cô chờ đợi, hy vọng anh sẽ là người lên tiếng trước.

Nhưng anh không nói gì. Sự im lặng kéo dài hơn nữa, và qua đó, Veronica thấy mình đang chết dần. Anh đang hồi hân về việc làm tình của họ. Anh đang cố gắng tìm cách để rời khỏi phòng với ít sự bối rối nhất. Anh đang quá lo lắng về phần còn lại của chuyến công du, tự hỏi sẽ thế nào nếu cô đuổi theo anh như đồ ngốc si tình...

Anh thở dài. Và đuổi người. Và rúc vào một bên mặt cô. Veronica quay về phía anh và anh gặp môi cô trong một nụ hôn chậm kéo dài.

"Khi nào chúng ta lại có thể làm lại?" anh hỏi, giọng anh khàn khàn yên lặng. Anh vén tóc cô ra sau để có thể nhìn rõ mặt cô.

Đôi mắt anh khép hờ, nhưng cô có thể thấy dấu hiệu của ngọn lửa vẫn luôn cháy trong đó. Anh không hối tiếc những gì họ đã làm. Sao anh có thể, nếu anh đã muốn biết khi nào họ có thể làm tình lại?

Cô mỉm cười, đột nhiên cảm thấy niềm hạnh phúc lồ bịch, ngu ngốc. Nụ cười đáp trả của anh có vẻ ngái ngủ, và rất rất hài lòng.

"Em sẽ trả lời anh chứ?" anh hỏi. Đôi mắt anh mở to hơn trong một giây "Hoặc nụ cười đó là câu trả lời của anh?"

Veronica từ từ chạy những ngón tay cô trên cánh tay anh, nhìn theo đường đi của chúng đến những đường nét cơ bắp của anh.

"Anh có vội đi đâu không?" cô hỏi.

Cánh tay anh siết chặt quanh cô "Không"

"Tốt"

"Ừ"

Veronica ngược lên nhìn anh và thấy anh đang nhìn cô. Anh mỉm cười lần nữa, nụ cười nhẹ nhàng khi cô bắt gặp ánh mắt anh "Gì nào?" cô hỏi.

"Em thật sự muốn biết à?"

Cô gật, làm mặt nghiêm trang "Dĩ nhiên rồi. Anh nhìn em và cười. Em phải nói rằng em rất muốn biết anh đang nghĩ gì."

"À, anh nghĩ, ai mà biết được quý cô Veronica St. John lại thật sự la hét trên giường."

Veronica cười, cảm thấy má mình nóng lên "Nhưng em không" cô phản đối "Ý em là, em không... ý em là, em không bao giờ trước đây - có tất cả những... tiếng ồn đó, ý em là vậy."

"Anh thích thế" Joe nói "Và anh thích hơn nữa, khi biết rằng anh là người duy nhất có thể khiến em làm thế". Những lời anh nói như thể trêu chọc, nhưng đôi mắt anh nghiêm túc "Đó là sự biến chuyển đáng kinh ngạc đấy, bé yêu" Giọng anh trầm ấm, nhẹ nhàng và dữ dội "Em là sự chuyển biến đáng kinh ngạc"

"Anh đang làm em xấu hổ." cô thừa nhận, ép má vào bờ vai ấm áp của anh.

"Hoàn hảo" anh trả lời, với tiếng cười khàn tuyệt vời của anh. "Anh cũng thích khi em đỏ mặt nữa"

Veronica nhắm mắt lại. Anh yêu những gì cô làm, anh yêu khi cô đỏ mặt. Điều cô muốn nghe là anh nói anh yêu cô.

"Em biết điều gì đang giết anh không?" Joe hỏi, giọng anh vẫn trầm và rất rất gợi cảm.

Ôi chúa ơi, cô có thể cảm thấy anh đang lớn lên bên trong cô. Cô có thể cảm thấy cơ thể mình đang đáp lại, cảm thấy nhịp tim của mình đang tăng tốc "Nếu em nhảy vì anh" Joe nói, trả lời câu hỏi của chính mình.

Veronica nhắm mắt lại, tưởng tượng nguồn nhiệt phóng xạ sẽ được tạo ra trong phòng nếu cô nhảy cho Joe, chỉ cho Joe. Cô có thể tưởng tượng được bao nhiêu quần áo sẽ bị vút lại cho đến khi cô di chuyển theo nhạc chỉ với chiếc quần lót đen nhỏ xíu cùng ngọn lửa trong mắt anh

Veronica lại đỏ mặt. Cô có thể thực sự nhảy cho anh như vậy không? Mà không cười hoặc cảm thấy mình ngu ngốc?

Joe ôm cô chặt hơn "Không phải đòi hỏi đâu" anh lặng lẽ nói "Anh chỉ muốn em nhảy cho anh nếu em muốn. Chỉ là sẽ rất tuyệt, vậy thôi. Anh nghĩ anh sẽ chia sẻ điều đó với em. Không có gì to tát. Hai trong số ba cũng không đến nỗi tệ."

Veronica ngẩng đầu lên "Hai trong số ba...?"

"Giấc mơ thành hiện thực" Joe nói. Anh mỉm cười "Lần đầu là làm tình với em. Lần thứ hai là làm tình với em hai lần trong một đêm."

"Nhưng..."

Joe hôn cô ngọt ngào. Sau đó, tất cả những gì anh làm là khiến cho hình ảnh tượng tượng thứ hai thành hiện thực.

CHƯƠNG 17

Chicago, Dallas và Houston mờ đi. Trong suốt những ngày và đôi là những buổi tối, Veronica ngồi trong xe tải giám sát, chuyển cho Joe những thông tin cần thiết qua tai nghe của anh, cầu nguyện rằng người đàn ông cô yêu sẽ không bị ám sát ngay trước mắt cô.

Joe nhìn vào máy quay được giấu đi và nở nụ cười - một nụ cười ngọt ngào, nóng bỏng và bí mật chỉ dành riêng cho cô. Vào mỗi đêm, Joe đến phòng cô. Làm cách nào anh qua được những con mắt cảnh giác của các đặc vụ FlnCOM, Veronica chẳng bao giờ biết được. Và làm cách nào anh có thể vào được phòng cô cũng là một bí ẩn. Cô không bao giờ nghe thấy anh. Cô chỉ nhìn lên, và anh đã ở đó, mỉm cười với cô, đôi mắt anh nóng bỏng.

Tại Dallas, anh đã mang thịt gà nướng, bắp rang bơ, và một lốc 6 lon bia. Anh đang mặc quần jean và áo phông cùng một chiếc mũ bóng chày trên đầu. Anh sẽ không nói với cô anh lấy đồ ăn và bia từ đâu, nhưng cô có cảm giác anh đã trèo ra ngoài xuống dưới đường và đến khu vực nhà hàng.

Anh luôn ở lại cho đến lúc bình minh, ôm cô thật gần. Họ đôi khi nói chuyện suốt đêm, đôi khi ngủ, và luôn thức dậy để làm tình lần nữa. Nhưng khi mặt trời bắt đầu lên, anh biến mất.

Sau đó, ở Albuquerque, đã có một 'sự cố', như cách gọi của Joe. Veronica ngồi trong xe tải, trái tim cô nảy lên tận họng sau khi một trong những đặc vụ FlnCOM nghĩ rằng anh ta trông thấy một người đàn ông có vũ trang đang lẩn trong đám đông bên ngoài đài truyền hình nơi 'Tedric' đang có buổi phỏng vấn.

SEALs và các đặc vụ FlnCOM đã nhảy vào hành động ngay, sẵn sàng để bảo vệ Joe. Họ thúc anh lên xe limosine cho sự an toàn, nhưng Veronica cảm thấy phát ốm.

Cô ngồi trong phòng khách sạn, chiến đấu với những giọt nước mắt, cầu nguyện để Joe sớm trở về, cầu nguyện, ước rằng nụ cười rực rỡ của anh có thể khiến cô quên đi sự nguy hiểm anh đã gặp, ngày này qua ngày khác, trong khi anh đang trong lốt hoàng tử. Nhưng cô luôn nhớ rằng anh đã không còn xa lạ gì với các tình huống nguy hiểm. Anh đã dành cả đời mình sống trong nguy hiểm và rủi ro. Ngay cả khi anh có thể qua mặt được các sát thủ chuyên nghiệp, vẫn chỉ là vấn đề thời gian trước khi anh lại đối mặt với loạt nguy hiểm mới, sự rủi ro có thể dẫn đến những điều còn hơn cả cái chết.

Làm sao cô lại để bản thân yêu một người đàn ông có thể chết - đột ngột - vào bất cứ lúc nào? "Yo, Ronnie"

Veronica quay lại.

Joe. Anh ở đây, vẫn mặc chiếc áo khoác màu trắng sáng bóng của mình và quần xanh đậm, tóc anh ngay ngắn. Anh trông có vẻ mệt mỏi, nhưng anh đang mỉm cười với cô, và cô bật khóc.

Anh bước nhanh qua phòng, cô không thấy anh di chuyển. Kéo cô vào vòng tay anh, anh ôm cô thật chặt "Này" anh nói "Này"

Xấu hổ, cô cố gắng quay đi, nhưng anh sẽ không để cô đi -

"Em xin lỗi" cô nói "Joe, em xin lỗi, em chỉ..."

Joe nâng cằm cô lên và hôn cô nhẹ nhàng.

"Anh ổn mà" anh nói với cô, biết, anh vẫn luôn biết, chính xác những gì cô đang nghĩ "Anh ổn. Mọi chuyện ổn cả"

"Chỉ bây giờ thôi" cô nói, nhìn sâu vào đôi mắt bí ẩn như màn đêm của anh, lau những giọt nước mắt bằng tay cô.

"Ừ" anh nói, bắt lấy một giọt nước mắt đọng trên mi cô bằng một ngón tay "Chỉ bây giờ thôi"

"Thế còn ngày mai?" cô hỏi "Ngày mai sẽ thế nào?". Cô biết rằng cô không nên nói những từ đó, nhưng chúng đã trên đầu lưỡi và cô không thể giữ được.

Anh nhẹ nhàng vuốt lên tóc cô lần nữa và lần nữa khi anh nhìn xuống đôi mắt cô "Em thật sự lo lắng cho anh sao?" anh hỏi, như thể anh không tin được mối quan tâm cô dành cho anh.

"Hôm nay em đã rất sợ" Veronica thừa nhận. Cô cảm thấy đôi mắt cô lại đầy nước một lần nữa và cô cố gắng chớp mắt để giấy đi.

"Đừng sợ" Joe nói với cô "Blue và những người khác sẽ không để bất cứ điều gì xảy ra với anh đâu"

Đó là những lời nói và ý nghĩ tốt đẹp, nhưng Blue và Cowboy cùng Harvard không phải những siêu anh hùng. Họ là người, và không có gì đảm bảo rằng một trong số họ sẽ không phạm phải những sai lầm rất con người.

Giờ này ngày mai, Joe rất có thể đã chết.

Ngày mai, hoặc tuần sau hoặc năm sau...

Thẳng người, Veronica níu anh xuống và hôn anh. Cô hôn anh mạnh mẽ và anh ngay lập tức đáp lại, kéo cô sát vào cơ thể anh, hạ thấp tay anh xuống để kéo hông cô vào gần anh hơn.

Cô tìm thấy khóa thắt lưng của anh và bắt đầu tháo nó ra, và anh nâng cô lên để đưa cô vào phòng ngủ.

Veronica giữ lấy anh thật chặt và nhắm mắt lại, cố gắng ngăn nỗi sợ hãi. Cùng với cái chạm của tay anh, miệng anh và cơ thể anh trên cô, ngày mai không tồn tại. Chỉ có ở đây và bây giờ. Chỉ có những đam mê. Nhưng khi bình minh tới, và Joe rời khỏi giường mà cố gắng không đánh thức cô, Veronica vẫn chưa ngủ. Cô quan sát anh mặt đỏ, sau đó nhắm mắt lại khi anh hôn cô.

Và rồi anh biến mất.

Đó còn hơn cả khả năng rằng anh sẽ biến mất mãi mãi.

Phoenix, Arizona

Ánh mặt trời thánhtư như thiêu đốt, phản chiếu trên những con phố, làm nóng không khí và

thật khó để thở.

Trong chiếc limosine bọc thép đang đậu trên phố phía trước nhà hát Arizona và và tòa nhà Nghệ thuật, Joe vẫn cảm thấy mát mẻ và thoải mái.

Nhưng anh mừng vì mình đã đeo kính. Ngay cả với chúng, cùng cửa kính màu đen của chiếc limosine, Joe vẫn phải nheo mắt trong ánh sáng khi anh ngồi thẳng lại để nhìn kỹ hơn điểm đến sáng nay.

Chỉ vài bước để vào được khoảng sân phía trước. Mặt sân phẳng và rộng, bao quanh bởi một loạt các băng ghế dài bằng đá cẩm thạch được đặt dưới bóng mát của những cây hoa. Sảnh lớn của nhà hát ngay phía sau khoảng sân, và trung tâm Nghệ thuật bao quanh 2 bên.

Một phần của khoảng sân khuất trong bóng râm của nhà hát. Đó là nơi mà Joe - Tedric sẽ ngồi trong suốt buổi lễ ở nhà hát.

Mọi người đã có mặt, cố gắng tiến vào khu vực râm mát, tự quạt cho bản thân bằng những tờ rơi của sự kiện lần này.

Joe có thể nghe thấy tiếng Veronica trên tai nghe khi cô ngồi trong xe giám sát "Làm ơn kiểm tra lại micro, Alpha Squad" cô nói.

Blue, Cowboy và Harvard đồng loạt kiểm tra.

"Trung úy Catalanotto?" cô hỏi, giọng cô nhanh và chuyên nghiệp.

"Yo, Ronnie, sáng nay cô khỏe không?" Joe nói, dù anh đã dành cả đêm bên cô, dù anh đã rời khỏi phòng cô chỉ vài giờ trước đó và anh biết chính xác cô thế nào.

"Một sự kiểm tra đơn giản là được rồi" cô thì thầm "Máy quay?"

Joe cười với một trong những chiếc máy quay thu nhỏ mà đặc vụ FlnCOM đang ngồi đối diện anh đeo. Chúa cứu họ nếu ai đó biết về những đêm nóng bỏng không thể tin được họ đã bên nhau - tư vấn truyền thông cao cấp cùng anh lính thủy từ một phần khủng khiếp của New Joersey. Veronica luôn giữ thái độ xa cách ở nơi công cộng, thường gọi anh là "Trung úy Catalanotto" hoặc "Điện hạ"

Thực tế, họ không bao giờ nói về việc liệu cô có hay không muốn mối quan hệ của họ công khai. Joe mặc định rằng cô không muốn, và đã giữ khoảng cách để bảo vệ cô.

Tất nhiên, Blue và Cowboy cùng Harvard biết nơi Joe ở mỗi đêm. Họ phải biết. Nếu không có sự giúp đỡ của họ, sẽ khó như quỷ để qua mặt được các đặc vụ FlnCOM. Nhưng ngoài sự khó chịu đó ra thì 4 lính SEALs được ở riêng, Joe biết ba người bạn của anh sẽ không bao giờ hé một lời. Họ là SEALs. Họ biết làm thế nào để giữ bí mật.

Và còn hơn cả sự quan tâm của Joe, Veronica St. John là người giữ bí mật tốt nhất mà anh từng biết.

Cô đã trở nên lo lắng đêm qua. Sự cố ở Albuquerque đã thật sự làm cô chấn động. Cô thực sự đã khóc vì lo lắng cho anh. Cho anh. Và cách cô làm tình với anh... như thể cả thế giới đang sắp diệt vong. Trời ạ. Điều đó thật mạnh mẽ liệt.

Joe đã nghĩ lúc đầu rằng có thể, chỉ có thể, không thể có khả năng rằng Veronica đã yêu anh. Có lẽ cô đang lo lắng vì một điều gì khác? Nhưng dù vậy anh đã cố gắng để gọi chủ đề về sự quan tâm của cô cho sự an toàn của anh đêm qua, và cô đã không muốn thảo luận về nó.

Tất cả những gì cô muốn là anh ôm cô. Và làm tình với cô lần nữa.

Joe mỉm cười mỉa mai. Anh đang yêu lần đầu tiên trong đời, và lần đầu tiên trong đời, anh trở thành người muốn có một cuộc trò chuyện. Phải, thật vậy. Anh đã lên giường với một người phụ nữ quyến rũ, tuyệt đẹp, và tất cả những gì anh muốn là họ nói chuyện sau khi làm tình. Nhưng tất cả những gì cô muốn chỉ là tình dục nóng bỏng.

Dĩ nhiên, Joe tự nhắc nhở mình, anh chắc chắn chịu được, anh khiến Veronica hạnh phúc đêm qua, Ồ phải, cuộc sống vốn dĩ rất khó khăn.

Joe nhắm mắt lại một lúc, nhớ lại sự mềm mại của làn da cô, sự mím màng của ngực cô, sự ngọt ngào của cô bao quanh anh, sức nóng tuyệt diệu trong vẻ tuyệt đẹp của cô, màu xanh hơn cả đại dương trong đôi mắt cô, đường cong trên đôi môi cô, cô mỉm cười với anh, tiếng thút thít của cô khi anh giữ lấy cô, khi cả hai cùng đạt đỉnh...

Joe mở mắt, hít sâu một hơi và thở dài nhanh. Ồ phải. Anh sẽ ở nơi công cộng trong khoảng 30 giây nữa. Bằng cách nào đó anh nghi ngờ rằng Ted già cả sẽ đánh giá cao khả năng đóng giả hoàng tử của Joe với một vẻ mặt dữ dội và vương giả giả tạo cho cả thế giới chiêm ngưỡng. Và anh đang làm việc, bắt đầu rồi. Đã đến lúc ra ngoài.

Joe bước ra ngoài chiếc limo và cảm thấy hơi nóng đột ngột của nhiệt độ bên ngoài. Nóng như cái lò ấ. Chào mừng đến Phoenix, Arizona.

Khi các đặc vụ FlnCOM thúc anh đi trên khoảng sân, Joe cố gắng đặt bản thân vào đúng vị trí công việc. Mơ mộng ban ngày về người yêu của anh là tốt và rất tuyệt và -

Người yêu à.

Veronica St. John là người yêu của anh.

Trong bốn ngày và đêm tuyệt vời đến không tin được, Veronica St. John đã trở thành người yêu của anh. Những từ đó gợi lên nụ cười bí ẩn của cô, ánh sáng quý quái trong đôi mắt cô, những sự hứa hẹn thích thú về những điều mà anh chưa từng bao giờ biết tới, sự mềm mại trong tiếng cô thở dài, cảm giác những ngón tay cô trên tóc anh, đôi chân họ quấn lấy nhau, cơ thể cô trơn trượt xà phòng khi họ hôn nhau trong chiếc bồn tắm vĩ đại của khách sạn -

Nhưng...

Liệu cô có nghĩ về anh như là người yêu của cô không? Liệu có bao giờ cô thậm chí xét đến khía cạnh tình yêu khi cô nghĩ về anh không? Chúa ơi, anh sẽ cho đi tất cả để nghe cô nói rằng cô yêu anh.

Chết tiệt, anh đang bị phân tâm. Anh buộc bản thân phải chú ý vào tòa nhà. Tập trung, anh ra lệnh cho bản thân. Quả là địa ngục huy hoàng khi nhận ra bạn đang yêu một người phụ nữ sau đó để bản thân bị ám sát.

Joe nhìn xung quanh. Mái của tòa nhà Nghệ thuật thấp hơn so với mái nhà hát. Chúng có chiều cao và khoảng cách hoàn hảo, có nghĩa là, hoàn hảo cho một tay bắn tỉa. Tất nhiên, nhà Nghệ thuật có cửa sổ, nếu chúng được mở - sẽ là lựa chọn tệ hại cho những tay bắn tỉa.

Joe ngay lập tức trở nên báo động và tập trung trở lại công việc.

Chết tiệt, nhà hát Arizona và trung tâm buổi lễ vị nghệ thuật là sự kiện hoàn hảo cho một kẻ

ám sát. Đám đông. Máy quay và truyền thông. Ba tòa nhà, tạo thành hình chữ U vuông vắn, sân chung. Ánh mặt trời chói lóa. Tất cả khiến mọi người trở nên mệt mỏi và uể oải.

"Chính là nó" Joe thì thầm.

"Cậu có thể cược, Cat" Giọng Blue nói vào tai nghe "Nếu tôi phải nhảy một điệu tango, sẽ là lần này đây"

"Gì cơ?" Veronica hỏi từ chỗ ngồi của cô trong xe giám sát "Anh đang nói gì?"

Các đặc vụ FlNCOM nhanh chóng bảo vệ sự an toàn của Joe trong sảnh nhà hát. Khi đã vào trong, anh không thể trả lời Veronica nữa, vì thống đốc Arizno đang bắt tay anh.

"Thật là vinh dự, thưa Điện hạ" thống đốc nói với giọng lớn, và nụ cười toe toét. "Tôi không thể nói rằng vinh dự thế nào đối với người dân Arizona với sự hiện diện của ngài, tại nhà hát và trung tâm nghệ thuật này"

"Chúa tôi" Joe nghe tiếng Veronica nói trên tai nghe. Sau đó là sự yên lặng. Khi cô nói tiếp, giọng cô nghe thật bình tĩnh. Joe biết quá rõ sự bình tĩnh của cô chỉ là do tập luyện "Joe, anh có nghĩ những kẻ khủng bố sẽ có mặt ở đây đúng không? Hôm nay. Ngay bây giờ."

Joe không thể trả lời. Ronnie biết rằng anh không thể trả lời. Cô có thể trông thấy anh trên màn hình video của cô. Anh đang đứng trong đám đông giữa các quan chức chính phủ. Cô có thể nghe thấy thống đốc đang nói.

Joe mỉm cười về điều gì đó Thống đốc nói, nhưng tâm trí anh đang tập trung vào giọng nói của những người đàn ông trong Alpha Squad - và người phụ nữ - tình yêu của anh - đang ngồi trong chiếc xe giám sát. "Chết tiệt, Joe" Veronica nói, giọng cô vỡ ra và sự tự chủ của cô đang vỡ vụn "Lắc đầu đi. Đúng hay sai. Có phải sẽ có một vụ ám sát vào chiều nay không?"

Trong xe giám sát, Veronica đang nín thở, mắt dán chặt vào màn hình video trước mắt cô.

Joe nhìn thẳng vào camera, đôi mắt đen của anh dữ dội và phấn khích. Anh gật đầu. Phải.

Lạy Chúa. Veronica hít sâu một hơi, cố gắng để bình tĩnh lại. Như cô nhận thấy, thống đốc Arizona đang nói gì đó, và toàn bộ nhóm người quanh đó đang mỉm cười - kể cả Joe.

Lạy Chúa. Cô thực sự đã trông thấy sự phấn khích trong mắt anh. Anh thật sự thích thú với chuyện sắp tới. Anh đã sẵn sàng. Thật sự sẵn sàng. Sẵn sàng mạo hiểm cuộc sống của mình...

Miệng cô khô rang. Cô cố gắng liếm đôi môi mình nhưng điều đó chẳng giúp được gì. Lạy Chúa, Đừng để anh ấy chết. "Joe" cô nói, nhưng cô không thể cất tiếng được.

Anh chạm vào tai nghe, dấu hiệu cho thấy anh đã nghe thấy cô.

Cô có thể nghe thấy giọng nói không thể nhầm lẫn của Blue, và tiếng của Cowboy cùng Harvard khi ba người đàn ông đang cố gắng để đoán ra tay sát thủ.

Cowboy đang trên mái nhà cùng với ống nhòm tầm xa, cùng khẩu súng trường chuyên dụng. Anh ta đang quét một lượt hình ảnh trên hai mái vòm thấp hơn, liên tục báo cáo. Không có ai ở đó. Không một ai còn ở đó.

"Cửa sổ trong nhà hát đều không mở" Kevin Laughton nói, từ chỗ ngồi bên cạnh Veronica "Nhắc lại, cửa sổ không mở"

"Tôi đang kiểm tra" Cowboy nói.

"Các cậu đang lãng phí thời gian" Laughton nói "Và nhân lực. Chúng tôi có thể sử dụng cậu trong đám đông dưới kia"

"Còn lâu chúng tôi mới đang lãng phí thời gian" Cowboy lẩm bẩm. "Và nếu ông nghĩ rằng trò bắn súng này là đứng trong đám đông, ông còn ngu dưới mức trung bình Fink"

Trên màn hình, Joe vẫn đang nói chuyện với thống đốc và thư ký của ông ta "Nhà hát và tòa nhà nghệ thuật rất đẹp" anh nói "Tất cả những chiếc cửa sổ - đều cực kỳ ấn tượng. Chúng có mở được không?"

"Những chiếc cửa sổ sao?" thống đốc hỏi "Ồ, không. Không, cả tòa nhà được xây để điều hòa không khí, dĩ nhiên"

"À" Joe nói trong chất giọng buồn cười của Tedric "Vây, nếu một người nào đó ở trong này muốn có không khí trong lành, họ sẽ phải cắt kính đúng không?"

Thống đốc nhìn có chút ngạc nhiên, nhưng rồi ông ta cười "Phải phải" ông nói "Tôi cho là vậy"

"Chính nó, Mr. Cat" Cowboy nói "Suy nghĩ của tôi chính xác. Cứ việc đưa tôi ra tòa án binh nếu cần thiết, FlnCOM, nhưng tôi sẽ kiểm tra các cửa sổ"

"Được" Veronica nghe Blue nói "Họ đang tiến về phía sân khấu. Sẵn sàng. Cả cậu nữa, Cat"

"Chúng ta lên sân khấu chứ?" thống đốc hỏi Joe,

Joe gật đầu "Tôi đã sẵn sàng", anh nói kèm theo một nụ cười.

Anh rất bình tĩnh. Anh đang bước ra đó như một mục tiêu, và anh đang mỉm cười. Veronica gần như không thể thở được. Hai trong số các đặc vụ FlnCOM mở cánh cửa phía sân. Bên ngoài, một ban nhạc bắt đầu chơi.

"Joe" Veronica nói lần nữa. Lạy Chúa, nếu cô không nói cho anh bây giờ, cô có thể không bao giờ có cơ hội nữa ---

Anh chạm vào tai nghe. Anh nghe thấy cô.

"Joe, em phải nói với anh... Em yêu anh"

Joe bước ra ngoài ánh nắng mặt trời cùng sức nóng và ánh sáng nổ tung quanh anh. Nhưng đó không phải là từ mặt trời. Thực tế, hầu hết nó đến từ bên trong anh, từ trung tâm ngực anh, từ trái tim anh.

Cô yêu anh. Ronnie yêu anh.

Anh cười lớn. Ronnie yêu anh. Và cô đã nói điều đó với tất cả những người đang cùng trong hoạt động này.

"Chết tiệt Ronnie, đừng có nói thể với cậu ấy lúc này" giọng trách mắng của Blue nghe rõ ràng trong tai Joe "Tập trung vào Cat. Thôi nào, Joe, giữ mắt cậu mở đi."

"Tôi xin lỗi" Veronica nói. Giọng cô rất nhỏ, chìm chìm.

Joe chạm vào tai, cố gắng nói với cô rằng anh đã nghe thấy cô nói, ước rằng có cách nào đó để anh có thể nói rằng anh cũng yêu cô. Anh chạm vào ngực, trên trái tim anh, bằng một tay, hy vọng rằng cô sẽ thấy và hiểu được thông điệp im lặng đó.

Và sau đó anh bước lên bục sân khấu.

"Thôi nào, Cat" giọng Blue vang lên "Dừng nụ cười toe toét như thằng ngốc dở hơi đó và làm việc đi."

Làm việc.

Quá trình huấn luyện đã ăn sâu vào anh, và Joe ngay lập tức tập trung. Chết tiệt, với cảm giác nóng nực này trong trái tim, anh tốt hơn là nên tập trung. Veronica yêu anh, và anh đang gần một cách chết tiệt với việc trở thành một siêu anh hùng.

Anh đã kiểm tra bục sân khấu để chắc chắn các đặc vụ FlnCOM có thể ở đó.

Bàn diễn thuyết đã được gia cố, dĩ nhiên, để đạn không thể xuyên qua đó. Phía sau sân khấu cũng có sự bảo vệ. Một hàng rào chắn bằng kim loại giữ cho không ai vào được chỗ này nhưng có thể nhảy qua đó dễ dàng. Nó cao chỉ khoảng 8 feet từ mặt đất.

Joe quét mắt qua đám đông. Khoảng 600 người. Năm chiếc máy ghi hình khác nhau, một vài cái trong số đó là từ bản tin trực tiếp lúc 12 giờ. Anh biết với một cảm giác chắc chắn kỳ lạ rằng sát thủ sẽ không ra tay cho đến khi anh bước lên bàn diễn thuyết.

"Mái nhà an toàn" Cowboy thông báo "không có chuyển động nào ở các cửa sổ. Đây, FlnCOM, tốt nhất là các ông nên giữ mắt ở chỗ đám đông. Tôi không có gì ở đây cả"

Joe ngồi xuống ghế gần thống đốc trên bục. "Chúng ta sẽ tiến hành buổi lễ này nhanh nhất có thể" thống đốc nói "Vì vậy chúng ta có thể vào trong sảnh điều hòa cùng những ly nước chanh"

Đám đông vỗ tay tán thưởng.

Tim Veronica nảy lên tận họng. Joe đang ngồi đó, chỉ ngồi đó, như thể không có bất kỳ mối đe dọa nào với mạng sống của anh.

"Nếu không có thêm gì" thống đốc tiếp tục "Tôi muốn được giới thiệu vị khách mời đặc biệt của chúng ta, Thái tử Tedric của Ustanzia"

Tiếng vỗ tay của đám đông át đi tiếng của lính SEALs và các đặc vụ FlnCOM. Trên màn hình video của Veronica, Joe đứng lên, nâng tay anh lên vỗ cùng đám đông.

"Cảm ơn các bạn" anh nói vào micro "Cảm ơn rất nhiều. Thật là một vinh dự khi có mặt ở đây ngày hôm nay"

"Tôi vẫn quan sát hai mái nhà" Cowboy nói "Vẫn không có chuyển động nào gần cửa sổ. Tôi đang bắt đầu nghĩ rằng mấy tay nhảy tango sẽ không đến hôm nay khi mà chúng thấy - "

Một tiếng nổ vang lên.

Một trong những cửa sổ bằng kính lớn phía trước nhà hát vỡ tan thành triệu mảnh. Đám đông gào lên và bỏ chạy.

"Joe!" Veronica nắm chặt cạnh bàn trước mặt cô, nghiêng gần hơn vào màn hình, cầu nguyện như cô chưa từng cầu nguyện trong đời.

Anh đã đi, cô không thể nhìn thấy anh. Anh đã cúi phía sau bàn diễn thuyết, hoặc ngã xuống, bị giạt mình bởi tiếng nổ?

Trên tai nghe, cô có thể nghe thấy cả ba lính SEALs đang báo cáo, cùng một lúc. Những mái nhà vẫn an toàn, không có tay bắn tỉa nào được thấy qua cửa sổ.

Bên cạnh cô. Kevin Laughton đang vọt lên phía trên chỗ ngồi của mình "Ý anh là gì, anh không biết nó đến từ đâu sao?" ông hét lên trong sự hỗn loạn "Một phát đạn được bắn - nó phải đến từ đâu đó"

"Chúng ta có cần xe cứu thương không?" một giọng nói khác hỏi "Nhắc lại, có cần sự hỗ trợ y tế không?"

Một phát súng khác, một cánh cửa kính khác vỡ tan.

"Chết tiệt" Laughton nói "Phát đạn được bắn từ chỗ quái nào?"

Joe nghe thấy tiếng nổ thứ hai, cảm thấy tác động của viên đạn lên sân khấu, và biết. Sát thủ ở phía sau. Bên trong nhà hát. Và với tất cả những sự bảo vệ đã được rút ra phía trước tòa nhà, Joe đang trở thành một con vịt ngồi chết dí. Thật tuyệt rằng anh vẫn còn sống. Phát đạn thứ 2 đã có thể giết anh rồi.

Nó đã có thể, nhưng nó không thể. Thằng chó đẻ đã bỏ lỡ nó.

Joe ló đầu ra khỏi bàn diễn thuyết và rút súng, hét lên hướng dẫn để người của anh và các đặc vụ FlnCOM, những người đang vây quanh anh. Cowboy đang trên mái nhà, Chúa nhân từ. Họ có thể bắn gã này, ghim gã khốn đó lại.

Bên trong xe giám sát, màn hình video trở nên trống không. Liên lạc bị ngắt. Chúa ơi, chuyện gì đang xảy ra ngoài đó? Veronica có thể nghe thấy tiếng Joe. Anh vẫn còn sống, tạ ơn Chúa. Anh chưa bị giết.

Tuy nhiên

Tay súng đang bên trong nhà hát. Ban công tầng trên, phía trong hành lang, từ những báo cáo. Cửa sau được giữ chặt, họ đang dồn tay sát thủ vào chân tường.

Veronica đứng dậy, đẩy Kevin Laughton ra và mở cửa xe. Cô có thể nhìn thấy nhà hát và hai ô cửa sổ vỡ. Cô có thể thấy các đặc vụ FlnCOM đang vây quanh nhà hát. Cô có thể thấy ba người khác, đang leo phía bên ngoài nhà hát, lên mái.

Chúa trên cao, đó là Joe và hai đặc vụ SEALs.

Veronica khép miệng cô về đúng vị trí. Cô đã không muốn nói về điều này, sợ rằng cô chỉ đang nhầm lẫn, nhưng điều này...

"Joe, anh đang làm gì vậy?" cô nói vào micro "Anh là mục tiêu đấy! Anh có nghĩa vụ phải ở nơi an toàn"

"Chúng ta cần sóng radio yên lặng!" Blue ra lệnh "Ngay bây giờ. Ngoại trừ báo cáo về vị trí

tay sát thủ"

"Joe" Veronica khóc.

Một trong các đặc vụ FlnCOM đang nghiêng về phía xe tải. "Tôi có thể cắt đường truyền radio này" anh ta nói với Veronica "Vậy trừ khi cô yên lặng, tôi sẽ vẫn giữ tín hiệu của cô"

Veronica ngậm miệng lại, nhìn về những chấm đen nhỏ xíu - Cowboy - đang giúp Joe và phần còn lại của nhóm lên mái.

Trên mái nhà, Joe quan sát xung quanh. Có một cánh cửa dẫn lên cầu thang sẽ đưa họ xuống. Cậu ổn không? Cowboy ra hiệu cho Joe bằng tay.

Ổn, anh ra hiệu lại.

Tay bắn tỉa chắc chắn có thể nghe, và có lẽ cũng đang theo dõi cuộc trò chuyện của họ. Từ lúc này trở đi, các lính SEAL sẽ chỉ giao tiếp bằng tín hiệu tay và ngôn ngữ cử chỉ. Không cho tay súng biết được họ đang đi đâu. Harvard có dư một khẩu HK và anh ta đưa nó cho Joe cùng một nụ cười nhanh. Một tiếng súng vang lên.

"Một đặc vụ bị thương" Giọng West hét lớn trong tai Joe "Ôi trời, chúng ta cần bác sĩ". "Vị trí của T's (*kẻ khùng bố*) chưa xác định" một giọng nói khác "Giữ an toàn trong các ban công ở sảnh". "Đưa người bị thương khỏi đây" Laughton chỉ huy.

"Cậu ta chết rồi" West báo cáo, giọng nói bình thường của anh ta hơi run "Freeman chết rồi. Thằng khốn găm thẳng vào mắt cậu ấy. Thằng chó đẻ - "

Đi thôi, Joe ra hiệu cho người của anh. Tôi đã vào vị trí.

Blue ra hiệu chỉ vào mình. Anh ta muốn là người dẫn đường thay. Nhưng Joe lắc đầu. Không gây một tiếng động khi mở cửa và bắt đầu đi xuống cầu thang.

Một tiếng súng.

Còn hơn cả sự hỗn loạn. Một đặc vụ khác ngã xuống với độ chính xác không thể nhầm lẫn.

"Nằm xuống" Laughton ra lệnh cho người của mình "Gã này là một tay thiện xạ và hắn đang cách đây khá xa. Hãy cho xạ thủ vào vị trí.

Im lặng, sự im lặng chết người, những ngón tay đặt sẵn sàng trên cò súng tiểu liên, lính SEAL di chuyển xuống cầu thang. Veronica đi tới đi lui. Cô đã không nghe thấy tiếng Joe trong nhiều phút dài. Cô không còn thấy bất kỳ chuyển động nào trên mái nhà.

"Một trong những chiếc camera đã hoạt động lại" ai đó nói vào trong xe giám sát, và cô quay lại nhìn.

Chắc chắn, máy quay đó đã bị rơi xuống và đang nằm gần sàn sân khấu. Nó giờ đang quay một hình ảnh hơi mờ và bị nghiêng phía bên trong nhà hát.

Phía sau ô cửa sổ còn lại, Veronica có thể trông thấy cái bóng mờ của tay sát thủ phía trên ban công.

Thật yên tĩnh. Không ai di chuyển. Không ai nói gì. Sau đó...

"Xạ thủ của FlnCOM, ngừng bắn". Đó là giọng Joe, to và rõ ràng, trên sóng radio.

Veronica cảm thấy cô đang chao đảo, và cô cố gắng tìm chỗ ngồi. Joe và lính SEAL của anh đang ở đâu đó gần tay súng trong tầm ngắm của đặc vụ FlnCOM. Làm ơn, Chúa ơi, hãy để anh ấy an toàn, cô cầu nguyện.

Một cánh cửa bật mở. Cô nghe thấy nó nhiều hơn là nhìn thấy trên màn hình video mờ tối.

Tay súng quay lại, bắn một khẩu súng máy chứ không phải khẩu súng trường. Nhưng không có ai ở đó.

Một cánh cửa khác mở ra, phía khác của ban công, nhưng tay sát thủ đã di chuyển. Sử dụng dây thừng, hắn đang đu đưa trên gờ tường và xuống dưới tầng 1.

Veronica trông thấy Joe trước tay sát thủ.

Anh đang đứng trên hành lang, súng nhắm vào gã đàn ông đang vội vã tụt xuống dây. Cô biết đó là Joe từ chiếc áo khoác trắng sáng của anh. Ba lính SEAL khác mặc màu nâu tối.

"Dừng ở đó, ông bạn" cô nghe tiếng Joe qua tai nghe "Chúng ta có thể kết thúc trò chơi một trong hai cách. Chúng ta có thể đưa mày ra khỏi đây bằng túi đựng xác, hoặc mày có thể thả vũ khí xuống bây giờ và ngày mai tất cả vẫn sống"

Tay súng bị đóng băng, bất động, nắm chặt sợi dây thừng khi hắn nhìn chăm chăm vào Joe.

Sau đó, hắn di chuyển. Nhưng hắn không thả súng ra, hắn giơ súng lên, nhanh chóng, nhắm thẳng vào đầu Joe. Âm thanh của tiếng súng trên radio điếc tai. Tay súng nhảy xuống mặt đất - hoặc hắn rơi xuống? Ai là người bắn? Và Joe đâu rồi...?

"Joe!" Veronica không thể giữ yên lặng thêm một giây nào khi cô nghiêng gần hơn về phía màn hình.

"Có cần trợ giúp y tế không?" một giọng nói hỏi trên tai nghe.

"Alpha Squad, kiểm tra" giọng Blue ra lệnh. "McCoy"

"Becker"

"Jones"

"Catalanotto" tông giọng quen thuộc, khàn khàn của Joe "Chúng tôi đều ổn. Không cần y tế, FlnCOM" Veronica nhắm mắt và tựa đầu lên bàn.

"Thằng chó ngu ngốc này đang tính tử vì đạo" giọng Joe nói vào tai cô. Joe còn sống. Đó là tất cả, và Joe vẫn còn sống.

Lúc này.

CHƯƠNG 18

Đã 9 giờ tối - hai mốt - một trăm giờ - trước khi điện thoại của Veronica reo.

Cô đã bận rộn suốt buổi chiều và buổi tối với các cuộc họp báo và các buổi phỏng vấn. Cô làm việc với đại sứ Freder, Thượng nghị sĩ McKinley, lập kế hoạch cho phần còn lại của chuyến công du của Hoàng tử Tedric. Một báo cáo đến từ FlnCOM khiến họ dễ thở hơn. Tay sát thủ đã được nhận dạng là Salustiano Vargas - cánh tay phải của Diosdado. Cựu. Rõ ràng hai kẻ khủng bố đã chia tay, và Vargas đã không còn liên lạc với 'Đám mây Chết'. Hắn ta hành động một mình. Tại sao?

Dường như không ai biết. Ít nhất là chưa. Ở mức độ nào đó, Vargas đã chết. Hắn sẽ không thể cho họ câu trả lời. Nhưng bây giờ khi mà việc ám sát đã không còn là mối đe dọa, đại sứ và thượng nghị sĩ muốn quay lại kiểm tra lịch trình. Tedric sẽ bay từ Washington, D.C. Anh ta sẽ đáp xuống Seattle vào buổi sáng, nơi mà họ sẽ lên một chuyến tàu hướng tới Alaska. Họ sẽ kết thúc chuyến công du với điểm nhấn đó.

An ninh sẽ trở về bình thường, Hai hoặc ba đặc vụ FlnCOM sẽ vẫn ở lại, nhưng những người khác, bao gồm cả SEAL - kể cả Joe - sẽ về nhà.

Trong bữa tối, Veronica đã tìm Joe, nhưng chỉ được nói rằng Joe vẫn đang trong tình trạng được bảo vệ nghiêm ngặt. Cô trở về phòng để gói đồ, nhưng không thể ngừng suy nghĩ. Chuyện gì sẽ xảy ra nếu như anh không xong việc trước buổi sáng? Đôi khi những cuộc họp có thể kéo dài thâu đêm. Chuyện gì sẽ xảy ra nếu như cô không được gặp anh trước khi cô đi...?

Nhưng rồi, vào lúc 9 giờ, điện thoại reo, Veronica nhắm mắt và nhắc máy "Hello?" "Yo, Ronnie"

"Joe" Anh đang ở đâu? Khi nào anh tới được đây? Cô khép miệng lại. Cô không sở hữu anh. Cô đã công khai tình cảm của mình lúc sáng khi cô nói với anh - và với thế giới - rằng cô yêu anh, nhưng cô không thể đòi hỏi thời gian của anh hay mạng sống của anh.

"Em đã ăn tối chưa?" anh hỏi.

"Chưa, Em..." đang chờ anh "Em không đói"

"Có nghĩ rằng em sẽ đói vào khoảng 20 phút nữa không?" anh hỏi

"Đói gì cơ?" cô đã cố gắng để giọng mình có chút hài hước, trêu chọc, nhưng trái tim cô nặng nề. Không thành vấn đề rằng cô đã phát triển mối quan hệ này thế này, quyết định rằng cô sẽ không để lộ thêm điều gì nữa. Ngày mai họ sẽ đi hai hướng khác nhau, và sẽ là vậy. Tất cả những gì còn lại là đêm nay. Cô đã lo lắng quá sớm rằng cô sẽ không có được đêm cuối cùng với Joe. Nhưng giờ cô không thể lo lắng gì khác ngoài ý nghĩ rằng có lẽ sẽ dễ hơn với một lời tạm biệt đơn giản qua điện thoại.

"Ow" anh nói, có tiếng cười trong giọng anh "Em đang giết anh đấy, quý cô. Nhưng ý anh là em có đói đồ ăn không. Như kiểu là, em và anh, thật sự là anh - không cải trang - đi đâu đó ăn

tối" Anh dừng lại "Ra ngoài. Một nhà hàng chẳng hạn" Anh lại dừng lại, sau đó cười lớn "Chúa ơi, anh đang phê thuốc hay gì đây? Anh đang cố gắng mời em đi ăn tối, Ron. Em nói gì nào?"

Anh không cho cô thời gian để trả lời "Anh vẫn sẽ xuống khu trung tâm" anh tiếp "nhưng anh có thể bắt một chiếc taxi và để nó đỗ ở cửa khách sạn trong khoảng 15 hoặc 20 phút nữa. mặc cái váy đen đó nhé, được không? Chúng ta sẽ đến Camelback Mountain. Mặc nói đó là nhà hàng lớn rất tuyệt ở khu resort. Có một ban nhạc và nhảy nhót, và một tầm nhìn rất đẹp xuống thành phố"

Camelback Mountain view

"Nhưng - "

"À phải. Có một chiếc taxi đang đến, ngay bên ngoài. Chạy đi, bé yêu. Mặc váy vào - Anh sẽ ở đó ngay"

"Nhưng em không muốn ra ngoài. Đây là đêm cuối của chúng ta - có lẽ là mãi mãi - và em muốn dành nó một mình với anh" Veronica nói vào đường dây điện thoại đã ngắt.

Cô từ từ gác máy.

Cô có thêm một đêm với Joe. Chỉ một đêm cuối trong đời cô. Một đêm để ghi dấu anh vĩnh viễn trong tâm trí cô.

Hmm

Veronica nhắc điện thoại và gọi dịch vụ phòng. Joe muốn ăn tối và khiêu vũ và ngắm nhìn thành phố? Tầm nhìn từ căn phòng này không phải quá tệ. Và nhà hàng bốn sao trong khách sạn này có phục vụ đồ ăn lên phòng. Nhưng khiêu vũ...

Giữ điện thoại trong tay, Veronica bước đến dành âm thanh nổi được gắn với các thiết bị giải trí, Phải, có một chồng băng đĩa. Cô mỉm cười.

Lần đầu tiên, Joe thật sự gõ cửa phòng cô chứ không phải chọn cách phá khóa và đột nhập.

Với chiếc váy lụa đen quấn quanh đôi chân dài của cô, Veronica bước về phía cửa phòng khách sạn và giật nó mở ra và cô đang trong vòng tay anh "Chúa ơi, em đã đợi cả ngày hôm nay để làm điều này" cô nói "Anh làm em sợ chết mất"

Có vòng tay anh ôm quanh cô thật tuyệt. Và khi môi anh gặp môi cô, cô cảm thấy bản thân mình bắt đầu tan chảy và cô vòng tay cô chặt hơn quanh cổ anh. Ngón tay cô nắn lấy tóc anh và Veronica giật người lại.

Mái tóc dài của anh đã biến mất, Joe đã cắt tóc. Ngắn. Thật sự ngắn. Cô nhìn anh, thực sự nhìn anh lần đầu tiên từ lúc cô mở cửa phòng. Anh đang mặc một bộ đồng phục hải quân. Màu xanh đậm với từng hàng huy chương gắn trước ngực trái. Anh đang đội một chiếc mũ trắng trên đầu và anh nhắc nó ra, lúng túng giữ nó trong tay. Đôi mắt đen hơi ngượng ngùng khi anh nhìn cô đang quan sát mái tóc ngắn của mình. Tóc anh đã cắt sát phía sau tai. Phía trước hơi dài đủ để một lọn tóc đen rủ xuống trước trán.

Anh mỉm cười buồn bã "Thợ cắt tóc đã cắt hơi quá" anh nói "Anh không thường để nó quá ngắn và..." Anh nhắm mắt lại, lắc đầu "Chết tiệt, em ghét nó"

Veronica chạm vào tay anh, lắc đầu "Không" cô nói "Không, em không ghét nó..." Nhưng cô ấy cũng không thích nó. Không phải trông anh thật tệ. Sự thật, anh không phải vậy. Nếu có bất kì thứ gì, mái tóc ngắn của anh khiến cho khuôn mặt xương của anh đẹp trai hơn bao giờ hết. Nhưng nó cũng khiến anh trông dữ dội hơn, mạnh mẽ hơn, không khoan nhượng, nguy hiểm hơn rất nhiều. Anh trông chính xác như một sĩ quan lực lượng đặc biệt được đào tạo chuyên nghiệp. Cô không thể làm gì ngoài việc tự nhắc nhở bản thân rằng anh là người đàn ông đã liều mạng sống của mình như thể nó là điều hiển nhiên. Và đó là điều mà Veronica không thích chút nào "Nó rất hợp với anh" cô nói với anh.

Anh nhìn vào mắt cô, và bất kì điều gì anh thấy trong đó đều khiến anh hài lòng "Tốt"

"Anh trông... thật tuyệt" Veronica nói trung thực.

"Em cũng vậy" Mắt anh lóe lên ánh lửa quen thuộc khi anh lướt xuống người cô và sau đó ngược lên phía trên "Đây là những gì em nghĩ rằng anh muốn thấy - trước khi chúng ta gặp nhau" cô nói.

Một sự ngạc nhiên lướt qua mặt anh "Phải, đúng, anh đoán rằng anh đã nói với em, anh có thể đếm trên đầu ngón tay và ngón chân số lần anh mặc bộ lễ phục này. Những điều em đã thấy khi chúng ta gặp mặt khá gần với thực tế. Anh thường hay mặc trang phục dã chiến hoặc quần jean. Và nếu anh phải làm việc với máy móc, chúng sẽ thường dính dầu mỡ hoặc bụi bẩn"

Tại sao anh lại nói với cô những điều này? Có vẻ gần giống như một lời cảnh báo. Anh trông có vẻ nghiêm túc, Veronica cảm thấy buộc và làm cho chuyện này dễ thở hơn "Có phải anh đang nói điều này bởi vì anh muốn em giặt đồ cho anh à?" cô trêu chọc.

Joe tặng cho cô nụ cười sáng chói của anh. Phải, nhìn anh mỉm cười theo cách đó, rằng anh thật trắng so với màu da, khuôn mặt anh râm nắng, Veronica có thể nói kiểu tóc mới này chắc chắn phù hợp với anh "Thế em có muốn giặt đồ cho anh không?" anh phải pháo.

Câu hỏi đột nhiên mang thật nhiều ý nghĩa, khi Joe nhìn chằm chằm vào cô. Đôi mắt tối màu của anh xuyên thấu, gần như anh đang chờ câu trả lời của cô.

Veronica cười lớn, cố gắng che giấu sự căng thẳng đột ngột của mình. Tại sao họ lại đang nói về việc giặt là? "Em còn không tự giặt đồ của chính mình" cô nói với một cái nhún vai "Khi nào em có thời gian"

Cô bước lùi lại, mở cửa để anh vào "Chúng ta đang đứng ở hành lang đấy" cô nói thêm "Anh không vào sao?"

Joe ngập ngừng "Có lẽ chúng ta nên đi..."

Cô mỉm cười "Nghĩ là nếu chúng ta vào trong chúng ta sẽ không thể đi được đúng không?"

Anh chạm vào má cô "Anh không chỉ nghĩ vậy, bé yêu, anh biết vậy"

Cô hôn lên lòng bàn tay anh "Điều đó sẽ thật khủng khiếp sao?" cô thì thầm, nhìn sâu vào đôi mắt đen sâu thẳm của anh.

"Không", anh bước vào phòng đóng cửa lại.

Veronica trở nên lo lắng. Joe có thể thấy rằng cô đã bồn chồn khi cô bước ra khỏi vòng tay anh và đi vào phòng và-

Trên bàn đã được bày biện, một bữa ăn tối - được đặt trước. Và phần còn lại của căn phòng... Veronica đã đẩy tất cả đồ đạc ra khỏi tâm phòng khách.

Cô đã làm điều này trước đó. Ở D.C. Khi anh trèo lên ban công và đi vào sau cánh cửa trượt bằng kính của cô và...

Joe nhìn lên để thấy rằng cô đang quan sát anh. Cô liếm đôi môi trong sự lo lắng và mỉm cười "Ăn tối và khiêu vũ" cô giải thích "Em đã chuẩn bị phòng, để chúng ta có thể nhảy"

"Chúng ta?"

Veronica đỏ mặt, nhưng cô đáp lại cái nhìn của anh "VẬY em có thể nhảy cho anh" cô thở ra nhẹ nhàng. "Dù vậy, vài lúc anh cũng sẽ nhảy cùng em. Nhưng có lẽ chúng ta nên ăn tối trước"

Mùi thơm của đồ ăn lấp đầy không khí. Joe biết rằng anh đã không ăn gì từ bữa trưa. Anh cũng biết rằng bây giờ bữa tối là thứ cuối cùng anh muốn. Veronica sẽ nhảy cho anh. Cô sẽ nhảy theo cách mà anh đã thấy cô nhảy khi anh trèo lên phòng cô. Chỉ lần này, cô sẽ biết rằng anh đã quan sát cô ngay từ đầu "Có lẽ bữa tối để sau" giọng anh khàn khàn.

Như anh thấy, cô bước đến cửa sổ và đóng rèm. Chúa ơi, tim anh đang đập thành thịch như thể anh đã chạy ba phút một dặm. Anh có thể cảm thấy máu đang chảy rần rạt trong huyết quản mình với mỗi nhịp đập. Cô thật sự sẽ làm điều này. Cô biết anh muốn cô cho - anh đã yêu cầu cô nhảy cho anh. Nhưng anh chưa bao giờ nghĩ cô sẽ thực sự làm điều đó. Anh nghĩ mình đã yêu cầu quá nhiều.

Veronica mỉm cười với anh khi cô bước về phía bàn ăn và lấy một chai bia nhỏ từ chỗ ủ mát. Mở nó ra, đổ vào ly và đưa cho anh.

"Cảm ơn" Joe nói khi cô đưa cho anh cả chiếc ly thủy tinh và chai bia.

"Sao anh không ngồi xuống đi?" Veronica thì thầm, và với một tiếng thì thầm như lụa, cô di chuyển về phía bên kia căn phòng.

Ngồi xuống. Ừ, phải rồi. Ngồi xuống. Khi Joe hạ thấp thân hình anh xuống chiếc ghế, Veronica đã bước đến dàn âm thanh nổi và trượt một chiếc đĩa vào.

Joe biết cô nói khiêu vũ có nghĩa là gì. Cô đã nói với anh rằng nó rất riêng tư và dữ dội. Đó là cách để giải tỏa năng lượng, để thư giãn. Và cô sẽ chia sẻ nó với anh. Cô sẽ để cho sự riêng tư, niềm vui cá nhân của cô trở thành niềm vui của anh.

Ngon lửa bắn qua tĩnh mạch của anh đến thẳng tim và nó nổ tung. Hôm nay Veronica St. John đã nói với anh rằng cô yêu anh. Và đêm nay, bằng cách chia sẻ bản thân với anh như thế này, cô sẽ chỉ cho anh rằng cô yêu anh bao nhiêu.

Âm nhạc bắt đầu - nhẹ nhàng, chậm rãi - và Ronnie đứng giữa phòng, quay đầu lại, nhắm mắt, cái tay cô ở bên sườn. Chúa ơi, cô thật đẹp. Và cô là của anh. Tất cả của anh. Mỗi khi, nếu như anh có bất cứ điều gì để nói về nó. Và anh đã. Anh đã rất nhiều lần nói về nó. Quý thật, anh có thể viết một cuốn sách về chủ đề này.

Âm nhạc thay đổi với sự bùng nổ đột ngột của âm lượng, và Veronica đưa tay lên, quét qua không khí. Và sau đó cô bắt đầu di chuyển.

Cô thật duyên dáng, mềm mại, và váy cô dường như là một phần của cơ thể, di chuyển cùng cô. Đôi mắt cô vẫn nhắm, nhưng sau đó cô mở ra và nhìn thẳng vào Joe.

Cô đỏ mặt, và trái tim anh bị thiêu đốt còn nhiều hơn nữa. Cô thật mâu thuẫn. Một điều nhỏ nhặt cũng có thể làm cô đỏ mặt - cho đến khi cô vươn tới được sự say mê của mình. Và khi nó xảy ra, cô đã ngạc nhiên vì sự thoải mái này. Joe chưa bao giờ yêu ai như Veronica St. John. Phút trước cô thật nghiêm trang và lịch sự, và phút tiếp theo cô trở nên hoang dã, cho anh niềm vui mà chỉ trong mơ anh mới có, và nói với anh - trong vẻ không chắc chắn - chính xác điều anh có thể và nên làm gì để cô vui lòng.

Như Joe thấy, Veronica nhắm mắt lại lần nữa, và lần nữa âm nhạc thay đổi, nhịp điệu ngày càng mạnh hơn, nhanh hơn và dồn dập hơn. Cô nhảy cũng vậy, trở nên ít dè dặt hơn, ít đề phòng hơn. Cô di chuyển tự do, khắp phòng, và tràn đầy năng lượng.

Rất nhiều đam mê.

Cô vươn cả hai tay lên trong một chuyển động nhanh, tháo bỏ chiếc cặp đang ghim trên tóc. Nó rơi xuống trên vai cô xốc tung những lọn tóc vàng đỏ.

Miệng Joe khô lại, và anh nhấp một ngụm bia cô đã đưa anh.

Veronica đá đôi giày cao gót cô đang đi, và, như Joe thấy, cô đã trở thành âm nhạc. Cô di chuyển sôi nổi, như một nhạc cụ, với mọi sắc thái, hòa âm nhạc vào cơ thể cô.

Cơ thể cô.

Họ chưa là người yêu lâu, nhưng Joe biết từng inch trên cơ thể xinh đẹp của Veronica một cách rõ ràng. Nhưng nhìn cơ thể cô chuyển động theo cách này là một trải nghiệm hoàn toàn mới. Bộ váy hầu như không thể che lấp ngực cô khi chúng di chuyển. Làn lụa đen trượt trên bụng và đùi cô, cho anh cái nhìn thoáng qua làn da thịt bên dưới chỉ một hai giây.

Veronica đang uốn người, di chuyển gợi tình, từ bỏ sự thuần khiết.

Chiếc váy dài sẽ không di chuyển cùng cô lâu nữa.

Ngay lúc cô mở mắt và nhìn vào Joe, cô không còn đỏ mặt. Cô mỉm cười ngọt ngào, nóng bỏng, nụ cười quyến rũ và giơ tay ra sau kéo váy, và cô khóa thân - ngoài chiếc quần lót bằng lụa đen. Cô đá trang phục sang một bên, vẫn đang nhảy, vẫn đang di chuyển và xoay vòng.

Một chiếc quần lót khe. Cô mặc một chiếc quần lót khe, bằng lụa đen tương phản với làn da trắng sữa. Và cô vẫn đang nhảy.

Cho anh.

Mình đã chết, Joe nghĩ, và lên thiên đường.

Cô bước lại gần anh, mỉm cười với biểu hiện anh biết rất rõ đang trên mặt mình. Anh như bị thôi miên. Sững sốt. Hoàn toàn. Và cực kỳ bị kích thích.

Vẫn chuyển động, cô với tay về phía anh "Khiêu vũ với em"

Đó không phải là điều anh cần nghe đến lần thứ hai. Anh đặt bia lên bàn ở nơi gần nhất và bật dậy. Sau đó, Chúa ơi, cô đang trong vòng tay anh, di chuyển cùng anh và ép sát vào anh trong một giai điệu ngọt ngào.

Da cô trơn mượt, quá mềm mại dưới bàn tay anh. Anh chạm vào cô khắp nơi. Cô mềm mại

từ trên xuống dưới, ngực cô tròn đầy, bụng phẳng, cánh tay dài yêu kiều của cô. Anh vẫn còn trong bộ lễ phục của mình và cô thì gần như khỏa thân, và anh chưa bao giờ, chưa bao giờ cảm thấy nhột nhột đến vậy trong cuộc đời mình. Họ đang khiêu vũ thật gần, chân họ gần như quấn lấy nhau. Anh có thể cảm thấy hơi nóng giữa hai chân cô ép sát vào đùi anh. Cô chắc chắn cũng cảm thấy ham muốn - cô ép mình sát hơn vào anh, di chuyển chậm, gợi cảm đó khiến anh phát điên, và nhìn xuống cô, gần như khỏa thân trong vòng tay anh, khiến anh run lên với nhu cầu.

"Ronnie..."

Bằng cách nào đó cô biết anh đang rất gần với những gì anh sẽ làm. Cô nhắc miệng lên và hôn anh. Joe thấy bản thân thở ra. Anh không thể có cô đủ.

Anh cảm thấy những ngón tay cô mở khóa thắt lưng anh và nhanh chóng cởi quần anh. Sau đó anh đã trong tay cô. Thật tuyệt, nhưng chưa đủ tuyệt.

"Ronnie, anh cần - "

"Em biết"

Cô đưa anh một chiếc bao cao su mà cô lấy được từ Chúa-biết-từ-đâu, và trượt ra khỏi chiếc quần của cô khi cô lại hôn anh lần nữa.

"Nâng em lên" Veronica thì thầm.

"Được" anh thở ra. Cô choàng tay quanh cổ anh và quấn chân mình quanh eo anh khi anh đẩy vào trong sự ấm nóng tuyệt vời, mềm mại của cô "Ồ, bé yêu..."

Cô di chuyển trên anh, chống lại anh, cùng anh. Cô đang trong vòng tay anh, trong tim anh, trong tâm hồn anh. Sự đam mê này, người phụ nữ nóng bỏng, người có sự đam mê thiêu đốt lúc này nhưng lại thật nhẹ nhàng và ngọt ngào giây tiếp theo, người phụ nữ hài hước và nhẹ nhàng nhưng giấu trong đó là một ý chí mạnh mẽ, một ý chí được bao bọc bởi một trái tim nhân hậu nhất mà anh từng biết - người phụ nữ anh đã chờ đợi suốt cả cuộc đời. Tất cả tình yêu anh có, tất cả những người phụ nữ anh từng biết, dường như chẳng còn ý nghĩa gì với anh. Không ai dành cho anh. Không ai tới đủ gần để giữ được anh. Anh đã luôn có thể đóng cửa và quay đi mà không hề nhìn lại.

Nhưng không có cách nào anh có thể quay đi khỏi Veronica. Không thể với trái tim anh đã để lại đằng sau - tách khỏi ngực.

Anh giữ lấy cô, ôm cô thật chặt khi cô ôm anh, chìm sâu bản thân anh vào cô lần nữa và lần nữa. Anh yêu cô. Anh muốn nói với cô, nhưng từ ngữ - ba từ đơn giản đó - không thể đến dễ dàng. Sự thật là, nói ra những điều đó khiến anh sợ muốn chết. Giờ thì, không phải rất mĩa mai sao? Anh là một lính SEAL. Anh phải đối mặt với cả một trung đội địch, anh đối mặt với cái chết mà không chút lưỡng lự nhiều lần hơn anh có thể đếm, nhưng ý nghĩ nói ra những từ đơn giản khiến anh toát mồ hôi.

Ngón tay Ronnie đang trong tóc anh. Miệng cô trên mặt trên môi anh với những nụ hôn.

"Joe" cô thở ra "Joe, em muốn nữa - " Anh di chuyển, ấn cô vào tường để giữ cô cố định, và cô nghiêng đầu "Phải..."

Sự giải thoát của cô thật không tin được. Cô hét lên khi anh đẩy sâu vào trong cô, cho cô tất cả những gì cô yêu cầu. Vòng tay cô siết chặt cổ anh, những ngón tay cô đang níu lấy anh.

"Em yêu anh" Veronica thút thít "Ôi Joe, em yêu anh!"

Những lời cô nói đẩy anh đến giới hạn. Cô yêu anh. Cô thực sự yêu anh. Anh nổ tung trong cô thành ngàn mảnh của niềm hạnh phúc tinh tế, thuần khiết mà thế giới dường như đang tan đi quanh họ.

Bé yêu, anh cũng yêu em.

CHƯƠNG 19

Joe chậm rãi lấy lại nhận thức.

Đầu Ronnie đang nghỉ trên vai anh, hơi thở ấm áp của cô phả vào cổ anh. Trán anh dựa lên tường. Và đầu gối anh đang run lên.

Anh có thể cảm thấy nhịp đập của trái tim Veronica, nghe tiếng thở dài mềm mại của cô.

Anh không muốn di chuyển. Anh chưa bao giờ làm tình dữ dội như vậy trong đời mình, và anh không muốn nó kết thúc. Tất nhiên, nó đã kết thúc, nhưng miễn là họ vẫn đứng đây, lúc này và những cảm giác vẫn sẽ còn.

Đó là, khỏi phải nói, vô cùng phấn khích. Tương lai của anh trông thật khác, quá rực rỡ, cùng Ronnie. Lần đầu tiên trong đời, Joe thấy mình thật sự xem xét khả năng có con. Không phải trong một thời gian dài nữa, tất nhiên. Anh muốn Ronnie chỉ là của anh trong nhiều năm và nhiều nhiều năm. Nhưng phía cuối đường, sẽ là một đứa trẻ, tạo ra một sự sống mới sẽ thật thú vị theo cái cách mà anh chưa bao giờ tưởng tượng được trước đây. Năm mươi phần trăm của anh và năm mươi phần trăm của cô, với hai trăm phần trăm tình yêu của họ...

Chiếc hộp trang sức anh mang trung túi đang cào vào xương sườn anh và Joe bật cười. Anh thậm chí còn chưa hỏi Ronnie kết hôn với anh, và anh ở đây, đang đặt tên cho những đứa trẻ của họ.

"Anh không phải nói điều đó đâu, anh biết đấy" cô thì thầm.

Cô ngẩng đầu lên và hạ mình xuống sàn. Những lời nói vỡ tan. Phải không? Joe cảm thấy một sự ấm áp lạ thường trong lồng ngực. Anh cố gắng nghĩ về cái thòng lọng, anh nhận ra, giờ đây nó có cảm giác thật tốt, một sự ấm áp bao quanh trái tim anh, cho anh cảm giác thật tuyệt vời của sự yên bình và thuộc về nhau.

"Không cần phải nói gì?" anh hỏi

Veronica di chuyển xa anh một chút, cho anh khoảng không để điều chỉnh lại trang phục. Cô vẫn đang khóa thân nhưng cô có vẻ không nhận ra khi cô nhìn chăm chăm vào anh, sự quan tâm làm tối đi đôi mắt xanh biển.

"Anh không cần phải nói rằng anh cũng yêu em" cô nói

Joe đóng băng, tay anh giữ yên trên khóa thắt lưng. Anh thực sự đã nói to những lời đó sao?

"Em muốn anh thành thật với em" cô tiếp tục "Làm ơn đừng nói những điều mà anh không thật sự nghĩ, được không?"

Veronica quay đi, không thể tiếp tục nhìn vào đôi mắt Joe, không thể giữ sự can đảm. Nhưng, quý thật, cô đã rất trung thực "Sự thật là, Joe - " cô nói, giọng cô run rẩy "Em sẽ nhớ anh khủng khiếp khi anh đi, và - "

Joe kéo cô vào vòng tay anh, di chuyển cùng cô khi họ ngồi lên ghế sofa, Veronica ngồi trên đùi anh "Ai nói rằng anh sẽ đi bất kỳ đâu?" anh hỏi nhẹ nhàng, vuốt tóc khỏi mặt cô và hôn nhẹ lên môi cô.

Veronica cảm thấy mắt mình đầy nước. Chết tiệt! Cô chớp mắt ngăn chúng lại "Ngày mai em sẽ bay đi Seattle và anh - "

Anh ngắt lời cô với một nụ hôn nhẹ "Và ai nói rằng khi anh nói... điều anh đã nói, rằng anh đã không thật lòng?"

Anh chạy bàn tay còn lại xuống đường cong của hông cô và lướt lên lần nữa, sau đó ôm lấy ngực cô. Không thể ngừng chạm vào cô.

"Anh yêu em" Sự hoài nghi hiển hiện trong giọng nói của cô

"Điều đó quả thật rất khó để tin sao? "

Veronica chạm tay vào mặt anh "Anh thật ngọt ngào", cô nói. Một ngọn lửa phần nộ nhá lên trong mắt anh, cô nói thêm nhanh chóng "Em biết anh không có ý đó, nhưng anh có. Anh đã rất tử tế, Joe. Và em biết anh có... cảm giác gì về em, nhưng anh không phải giả vờ rằng có còn nhiều hơn - " Cô cúi đầu xuống trong yên lặng nhìn chiếc hộp nhung đen Joe đang lôi ra từ trong túi và chìa ra cho cô "Nó là cái gì?"

"Mở ra đi" anh nói. Mặt anh trông nghiêm túc, quá nghiêm túc. Mặt anh mãnh liệt. "Em hơi sợ."

Joe mỉm cười và nó khiến gương mặt anh dịu lại "Nó không phải một quả lựu đạn đâu" anh nói "chỉ cần mở ra thôi, Ron, được không?"

Chậm rãi, cô lấy nó từ tay anh. Nó rất nhỏ và hình vuông, màu đen và có nhung. Nó trông cực giống như hộp trang sức. Anh đang đưa cô thứ gì vậy? Cô không thể bắt đầu tưởng tượng những khả năng. Trái tim cô đang đập tình thịnh, cô nhận ra. Cô hít một hơi sâu để ổn định lại. Sau đó, nhìn chăm chăm vào đôi mắt đẹp của Joe, tìm kiếm bất kỳ manh mối nào rằng có gì trong hộp, cô mở nó ra.

Cô nhìn xuống và tim cô ngừng đập. Đó là một chiếc nhẫn. Một chiếc lớn, đẹp đẽ, chiếc nhẫn kim cương lấp lánh. "Cưới anh nhé" Joe nói khàn khàn.

"Lạy Chúa" Veronica thở ra.

Cô nhìn chăm chăm vào mặt anh, biểu hiện sốc của cô khiến Joe nở nụ cười "Anh đoán rằng em không muốn thứ này, huh?" Cô lắc đầu.

"Không phải cho anh" anh nói thành thật "Nhưng chiếc nhẫn đó không phải đồ giả, Ronnie. Và không phải là anh cảm thấy... anh... em biết đấy... yêu em - " Chúa ơi, anh đã nói điều đó và anh không bị sét đánh "Và anh muốn làm điều này, chúng ta mãi mãi. Em đồng ý không?"

Cô im lặng. Đôi mắt cô mở to như hai chiếc đĩa lớn nhìn chăm chăm vào anh. Cô vẫn đang khóa thân, và anh không thể giữ tay không chạm vào cô, vuốt ve làn da mềm mại của cô, như thể cuộc sống của anh phụ thuộc vào đó. Cô thật đáng yêu, và anh lại cảm thấy không thoải mái lần nữa. Chúa ơi, anh đã có một cuộc làm tình tuyệt vời nhất trong đời, và anh muốn cô lần nữa. Anh không thể có đủ cô. Anh sẽ không bao giờ thấy đủ.

Nhưng tại sao cô không trả lời? Tại sao cô không nói rằng cô cũng muốn kết hôn với anh?

"Nói gì đó đi, em yêu" Joe cố gắng che giấu sự bất an của mình, nhưng biết rằng anh đang thất bại thảm hại. Nó hiện hiện trong mắt anh, trong giọng anh "Sự hồi hộp đang giết anh đấy. Nói với anh em nghĩ gì. Ý tưởng tốt? Ý tưởng tồi? Có phải anh bị điên không?"

Veronica chết lặng. Joe Catalanotto - Trung úy Joe Catalanotto của lực lượng hải quân SEAL Hoa Kỳ muốn kết hôn với cô. Anh có ý như vậy khi anh nói rằng anh yêu cô. Anh yêu cô.

Anh yêu cô, và Chúa ơi, cô sẽ ngất mất. Cô nên nghe thấy tiếng chuông nhà thờ và hình dung bản thân trong một chiếc váy cưới màu trắng tuyệt đẹp, đi xuống dọc theo lối đi trong nhà thờ để tiến đến với người đàn ông tuyệt vời này trước bàn thờ chúa. Người đàn ông mà cô yêu sâu sắc.

Nhưng cô không thể tưởng tượng ra mình trong lễ cưới. Cô chỉ có thể thấy mình trong lễ tang. Tang lễ của Joe.

"Khi..." cô bắt đầu, sang đó hắng giọng. Cô rùng mình một chút, đột nhiên ý thức được hơi lạnh của điều hòa trên làn da trần của cô. Joe chạy bàn tay anh lên xuống cánh tay cô, cố gắng làm ấm cô "Khi nào anh có kế hoạch nghỉ hưu?"

Anh nhìn chăm chăm vào cô "Cái gì?"

"Ở SEAL" cô giải thích "khi nào anh sẽ từ bỏ các nhiệm vụ?"

Veronica có thể thấy rằng anh không nghĩ đến điều này sẽ gắn với lời cầu hôn của mình, nhưng anh nhún vai và trả lời cô " Không phải trong một thời gian nữa" anh nói "Anh không biết. Không trong mười lăm hoặc 20 năm nếu anh vẫn có thể tiếp tục"

Tim cô thất lại. Mười lăm hoặc hai mươi năm. Hai thập kỷ chỉ đứng nhìn người đàn ông cô yêu ra đi với vô số nhiệm vụ rủi ro cao. Hai thập kỷ không biết anh liệu có về hay không. Hai thập kỷ sống trong địa ngục. Nếu anh có thể sống lâu đến vậy...

"Hải quân là sự nghiệp của anh, Ronnie" Joe nói khẽ "Anh biết anh không phải hoàng tử, nhưng anh là một sĩ quan và - "

"Anh là một hoàng tử" Veronica hôn nhanh lên môi anh "Em chưa thấy một ai thậm chí giống hoàng tử bằng nửa anh"

Anh lúng túng. Vậy thì tất nhiên, anh đang cố gắng để chọc cười. "Ừ, chết tiệt" anh nói "Tất cả phụ nữ đang khóa thân đều nói với anh bất cứ lúc nào anh đặt họ lên lòng mình"

Veronica mỉm cười "Em đang khóa thân" cô nói "Phải không?"

"Anh có thấy" anh nói, khẽ chạm vào ngực cô.

"Anh có muốn em mặc đồ vào không?"

"Anh đang nghĩ đến nhiều hơn rằng anh nên thoát khỏi những điều đang trong tâm trí mình" Joe thì thầm, đưa môi anh dọc theo lối đi của bàn tay mình. Nhưng anh chỉ hôn cô một cái thật nhẹ trước khi ngẩng đầu lên lần nữa "Thử nó đi"

Chiếc nhẫn. Ý anh là chiếc nhẫn.

Cô biết cô không nên. Cô không biết câu trả lời nào cô sẽ nói. Cô hoàn toàn, hoàn toàn bị

phá hủy.

Tuy nhiên, Veronica đã lấy chiếc nhẫn ra khỏi hộp và lồng nó vào tay trái của cô. Nó hơi rộng.

"Nói đi, và chúng ta có thể sửa lại đúng cỡ" Joe nói "Hoặc, nếu em muốn, em có thể tự chọn một chiếc khác" Veronica nhìn vào chiếc nhẫn đơn giản với đôi mắt đầy nước "Nó thật đẹp" cô nói "Em sẽ không muốn một cái khác đâu"

"Khi anh thấy nó" Joe lặng lẽ nói "Anh biết nó thuộc về em". Anh nâng cầm cô lên về phía anh "Này, này. Em khóc sao?"

Veronica gật đầu, phải, và anh kéo cô lại gần anh hơn. Anh kéo miệng cô lại và hôn cô ngọt ngào. Cô rất muốn nói với anh "Vâng, em sẽ kết hôn với anh". Nhưng cô muốn về giường mỗi đêm có anh bên cô. Và cô muốn thức dậy mỗi sáng biết rằng anh vẫn sẽ ở đây đêm mai. Cô không muốn hải quân SEAL, cô muốn một người đàn ông bình thường, bình thường.

Nhưng có lẽ nếu cô yêu cầu, anh sẽ rời khỏi SEAL. Chúa biết, anh có thể làm bất cứ điều gì chết tiệt gì, nhận bất kỳ yêu cầu nào công việc đòi hỏi. Anh là chuyên gia trong nhiều lĩnh vực khác nhau. Anh có thể là một thông dịch viên. Hoặc anh có thể làm việc như một thợ cơ khí, cô không quan tâm. Cứ để anh bị bao phủ bởi dầu mỡ mỗi ngày. Cô đã học cách để lau cả những vết máu. Cô chỉ muốn biết rằng anh an toàn. Và còn sống.

Nhưng Veronica biết mình không thể đòi hỏi anh phải rời SEAL. Và ngay cả khi cô đã yêu cầu anh, cô biết rằng anh cũng sẽ không giải ngũ. Không phải vì cô. Không phải vì bất kỳ điều gì. Cô đã thấy anh trong công việc. Anh yêu sự rủi ro, anh thích sống trong nguy hiểm.

"Làm ơn, Joe" cô thì thầm "Làm tình với em lần nữa"

Anh đứng lên, ôm cô trong vòng tay và đưa cô vào phòng ngủ.

Veronica muốn kết hôn với Joe đến tuyệt vọng. Nhưng Joe đã kết hôn - với hải quân SEAL.

Khi Veronica ngủ, cuộn tròn bên cạnh anh trên giường, Joe ngược nhìn trần nhà. Cô không nói đồng ý.

Anh đã hỏi cô kết hôn với anh, và cô đã hỏi lại anh một loạt câu hỏi nhưng cô không nói đồng ý. Cô cũng không nói không. Nhưng cô đã tháo chiếc nhẫn ra và đặt nó lại trong hộp. Cô nói lý do rằng cô sợ nó sẽ rơi mất. Cô sợ sẽ làm mất nó.

Nhưng nếu Ronnie đưa anh bất kỳ loại nhẫn nào cũng có nghĩa rằng cô muốn anh mãi mãi, rằng cô yêu anh 'cho đến khi cái chết chia lìa', Joe sẽ chết tiệt đeo nó bất kể nó có kích cỡ ra sao.

Có lẽ anh đang mơ hồ đi trong một mớ tình cảm hỗn độn. Đó có thể hoàn toàn là mặc dù Veronica đã nói rằng cô yêu anh, nhưng cô không yêu anh đủ để muốn 'mãi mãi'. Quý thật, đó hoàn toàn có thể là dù cho cô nói cô yêu anh, cô cũng không hoàn toàn yêu anh.

Nhưng không. Anh tin rằng cô yêu anh. Anh đã thấy điều đó trong mắt cô, cảm thấy trong những cái vuốt ve của cô. Cô có yêu anh. Câu hỏi trị giá sáu mươi tư ngàn đô la là, bao nhiêu?

Bên kia căn phòng, trên chiếc ghế anh đã ném quần áo lên, máy nhắn tin của anh rung.

Joe lăn khỏi giường, cố gắng không đánh thức Veronica, nhưng khi anh di chuyển nhanh qua

phòng, cô cựa mình và ngồi dậy.

"Gì vậy?" cô hỏi

"Máy nhắn tin của anh" anh nói "Anh xin lỗi. Anh phải gọi điện thoại"

Veronica lăn người và bật đèn, nheo mắt nhìn anh trong ánh sáng đột ngột. Khi cô nhìn lên, anh ngồi xuống cạnh giường, luồn tay qua mái tóc ngắn trước khi nhấc điện thoại lên. Anh quay nhanh số, dãy số anh đã thuộc lòng. "Ừ" Anh nói vào điện thoại "Catalanotto" Im lặng "Tôi vẫn ở Phoenix" Khoảng ngưng khác "Được, được, tôi hiểu" Anh liếc nhìn Veronica, vẻ mặt anh nghiêm trọng "Cho tôi ba phút, và tôi sẽ gọi lại ngay" Tạm dừng khác. Anh mỉm cười "Đúng vậy. Cảm ơn"

Anh đập máy và quay lại với Veronica. "Anh có thể được nghỉ một tuần, nếu anh muốn" anh nói thẳng thừng "Tuy nhiên, anh cần phải biết bây giờ nếu anh nên làm vậy. Và anh không muốn xin nghỉ nếu em không thể dành thời gian với anh. Em có hiểu ý anh đang nói không?"

Veronica liếc nhìn đồng hồ "Anh có cuộc gọi vào 4 rưỡi sáng về việc anh có hay không phải rời đi?" cô hỏi trong sự thất vọng.

Joe lắc đầu "Không" anh trả lời "Anh bị gọi và được lệnh phải báo cáo với trung tâm tại Little Creek. Có một trường hợp khẩn cấp. Họ đang gọi cho tất cả đội SEAL 10, bao gồm cả Alpha Squad"

Veronica cảm thấy phát ốm "Trường hợp khẩn cấp?"

"Anh không biết" anh nói "Nhưng ngay cả khi anh biết, anh cũng không thể nói". "Nếu chúng ta kết hôn, anh có nói cho em không?"

Joe mỉm cười buồn bã "Không, em yêu. Thậm chí cả sau đó"

"Vậy nên anh chỉ cần xếp đồ và đi" Veronica nói chặt chẽ "Và liệu anh có quay về không?" anh với tới cô "Anh sẽ luôn quay về. Em phải tin thế"

Cô ngồi dậy, bước khỏi tầm tay anh, quay lưng về phía anh để anh không thể thấy những biểu hiện trên mặt cô. Đây là cơn ác mộng tồi tệ nhất của cô, đã thành sự thật. Đây là điều cô không muốn phải đối mặt trong vòng 20 năm nữa. Sự sợ hãi này, sự trống rỗng này chính xác là cảm giác cô không muốn dành ra trong hai thập kỷ tiếp theo.

"Anh phải đến trụ sở bây giờ, hoặc kiểm tra phần còn lại trong đội. Em nghĩ sao?" anh hỏi lại "Em có được nghỉ không?"

Veronica lắc đầu "Không". Thật buồn cười, giọng cô nghe lạnh lùng và đầy kiểm soát "Không. Em xin lỗi, nhưng em phải đi theo chuyến tàu của hoàng tử Tedric, bắt đầu ngày mai"

Cô có thể cảm thấy đôi mắt anh phía sau đầu cô. Cô cảm thấy sự do dự trước khi anh quay lại điện thoại. Anh nhấc máy và gọi "Phải, vẫn là Joe Cat đây. Tôi nhận"

Veronica nhắm mắt lại. Anh sẽ đi. Nhưng vì điều gì? Điều gì đó sẽ khiến anh bị giết? Cô không thể ở đây. Không biết anh đi đâu, anh làm gì, thật khủng khiếp. Cô muốn hét lên -

"Được rồi" anh nói vào điện thoại "Tôi sẵn sàng"

Anh gác máy, và cô cảm thấy sự thay đổi của đêm khi anh đứng lên.

"Anh sẽ tắm nhanh" anh nói "Xe sẽ tới trong mười phút nữa" Veronica quay lại đối diện với anh "Mười phút!"

"Đó là cách mọi thứ hoạt động, Ronnie. Anh nhận một cuộc gọi, anh phải đi. Ngay lập tức. Đôi khi chúng ta sẽ có thời gian chuẩn bị, nhưng thường là không. Để anh tắm đã - chúng ta sẽ nói chuyện trong lúc anh mặc đồ"

Veronica cảm thấy muốn ồm. Đây không phải cơn ác mộng tồi tệ nhất của cô. Sự sợ hãi cô cảm thấy sâu trong dạ dày đã vượt quá bất cứ điều gì cô tưởng tượng. Cô muốn nói với anh, cầu xin anh hãy nghỉ hưu. Cô sẽ từ bỏ công việc của mình nếu cô phải làm vậy. Cô sẽ làm bất cứ điều gì, bất cứ điều gì để giữ anh khỏi nơi mà cô không biết tên, không xác định, từ nhiệm vụ khẩn cấp có thể giết chết anh.

Và sau đó thì sao? Cô tự hỏi khi nghe tiếng vòi hoa sen. Cô đứng lên và mặc vào chiếc áo choàng, đột nhiên cảm thấy lạnh lẽo. Cô sẽ mất công việc của cô, danh tiếng của cô, tự trọng của cô, trong một tuần ít ỏi cùng Joe. Nhưng sau một tuần nghỉ phép, anh sẽ đi. Anh sẽ đi đến bất cứ đâu nhiệm vụ vẫy gọi, không quản nguy hiểm, rủi ro. Sớm hay muộn nó sẽ xảy ra. Sớm hay muộn, và có lẽ sớm hơn cả nụ hôn tạm biệt của anh, để lại cô với trái tim trời lên tận họng. Anh sẽ để lại cô một mình, đếm giờ, chờ đợi, cầu nguyện anh trở về. Còn sống. Và rồi anh sẽ không về.

Veronica không thể đứng được nữa. Cô sẽ không thể chịu đựng được.

Tiếng nước đã ngừng chảy, và lúc sau Joe bước ra khỏi phòng tắm, lau khô người. Cô lặng lẽ nhìn anh trượt lại vào trong bộ quần áo.

"Vậy thì" anh nói, xoa xoa mái tóc bằng khăn, lướt về phía cô "Nói cho anh biết khi nào em xong việc với chuyến đi của Ustanzia. Anh sẽ cố gắng nghỉ phép"

"Sẽ không trong khoảng hai hoặc ba tuần nữa" Veronica nói "Sau chuyến công du, bọn em phải quay lại D.C và sau đó về Ustanzia. Rồi sau nữa, Wila sẽ có em bé, và - " Cô dừng lại, quay lưng về phía anh. Tại sao họ lại có một cuộc trò chuyện bình thường như thế này trong khi mọi tế bào trong cô đang la hét rằng cô phải giữ anh lại - giữ anh lại và không bao giờ để anh ra đi? Nhưng cô không thể giữ anh. Và ô tô đang đến trong vòng 5 phút nữa để mang anh đi, có lẽ là mãi mãi.

"Được rồi" Joe nói. Cô có thể nghe thấy tiếng anh trượt vào chiếc áo khoác và cài nút "Em sẽ nói sao nếu anh gặp em ở Ustanzia? Chỉ cần nói cho anh biết ngày chính xác và - "

Veronica lắc đầu "Em không nghĩ đó là ý hay đâu"

"Được rồi" anh nói lần nữa, lặng lẽ "Vậy ý tưởng hay là gì, Ronnie? Nói cho anh xem"

Anh không đi ngay. Veronica biết ngay cả khi không nhìn anh đứng đó, khuôn mặt anh rần rần, đôi mắt đen dử dôi khi anh nhìn cô, chờ cô để đi, để nói, để làm gì đó, bất cứ điều gì "Em chẳng có ý nào hay cả"

"Em không muốn kết hôn với anh" Đó là câu hỏi, không phải một lời tuyên bố.

Veronica không di chuyển, không nói gì. Cô có thể nói được gì đây?

Joe cười lớn - nụ cười bùng phát ngắn trong không khí mà còn chẳng gần với sự hài hước "Chết tiệt, em thậm chí còn không nhìn anh lần nữa"

Cô quay về phía anh, nhưng cô không chuẩn bị cho cái nhìn lạnh lẽo trong mắt anh "Anh đã làm em hiểu lắm sao" anh nói

"Anh không hiểu" Veronica cố gắng giải thích "Em không thể sống được theo cách anh đang sống. Em không thể chịu đựng được, Joe"

Anh quay đi và cô bước về phía trước, níu anh lại bằng cánh tay anh "Chúng ta đến từ hai thế giới khác nhau như vậy" cô nói. Thế giới của anh đầy nguy hiểm và bạo lực và những nguy cơ luôn song hành cùng cái chết. Tại sao anh lại không thấy được sự khác biệt giữa họ? "Em không thể chỉ... giả vờ để phù hợp với thế giới của anh, bởi vì em biết em không thể. Và em biết anh không phù hợp với em. Anh không thể thay đổi bất cứ điều gì hơn em được, và - "

Joe giật ra. Đầu anh quay cuồng. Thế giới khác nhau. Tầng lớp khác nhau như của họ. Chúa ơi, lẽ ra anh phải biết rõ hơn. Anh đã nghĩ gì chứ? Làm sao anh có thể nghĩ rằng một người phụ nữ như Veronica St. John - một người giàu có, sang trọng, thuộc tầng lớp quý tộc - sẽ muốn nhiều hơn ở anh ngoài một người tình ngắn hạn?

Anh sẽ đưa cô - đến khu ổ chuột.

Đó là tất cả những gì ý cô muốn nói.

"Anh nghĩ rằng em đã làm rõ ý mình rồi, Ron" anh nói, giọng anh lạnh lẽo. Cánh cửa đóng lại lặng lẽ sau lưng anh.

CHƯƠNG 20

Những chàng trai trong Alpha Squad tránh xa Joe. Họ giữ khoảng cách - và có chút khó hiểu, xét đến tâm trạng mịt mù của anh.

‘Báo động 1’ đã gọi tất cả họ về Little Creek không gì hơn là một bài diễn tập, một khoảng thời gian thực tập trong việc chuẩn bị, đó là một phần công việc. Các chỉ huy cấp cao kiểm tra đội SEAL 10 cần chính xác bao lâu để quay lại căn cứ tại Virginia, từ việc bị phân tán khắp California và khu Tây Nam.

Blue là người duy nhất lờ đi tâm trạng xấu của của Joe và lại gần anh khi họ hoàn tất thủ tục giấy tờ về chuyến công du của Ustanzia. Blue không nói lời nào, nhưng Joe biết rõ rằng anh có thể đánh cược người bạn của mình sẽ sẵn sàng an ủi anh, thậm chí là một bờ vai để khóc nếu anh cần.

Đầu giờ chiều hôm đó, trước khi rời phòng hành chính, có một cuộc gọi cho Joe.

Từ Seattle.

Blue ở đó, anh ta bắt gặp ánh mắt Joe khi cuộc gọi được thông báo. Chỉ có một người ở Seattle có thể gọi cho Joe.

Veronica St. John

Tại sao cô lại gọi anh?

Có lẽ là cô đã thay đổi suy nghĩ.

Blue quay đi, cái nhìn thấu hiểu trong mắt anh ta. Chết tiệt, Joe nghĩ. Có phải là cảm xúc của anh, hy vọng của anh đã không thể che giấu?

Không thực sự có sự riêng tư trong văn phòng, và Joe nhận cuộc gọi tại bàn của người quản lý, người đàn ông ngồi cách anh không quá ba feet.

Catalanotto" anh nói vào điện thoại, nhìn chằm chằm ra ngoài cửa sổ.

"Joe?" Đó là Veronica. Và cô có vẻ ngạc nhiên khi nghe giọng anh "Ôi Lạy Chúa, Em đã không nghĩ em có thể được gặp anh. Em nghĩ... em nghĩ rằng em phải để lại tin nhắn thoại cho anh hoặc... gì đó"

Tuyệt vời. Cô ấy không thật sự muốn nói chuyện với anh. Thế vì cái quỷ gì mà cô lại gọi cho anh? "Em có muốn anh dập máy không?" anh nói "Em có thể gọi lại và để lại tin nhắn"

"Well. Không" cô nói "Dĩ nhiên là không. Đừng ngớ ngẩn thế. Em chỉ... không nghĩ anh ở đó. Em nghĩ anh đang... đi bắt những kẻ xấu... hoặc gì đó"

Joe mỉm cười dù ngực anh đau thắt "Không" anh nói

"Hôm qua anh đã bắn một gã xấu xa. Hôm nay anh làm việc bàn giấy về nó"

"Em nghĩ..."

"Ừ...?"

"Anh không bị điều đi hoặc... gì đó sao?"

"Không" Joe nói "Đó là một cuộc diễn tập. Sở chỉ huy muốn xem đội SEAL 10 có thể tập trung nhanh đến đâu để mỗi thành viên có thể quay về Little Creek. Thỉnh thoảng họ làm vậy. Họ gọi đó là giữ bọn anh đứng được trên đầu ngón chân"

"Em rất mừng" cô nói

"Anh thì không" anh nói thẳng thừng "Anh đã hy vọng họ gửi bọn anh đến Nam Mỹ. Bọn anh vẫn không tiến gần hơn được với Diosdado. Anh đã mong tìm kiếm hãn xa hơn và có gã đó một lần cho toàn bộ"

"Ồ" cô nói nhẹ nhàng. Và sau đó im lặng.

Joe đếm chậm đến 5, sau đó anh nói "Veronica? Em vẫn còn đó chứ?"

"Vâng" cô trả lời, và anh có thể gần như thấy cô đang lắc đầu để tập trung lại.

Nhưng khi cô nói, giọng cô do dự "Em xin lỗi, em..., em đã gọi và nhận được một vài thông tin chiều nay. Bà Kaye gọi từ Washington D.C. Cindy đã mất sáng nay ở Saint Mary's"

Joe nhắm mắt và chửi thề.

"Bà Kaye muốn cảm ơn anh lần nữa" Veronica tiếp tục, giọng cô run rẩy. Cô đang khóc. Joe biết từ cách giọng nói rõ ràng cô đang khóc. Chúa ơi, cánh tay anh nhúc nhối để ôm lấy cô "Bà ấy muốn cảm ơn cả hai chúng ta, vì chuyến thăm của anh. Nó rất có ý nghĩa với Cindy"

Joe nắm chặt điện thoại, đấu tranh để lờ đi sáu cặp mắt và đôi tai tò mò trong phòng.

Veronica hít sâu một hơi, và anh có thể hình dung cô đang lau mắt trên má và chỉnh lại tóc "Em chỉ nghĩ rằng anh muốn biết" cô nói. Thở dài một hơi khác "Em phải đi đây. Tàu sẽ nhổ neo trong chưa đầy một giờ nữa"

"Cảm ơn em đã gọi, Veronica" Joe nói.

Theo sau là sự im lặng khác. Sau đó cô nói "Joe?"

"Ừ"

"Em xin lỗi" cô ấp úng nói "Về... anh và em. Về việc không thành. Em không muốn làm tổn thương anh"

Joe không nói về nó. Làm sao anh có thể đứng đây giữa tất cả những người này và nói về thực tế rằng trái tim anh đang vỡ tan thành triệu mảnh? Và ngay cả khi anh có thể thì anh cũng không bao giờ thừa nhận với cô, người phụ nữ chịu trách nhiệm cho toàn bộ sự đau đớn này?

"Đó là điều khác mà em muốn nói?" anh hỏi, giọng anh kiểm soát và lịch sự "Giọng anh nghe có vẻ... Anh... anh ổn không?"

"Có" anh nói dối "Rất tuyệt. Anh đang quay lại cuộc sống bình thường, okay? Giờ thì, nếu em không phiền, anh phải quay lại đây, được chứ?"

Joe gác máy mà không chờ cô nói tạm biệt. Anh quay người và bước đi, qua Blue, qua bảo vệ ở khu lễ tân. Anh bước ra khỏi tòa nhà và xuống đường, hướng về phía căn cứ. Anh ngồi trên rìa bãi cỏ và gục đầu xuống tay.

Và lần thứ hai trong cuộc đời trưởng thành của mình, Joe Catalanotto khóc.

Đứng trước buồng điện thoại trả tiền, Veronica khóc. Cô đã không nghĩ mình được nói chuyện với Joe. Cô đã không hy vọng được nghe giọng nói quen thuộc của anh. Thật nhẹ nhõm khi biết được rằng anh đã không mạo hiểm cuộc sống của mình, ít nhất là không phải hôm nay.

Nhưng anh nghe có vẻ cứng nhắc, lạnh lùng, và không mấy thân thiện. Anh đã gọi cô là Veronica, không phải Ronnie, như thể cô là người xa lạ. Anh đã quay lại với cuộc sống của mình, anh nói vậy. Rõ ràng anh sẽ không lãng phí thêm phút nào để lo lắng về những gì đã qua.

Đó là điều cô muốn, phải không? Vậy tại sao cô lại cảm thấy khủng khiếp đến vậy?

Cô thực sự muốn Joe Catalanotto cũng bị thiêu đốt như cô? Cô muốn anh bị tổn thương? Có phải cô muốn trái tim anh cũng tan vỡ?

Hoặc có lẽ cô sợ rằng bằng cách đẩy anh đi, cô đã làm sai rồi, đã lựa chọn sai.

Veronica không biết. Cô thật sự không biết.

Điều duy nhất cô biết là cô cảm thấy thật tồi tệ khủng khiếp, cô nhớ anh.

Joe ngồi trước quầy bar với một chai bia, cố gắng không lắng nghe những âm thanh của bài hát quốc ca đang chơi trên máy hát tự động.

"Rồi rồi. Ngồi xuống đi, những chàng trai"

Joe nhìn vào gương phía sau quầy bar và thấy Đô đốc Forrest đang băng qua căn phòng đông đúc. Đô đốc ngồi xuống quầy, cạnh Joe, anh đang nhấp một ngụm bia khác, thậm chí không nhìn lên, không cười.

"Có tin đồng là cậu đã sống sót sau nhiệm vụ" Mac nói với Joe, yêu cầu một lon soda cho người ăn kiêng từ quầy phục vụ "Nhưng tôi trông có vẻ như cậu chẳng mấy thoải mái. Tôi đoán đúng hay cậu vẫn đang sống ở đó hả, con trai?"

"Well, đúng vậy, Đô đốc" Joe nói, nhìn rầu rĩ vào chai bia "Chúng ta không thể lúc nào cũng sẵn nụ cười được"

Mac gật đầu nghiêm túc "Không không, cậu nói đúng. Chúng ta không thể." Ông gật đầu với người phục vụ đang đưa một lon soda cho người ăn kiêng. "Cảm ơn". Ông liếc quanh quầy và gật đầu chào Blue McCoy, người đang ngồi bên phải Joe "Trung úy" Blue gật đầu đáp lại "Rất vui được gặp ông, Đô đốc"

Forrest quay lại nhìn Joe "Nghe nói cậu và mấy anh chàng của mình đã có một cuộc tập

được ở Salustiano Vargas hai ngày trước"

Joe gật đầu, liếc nhìn người đàn ông lớn tuổi "Vâng, thưa ngài"

"Có tin đồn từ trung tâm rằng, Vargas đã rời khỏi Diosdado và 'Đám mây Chết' gần đây"

Joe nhún vai, vẽ lên vết nước đã đọng lại trên thành chai bia. Anh trao đổi một ánh nhìn với Blue "Vargas đã không thể xác minh gì với FlnCOM sau khi chúng tôi hạ hắn. Hắn đã chết trước khi kịp nói gì"

Đô đốc Forrest gật đầu "Tôi cũng đã nghe" ông nói. Ông nhấp một ngụm soda của mình, sau đó đặt cẩn thận xuống quầy bar "Nhưng tôi không hiểu, nếu như Salustiano Vargas không còn làm việc cho Diosdado, vậy tại sao báo cáo của FlnCOM lại báo cáo rằng Đám mây Chết quan tâm một cách bất thường tới lịch trình trong chuyến công du của hoàng tử Tedric?"

"FlnCOM không được biết đến như một tổ chức hoàn hảo" Joe nói, nhướn mày "Ai đó đã sai"

"Tôi không biết, Joe" Mac gật đầu, lên mái tóc dày trắng của ông "Tôi đã có cảm giác nóng ruột rằng những giả định sai lầm trong báo cáo có thể là thật về sự rạn nứt của Vargas và Diosdado. Tôi nghĩ rằng vẫn có sự liên hệ giữa chúng. Hai sự kiện xảy ra quá gần" Ông lắc đầu lần nữa "Tôi vẫn không hiểu tại sao Salustiano Vargas - sát thủ số 1 của Diosdado lại để mình bị dồn vào thế tự sát. Hắn ta thậm chí biết rằng không có cơ hội để trốn thoát. Và thậm chí hắn còn không giết nổi mục tiêu"

Joe hớp một ngụm bia khác "Hắn đã có cơ hội" anh nói "Tôi đã ở đó, với lưng tôi quay về phía hắn khi phát súng đầu tiên nổ ra. Mãi cho đến phát thứ hai tôi mới biết hắn ở phía sau và -"

Joe đóng băng, chai bia đã đưa đến gần môi anh "Chúa Jesus, Đức Mẹ Maria và Thánh Joseph" Anh đặt chai bia lên quầy và nhìn từ Blue sang Đô đốc "Tại sao một xạ thủ tầm cỡ như Vargas lại bỏ lỡ mục tiêu dễ dàng như vậy vào ban ngày?"

"May mắn" Blue gợi ý "Cậu đã di chuyển khỏi đường đạn chỉ một giây trước"

"Tôi không" Joe nói "Tôi không di chuyển. Hắn cố ý bắn trượt"

Anh đứng lên, nhảy khỏi ghế "Tôi cần điện thoại" anh nói với người phục vụ "Ngay bây giờ"

Người phục vụ di chuyển nhanh và đặt điện thoại trước mặt Joe. Joe đẩy nó về phía Đô đốc. "Tôi gọi ai đây?" Forrest hỏi khô khốc "Tại sao tôi phải gọi?"

"Tại sao Salustiano Vargas cố tình bỏ lỡ mục tiêu ám sát của hắn?" Joe hỏi. Anh tự trả lời "Bởi vì âm mưu ám sát chỉ là nghi binh để làm cho an ninh của FlnCOM nơi lỏng. Và họ đã làm vậy, phải không? Tôi ra khỏi vỏ bọc. Phần còn lại của Alpha Squad cũng rời đi. Mac, bao nhiêu đặc vụ FlnCOM đi cùng chuyến công du của Tedric sau khi thông báo nguy hiểm đã qua?"

Mac nhún vai "Hai. Tôi nghĩ vậy" Ông ta nghiêng người về phía trước "Joe, cậu đang nói gì vậy?"

"Rằng cuộc tấn công đó thực tế không xảy ra. Chết tiệt, ít nhất tôi đã hy vọng nó không xảy ra"

Miệng Mac Forrest mở ra "Jumping Jesse," ông nói "Chiếc tàu du lịch?"

Joe gật "Vớỉ chỉ hai đặc vụ FlnCOM trên tàu, chiếc tàu du lịch là giấc mơ của những tên khủng bố thành hiện thực" Anh nhấc điện thoại và đưa cho Đô đốc "Liên lạc với họ, thưa ngài. Cảnh báo họ"

Forrest quay số và đợi, đôi mắt xanh của ông đánh lại trên mặt

Joe cũng chờ. Chờ và cầu nguyện. Veronica đang trên tàu. Blue đứng dậy "Tôi sẽ đi chuẩn bị lực lượng" anh nói nhẹ với Joe. Joe gật đầu "Tốt hơn cả cả đội 10" anh nói với Blue bằng giọng thấp "Nếu chuyện này thất bại, nó sẽ rất lớn. Chúng ta sẽ cần tất cả nguồn lực chúng ta có. Trong khi cậu ở đó, liên lạc với chỉ huy đội 6. Chúng ta cũng sẽ thiết lập một đợt dự bị."

Blue gật đầu và biến mất về phía cửa tới chiếc điện thoại trả tiền bên ngoài.

Làm ơn, Chúa ơi, để Veronica an toàn, Joe cầu nguyện. Làm ơn, Chúa ơi, hãy để cho anh thật sự, thật sự sai lầm trong phán đoán tình hình. Lạy Chúa làm ơn...

Forrest giơ tay lên ra hiệu "Tôi muốn liên lạc với căn cứ hải quân tại tiểu bang Washington" ông nói với Joe "Họ cần kiểm tra con tàu" Ông giơ tay về phía tai nghe "Vâng?" ông nói vào điện thoại "Họ không sao?" Ông nhìn Joe, mắt anh tối lại vì lo lắng "Tàu không trả lời. Rõ ràng, họ đã ngắt liên lạc. Họ đã quét radar và họ đang tắt các thiết bị liên lạc" Ông lắc đầu, miệng nghiến chặt giận dữ và thất vọng "Tôi tin rằng chúng ta đang có một tình huống báo động"

Veronica quan sát chiếc trực thăng thứ hai bay trên tàu.

Chuyện này là không thể. Năm tiếng trước, cô đang ăn trưa với Đại sứ Freder và nhân viên của ông ta. Năm tiếng trước tất cả mọi thứ hoàn toàn bình thường trên con tàu du lịch Majestic. Tedric đang ngủ trưa, như thói quen vẫn vậy. Cô đã gọi sa lát dù không đói, mặc dù bụng cô cồn cào vì nhớ Joe. Chúa ơi, cô không nghĩ rằng để mất một ai đó lại đau đớn thế. Cô cảm thấy trống rỗng, trống rỗng và tuyệt vọng.

Và rồi có khoảng 10 người đàn ông, mang súng tự động đen và những khẩu tiểu liên nháy ra khỏi một chiếc trực thăng và bao vây boong tàu, tuyên bố rằng Majestic giờ đang trong quyền kiểm soát của chúng, và tất cả hành khách trên tàu là con tin.

Có vẻ như không thật, như thể một bộ phim kỳ lạ bằng cách nào đó đã thành hiện thực.

Có ít hơn 60 người trên con tàu này, bao gồm cả phi hành đoàn. Tất cả đều đang trên boong tàu, quan sát và chờ đợi chiếc trực thăng thứ hai chậm lại và đáp xuống.

Không một ai nói câu nào khi cánh cửa mở ra và nhiều người đàn ông khác bước xuống.

Một trong số đó, một người đàn ông với dáng đi khập khiễng, người đang đội mũ bóng chày và đeo kính râm, mỉm cười như một lời chào với đám đông im lặng. Nụ cười của hắn rộng mở, thân thiện, nụ cười để lộ hàm răng trắng ẩn sau bộ râu muối tiêu dày. Không nói một lời, hắn ra hiệu cho những kẻ khủng bố cùng tay hai đặc vụ ra sau lưng, và giờ, họ đang bị đẩy về phía người đàn ông có râu quai nón, cố gắng để không ngã.

Những kẻ khủng bố cùng tay hai đặc vụ ra sau lưng, và giờ, họ đang bị đẩy về phía người đàn ông có râu quai nón, cố gắng để không ngã.

"Mày là ai?" một đặc vụ hỏi, người phụ nữ tên Maggie Forte hỏi "Chuyện gì - "

"Yên lặng" người đàn ông râu quai nón nói. Sau đó hắn rút ra một khẩu súng lục từ thắt lưng và bắn vào đầu cả hai đặc vụ.

Vợ thượng nghị sĩ McKinley hét lên và bắt đầu khóc.

"Chỉ để các vị biết rằng súng của chúng tôi là đồ thật" người đàn ông râu quai nón nói với những người còn lại trong tông giọng thoải mái nhẹ nhàng "và rằng chúng ta là những người làm kinh doanh. Tên tôi là Diosdado" Hắn ta ra hiệu cho những kẻ khùng bố khác xung quanh "Tất cả những người đàn ông và phụ nữ làm việc cho tôi. Làm theo lời họ, và các vị sẽ thấy tất cả đều ổn" Hắn lại mỉm cười "Dĩ nhiên, không có gì là đảm bảo."

Veronica nhìn chăm chăm vào màu đỏ tươi loang dưới cơ thể hai đặc vụ. Họ đã chết.

Chỉ như vậy, một người đàn ông và một người phụ nữ đã chết. Người đàn ông Charlie Griswold - anh ta nói đó là tên mình - mới có một đứa trẻ. Anh ta đã cho Veronica xem ảnh. Anh ta đã rất tự hào, và đang rất hạnh phúc trong tình yêu với người vợ trẻ.

Và giờ...

Chúa tha lỗi cho cô, nhưng tất cả những gì cô có thể nghĩ là Tạ ơn chúa rằng đó không phải là Joe. Tạ ơn Chúa rằng Joe không ở đây. Tạ ơn Chúa rằng đó không phải máu Joe đang lan ra sàn tàu.

Diosdado khập khiễng bước về phía hoàng tử Tedric, đang đứng xa trong phần còn lại của mọi người. "Vậy là, cuối cùng chúng ta đã gặp lại nhau" tên khùng bố nói. Hắn sử dụng khẩu tiểu liên để gỡ chiếc mũ của Tedric khỏi đầu.

Tedric trông như thể anh ta sắp ốm mất.

"Anh thật sự nghĩ rằng tôi đã quên thỏa thuận của chúng ta rồi sao?" Diosdado hỏi.

Tedric liếc nhìn về phía hai đặc vụ nằm chết trên sàn "Không" anh thì thầm.

"Vậy, tên lửa của tôi đâu?" Diosdado yêu cầu "Tôi đã chờ và chờ anh thực hiện thỏa thuận"

Veronica không thể tin những gì mình đang nghe. Hoàng tử Tedric, liên quan đến việc buôn lậu vũ khí? Cô sẽ không tin anh ta có gan làm vậy.

"Tôi đã nói rằng tôi sẽ cố" Tedric rít lên "Tôi không hứa gì cả"

Diosdado khịt mũi "Vậy thì, thật xấu hổ khi anh vẫn giữ số tiền" hắn nói.

Tedric thẳng người vì sốc "Tôi đã gửi trả tiền" anh ta vặn lại "Tôi không giữ chúng. Mon Dieu, tôi không... dám"

Diosdado nhìn anh ta chăm chăm. Sau đó, hắn mỉm cười "Anh biết đấy, tôi thật sự tin anh. Dường như anh bạn tốt Salustiano của tôi can thiệp hơi nhiều. Không ngạc nhiên khi hắn muốn anh chết. Hắn ta đã ngăn không cho 2 triệu đô la trở về với tôi" Hắn cười lớn lần nữa "Không phải thú vị sao?" Hắn quay sang người của mình "Đi theo những con tin khác xuống dưới, và cả vị Điện hạ này nữa. Chúng ta sẽ quan tâm tới hoàng tử những ngày này. Tôi có thể nhận được tên lửa tầm xa của mình."

Đội 10 Navy SEAL nhảy dù sau không đầy 30 phút sau khi Đô đốc Forrest liên lạc với căn cứ hải quân tại tiểu bang Washington. Joe ngồi trong chiếc máy bay phản lực với người của mình,

nhận báo cáo liên tục từ một chiếc máy bay do thám Blackbird SR-71 bay cao 85 ngàn feet phía trên tàu du lịch bị tấn công, phía bắc biển Thái Bình Dương. Blackbird bay cao quá tầm nhìn của những kẻ khủng bố và các con tin trên tàu Majestic không thể trông thấy ngay cả với ống nhòm tầm xa.

Blackbird SR-71

Nhưng với các thiết bị công nghệ cao của Blackbird, Joe có thể nhìn thấy con tàu. Những hình ảnh tải xuống rất sắc nét và rõ ràng.

Có hai thi thể trên bong tàu gần những chiếc trục thẳng. Hai thi thể, hai hồ máu.

Báo cáo chi tiết hơn cho thấy một trong hai thi thể đang mặc váy, chân cô ta gập lại trên boong. Một đàn ông, một phụ nữ. Cả hai đều đã chết.

Joe quan sát kỹ hình ảnh, không thể nhìn rõ nhân dạng người phụ nữ bị bao phủ bởi máu. Làm ơn, Chúa ơi, đừng để đó là Veronica! Anh ngược lên thấy Blue đang nhìn qua vai anh. Blue lắc đầu "Tôi không nghĩ đó là cô ấy đâu" anh nói "Tôi không nghĩ đó là Veronica"

Joe không nói gì lúc đầu "Nó có thể" cuối cùng anh nói, giọng anh trầm xuống.

"Phải" Blue gật đầu "Cũng có thể. Và nếu không phải, đó cũng là một ai đó mà là người yêu của một ai khác. Không thể nào là tình huống bất lợi đâu, Cat. Đừng để nó ảnh hưởng đến những gì chúng ta phải làm"

"Tôi sẽ không" anh nói. Anh mỉm cười, nhưng nó không chạm được tới mắt anh "Tên khốn Diosdado sẽ không biết rằng thứ gì đang đập hấn"

Veronica ngồi trong phòng ăn cùng các con tin khác, tự hỏi chuyện gì sẽ đến tiếp theo.

Tedric ngồi phía ngoài những người khác, nhìn chăm chăm vào bức tường, cầm siết chặt, tay khoanh trước ngực.

Thật buồn cười, rất nhiều người đã thấy Joe và nghĩ rằng đó là Tedric. Nhưng với Veronica, họ có sự khác biệt rõ ràng, mắt Joe lớn hơn và sẫm màu hơn, lông mi anh dài hơn. Cằm Joe mạnh mẽ hơn, vuông vức hơn. Mũi Tedric nhỏ hơn và trông như bị vẹo về phía cuối.

Chắc chắn, cả hai đều có tóc đen và mắt đen, nhưng đôi mắt Tedric di chuyển khi anh ta nói, không bao giờ nhìn vào bất cứ chỗ nào. Veronica đã làm việc nhiều giờ, cố gắng để duy trì nhìn thẳng vào máy quay. Joe, mặt khác, luôn nhìn thẳng vào mắt tất cả mọi người. Tedric luôn để những ngón tay di chuyển, một chân đung đưa và vất qua chân kia. Joe giữ chặt năng lượng bản thân một cách cẩn thận. Anh có thể ngồi hoàn toàn bất động nhưng người ta có thể cảm nhận mỗi tế bào mạnh mẽ trong anh. Anh gần như thoải mái với nó, nhưng nó không khiến anh mất tập trung. Ít nhất, không phải luôn luôn.

Veronica nhắm mắt.

Liệu cô có bao giờ lại thấy Joe lần nữa? Điều gì nếu như cô vòng tay ôm anh và vòng tay anh bao bọc cô.

Nhưng giờ anh đang ở Virginia. Rất có khả năng anh không thể nghe được tin về vụ khủng

bố. Và anh sẽ nghĩ gì khi biết tin? Anh có quan tâm không? Anh có vẻ lạnh lẽo, xa cách, trong cuộc trò chuyện cuối cùng của họ.

Diosdado đang liên hệ với cả chính phủ Hoa Kỳ và Ustanzia. Ustanzia đã sẵn sàng để cung cấp tên lửa mà những kẻ khủng bố muốn, nhưng Mỹ không tán thành. Bây giờ chính phủ 2 nước đang bất đồng và Mỹ đe dọa sẽ cắt bỏ toàn bộ viện trợ trong tương lai nếu Ustanzia đáp ứng yêu cầu của những tên khủng bố.

Nhưng Thượng nghị sĩ McKinley cũng đang trên tàu Majestic. Vì vậy, với cả Thượng nghị sĩ và Thái tử Tedric, Diosdado đã trúng số độc đắc.

Nhưng là số độc đắc hay không, Diosdado đang dần mất kiên nhẫn.

Hắn khập khiễng bước vào phòng, và tất cả con tin đều đang căng thẳng.

"Đàn ông một bên, đàn bà một bên" kẻ lãnh đạo 'Đám mây Chết' vẽ một đường tưởng tượng xuống giữa căn phòng bằng tay mình.

Tất cả mọi người nhìn chằm chằm. Không ai di chuyển.

"Ngay lập tức!" hắn nói nhẹ nhàng, nâng khẩu súng lên để nhấn mạnh.

Tất cả di chuyển. Veronica đứng phía bên phải của ranh giới tưởng tượng cùng phần còn lại trong số phụ nữ. Chỉ có mười bốn phụ nữ trên tàu, so với 40 người đàn ông phía bên kia căn phòng.

Bà McKinley đang run rẩy, và Veronica cúi xuống và nắm những ngón tay lạnh băng của người phụ nữ lớn tuổi.

"Đây là cách mọi thứ làm việc" Diosdado nói vui vẻ "Chúng ta sẽ bắt đầu với những phụ nữ. Các người sẽ đến đài chỉ huy, đến phòng liên lạc, và nói chuyện với chính phủ của mình. Các người sẽ thuyết phục họ cung cấp cho bọn tao những gì bọn tao muốn, và họ phải giữ khoảng cách. Và các người sẽ nói rằng mọi thứ sẽ phải chuẩn bị trong một giờ nữa, sau đó bọn tao sẽ bắt đầu loại bỏ từng con tin, sau mỗi giờ"

Có một tiếng rì rầm trong đám đông, và bà McKinley bám chặt hơn vào tay Veronica "Và" Diosdado nói "các người có thể nói với chúng một lần nữa rằng chúng tao sẽ bắt đầu với phụ nữ trước" "Không!" một người đàn ông khóc.

Diosdado quay lại với khẩu súng và bắn vào đầu ông ta. Một vài người la hét, có quá nhiều những chú chim bồ câu để hiển tế.

Veronica quay đi, cảm thấy phát ốm. Chỉ như vậy, một người đàn ông khác đã chết.

"Có ai muốn phản đối gì nữa không?" Diosdado hỏi vui vẻ. Ngoại trừ những tiếng nức nở cố nén, các con tin đều im lặng. "Mày và mày" tên khủng bố nói, và phải mất 1 lúc Veronica mới nhận ra hắn đang nói với cô và bà McKinley "Đến phòng phát thanh"

Veronica ngược lên nhìn và đôi mắt đen lạnh lẽo của Diosdado, và cô biết. Cô sẽ là người đầu tiên. Cô chỉ còn một giờ để sống.

Một giờ rất ngắn ngủi.

Thậm chí nếu Joe biết, ngay cả khi Joe quan tâm, anh chẳng thể làm gì để cứu được cô. Anh

đang ở phía bên kia đất nước. Không có cách nào anh có thể đến với cô trong vòng 1 giờ.

Cô sẽ chết.

CHƯƠNG 21

Joe đứng trong phòng họp của USS Watkins, và cố gắng để vạch ra kế hoạch cho đội SEAL 10 tiếp cận Majestic, và cứu còn tin.

The USS Watkins

"Kiểm tra hồng ngoại cho thấy đa số các con tin đều đang trong nhà ăn của tàu" Blue báo cáo. Anh chỉ vào tấm bản đồ con tàu đang được trải trên bàn cùng các tấm bản đồ và các bức ảnh khác "Chúng ta có thể tiếp cận lúc hoàng hôn, theo sóng radar của chúng cùng thuyền hơi, leo lên sườn tàu Majestic, và mang con tin ra ngoài mà những kẻ khủng bố thậm chí còn không biết"

"Rõ ràng đây là một con tàu du lịch" Harvard nói với một nụ cười "chúng ta có thể đá dít tất cả bọn chúng xuống địa ngục"

"Chúng ta cần hỗ trợ trên không" Joe nói "Với dấu hiệu đầu tiên của rắc rối, Diosdado sẽ trốn thoát bằng một trong hai chiếc trực thăng trên boong. Tôi muốn đảm bảo rằng chúng ta được hỗ trợ vài chiếc máy bay chiến đấu sẵn sàng bắn hạ hân nếu cần thiết"

"Bất cứ gì anh cần" Đô đốc Forrest nói, bước vào phòng "là lệnh từ thống thống. Và bây giờ, ông ấy đang căng thẳng ngồi chờ những dấu hiệu tiếp theo của những kẻ khủng bố"

Hệ thống liên lạc báo hiệu "Chúng ta có báo cáo từ Majestic" một giọng nói vang lên trên loa.

"Một con tin khác đã chết. Những kẻ khủng bố nói rằng họ sẽ giết mỗi giờ một con tin cho đến khi chúng nhận được hoặc hai mươi triệu đô la hoặc số tiền lửa tằm xa"

Một con tin khác đã chết. Joe không thể thở được. Lạy Chúa cứu Diosdado nếu hân chạm vào Veronica. Anh nhìn quanh phòng những khuôn mặt ảm đạm của những người đàn ông. Chúa phù hộ tên khốn đó, dù vậy. Đội SEAL 10 đang ở ngay sau hân.

Điện thoại kêu, và Cowboy nhắc máy "Jones" anh nói. Anh ta đưa cho Đô đốc "Thưa ông, là của ông". Anh ta nuốt nước bọt "Từ tổng thống"

Forrest cầmmáy "Vâng, thưa ngài?" Ông ta gật đầu, lắng nghe chăm chú, sau đó ngược lên nhìn Joe. Ông chỉ nói 1 từ, nhưng là tất cả những gì Joe đang chờ.

"Đi"

Khi mặt trời bắt đầu lặn, bà McKinley đã được đưa trở lại phòng ăn, còn lại 1 mình Veronica với Diosdado cùng một người của hân.

"Ngay lúc này, có thể cô đang tự hỏi tại sao mình lại bị rơi vào đồng lộn xộn này" Diosdado nói với Veronica, mời cô một điều thuốc của hân.

Cô lắc đầu.

"Không sao đâu" hắn nói "Cô có thể hút thuốc nếu muốn". Hắn cười lớn "Sau tất cả, cô sẽ không phải lo về việc bị ung thư phổi, phải không nào?"

"Ngay lúc này" Veronica nói với giọng bình tĩnh "Tôi tự hỏi đầu ông trông như - on a pike."
(cái này không hiểu, google ra hình còn cái gì đó =.=')

Diosdado cười lớn, và véo má cô "Cô là một cô nàng người Anh khát máu". Cô giật đầu lại, đẩy hắn ra. Hắn chỉ cười lần nữa. "Tất cả chúng ta rồi sẽ chết" ông nói "Tất cả các con tin. Cô nên tạ ơn rằng cái chết của cô sẽ không đau đớn"

Joe bắt gặp ánh mắt Blue bên ngoài phòng ăn mờ tối. Cả hai đều đeo tai nghe và mic, nhưng đang ở rất gần những tên khủng bố, họ phải im lặng. Joe gật đầu một lần và Blue gật đầu đáp lại.

Họ tiến vào.

Cánh cửa mở ra với một tiếng cách, và họ trông thấy cả hai tên lính canh đang giữ khẩu Uzi, nhưng chúng trông thư giãn và thoải mái, không hề phòng chút rắc rối nào.

Uzi

Joe mỉm cười nhẹ. Phải, ở đây có rắc rối thật sự đấy. Anh chỉ vào Blue và sau đó về phía bên trái. Blue gật đầu. Joe giơ lên 3 ngón tay, hai ngón, một...

Anh đẩy cửa mở và anh cùng Blue nhảy vào phòng như thể cơ thể họ kết nối cùng một bộ não. Hai tên bảo vệ quay lại, đưa khẩu súng về phía họ. Joe bắn một phát, tiếng súng giảm thanh bị chặn lại. Anh đã hạ tên đang giơ khẩu Uzi lên, nhìn sang thấy Blue đã hạ tên còn lại, đầu hắn ngã xuống một góc không thoải mái, dưới đất.

Các con tin không nói gì. Họ chỉ nhìn chằm chằm, dù vậy. Toàn bộ căn phòng bốc mùi sợ hãi.

"Phòng ăn an toàn" Blue nói vào mic "Chúng tôi đang xuống, các cậu" Anh quay sang các con tin "Chúng tôi là SEAL của Hải quân Hoa Kỳ" anh nói với chất giọng miền nam hiền lành khi Joe đưa mắt tìm kiếm quanh đám đông tìm Veronica "Với sự hợp tác của các bạn, chúng tôi ở đây để đưa mọi người về nhà"

Có một tiếng thì thầm, một câu hỏi, một lời yêu cầu. Blue giơ cả 2 tay lên "Chúng ta chưa hết nguy hiểm, mọi người" anh nói "Tôi muốn tất cả giữ im lặng và di chuyển nhanh và lặng lẽ khi chúng tôi yêu cầu"

Veronica không ở đây. Nếu cô không ở đây, có nghĩa là... "Veronica St. John" Joe nói, giọng anh nứt ra với nỗ lực giữ bình tĩnh. Chỉ bởi vì cô không ở đây không có nghĩa rằng cô đã chết, phải không? "Có bất kỳ ai biết Veronica St. John ở đâu không?"

Một người phụ nữ già với mái tóc hoa râm giơ tay lên "Trên phòng chỉ huy" bà nói run rẩy "Gã đàn ông đó, gã sát nhân đó, sẽ giết cô ấy vào lúc 6 giờ. Chúng đã giữ hoàng tử ở đâu đó khác"

Đồng hồ trên tường đang chỉ 5 giờ 55 phút.

Đồng hồ của Joe cũng chỉ vậy.

Anh qua lại Blue, người đang nói vào tai nghe "Harvard và Cowboy, mang cả hai cái mũng các cậu xuống đây. Chúng ta sẽ đưa con tin ra khỏi đây và các cậu sẽ phải làm điều đó". Với Blue phía sau vài bước, Joe trượt dây đeo khẩu Uzi qua vai cùng khẩu súng máy HK của mình và chạy trở lại hành lang.

"Tao xin lỗi" Diosdado nói vào radio, giọng hần chẳng chút hối lỗi nào "Lời hứa của chúng mày để cung cấp hai mươi triệu vào tài khoản ngân hàng ở Thụy Sĩ là chưa đủ. Tao đã đưa ra thời gian nhiều hơn để hoàn thành công việc. Có lẽ chúng mày sẽ làm điều đó trước khi con tin tiếp theo bị giết, hmm? Nghĩ đi. Thông tin hết"

Với một cái phẩy tay, hần hẩy chiếc điện đàm ra. Hần nhấp một ngụm cafe trước khi quay về phía Veronica.

"Tôi xin lỗi" hần nói "Chính phủ của cô đã làm cô thất vọng. Họ không nghĩ rằng cô đáng giá 20 triệu đô"

"Tôi nghĩ ông muốn tên lửa" Veronica nói "Không phải tiền"

Đã 6:01 giờ chiều. Có lẽ nếu cô có thể giữ hần tiếp tục nói, có lẽ nếu cô có thể trì hoãn hần, một điều gì đó, một phép lạ sẽ xảy ra. Ít nhất, cô có thể sống thêm vài phút. Cô đã sống thêm được 1 phút hơn là cô nghĩ mình có thể.

"Cái nào cũng tốt" Diosdado nói với một cái nhún vai. Hần quay sang tên cận vệ "Hoàng tử bé của chúng ta đâu rồi? Tao cần hần ở đây"

Gã đàn ông gật đầu và rời đi.

Veronica cảm thấy bình tĩnh, sẵn sàng, đẹp phép màu qua một bên, cô sẽ bị bắn vào đầu trong vài phút nữa.

Cô sẽ không được thấy mặt trời mọc nữa. Cô sẽ không còn được thấy nụ cười thật đẹp của Joe, nghe tiếng cười có sức lan truyền của anh một lần nữa. cô sẽ không có cơ hội để nói với anh rằng cô đã sai, rằng cô muốn anh cho bất kể bao nhiêu thời gian anh có thể dành cho cô.

Phải đối mặt với cái chết khiến cô nhìn nhận mọi thứ rõ ràng. Cô yêu Joe Calalanotto. Vậy anh là một Hải quân SEAL thì có sao. Đó chính là con người anh, là những gì anh làm. Đó là một phần lý do khiến cô yêu anh. Anh là người giỏi nhất trong những người giỏi nhất ở nhiều khía cạnh khác nhau. Nếu với tư cách là một lính SEAL, anh có thể sống trong sự rủi ro và trên bờ vực của cái chết, cứ vậy đi. Cô sẽ học cách thích nghi với nó.

Nhưng cô sẽ không có cơ hội để làm điều đó nữa. Vì nỗi sợ hãi và sự nhu nhược của mình, cô đã đẩy Joe đi. Cô đã từ bỏ vài khoảnh khắc hạnh phúc cô có thể có với anh. Cô đã từ bỏ nụ hôn dài tạm biệt của họ. Cô đã từ bỏ cuộc điệu thoại lẽ ra có thể được lấp đầy bởi tiếng thì thầm "em yêu anh" thay cho lời xin lỗi cứng nhắc và sự hối tiếc lạnh giá.

Thật mỉa mai khi cô sẽ có một cái chết bạo lực và thật khủng khiếp. Sáu giờ bốn phút.

"Chuyện gì khiến bọn họ lâu đến vậy?" Diosdado trầm ngâm. Hần mỉm cười với Veronica "Tôi rất xin lỗi, em yêu. Tôi biết em còn lo lắng hơn tôi. Tôi muốn tự làm điều này, nhưng khi Tedric đến, chúng ta sẽ chơi một trò chơi nho nhỏ. Cô có muốn biết luật chơi không?"

Veronica nhìn lên đôi mắt người đàn ông sẽ giết cô "Tại sao ông phải làm điều này?" cô hỏi "Bởi vì tôi có thể" đôi mắt hắn nheo lại "Cô không sợ, phải không?" hắn hỏi.

Cô rất sợ. Nhưng cô sẽ nguyên rửa mình nếu để hắn biết được. Cô trả lời "Tôi đang buồn. Có một người đàn ông tôi yêu, và anh ấy sẽ không bao giờ biết rằng tôi thật sự yêu anh ấy biết bao"

Diosdado cười lớn "Đó quả là bi kịch" hắn nói "Cô cũng chỉ thảm hại như phần còn lại của chúng. Và đã nghĩ rằng, trong khoảnh khắc có thể tôi sẽ xem xét để tha cho cô"

Sáu giờ 5.

Hắn chưa bao giờ có ý định miễn cho cô. Chỉ là một trò chơi khác trong đầu hắn. Veronica không biết bất kỳ điều gì đã lướt qua gương mặt cô.

"Cô đã không để tôi nói cho cô về trò chơi chúng ta sẽ chơi" tên khủng bố tiếp tục "Nó tên là 'ai là kẻ sát nhân'? Khi Hoàng tử Tedric đến đây, tôi sẽ đặt một khẩu súng lên bàn chỗ này" hắn vỗ nhẹ lên bàn "Và sau đó, với khẩu súng của tôi trong tay hắn, tôi sẽ yêu cầu hắn nâng khẩu súng lên và bắn một phát vào đầu cô" Hắn cười lớn "Cô có nghĩ hắn làm vậy không?"

"Ông không sợ anh ta sẽ quay lại và nhắm vào ông à?"

"Hoàng tử Tedric á?" Diosdado nhả khói "Không. Gã đó... không dám" Hắn lắc đầu "Không, sẽ là não cô bắn lên cánh cửa sổ đẹp đẽ kia, không phải của tôi"

Cánh cửa đột ngột mở ra, và Hoàng tử Tedric bước lên đài chỉ huy. Anh ta vẫn đội chiếc mũ cao bồi, kéo thấp hơn xuống mắt. Nhưng áo khoác đã cởi khuy. Đó có lẽ là bằng chứng cho sự thất vọng của anh ta. Veronica chưa bao giờ thấy anh ta trông không chính chu.

"Thưa Điện hạ" Diosdado nói. Hắn cúi đầu nhạo báng "Tôi tin rằng ngài đã biết cô Veronica St. John, phải không?"

Tedric gật đầu "Phải" anh nói "Tôi biết Ronnie"

Ronnie?

Veronica nhìn Tedric trong sự ngỡ ngàng và bắt gặp ánh mắt nâu ấm áp của Joe. Joe! Ở đây?

Cảm xúc tăng vọt. Veronica chưa bao giờ vui mừng đến vậy khi thấy bất kỳ ai trong đời mình. Hoặc sợ hãi. Lạy chúa, làm ơn, đừng để Joe cũng bị giết.

"Nằm xuống" Joe thì thầm im lặng.

"Chúng ta sẽ chơi một trò chơi nhỏ" Diosdado nói.

"Tao đã có một trò chơi cho mày" Joe nói trong chất giọng của Tedric "Nó được gọi là 'Show and Tell'"

Anh nhắc khẩu súng máy lớn nhất Veronica từng thấy trong đời từ dưới áo khoác đang mở và chĩa nó về phía Diosdado.

"Tao sẽ cho mày thấy khẩu súng của tao" Joe nói trong chất giọng thường ngày "và mày sẽ đóng băng. Sau đó đám lính của mày sẽ đầu hàng". Diosdado không đóng băng. Hắn nâng khẩu

súng của hắn lên. Veronica cúi rạp xuống sàn khi Joe nổ súng. Tiếng ồn không thể tin được, và mùi thuốc súng lấp đầy không khí. Nhưng cũng nhanh như khi bắt đầu, nó dừng lại. Và sau đó Joe đang bên cô trên sàn, kéo cô vào vòng tay anh.

"Ronnie, Chúa ơi! Nói anh biết rằng em không sao"

Cô bám vào cổ anh "Ôi, Joe!" cô lùi lại "Anh có sao không?" Anh vẫn lạnh lặn, dù ngay trước đó những viên đạn đang bay tứ tung.

"Hắn không làm hại em, phải không?"

Veronica lắc đầu.

Anh hôn cô, mạnh mẽ, lên miệng và cô nhắm mắt, kéo anh vào gần hơn, hôn lại anh với tất cả sức mạnh và niềm đam mê. Cô chào đón hương vị quen thuộc của anh, cảm giác nhẹ nhõm và như thể cô được trở về nhà, điều mà cô chưa bao giờ có trước đây. Anh đã đến cứu cô. Bằng cách nào đó mà anh biết, và anh đã đến.

"Well" Joe nói, giọng anh khàn khàn như vốn thế "Anh nghĩ đây là một trong những tình huống mà em không thể không vui mừng khi thấy anh, huh?" Anh mỉm cười, nhưng có một tia hối hận trong mắt anh khi anh cởi áo khoác của Tedric, lộ ra bộ đồng phục màu đen và áo chống đạn bên dưới.

Anh trông quá nghiêm trọng. Anh thật sự nghĩ rằng đó là lý do duy nhất khiến cô vui mừng khi nhìn thấy anh bởi anh đã đến cứu cô sao. "Không, Joe" cô nói, nhưng anh không còn nhìn cô nữa, đứng lên và kéo cô dậy.

"Thôi nào, em yêu, chúng ta phải đi" Joe nói "Trong khoảng 30 giây nữa, nơi này sẽ đầy những tiếng súng nổ. Chúng ta phải ra khỏi đây"

"Joe - "

"Nói với anh trong lúc chúng ta đi" anh nói, không có vẻ lạnh lùng khi anh kéo cô về phía cửa. Cô do dự chỉ một giây, liếc nhìn qua vai nơi Diosdado đã đứng chỉ vài phút trước.

"Hắn...?"

Joe gật đầu "Phải". Nắm tay cô, anh dẫn cô nhẹ nhàng xuống hành lang. Cô có chút run rẩy, nhưng có vẻ không sao. Tất nhiên, đó hoàn toàn là cú sốc đối với cô với những trải nghiệm hôm nay. Tuy nhiên, họ phải trong khi còn có thể "Em có thể chạy không?" anh hỏi

"Có" cô nói

Họ bắt đầu đi xuôi hành lang một cách dễ dàng.

Cô vẫn giữ tay anh, và cô siết chặt hơn nữa "Em yêu anh" cô nói.

Joe liếc nhìn cô. Đôi mắt cô sáng lên bởi những giọt nước mắt, nhưng cô cố gắng mỉm cười khi bắt gặp ánh mắt anh "Em không nghĩ rằng em còn có cơ hội để nói với anh điều đó lần nữa" cô giải thích "Và em biết chúng ta vẫn chưa thoát khỏi nguy hiểm, vậy nên em muốn chắc chắn anh biết điều đó, trong trường hợp - "

Veronica đã đứng - họ chưa hết nguy hiểm. Họ còn phải đến được con tàu cứu hộ bên ngoài, và bọn còn lại chắc chắn đã nhận thấy rằng đang có sự đột nhập trên tàu.

Chúng chắc chắn đã nhận ra con tin đã biến mất và chỉ huy của chúng đã chết. Đội SEAL 10 đã khuấy lên cả một tổ ong và Joe cùng Veronica vẫn đang ở giữa đó.

Nhưng Joe không nói với Veronica điều đó. Họ có thể tránh được. Chết tiệt, họ sẽ tránh được. Anh là một SEAL và anh được trang bị đến tận răng. Và chục kẻ khủng bố không có cơ hội chống lại anh. Quý thật, với rủi ro cao, với cuộc sống của người phụ nữ anh yêu đang bị đe dọa, anh có thể lao vào hàng trăm tên va vấp thắng.

Joe chậm lại, nhìn qua góc, đảm bảo họ không chạy về phía bọn khủng bố. Veronica yêu anh, và mặc dù cô không yêu anh đủ để muốn kết hôn với anh, anh không quan tâm nữa. Anh thật sự không quan tâm. Nếu anh đến chậm 5 phút, nếu thằng khốn Diosdado đó đã có thể chơi trò chơi đó với nạn nhân của hắn, nếu bất kì thứ gì khác đi, anh đã mất Veronica vĩnh viễn. Ý nghĩ đó khiến anh phát điên. Cô có thể bị giết, và anh chỉ còn một mình, mãi mãi không có cô nữa.

Nhưng cô không bị giết. Họ đều được trao cơ hội thứ hai, và Joe sẽ không lãng phí nó. Và anh muốn làm rõ cảm xúc của anh với cô - ngay bây giờ - trước khi cô bước xa khỏi anh lần nữa

"Khi chuyện này kết thúc" anh nói rõ ràng "sau khi em rời khỏi con tàu này an toàn và lên bờ, em sẽ phải quen với việc anh sẽ đến thăm em. Em không cần phải kết hôn với anh, Ronnie. Đó không phải thứ vĩnh viễn. Nhưng anh phải nói với em bây giờ - anh không có ý định để chuyện này ngăn cách chúng ta, em hiểu không?"

Im lặng, cô gật đầu.

"Tốt" Joe nói "Em không cần phải ra ngoài cùng anh ở nơi công cộng. Em không cần phải thừa nhận mối quan hệ của chúng ta - không với bạn bè, không với gia đình em. Anh sẽ tiếp tục lén lút ở cửa sau nhà em, bé yêu, nếu đó là cách em muốn. Em có thể ra vào khu ổ chuột, vô thời hạn. Anh sẽ không từ bỏ, bởi vì anh yêu em". Cái tự trọng của anh có thể xuống địa ngục. Tất cả xuống địa ngục hết đi. Anh sẽ cho cô bất kỳ cách nào cô muốn. "Ổ chuột?" Veronica lặp lại, sự ngạc nhiên trong giọng cô "Cái gì - "

"Xin thứ lỗi, Romeo" giọng Blue trên tai nghe của Joe, và Joe giơ tay lên, thả Veronica ra "nhưng tôi nghĩ cậu muốn biết rằng tôi đã có hoàng tử. Ronnie là dân thường cuối cùng trên tàu. Điệu tango bắt đầu rồi, chúng đang di chuyển. Cat - nhanh lên. The USS Watkins đã vào vị trí, đang chuyển con tin. Tôi sẽ quay lại Majestic và hỗ trợ cậu - "

"Không" Joe cắt ngang. Veronica nhìn anh, với cái nhìn đó trên khuôn mặt cô có ý rằng cô sắp nói. Anh lắc đầu, chạm vào tai nghe khi anh nói "Không, Blue. Tôi cần cậu ở chỗ hoàng tử" anh ra lệnh "nhưng đảm bảo rằng tàu sẽ chờ tôi và Ronnie cùng một sợi dây thừng bên mạn tàu này"

"Được rồi" Blue nói "gặp lại cậu ở Watkins"

"Đã nhận" Joe trả lời.

Veronica nhìn Joe. Ổ chuột? Ý anh là gì? Sau đó, những lời nói của cô dội lại trong tai. Thế giới khác nhau, cô đã nói về thế giới khác nhau giữa họ khi cô từ chối lời cầu hôn của anh. Cô đã đề cập đến sự khác biệt và phản ứng trên mặt anh thật dữ dội và nguy hiểm, sự xúc động lướt qua mặt anh, và cô đã lo sợ việc để anh đi. Có phải anh đã hiểu lầm cô? Nếu anh thực sự nghĩ rằng cô đang nói về học thức và sự khác biệt của họ - như thể điều gì đó vô lý như sự khác biệt giai cấp vẫn còn tồn tại? Có thể anh thực sự nghĩ cô từ chối bởi xuất thân của anh, bởi nơi anh sinh ra và lớn lên?

Veronica mở miệng, định nói, thì bất ngờ, từ một nơi nào đó trên tàu, nó rất lớn, tiếng ồn quá lớn, như thể một quả tên lửa đang nổ tung.

"Nó là gì vậy?" Veronica thở ra.

Nhưng Joe lắng nghe lần nữa, lắng nghe giọng nói trên tai nghe.

"Đã nhận" anh nói vào mic. Anh quay về phía Veronica "Bọn khủng bố bắn vào con tin. Bắn trả" Anh ra lệnh. Anh lại lắng nghe "Được" anh nói cộc lốc "Chúng tôi sẽ xuống dưới, bên ngoài phòng giải trí, nhưng chuyện đó sẽ sớm thay đổi. Tôi sẽ giữ liên lạc để thông báo vị trí. Cậu chỉ cần sử dụng thiết bị và chắc chắn rằng cậu nhắm trúng đích. Khai hỏa. Hiểu không? Ngay bây giờ"

"Chúa tôi" Veronica nói. Joe vừa ra lệnh cho người trên tàu USS Watkins bắn vào tàu du lịch, trong khi cô và Joe vẫn đang trên tàu.

Một tiếng nổ điếc tai mà Veronica chưa bao giờ nghe thấy nổ tung quanh cô. Tên lửa từ tàu USS Watkins làm rung chuyển toàn bộ con tàu, dường như đã nâng nó lên khỏi mặt nước và ném trở lại.

Joe nắm lấy tay Veronica và kéo cô theo anh xuống hành lang "Được rồi, Watkins" anh nói vào tai nghe "Chúng tôi đã đến phòng giải trí, phía đầu tàu" Có một cầu thang dẫn lên boong. Joe ra hiệu cho Veronica theo anh bò lên trên. Anh ra hiệu bằng tay cho cô theo anh "Hướng về phía boong tàu" anh nói vào mic khi anh leo lên những bậc thang và nhìn lại nấp vào bóng tối và quan sát xung quanh. Veronica không chắc anh thấy gì, nhưng nó khiến anh trông không vui vẻ gì "Chúng tôi không thể đến được điểm hẹn" anh nói "Chúng tôi phải ra ngoài bằng đường khác". Sau đó, Joe nhìn thấy lối thoát hiểm hoàn hảo - và mỉm cười. Trục thăng của Diosdado vẫn ở đây, chờ hấn.

Nhưng lần này là cho họ.

Họ cách trục thăng khoảng 20 mét. Hai mươi mét đến tự do.

"Để mắt đến chiếc trục thăng trên boong tàu" anh nói vào mic. "Vẫn bắn tên lửa nhưng giữ chúng xa khỏi chúng tôi"

Mười lăm mét. Mười. Chúa ơi, họ se làm được. Họ sẽ - Cả địa ngục như vỡ ra.

Đó là nhóm nhỏ những tên khủng bố - chỉ khoảng 5 tên trong số đó, nhưng chúng đến như từ hư không.

Joe giơ súng lên và bắn, tiến lên trước Veronica. Anh cảm thấy một viên đạn trong bụng dưới mình, nhưng anh không thấy đau, chỉ thấy giận dữ.

Chết tiệt, anh sẽ không để Ronnie chết. Không cách chết tiệt nào anh lại để cô chết. Không phải bây giờ. Không khi anh đã đưa cô rất gần đến nơi an toàn...

Đạn của anh bắn vào những tên khủng bố, khiến chúng gục xuống hoặc khiến chúng phải nấp đi. Nhưng âm thanh của tiếng súng thu hút nhiều tên hơn về phía anh.

Tâm trí anh bắt đầu cảm giác được cơn đau. Đau? Nhưng từ ngữ không gần đến cảm giác nóng, đau đớn cháy da anh đang cảm thấy với từng bước đi, mỗi cử động. Ruột anh đau thắt và mỗi nhịp đập như đưa máu ra khỏi cơ thể anh. Sẽ không lâu trước khi anh chảy máu đến chết. Vẫn đang bắn, anh cố gắng ngăn máu. Anh được đào tạo như một quân y - tất cả SEAL đều vậy.

Anh được đào tạo để cấp cứu đầu tiên cho người của mình, và thậm chí cho chính bản thân. Anh cần phải áp dụng nó, nhưng nó quá khó với một vết thương như thế này. Viên đạn đã xuyên qua anh, để lại một vết thương lớn trên lưng anh, và nó cũng đang chảy máu.

Chúa ơi, đau quá.

Vượt qua tất cả, anh vẫn tiếp tục. Nếu họ có thể đến được trực thăng, anh vẫn có thể bay đưa Ronnie ra khỏi đây. Nếu họ có thể tới được trực thăng, chảy máu hay không, chết hay không, anh cũng đưa cô đến Watkins.

Cánh cửa máy bay bật mở - Chúa cứu anh - nhưng Joe dường như không thể đẩy Veronica vào "Chúa ơi, anh đang chảy máu" anh nghe tiếng cô. Anh cảm thấy cô đẩy anh vào buồng lái.

Và sau đó, chết tiệt nếu cô không giật lấy khẩu súng của anh, và quay lại bắn về phía cửa mở, giữ bọn khủng bố ở trong khi Joe cố gắng vượt qua lớp sương mờ để khởi động động cơ. Anh có thể bay bất cứ loại máy bay nào, anh tự nhủ và sớm thôi, cầu nguyện rằng anh giữ được tỉnh táo. Họ sẽ không thể bay nếu anh không làm được. Nhưng cánh tay anh nặng như chì và chân anh không thể hoạt động chính xác. Tuy nhiên, anh phải làm được. Anh phải, hoặc Veronica sẽ chết bên cạnh anh.

Sau đó, phép lạ xảy ra, họ đã cất cánh. Họ đang trên không và di chuyển khỏi tàu "Chúng tôi đang rời Majestic" Joe nói vào mic "Tấn công đi". Thế giới mờ đi trong một giây và sau đó nó đánh mạnh vào sự tập trung.

Đó là anh trông thấy khối bay lên từ động cơ. Chúa ơi, chiếc trực thăng này đã trúng đạn. Bằng cách nào đó, Joe nhận ra, nhưng họ sẽ không ở trên không lâu hơn nữa "Nói với họ anh cần bác sĩ" Veronica nói

"Chúng ta có vấn đề lớn hơn" Joe nói với cô

Cô nhìn thấy khối và đôi mắt cô mở lớn, nhưng giọng cô không ngập ngừng khi cô nói lại với anh "Anh bị bắn. Hãy chắc chắn rằng ai đó trên Watkins biết được điều đó, Joe"

"Chúng ta sẽ không làm thế trên Watkins" Joe nói. Anh nói vào mic "Blue, tôi cần cậu, anh bạn"

"Tôi đây, và tôi đã nghe thấy cậu" chất giọng miền nam quen thuộc của Blue vang lên trong tai anh "Cậu đang để lại cả vệt khói như một điều xì gà rẻ tiền ấy, Cat. Tôi đang lên để gặp cậu"

"Tốt" Joe nói "Bởi vì tôi sẽ hạ thấp con chim này và Ronnie sẽ nhảy xuống biển, cậu hiểu không?"

"Em sẽ không đi mà không có anh đâu" Veronica nói lớn, đủ để Blue nghe thấy. "Joe bị thương, và anh ấy đang chảy máu rất nặng"

"Tôi có bác sĩ ở đây" Blue nói với Joe "Tệ không, Cat?"

Joe bỏ qua câu hỏi của Blue "Anh sẽ ở ngay sau em, Ronnie" Anh nói với Veronica, biết quá rõ rằng anh đang nói dối cô "Nhưng anh sẽ không thể rời con chim này cho đến khi em an toàn"

Anh có thể trông thấy sự do dự trong mắt cô. Cô không muốn rời anh.

Chúa ơi, anh đang sắp ngất, và giữ chiếc trực thăng này bay cách mặt nước 10 feet còn khó hơn nữa. Sự kết hợp thật tuyệt.

"Đi" anh nói

"Joe - "

"Em yêu, làm ơn..." Anh không thể giữ lâu hơn "Hứa với em anh ở ngay sau em?"

Anh gật, cầu nguyện với Chúa tha thứ cho lời nói dối của anh "Anh hứa"

Cô trượt mở cửa "Em muốn chúng ta kết hôn ngay lập tức" cô nói, và sau đó cô biến mất.

Nước lạnh như băng.

Nó bao quanh Veronica, ép vào ngực cô, cô nổi lên và cố gắng thở. Nhưng một chiếc thuyền ở đó, một đôi tay vớ ra và kéo cô lên. Veronica lơ đi cái lạnh khi cô quay về phía chiếc trực thăng, đang quay cuống trên mặt nước. Ai đó đang quấn chần quanh người cô - Blue, đó là Blue McCoy, đồng đội của Joe.

Làn khói từ máy bay đã nhiều lên và dày đặc. Và chiếc trực thăng lão đảo mất kiểm soát.

"Sao anh ấy không nhảy? cô tự hỏi lớn

Trước khi cô có thể kết thúc câu hỏi, máy bay giật về phía trước và lao xuống nước.

Cô có thể nghe tiếng hét – không phải giọng Blue - và cô không thể tin được tiếng ồn đó - tiếng hét, đầu đó, không thể nào là từ cô.

Máy bay đang chìm xuống biển, cùng với Joe, mang đi tất cả hy vọng cùng ước mơ xa khỏi cô.

"Không" cô khóc, từ ngữ như rời bỏ cô.

"Tôi sẽ theo sau cậu ấy" Đó là Blue "Cho thuyền lại gần hơn"

"Sir, tôi không thể để anh làm vậy" một người đàn ông trẻ trong bộ đồ hải quân nói. Khuôn mặt anh ta xanh mét "nếu chiếc trực thăng không kéo anh xuống, nước cũng quá lạnh, nó sẽ giết anh. Anh sẽ không thể kéo dài quá 5 phút trước khi bị hạ nhiệt"

"Mang cái thuyền chết tiệt này gần hơn, Ensign" Blue nói, giọng anh lạnh như nước Alaska "Tôi là một SEAL, và đó là mệnh lệnh. Tôi sẽ theo sau cậu ấy"

Nước lạnh như băng.

Nó đánh thức Joe từ màn sương mù khi nó tấp vào mặt anh. Chết tiệt, anh đang chìm. Anh không nhớ được mình đang chìm dần. Tất cả những gì anh có thể nhớ là Ronnie - Ronnie đã nói với anh rằng cô muốn... kết hôn với anh?

Lớp không khí cuối cùng rời khỏi trực thăng. Anh không thể chết. Ronnie muốn anh kết hôn với cô. Anh không thể chết đuối. Hoặc chảy máu đến chết, chết tiệt.

Nước lạnh còn hơn địa ngục, nhưng nó sẽ làm máu chảy chậm lại. Tất cả những gì anh phải làm là để tay và chân hoạt động.

Nhưng anh đang bị thương.

Mỗi tế bào trong cơ thể anh đều đau nhức, và nó lấy của anh từng nỗ lực để thậm chí nâng một ngón tay lên.

Điều này còn tệ hơn bất cứ điều gì anh từng trải qua, thậm chí còn hơn cả tuần lễ địa ngục, tuần tra tấn cuối cùng trong quá trình huấn luyện SEAL anh đã sống sót qua nhiều năm trước.

Anh chưa bao giờ muốn bất cứ điều gì tệ như anh muốn trở thành một lính SEAL. Nó đã giữ anh nỗ lực không ngừng, vượt qua nỗi đau, qua cả sự tra tấn "Cậu đã muốn nó đến tệ hại đây" một trong những giảng viên đã hét vào mặt họ, ngay này qua ngày khác, giờ này qua giờ khác. Và Joe đã làm được. Anh muốn trở thành một SEAL. Anh muốn nó đến tệ hại. Anh muốn trở thành một SEAL nhiều như anh muốn Veronica St. John.

Và cô ở đó, trên mặt nước, chờ anh. Tất cả những gì anh phải làm là đạp chân, đẩy bản thân lên và anh sẽ có cô. mãi mãi. Tất cả những gì anh phải làm là muốn nó đến tệ hại -

Veronica nhìn chăm chăm mặt nước, nơi chiếc máy bay rơi xuống và nơi Blue biến mất.

Làm ơn, Chúa ơi, nếu người cho con điều này, con sẽ không bao giờ hỏi xin bất kỳ điều gì nữa.

Những giây trôi qua thành một phút. Hai. Ba...

Liệu một người đàn ông có thể nhịn thở lâu đến vậy, bị thương, chết đuối...?

Làm ơn, Chúa ơi.

Và rồi, cùng lúc, một cơ thể nhô lên từ bên dưới mặt nước, Veronica nhìn chăm chú vào khu vực được những ánh đèn chiếu sáng. Một cái đầu hay...

Hai! Hai cái đầu! Blue và Joe.!

Tiếng chúc mừng vang lên từ các thủy thủ trên tàu và trên thuyền, và họ nhanh chóng tiến gần hơn về phía hai người đàn ông và kéo họ lên.

Lạy Chúa, đó là Joe, và anh đang thở. Veronica đứng qua một bên khi các nhân viên y tế cắt quần áo ướt khỏi người anh. Ôi lạy chúa, anh bị bắn vào bụng, ngay trên hông. Cô quan sát, nắm chặt tấm chăn quanh người hơn nữa, khi một dây truyền dịch được gắn vào tay anh

"Cat đang trời lên khi tôi lặn xuống tìm cậu ấy" Blue nói, sự tôn trọng đè nặng lên giọng anh "Tôi nghĩ cậu ấy đã có thể làm được, mà không có tôi. Cậu ấy không muốn chết. Không phải hôm nay."

Joe tỉnh dậy, anh quay đầu tìm kiếm gì đó, tìm kiếm "Ronnie". Giọng anh chỉ là một lời thì thầm, nhưng anh với tới cô và cô nắm lấy tay anh.

"Em ở đây" cô nói, nhắc tay anh lên môi.

"Ý em là sao?" Anh đang chiếu đấu khó khăn để duy trì sự nhận thức. Anh đã chiến đấu, và chiến thắng "Khi em nói rằng em sẽ cưới anh?"

"Vâng" cô nói, chiến đấu với bản thân để ngăn những giọt nước mắt đang đe dọa chảy xuống.

Joe gật đầu "Em biết đấy, anh sẽ không thay đổi" anh nói "Anh không thể giả vờ như ai đó không phải mình. Anh không phải hoàng tử hoặc một công tước hay - "

Veronica ngắt lời anh bằng một nụ hôn "Anh là hoàng tử của em" cô nói.

"Cha mẹ em sẽ ghét anh"

"Cha mẹ em sẽ yêu anh" cô phản đối "Gần nhiều như em vậy"

Anh mỉm cười, lờ đi sự đau đớn, vươn tay chạm vào mặt cô "Em có nghĩ rằng chuyện này sẽ ổn không?"

"Anh có yêu em không?" Veronica hỏi "Chắc chắn rồi"

"Vậy thì, nó sẽ ổn thôi". Chiếc thuyền được kéo lên cùng tàu USS Watkins, nơi các bác sĩ đang chờ. Từ những gì Veronica thu được từ nhân viên y tế, họ tin rằng viên đạn đã xuyên qua cơ thể Joe, suýt nữa phá hủy các bộ phận quan trọng. Anh đã mất rất nhiều máu và đã được khâu và sát trùng, nhưng nó đã có thể trở nên rất tệ. Nó đã có thể tệ hơn.

Joe cảm thấy như bản thân được đặt lên một chiếc cang. Anh phải thả tay Ronnie khi anh được nâng lên tàu Watkins.

"Em yêu anh" cô gọi.

Anh đang mỉm cười khi bác sĩ tiếp cận anh, mỉm cười khi cô y tá tiêm thêm thuốc giảm đau vào ống truyền tĩnh mạch, mỉm cười khi thuốc ngấm và để cho bóng tối vây quanh anh.

Joe nhìn chằm chằm lên trần nhà trong bệnh viện một lúc lâu trước khi anh nhận ra nơi anh đang ở và tại sao anh không thể cử động. Anh vẫn đang bị buộc vào giường. Anh đang đau như quỷ. Anh bị bắn. Anh đã được khâu.

Anh được hứa hẹn một cuộc đời tràn đầy hạnh phúc cùng nụ cười tuyệt đẹp của Veronica St. John. Veronica Catalanotto. Anh mỉm cười với ý tưởng tên cô sẽ được gọi theo tên anh.

Và rồi Blue đang nhìn xuống anh, trông đầy kiềm chế "Chết tiệt, Cat" anh ta nói trong chất giọng quen thuộc.

"Bác sĩ đã nói rằng cậu cười như thằng ngố khi được mang đến đây, và ở đây một lần nữa, cậu đang cười như một con cáo bên trong chuồng gà ấy"

"Ronnie đâu rồi?" Joe thì thầm. Cổ họng anh quá khô và miệng anh cảm giác nhe keo. Anh đã cố liếm đôi môi khô khốc bằng lưỡi mình.

Blue quay đi, thì thầm điều gì đó với y tá trước khi quay về phía Joe, cầm lên một cốc nước đến môi anh "Cô ấy đang được bác sĩ kiểm tra" anh ta nói với Joe.

Nụ cười của Joe biến mất, quên đồ uống đi "Cô ấy ổn chứ?"

Blue gật "Cô ấy chỉ đang làm xét nghiệm máu thôi" anh nói. "Rõ ràng là cô ấy cần vậy"

"Tại sao?"

"Bởi vì em hy vọng sẽ kết hôn" Ronnie nói, nghiêng về phía trước để hôn lên miệng anh "Tức là, nếu anh vẫn còn chiếc nhẫn đó. Nếu anh vẫn muốn em"

Joe nhìn chăm chăm vào cô. Mái tóc cô buông xõa quanh vai. Cô mặc một bộ đồ thủy thủ quá khổ, quần trắng và áo sơ mi trắng, tay áo xắn lên nhiều nấc. Cô không trang điểm và khuôn mặt tươi sáng của cô trông trẻ trung và lo lắng - khi cô chờ câu trả lời của anh "Quý thật, có" anh bằng cách nào đó đã nói được.

Cô mỉm cười và Joe cảm thấy đường cong của miệng anh trong nụ cười đáp lại khi anh nhìn sâu vào đôi mắt xanh màu đại dương của cô "Em vẫn muốn anh chứ?"

Blue di chuyển lặng lẽ về phía cửa "Tôi nghĩ rằng tôi sẽ để hai bạn lại - "

Ronnie quay lại và nhìn sang người đồng đội và cũng là người bạn thân nhất của Joe "Chờ đã" cô nói "Làm ớn?". Cô nhìn lại Joe "Em sẽ kết hôn với anh, nhưng với một điều kiện - "

Blue đổi chân không thoải mái.

"Bất cứ điều gì" Joe nói với Veronica "Anh sẽ hứa với em bất cứ điều gì. Nói đi"

"Đó không phải điều gì đó anh có thể hứa với em" cô nói. Cô nhìn lên Blue lần nữa, trực tiếp vào đôi mắt màu ngọc lam của anh ta "Em cần lời hứa của Blue - để giữ Joe an toàn và còn sống"

Blue chậm rãi gật đầu, nói nghiêm túc với cô "Tôi có thể chết vì cậu ấy" anh nói, như một sự thật hiển nhiên.

Veronica đã thấy họ hành động. Cô đã thấy Blue lặn sâu xuống vùng biển Alaska băng giá vì Joe, và cô biết anh ta nói sự thật. Nó sẽ không khiến cho nỗi lo lắng cho sự an toàn của Joe biến mất, nhưng nó sẽ làm điều đó dễ dàng hơn.

"Em không muốn kết hôn với anh vì em đã - em sợ rằng anh sẽ đi để bản thân mình bị giết" cô nói, quay lại với Joe "Em biết em không thể yêu cầu anh rời khỏi SEAL và..."

Cô nhìn vào đôi mắt nheo lại của anh khi anh hiểu lời cô nói

"Sau đó..."

Veronica cảm thấy hơn là nhìn thấy Blue trượt ra khỏi phòng khi cô cúi xuống hôn Joe "Ý em không phải 'khu ổ chuột'". Cô vờ rùng mình "Sự biểu đạt thật tệ hại"

Anh luồn tay qua mái tóc cô, sự cảnh giác và quan tâm trong mắt anh "Anh không thể rời SEAL, em yêu - "

Cô để anh im lặng với một nụ hôn khác "Em biết. Em không yêu cầu anh điều đó. Em cũng sẽ không bỏ việc và lấy sự nghiệp là vợ một lính hải quân" Veronica nói với Joe "Em sẽ đi khắp nơi và làm việc - giống anh. Nhưng bất cứ khi nào anh được nghỉ phép, em sẽ ở đó"

Khi cô nhìn vào đôi mắt tối như màn đêm của Joe, anh cuối cùng cũng để cho mình thư giãn, chỉ còn lại tình yêu – thuần khiết và mạnh mẽ. Nhưng sau đó anh hơi cau mày "Chiếc nhẫn của em đã quay về Little Creek" anh nói.

"Em không cần một cái nhẫn để biết anh yêu em nhiều bao nhiêu" Veronica thì thầm.

Joe chạm vào ngực anh, nhận ra mình đang mặc một chiếc áo bệnh viện, sau đó bấm nút gọi y tá. Một người đàn ông trẻ xuất hiện ngay lập tức "Có vấn đề gì, thưa ngài?"

"Chuyện gì xảy ra với bộ quân phục của tôi?" Joe yêu cầu.

"Nó đã được bỏ đi sau khi bác sĩ cắt nó ra, thưa ngài". Người y tá ra hiệu về chiếc bàn nhỏ cuối giường "Đồ cá nhân của ngài ở trong đó, thưa ngài"

"Cảm ơn, anh bạn" Joe nói

"Tôi có thể giúp gì anh nữa không, thưa ngài?"

"Chỉ là chút riêng tư thôi" Joe nói với anh ta, và người y tá rời đi nhanh chóng cũng như khi anh ta đến. Joe quay sang Veronica "Kiểm tra trong ngăn kéo giúp anh được không, em yêu?"

Veronica đứng dậy và bước đến chiếc bàn. Cô kéo mở ngăn kéo. Co ba khẩu súng bên trong, vài viên đạn, thứ gì đó đứt khoát trông giống một quả lựu đạn, một con dao trông chết người, tìm tiếp, một vài hóa đơn lớn đầy chữ, một thứ gì đó...

"Nên có một cái ghim vàng ở đó" Joe nói "Nó được gọi là Bud-weiser" Một chiếc ghim vàng có hình một con đại bàng lớn cùng chiếc đỉnh ba và một khẩu súng, đó là huy hiệu SEAL của Joe, chiếc đặc biệt nhất của anh. Anh đã nhận được nó trong ngày tốt nghiệp, ngày anh trở thành một SEAL hải quân. Veronica lấy nó từ trong ngăn kéo. Nó có cảm giác nặng và vững chắc trong tay cô khi cô đưa nó cho Joe.

Nhưng anh không lấy nó từ cô. Anh vòng tay mình quanh tay cô "Anh muốn em giữ nó" Veronica nhìn anh chăm chăm.

"Có hai điều anh chưa bao giờ trao cho bất kì ai" anh lặng lẽ nói "Một là chiếc ghim này. Hai là trái tim anh" Anh mỉm cười với cô "Bây giờ em có cả hai. Vĩnh viễn."

Anh kéo đầu cô xuống với anh và hôn cô nhẹ nhàng, ngọt ngào, và hoàn hảo. Và Veronica nhận ra điều mà cô đã biết từ rất lâu trong một thời gian dài.

Cô đã tìm thấy hoàng tử của mình.

HẾT!!!

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>
Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :
Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>
Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>